

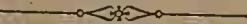
CURS DE MEDICINĂ-LEGALĂ
PREDAT LA
FACULTATEA DE MEDICINĂ DIN IAȘI
VOLUMUL II

ATENTATELE
CONTRA
BUNELOR MORAVURI

DIN PUNCTUL DE VEDERE
JURIDIC ȘI MEDICO-LEGAL

DE

DOCTOR GEORGE BOGDAN
PROFESOR DE MEDICINĂ-LEGALĂ LA UNIVERSITATEA DIN IAȘI
MEDIC-LEGIST PE LÂNGĂ TRIB. IAȘI

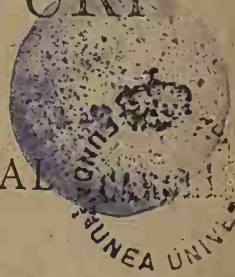


BUCUREȘTI
EDITURA CARTEA ROMANEASCA, S. A.

Sediul: RASIDESCU, Strada Paris, 16

1922

Prețul Lei 60.—



In. A. 24.633

CURS DE MEDICINĂ-LEGALĂ

PREDAT LA

FACULTATEA DE MEDICINĂ DIN IAȘI

VOLUMUL II

ATENTATELE

CONTRA

BUNELOR MORAVURI

DIN PUNCTUL DE VEDERE

JURIDIC ȘI MEDICO-LEGAL

DE

DOCTOR GEORGE BOGDAN

PROFESOR DE MEDICINĂ-LEGALĂ LA UNIVERSITATEA DIN IAȘI
MEDIC-LEGIST PE LÂNGĂ TRIB. IAȘI



50870



BUCUREȘTI

EDITURA CARTEA ROMANEASCA, S. A.

Sediul: RASIDESCU, Strada Paris, 16

1922

343:61 (02)

61:343 (02)

340.611.2 (02)

.62 (02)

CONTROL 1953

B.C.U. "Carol I"

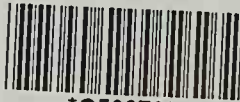
Bibliotecă	50-201	Itari
Cota		

RC 40/10

Toate exemplarele acestei prime edițiuni, numerotate între 1 — 4000 vor fi semnate de autor.

[Faint handwritten signature]

B.C.U. "Carol I" — Bucuresti



C50870

PREFAȚĂ

Nu fără oare-care sfială, prezint medicilor, magistraților, avocaților și chiar marelui public, acest volum care tratează despre **Atentatele** contra bunelor moravuri.

Medicina-Legală această artă atât de frumoasă și atât de subtilă, are datoria de a aborda toate subiectele științifice, chiar cu riscul de a trata și pe acele, care par la prima impresie, alături de cea mai elementară moralitate și lipsite, de orice sentiment de pudoare.

Dar de oare-ce arta *Medicinii-Legale* are de scop prin studiul ei aprofundat, între altele de a garanta viața și onoarea cetățeanului, ea are și datoria de a nu se feri de nimic, chiar atunci când este vorba de a atinge realitatea faptelor de depravățiuine, pe care imaginația cea mai fecundă abia și-o poate închipui.

Nici o mizerie ori-care ar fi ea, nici o monstruoșitate ori cât de sălbatică, nu trebuie să dea în lături pe omul de știință — pe *Medicul-legist* — atunci când este vorba de a descoperi adevărul pentru binele și progresul umanității. Felul subiectului de față necesitând detaliuri care sunt contrarii sentimentelor de pudoare și onestitate, par a cere de a se acoperi cu mânia întunerecului, unele descrițiuni: *Descoperirea adevărului* care de multe ori scapă pe un nevinovat de urzeala unor intrigi machiavelice, ca și lumina pe care omul de știință o face să strălucească în fața justiției, constituiesc garanția și necesitatea acestui studiu, ori cât ar fi el de sugestionant.

Lăsând dar la o parte ori ce falsă modestie, pășim cu încredere la descrierea chestiunilor de *medicină legală*,

relativ la *Atentatele contra bunelor moravuri*, din al
căror studiu se va dovedi utilitatea cunoștinții lor apro-
fundată, căci ele vor putea să se facă să reiasă vinovăția
sau nevinovăția, celor ce se prezintă înaintea justiției.

Acesta este al doilea volum din tratatul de *Medicină-
Legală* ce ne-am propus a tipări.

Ca și pentru *Atentatele contra sănătății și a vieții*,
volumul de față cuprinde două părți: Partea juridică
adică comentarea diferitelor articole din C. P. R. care se
referă la *Atentatele contra bunelor Moravuri*, în paralel
cu cele analoage ale C. P. F. și partea pur medico-legală.

Răsunile enunțate în prefața primului volum *Aten-
tate Contra Sănătății și a Vieții*, m'au îndreptățit de a
urmă aceiași normă și pentru volumul de față.

Lucrarea prezentă are 24 de capitole, tratând toate
chestiunile chiar și cele mai neînsemnate, ce se raportează
la *Atentatele Contra bunelor moravuri*.

După cum se va vedea, unele chestiuni au fost dez-
voltate mai mult, altele mai puțin, după importanța fie
cărei.

Capitolul *Violului și Atentatelor la púdoare săvârșite
în timpul și cu mijlocul Hipnotismului, Somnambuli-
smului, etc.* a fost cu deosebire dezvoltat și tratat din
toate punctele de vedere, ca și acel al întrebărilor pe care
justiția le pune mai adeseori Medicului-Legist.

Sper că și acest volum, va fi tot atât de bine primit
ca și volumul precedent, eșit de sub presă în cursul anului
trecut.

Volumul al treilea va cuprinde: *Graviditatea, Naș-
terea, Avortul și Pruncuciderea* din punctul de vedere ju-
ridic și Medico-Legal.

Dr. G. B.

PRESCURTARI

- At. B. M. = Atentat contra bunelor morayuri.
 - Att. P. = Atentat la Pudoare.
 - Ul. P. = Ultragiu public la pudoare.
 - M. L. = Medicina Legală.
 - Ml. L. = Medicul Legist.
 - C. P. R. = Codul penal român.
 - C. P. F. = Codul penal francez.
 - C. P. I. = Codul penal Italian.
 - C. C. R. = Codul civil român.
 - C. C. F. = Codul civil francez.
 - L. R. = Legea română.
 - L. F. = Legea franceză.
 - L. I. = Legea italiană.
 - C. J. = Curierul judiciar.
 - R. M. L. = Raportul Medico-legal.
-

ATENTATELE CONTRA BUNELOR MORAVURI

STUDIU DE MEDICINĂ-LEGALĂ ȘI JURISPRUDENȚĂ APLICATĂ

PARTEA I JURISPRUDENȚA ATENTATELOR CONTRA BUNELOR MORAVURI

CAPITOLUL I.

TEXTUL C. P. R. ȘI C. P. F. RELATIV LA AT. B. M.

1. Analogia Codurilor penale român și francez în ceea-ce privește Atentatele la bunele moravuri. 2. Crimele și delictete cuprinse în cap. At. B. M. 3. Art. din C. P. R. și C. P. F. relativ la aceste crime și delictete. 4. Textul Art. 262 C. P. R. 5. Textul art. 330—333 C. P. F. 6. Analogia art. din C. P. R. față de unele din C. P. F. 7. Comparația dintre legea română și cea franceză în materie de At. B. M.

1. Codul penal român (C. P. R.) ca și generalitatea codurilor noastre, este o traducere mai mult sau mai puțin fidelă a codului penal francez (C. P. F.) unele articole sunt identice în ambele coduri, altele nu diferă decât prin cifra amenzii sau timpul constrângerii. Astfel fiind lucrurile, în volumul de față pe lângă partea pur medico-legală, vor figura acele articole din C. P. R. ca și acele din C. P. F. care se rapoartă numai la crimele sau delictetele care intră în sfera Atentatelor la bu-

nele moravuri, lăsând deoparte celelalte legislațiuni care în această chestiune, nu au nici un articol adaptat sau admis de codul nostru.

Am socotit nimerit ca pe lângă articolele din C. P. R. referitoare la atentatele la bunele moravuri, să inserăm și pe acele ale C. P. F. traduse în limba română, dar să le reproducem și în original, în limba franceză fiind că credem noi, orice traducere oricât de bună ar fi ea, nu poate redă în totul unele expresiuni, care aparțin în propriu fiecărei limbi și care în mod fatal schimbă intru câtva, nuanța exactă a cuvintelor.

2. În C. P. R. articolele de sub rubrica: Atentate în contra bunelor moravuri sunt cuprinse în Art. 262—271 și intrunesc: a) Ultragiul public la pudoare b) Atentatul la pudoare cu sau fără violență c) Favorizarea sau ațâțarea la desfrânare și corupțiunea tinerilor mai mici de 21 ani d) Adulterul e) Bigamia, iar sub numele generic de Atentate în contra bunelor moravuri se cuprind în Codurile moderne, Crimele și delictele care au ca punct de plecare: Instincul generațiunii și care sunt contrarii moralității publice.

Aceste diferite crime sau delictes au un singur punct comun, Imoralitatea lor, ele însă se deosebesc atât prin modul de execuțiune și scopul infractorului, cât și prin gravitatea și elementele ce le caracterizează, legiuitorul vroid să împedecă și să pedepsească, nu numai prejudiciul pe care'l suferă—victima unui asemenea act, dar în același timp și ofensa moralității publice.

3. Articolele din C. P. F. care pedepsesc Atentatele în contra bunelor moravuri sunt Art. 330—340 și constituiesc aceleași crime și delictes ca și în C. P. R. Dar C. P. F. are un articol special care pedepsește crima de Viol Art. 332, de care nu vorbește codul nostru. În lucrarea de față noi nu vom desvoltă și nu vom trată decât acele articole, care se referă și care au o relațiune directă cu Medicina legală, lăsând la o parte pe acele care fiind identice ca fond și ca esență, nu diferă între ele, decât prin elementul legislativ și care sunt, numai de competența magistratului.

4. Articolele din C. P. R. care se referă la Atentatele în contra bunelor moravuri, care interesează Medicina Legală și care trebuiesc cunoscute cu toate detaliurile ce comportă, atât de Magistrat cât și de Medicul-legist, sunt cele următoare.

Art. 262. — „Ori cine va comite un ultragiu public în contra pudoarei, se va pedepsi cu închisoarea de la trei luni până la un an și cu amendă de la 26 până la 100 lei

„Cu aceeași pedeapsă se va pedepsi ori cine va comite sau va ajuta să se comită un ultragiu în contra moralei publice sau religioase, sau în contra bunelor moravuri, prin unul din mijloacele enumerate la art. 295 din acest codice”.

Art. 263. — „Orice atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat, fără violență, asupra persoanei unui copil de sex bărbătesc sau femeesc, de vârstă mai mic de 14 ani, se va pedepsi cu închisoare de la 2 până la 3 ani”.

Art. 264. — „Ori cine va comite un atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat, cu violență, în contra unui individ de sex bărbătesc sau femeesc, se va pedepsi cu maximum închisorii”.

Dacă crima s'a comis în contra persoanei unui copil mai mic de 15 ani împliniți, culpabilul se va pedepsi cu maximum reclusiunii.

Art. 265. — Dacă culpabilii sunt ascendenții persoanei asupra căreia s'a comis siluirea, sau dacă sunt dintre aceia care au o autoritate asupra-i, dacă sunt institutori sau servitorii săi sau ai persoanelor mai sus însemnate, dacă acești culpabili sunt funcționari ai unui cult, ori preoți ori călugări, sau dacă culpabilul ori care ar fi, a fost ajutat în crima sa, de către una sau mai multe persoane, pedeapsa va fi pentru cazul prevăzut de art. 263 și 264 maximum reclusiunii.

Când siluirea se va fi comis de către persoanele menționate în acest articol, asupra unui copil de sex bărbătesc sau femeesc în vârstă mai mic de 15 ani, pedeapsa va fi maximum muncii silnice pe timp mărginit.

Art. 266. — Dacă din crimele prevăzute la art. 263, 264 și 265 va rezultă moartea, culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe viață.

5. Articolele corespunzătoare din C. P. F. sunt cele următoare:

1) Alineatul al doilea al acestui articol a fost adăugat prin legea din 5 Mai 1895.

Art. 330.—Toute personne qui aura commis un outrage public à la pudeur, sera puni d'un emprisonnement de trois mois à deux ans, et d'une amende de seize francs à deux cents francs.

Orice persoană care a comis un ultragiur public la pudoare, va fi pedepsit cu închisoare de la trei luni până la doi ani și cu amendă de la 16 până la 200 lei.

Art. 331. — „Tout attentat à la pudeur consommé ou tenté sans violence sur la personne d'un enfant de l'un ou de l'autre sexe, âgé de moins de treize ans, sera puni de la réclusion.

Sera puni de la même peine, l'attentat à la pudeur commis par tout ascendant sur la personne d'un mineur même âgé de plus de treize ans, mais non émancipé par le mariage“.

«Orice atentat la pudoare indeplinit sau creat fără violență, asupra persoanei unui copil de orice sex în vârstă de mai puțin de 13 ani, se va pedepsi cu reclusiunea. Se va pedepsi cu aceeași pedeapsă, atentatul la pudoare executat de orice ascendent asupra persoanei unui minor, chiar mai mare de 13 ani, dar încă neemancipat prin căsătorie.»

Art. 332. — „Quiconque aura commis le crime de viol, sera puni des travaux forcés à temps; si le crime a été commis sur la personne d'un enfant au-dessous de l'âge de quinze ans accomplis, le coupable subira le maximum des travaux forcés à temps.

Quiconque aura commis un attentat à la pudeur, consommé ou tenté avec violence, contre des individus de l'un ou de l'autre sexe sera puni de la réclusion.

Si le crime a été commis sur la personne d'un enfant au-dessous de l'âge de quinze ans accomplis, le coupable subira la peine des travaux forcés à temps.

«Oricine va fi comis crima de viol va fi pedepsit cu munca silnică pe timp mărginit. Dacă crima a fost comisă asupra persoanei unui copil mai mic de 15 ani impliniți, culpabilul se va pedepsi cu maximum muncii silnice pe timp mărginit.»

Oricine va comite un atentat în contra pudoarei; consumat

sau incercat cu violență, contra indivizilor de orice sex, se va pedepsi cu recludziunea.

Dacă crima a fost comisă asupra persoanei unui copil mai mic de 15 ani impliniți, vinovatul se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit».

Art. 333. — Si les coupables sont les ascendants de la personne sur laquelle a été commis l'attentat, s'ils sont de la classe de ceux qui ont autorité sur elle, s'ils sont ses instituteurs ou ses serviteurs à gages, des personnes ci-dessus désignées, s'ils sont fonctionnaires ou ministres d'un culte, ou si le coupable quel qu'il soit, a été aidé dans son crime par une ou plusieurs personnes, la peine sera celle des travaux forcés à temps, dans le cas prévu par le § 1-er de l'art. 331, et des travaux forcés à perpétuité, dans les cas prévus par l'article précédent“.

„Dacă vinovații sunt ascendenții persoanei asupra căreia s'a comis atentatul, dacă fac parte din clasa acelor care au autoritate asupra ei, dacă sunt institutorii sau servitorii cu leafă, a persoanelor desemnate mai sus, dacă sunt funcționari sau miniștri al unui cult, sau dacă vinovatul, oricare ar fi el, a fost ajutat în crima sa de una sau mai multe persoane, pedeapsa va fi aceea a muncii silnice pe timp mărginit în cazul prevăzut de § 1-ii art. 331 și a muncii silnice pe toată viața, în cazurile prevăzute de articolul precedent».

Acestea sunt articolele din C. P. R. ca și din C. P. F. care se referă la Atentatele contra bunelor moravuri, și care interesează Medicina-Legală; art. 266 din C. P. R. nu-și are analogul său în C. P. F. la acest capitol.

În ceea ce privește art. 267, 268, 269, 270 și 271 C. P. R. ca și analoagele lor 334, 335 etc. din C. P. F. ele neocupându-se decât de aceleași atentate ca și cele din articolele precedente, deja menționate și neconținând decât fapte care sunt, numai de competența exclusivă a judecătorilor, fără introducerea vreunui act nou referitor la aceste atentate, vor fi lăsate de o parte.

6. Pentru ușurința studiului Medicinii-Legale recomandăm celor ce urmează cursul nostru, de a admite o diviziune artificială, o clasificare care ne aparține¹⁾, care este făcută numai și

1) Vezi Dr. G. Bogdan, Programul analitic al cursului de Medicină-Legală. Iași 1913.

numai din un spirit de ordine și care credem noi, ușurează mult, studiul acestei ramuri a medicinei.

Primul capitol al acestei diviziuni cuprinde: Crimele și Delictele care au ca punct de plecare Instinctul Generațiunii. Acest capitol are și el mai multe paragrafe, între care și Atentatele contra bunelor moravuri pedepsite de art. 262—266. C. P. R.

Citind cu atenție aceste articole și corespondentele lor 330—333. C. P. F. se vede cu ușurință că există între ele o strânsă Analogie.

Aceasta dovedește pe deoparte că, legiuitorul român s'a inspirat de C. P. F., pentru a redacta articolele care pedepsesc Crimele și delictele în contra instinctului generațiunii iar pe de altă parte că, dânsul neputând traduce prin cuvinte adevărat românești aceste diverse expresiuni, le-a lăsat ca atare le-a tradus fără de a le traduce, le-a românizat și nimic mai mult. În adevăr în cele 2—3 rânduri ce cuprind art. 262, 263. etc., găsim mai multe cuvinte românizate dar netraduse, fapt care pune în nedumerire de multe ori, pe cei ce voesc să comenteze sensul acestor articole. Legiuitorul român introducându-le în C. P. a lăsat unele cuvinte frantuzești în tocmai, adăogându-le numai terminologia română. Există dar în adevăr o oarecare analogie între aceste două coduri, însă exprimată prin o traducere care lasă mult de dorit ¹⁾.

Dar dacă există analogie între aceste două coduri, există și mari deosebiri și lipsuri, pe care le vom notă la timp, dar care constituie după noi, un grad de inferioritate atât pentru C. P. R. față de C. P. F. cât și viceversa.

7. O comparație largă și documentată între Art. C. P. R., și acele ale C. P. F. referitoare la Atentatele la bunele moravuri, nu se poate face la olaltă, în bloc, trebuie făcută între fiecare articol deosebit, ceea ce vom face când vom comenta în paragrafe speciale aceste articole. Ne mărginim pentru moment a atrage atențiunea asupra a două mari deosebiri dintre ambele coduri, care au o importanță atât de mare, încât repetiția lor nu poate decât accentua aceste lacune.

În adevăr C. P. R. nu vorbește de viol pe care îl specifică.

1) Acelaș lucru și cu art. 246 C. P. R. s'a făcut o traducere greșită când se zice medicamente violente în loc de medicamente, violențe așa cum prevede analogul său Art. 317 C. P. F.

C. P. F. calificându-l *Crimă* și pedepsindu-l în multe împrejurări cu o pedeapsă foarte gravă, cu munca silnică. C. P. R. a cuprins acest fapt monstruos, în vulgarele *Atentate la pudoare*; aceasta este o greșeală, asupra căreia vom reveni când vom vorbi în detaliu despre viol. Dar și C. P. F. comite o greșeală neprevăzând în un articol special, cazurile în care atentatul la pudoare este urmat de moarte; este o lacună pe care legiuitorul român a căutat de a o prevedea, prin un articol special.

Dar pentru a se pricepe cele de mai sus și pentru a evita repetițiile, trebuie mai întâi să se cunoască în ce consistă aceste diferite crime și delictе de sub rubrica *At. B. M.* cum se manifestează ele, care sunt elementele lor constitutive și mai cu seamă cum se pot defini, căci nici C. P. R. nici C. P. F. nu definesc ceea ce trebuie să se înțeleagă prin cuvintele de *Ultragiu public la pudoare*, *Atentat la pudoare*, *Viol etc.*

CAPITOLUL II.

ULTRAGIU PUBLIC LA PUDOARE, ART. 262 C. P. R.

8. Comentarea Art. 262 C. P. R. față de Art. 330 C. P. F.
 9. Definiția ultragiului public la pudoare. 10. Elementele constitutive ale acestei infracțiuni. 11. Înțelesul cuvântului *Intențiune*. 12. Importanța elementului *Publicitate* în materie de *Att. P.* 13. Deciziile Curței de Casație din Franța asupra acestui punct. 14. Exemple de *Ul. P.* 15. Neglijența sau executarea actului făcut cu voință. 16. Infracțiunile cuprinse în sfera Art. 262 C. P. R. și pedepsite de el. 17. Tălmăcirea cuvântului *public* sau *accesibil publicului*. 18. Părerile autorilor relativ la *Ul. P.* 19. Scrierile pornografice de care vorbește al. 2 Art. 262 C. P. R.

8. Am văzut la pag. 8 că în C. P. R. *At. B. M.* sunt de cinci feluri, de șase dacă din atentatul la pudoare cu sau fără violență se fac două genuri deosebite. Numai este tot așa și din punctul de vedere medico-legal. Pentru *Medicina-Legală At. B. M.* sunt de opt feluri și anume: a) *Ultragiu public la pudoare*; b) *Atentatul la pudoare cu violență*; c) *Atentatul la pudoare fără violență* d) *Violul* e) *Deflorarea* f) *Pederastia sau Sodomia* g) *Bestialitatea* și h) *Perversiunile și Inversiunile sexuale* care și ele pot cuprinde mai multe clase sau varietăți.

Aceste sunt în linii mari diferitele specii de Atentate în contra bunelor moravuri, studiate în Medicina Legală și în această ordine de idei le vom studia și noi, punându-le în concordanță cu diferitele articole referitoare ale C. P. R.

/ Cel întâi gen de At. B. M. pe care-l pedepsește legea este **Ultragiul public la pudoare**; ce este, cum se poate defini acest atentat.

9. În lipsa unei definițiuni legale, oamenii de știință ținând seamă pe de o parte de unele hotărâri judecătorești, pe de altă parte de actul săvârșit și de consecințele lui, oamenii de știință și în special acei cari s'au ocupat cu Medicina Legală, au întocmit ei definițiunile privitoare la diferitele atentate în contra bunelor moravuri, începând prin aceea a **Ultragiului public la pudoare**. Aceste definițiuni au intrat în uzul practic și astăzi ele sunt admise atât de Medicii Legiști, cât și de Jurisconșulți; prin **Ultragiul public în contra pudoarei** se înțelege;

Ori ce act, fapt sau gest atingător la pudoarea sau rușinea cuiva, făcut în un loc public, accesibil publicului sau cu puțința de a fi văzut de cineva.

Casația franceză zice „**Ultragiul public la pudoare** prevăzut și pedepsit de 330 C. P. este acela care, nefiind întovărășit de violență sau de constrângere, nu a putut numai decât jigni pudoarea persoanei, care a fost victima unui astfel de act necuviincios și necinstit, dar care prin *licența și publicitatea lui* a fost sau ar fi putut să aducă și să fie ocaziunea unui *scandal public*, jignind onestitatea și pudoarea aceloră cari din întâmplare, ar fi putut vedea asemenea act.

10. Elementele constitutive ale acestui delict pedepsit de art. 262 C. P. R. sunt: a). faptul material de **ultragiul la pudoare**, b). **publicitatea lui**.

*Garraud*¹⁾ mai introduce un al treilea element *intențiunea*. Este adevărată această intențiune—elementul intențional după însăși expresiunea lui *Garraud*—care s'ar putea traduce în limba română în această materie prin cuvântul *într'adins*, nu trebuie luat în înțelesul strict al cuvântului, și intențiunea reiese din faptul că, inculpatul a făcut actul pentru care este dat judecării, cu *știință și voință* fără ca să fie nevoie de a exista intențiunea scan-

1) Cas. 26 Mars 1863.—5 Juillet 1838.

1) *Garraud. Traité théorique et pratique du droit pénal. Tome V Paris 1901.*

daloasă, fără ca să fie nevoie de a se demonstra că a făcut actul *intradins*, pentru a ofensă pudoarea publică. Cu alte cuvinte, elementul intențiune reiesă în deajuns din aceia că, infractorul cu voință și cu sau fără necesitate, s'a expus a fi văzut în o poziție rușinoasă sau imorală. Ofensa pe care ultragiul public la pudoare o aduce moralei publice, se bazează mai mult pe faptul că infractorul neținând socoteală nici de el, nici de pudoarea publică, comite în public un act sau gest rușinos și elementul intențiune este aci, imoralitatea însăși a actului, «Ultragiul public la pudoare zic d-nii Hamangiu și Sotir ¹⁾ se săvârșește printr'un fapt material, care prin licența și publicitatea sa, a ocazionat un scandal public pentru moralitatea și pudoarea acelor, cari au fost, sau au putut fi martori oculari acelu fact», astfel de acte legea vrea să le oprească, astfel de fapte C. P. R. le pedepsește prin Art. 262.

11. Dalloz ²⁾ se exprimă după cum urmează în ceace privește intențiunea, față de comiterea unui ultragiul public la pudoare.

«Expunerea de motive ale art. 330 C. P. face să se observe că, delictul de ultragiul public la pudoare, este fondat mai puțin pe ceace privește perversiunea sau nerușinarea cuiva, decât pe neglijența și disprețul de sine însăși».

Nu este prin urmare nevoie pentru existența acestui delict ca învinuitul să fi făcut într'adins actul sau gestul impudic, sfidând și ofensând moralitatea publică. Intențiunea rezultă în acest caz, din singurul fapt de a fi comis un act care prin natura lui poate aduce—chiar prin simplă neglijență—o ofensă moralității publice.

Intențiunea rezultă în deajuns din faptul că, prevenitul s'a expus el însuși pentru a fi văzut în o situațiune care poate jigni pudoarea și moralitatea publică, fără ca să fie necesar să se demonstreze că într'adins că, intenționat, s'a propus de a sfida această morala.

Așa au hotărit diferitele instanțe din *Poitiers*, *Montpellier*, *Aix-en-Provence* etc. Cu toate acestea în 1870 Curtea din *Amiens* a achitat un individ, care s'a scăldat gol în un pârâu, fără de a se fi prevăzut de așa numitul «caléçon de bain» de oarece zicea hotărîrea, nu rezultă din dezbateri dovadă că, dânsul a

1) Hamangiu și Sotir. Cod penal adnotat p. 216, București 1903.

2) Dalloz. Les Codes annotés—Code Pénal Paris 1881.

avut intențiunea de a jigni moralitatea publică. Ministerul public făcând recurs, Casația din Franța a respins recursul; după cum se vede este o controversă în această privință. Dar Dalloz ¹⁾ spune în suplimentul său din 1887 că această hotărîre a curței din *Amiens* este unică, a rămas izolată și nu implică de loc,—având în vedere circumstanțele în care s'a pronunțat Casația,—părăsirea de către dânsa a principiilor generale de legislațiune. Judecătorul lăsase la o parte intențiunea, fără a constata existența unei neglijențe culpabile, care ar fi fost în deajuns pentru a justifica condamnarea, dar Casația nu putea releva faptul fără a-și eși din rolul său.

Elementul intențiune după cum zice Garçon ¹⁾ a ridicat multe controverse, Curtea de Casație din Franța hotărînd în mod deosebit. Se pare însă că actualmente *intențiunea culpabilă*, adică faptul că ultragiul public la pudoare să se fi fost executat *intra-dins* pentru a jigni morala publică, nu este absolut necesar și actul executat fără intenție, dar cu voia și știința preveniturii, este suficient pentru a constitui delictul pedepsit de art. 262 C. P. R. sau 330 C. P. F.

Neglijența fără intențiune este în deajuns pentru a se afirma vinovăția inculpatului, fiindcă prin ea se probează disprețul moralei și onestității publice, astfel că, delictul de ultragiul public la pudoare, este constituit numai prin faptul că, inculpatul n'a luat toate măsurile necesare pentru a nu fi văzut. Și ca probă că elementul intențiune nu este absolut necesar la condamnarea unui ultragiul public la pudoare, este faptul că legea condamnă ori de câte ori se va constata *existența* unui fapt sau act material și *publicitatea lui: existența faptului și publicitatea lui* sunt dar elementele constitutive ale delictului pedepsit de art. 262 C. P. R. elemente care, trebuie să fie menționate în hotărîrea de judecată,—în caz contrar Casația o poate casă.

12. Legiuitorul plecând de la idea că să pedepsească mai mult *publicitatea* actului, fără a introduce și a fi nevoie de elementul intențiune, trebuie de determinat înțelesul cuvântului *publicitate* și ceea ce astăzi se înțelege prin cuvântul *loc public* sau accesibil publicului.

1) Dalloz. Supplément au répertoire, Paris 1887 Tome I.
E. Garçon. Code pénal annoté Tome I. Paris 1906.

Dacă ¹⁾ ultragiul a fost executat în un loc public ca de exemplu în stradă, în o piață publică sau în un local public, existența delictului nu întâmpină nici o greutate, vinovatul intră în sfera art. 262 C. P. R.

Dar mai mult decât atât, chiar dacă actul sau gestul nu este făcut în public, dacă acesta s'a executat în un loc care ar putea sau ar fi putut la un moment dat, prin dispozițiunea localităților sau a împrejurărilor să fi fost văzut de cineva, încă după lege este ultragiul public la pudoare pedepsit de art. 262 C. P. R. Așa dar trebuie să fie știut și bine stabilit că, pentru ca delictul de ultragiul public la pudoare să fie constituit, așa cum îl înțelege art. 262. C. P. R. sau analogul său art. 330 C. P. F. trebuie numai decât un act, fapt sau gest făcut în *public, accesibil* publicului sau chiar în un loc care, chiar dacă nu este public, faptele sau gestul impudic a putut să atragă privirile cuiva, din cauza imprudenței sau lipsei de precauțiune a celor inculpați.

13. Curtea de casație din Franța a admis că, publicitatea poate fi legată în mod absolut de natural de felul locurilor unde actul s'a săvârșit: așa de pildă, dacă ultragiul a fost executat în stradă sau în o piață publică, chiar dacă ar fi avut loc noaptea și departe de privirile trecătorilor, el intră în sfera delictului de sub art. 262.

Publicitatea există nu numai în cazul când actul imoral a fost văzut, dar chiar atunci când el prin neglijență, imprudență sau numai prin natura locului unde a fost comis, ar fi putut să fie întâmplător văzut de cineva²⁾.

14. Exemplele următoare vor lămurii pe deplin, ceea ce trebuie să se înțeleagă după lege, prin ultragiul public la pudoare.

Un domn urinează în colțul unei strade, dacă din întâmplare ar trece cineva pe acolo și l'ar vedea, acel domn ar putea să fie dat în judecată și invinuit de ultragiul public la pudoare, căci a fost văzut sau ar fi putut fi văzut cu organele genitale descoperite.

Un domn X are relațiuni sexuale cu nevasta sa legitimă, în

1) De notat că numai, actul, faptul sau gestul rușinos constituie alături de publicitatea lui ultragiul public la pudoare; injuriile sau insultele oricât de grosolane, deși spuse în public, nu constituiesc delictul de ultragiul public la pudoare.

2) Vezi o hotărâre a Casatei din Franța din Mai 1863 și altele identice în Dalloz Code pénal annoté. Paris 1881.

un vagon de drum de fier, sau în o cameră de otel; nimic mai natural, dar dacă ușa vagonului sau a camerei nu ar fi fost închise cu cheia, astfel că în timpul acestui act nimeni să nu poată pătrunde acolo, și dacă aceștia prin faptul că nu au avut precauțiunea de a închide ușile, ar fi fost surprinși de cineva, ar putea să fie dați judecății sub culpa de ultragi public la pudoare; tot la așa ceva s'ar fi expus dacă, deși închizând ușile cu cheia, ar fi avut imprudența de a nu lăsa în jos perdelele dela fereastra camerei lor și prin urmare să se expună de a fi văzuți de acei care ar fi trecut chiar întâmplător și fără intenție, pe la această fereastră.

Un ultragi public la pudoare ar mai exista atunci când depildă, cineva s'ar desbrăcă și ar rămâne gol în totalitate sau numai în parte, pentru a-și face o toaletă intimă, chiar în camera sa proprie și nu ar fi tras perdelele ferestrei sau ferestrelor care răspund în stradă, expunându-se astfel a fi văzut de cineva în această situațiune. De aci rezultă că nu trebuie numai decât ca actul sau gestul să se fi executat în fața uneia sau mai multe persoane cari vor fi mai târziu martori în fața justiției, este destul ca acesta să fi fost executat în un loc care ar fi accesibil cuiva pentru ca delictul de Ul. P. să existe și să fie pedepsit de art. 262 C. P. R.

În o cunoscută revistă franceză de medicină legală din 1899¹⁾ am găsit următoarele două cazuri de ultragi public la pudoare, ambele urmate de condamnare cu închisoare și amendă.

O artistă pariziană — o dansatoare de la varietelul Scala din Paris — a repetat în prezența unui cerc de intimi — dansurile pe care trebuia să le execute a doua zi, la varietelul unde era angajată. Dar de oarece aceasta se petrecea în cursul lunii August, pe niște călduri tropicale, dansatoarea nu luase precauțiunea de a-și pune un pantalon, care să-i acopere organele genitale. Dansând-i s'a ridicat fustele mai mult decât trebuia, ferestrele erau deschise din cauza căldurii, așa că unii trecători au văzut... ceea ce trebuia numai presupus. Artistă pentru aceasta a fost dată în judecată și condamnată la 6 luni închisoare și 200 lei amendă.

O prostituată Eugénie Vincent, a fost dată judecății și condamnată la 24 ore închisoare, fiindcă a fost surprinsă în exercițiul

1) Revue de Médecine légale et de jurisprudence médicale Paris 1899 p. 191.

funcțiunii sale, de un agent de poliție, ușa rămânând din neglijență întredeschisă.

15. Am insistat cu oarecare detalii asupra elementelor publicitate și intențiune, fiindcă din punctul de vedere medico-legal ele au o mare importanță, căci unii învinuiți pentru a se disculpă, contestă existența intențiunei și chiar neglijența, invocând pentru apărarea lor, oarecare infirmități sau boli cronice, care i-a obligat la o imperioasă necesitate, în afară de orice intențiune delictuoasă, de a se pune în o atare situațiune, care face să crează pe agenții moralității, în comiterea unui ultragi public la pudoare.

Aceste fapte sunt și intră în competența Medicului legist și Judecătorul înainte de a-și da hotărîrea, are datoria de a cere mai întâi examenul medico-legal al învinuitului și numai în urma acestui examen, să se pronunțe în cunoștință de cauză.

16. Reiese dar în mod evident din cele spuse mai sus, precum și din diferitele hotărîri ale curților de casație, că, pentru ca să existe un ultragi public la pudoare prevăzut și pedepsit de art. 262 C. P. R. sau 330 C. P. F. trebuie:

a) Un act, fapt, sau gest, care prin natura lui a adus o ofensă moralității sau pudoarei;

b) Să prezinte caracterele publicității. După cum am menționat mai sus, trebuie ca hotărîrile judecătorești, să menționeze neapărat existența acestor elemente, fără de care nu este delict, conform art. 262 și notărea s'ar putea casă, dacă nu se va fi prevăzut actul și executarea lui în un loc public, sau accesibil publicului. În fine acea hotărîre trebuie să însereze în întregime cuvintele de ultragi public la pudoare, căci la caz contrar, dacă s'ar menționă numai cuvântul ultragi, acea hotărîre iarăși s'ar putea casă.

17. Trebuie însă de observat că în unele împrejurări, publicitatea sau așa numitele locuri publice sau accesibile publicului, așa după cum le înțelege legea, prezintă câte odată o greutate destul de mare, pentru a fi demonstrată, cu atât mai mult cu cât, Casația din Franța prin diverse hotărîri din anii 1854, 1863, 1878 a admis oarecare restricțiuni, în această privință.

Astfel dacă există publicitate în înțelesul legii în materie de Ultragi public la pudoare, atunci când cineva a fost văzut din întâmplare de o altă persoană în o situațiune care ofensează morala publică, numai există Publicitate așa cum o in-

telege legea, atunci când o persoană prin *curiozitate și curvozitate* a văzut sau a asistat la acte de felul acesta; exemplu: O persoană cuprinsă de o necesitate subită, își satisface nevoia rămânând pe jumătate gol într'un loc privat, dar adăpostit și neaccesibil trecătorilor. Dacă ar fi văzut în această situațiune de o persoană, care s'ar fi introdus în acel loc într'adins, sau fără să aibă dreptul de a intra acolo, surprinzând prin urmare precauțiunile luate de prima persoană, în acest caz, nu există publicitate în înțelesul legii și prin urmare infractorul, nu poate fi pedepsit.

Cu toate acestea, în cursul studiilor noastre împreună cu prof. Brouardel am avut ocaziunea de a asista la debaterile unui proces de ultragiu public la pudoare, care s'a terminat prin achitarea prevenitului, deși acuzațiunea intrunea toate elementele acestui delict, iată cazul:

Un domn X voiajă noaptea într'un tren expres, care făcea peste 100 klm. pe oră și care nu se opreă nicăeri. După un timp oarecare, călătorul resimți o imperioasă necesitate de a urina. El eși în culoar dar nu găsi closet, în vagonul său; atunci ne mai putându-se reține, a deschis ușa vagonului și a urinat. Tocmai atunci un controlor în inspecție îl văzû; el fu dat judecătii, invinuit de ultragiu public la pudoare. Condamnat în prima instanță, el fu achitat în apel pe motivul că „nécessité ne connaît pas de loi, de oare-ce căile ferate erau datoare să aibă closete în un tren expres, nu eră vinovat călătorul. Cu alte cuvinte, publicitatea fiind un termen și elastic și variabil, magistraților aparține dreptul de a statua asupra acestui act în fiecare caz în parte.

18. Unii autori ca de pildă Devergie pretind că, de oarece aceste delikte sunt pedepsite de lege în mare parte, pentru faptul publicității, care în mod implicit necesitează mărturia unei alte persoane, delictul de ultragiu public la pudoare, cele mai de multe ori, nu este de competența Medicului-legist, că el nu trebuie să se ocupe de ele și că judecătorul va condamna sau va achită, bazându-se nu atât pe faptul material, pe care în unele împrejurări nu-l poate nici controla nici verifica, ci numai pe depunerea martorilor.

Noi, împărțînd părerile Prof. Tardieu, Brouardel și alora, nu admitem părerea prof. Devergie și socotim că, dacă în unele împrejurări, ultragiul public la pudoare se poate do-

vedi numai prin martori, sunt și cazuri destul de numeroase în care aceste delikte fiind o urmare firească, fie a unei boale genitale cronice, fie a unei inversiuni sau perversiuni sexuale, consecința unei psicoze, judecătorul nu-și va putea lumina conștiința și nu va putea lua o hotărâre în un sens sau în altul, decât după un examen medico-legal și constatarea cauzei care a determinat pe infractor, de a comite actul de care este învinovătit.

După cum se exprimă Tardieu ¹⁾ în monografia sa asupra atentatelor la bunele moravuri. „Medicul legist nu va fi consultat în aceste diferite cazuri, pentru a dovedi existența delicteului, ci pentru a aprecia și cântări motivele, care pot implica săvârșirea actului impudic și scuzele pe care le invoacă, sau le poate invoca infractorul, pentru a se desvinovăți. Aceste motive și aceste scuze trebuiesc de multe ori căutate, în mentalitatea sau în fizicul autorului faptului, pe care numai medicul-legist le poate găsi și recunoaște“. Paragraful 20 din capitolul III dezvoltă mai pe larg cele de mai sus; acolo se va vedea cum în unele împrejurări unele afecțiuni genitale, aduc după ele înaintea justiției pe unii indivizi care în adevăr, dacă au comis un pretins ultragiu la bunele moravuri, ei au făcut aceasta, împinși de o trebuință subordonată stării lor fizice, pe care numai Medicul-legist o poate recunoaște și aprecia.

19. Alin. 2, din art. 262 C. P. R. face să intre în categoria Ul. P. pe acei cari prin mijloacele enumerate la art. 294 C. P. R. ar comite un act pedepsit de acel articol; aceasta se referă în specie, la scrierile și ilustrațiile pornografice cari se distribuie publicului, pe străzi sau în localuri publice.

Casația română (vezi Curierul judiciar No. 80 din 1908) a hotărât că, faptul de a vinde cărți poștale cu ilustrațiuni obscene, nu constituiește un delict de presă, ci acel prevăzut de art. 262 combinat cu art. 294 C. P. R. iar pe de altă parte aceeași curte a statuat că „obscene sau pornografice sunt toate acele gravuri, desemnuri, fotografii, serieri etc., la efectuarea cărora, nu a domnit nici o preocupare artistică, ci numai intențiunea de a deșteptă gânduri lascive și a îndemna la lubritate (vezi Curierul jud. No. 20 din 1909).

Medicina legală a avut a se pronunța în această privință în Franța, în următoarea împrejurare: Se vindea pe stradă niște

1) Tardieu. Etude Médico-légale sur les Attentats aux Mœurs-Paris 1867...

cărți poștale obscene, cari reprezentau femei voalate la față, dar cari aveau coapsele și organele genitale, așa de larg deschise încât ochiul putea pătrunde foarte departe: s'a bănuț că pentru a se fi ajuns la așa ceva, desfacerea organelor genitale trebuia să se fi făcut prin mijlocul unui procedeu artificial, intrându în organele genitale. Această împrejurare îngreuiă responsabilitatea fotografului, care intră prin urmare în sfera atentatelor în contra bunelor moravuri. Magistratul instructor, a cerut o expertiză medico-legală, ca să verifice faptul; în urma raportului medico-legal, fotografu a fost achitat.

Pentru a termina capitolul legislațiunii ultragiului public la pudoare, vom insera rândurile de mai jos, pe care le-am găsit în o revistă franceză de medicină legală¹⁾.

Unele femei galante luase obiceiul de a întruni dame și tineri, în prezența cărora se petreceau scene de lubricitate, analoage cu acele de pe timpul decadenței imperiului roman. Asemenea acte constituind un ultragiu public la pudoare, Tribunalul și Curtea din Nancy, le-a aplicat Art. 330 C. P. F. Dar Casația franceză nu a împărtășit această părere, a casat cartea de judecată a Curții din Nancy, sub cuvânt că, *legea nu are drept obligație de a reprimă viciul, ci numai de a apăra morala publică*; (Cas. ședința din 14 Nov. 1902); această hotărâre a fost viu criticată de unii jurisconșulți.

CAPITOLUL III.

CULPABILII DE ULTRAGIU PUBLIC LA PUDOARE

20. Cine comit de obicei Ut. P? 21. Conduita judecătoreului față de un învinuit de Ut. P. 22. Două exemple-tip concernând acest atentat. 23. Precauțiunile ce trebuiesc luate de Medicii-legiști și de Judecători față de cei învinuiți de Ut. P. 24. Ut. P. înfăptuit de degenerați, epileptici.

20. Diferenții autori care s'au ocupat de Ultragiul public la pudoare, cuprind în acest capitol mai multe specii de delictes sau infracțiuni. În afară de actul calificat ultragiu public la pudoare propriu zis, așa precum l'am definit noi la pag. 14, ei mai cuprind în această sferă și alte genuri de delictes ca de

1) Revue de Médecine légale et de Jurisprudence Médicale. Paris 1905. p. 409.

pildă Pederastia, Bestialitatea sau diverse Perversiuni ale simțului genital. Noi nu împărtășim această părere și rămânând strict în sfera Ultragului public la pudoare, astfel după cum l'am definit—act, fapt sau gest—pedepsit din cauza publicității lui, sau cel puțin al posibilității de a fi fost expus acestei publicități, vom cuprinde în acest capitol, numai ceea ce cu adevărat se poate califica, ca ultragiu public la pudoare. Cu alte cuvinte, se vor clasa sub numele de Ultragiu public la pudoare numai acele acte, fapte sau gesturi amorale sau rușinoase, care s'au executat în condițiunile definițiunii formulată la pag. 16; celelalte acte ca bestialitatea, pederastia etc. făcând parte din altă categorie de fapte, vor fi tratate în capitole speciale.

Culpabilii de ultragiu public la pudoare, se pot împărți în trei categorii deosebite:

a) **Depravații vulgari** care conștienți de gravitatea faptului și neputând invoca nici o scuză, comit acest delict ca o sfidare contra moralității publice. Unele temperamente nerușinate din fire, ca urmare unei prinosi sau unui rămășag, comit intenționat un atare fapt.

b) **Bolnavii atinși de afecțiuni genito-uretrale**; adică acele persoane care comit acest act pedepsit de Art. 262 C. P. R. fără nici o intenție delictuoasă, ci numai ca rezultat al infirmității de care sunt atinși.

c) **Indivizii care sunt atinși de unele psicoze și care comit acest act, rezultat al impulsiei morbide de care sunt afectați.** În cursul rândurilor ce urmează, noi nu ne vom ocupa de cât de categoriile infractorilor de sub literile *b* și *c*, cei de sub litera *a* eșind din domeniul medicinei-legale, pentru a fi judecați de diverse instanțe, fără însă a trece prin filiera Medicului-legist.

21. În unele împrejurări, se poate întâmpla ca cineva fiind inculpat de ultragiu public la pudoare, să invoace ca scuză o boală acută sau o afecțiune cronică, o infirmitate afectând cele mai de multe ori căile genito-urinare, sau regiunea ano-scrotală.

În asemenea condițiuni, judecătorul înainte de ași pronunța hotărîrea, trebuie să supună pe inculpat unui examen medico-legal, pentru ca să se încredințeze dacă scuzele invocate de învinuit, sunt reale sau sunt inventate, numai pentru trebuința cauzei și apărarea lui.

Următoarele exemple ce am cules din un memoriu publicat

de D-rul Laugier¹⁾ va face ca acest subiect să fie mai clar și mai explicit.

22. Cazul I. D-nul M... 56 ani, rentier, este arestat în o sală de reuniune publică. Agenții surprinși de atitudinea lui stranie, au pus mâna pe el și au constatat, dându-i într'o parte poala paltonului—că organele sale genitale, erau scoase afară din pantaloni; jos pe parchet chiar lângă scaunul pe care ședea M. în momentul arestării, era o pată alb-galbenă de lichid gros.

Dat judecăței și inculpat de ultragiu public la pudoare D-l M... pentru apărarea lui—recunoscând faptele exacte așa cum fusese raportate de agenți—a pretins că o boală veche cronică îl obligă, ori de câte ori se găsește în o sală de spectacol, conerte etc. și stă nemișcat la un loc un timp mai îndelungat, de a face ceea ce a făcut în seara când a fost arestat. Dânsul suferind de o intensă strictură a uretrei, de cistită purulentă cu hipertrofia prostatei, nu poate urina decât picătură cu picătură și la fiecare 2—3 minute. În asemenea condițiuni, când se găsește în o sală de spectacol, el nu poate să se scoale neconținut de la locul lui, pentru a evacua acele câteva picături de urină, așa că pentru a se ușura, el adoptase sistemul de mai sus, acela de a-și scoate afară din pantaloni membrul viril și a lăsa să curgă din când în când, puțină urină; din această cauză a fost surprins în această poziție. adaugă D-l M... iar nici de cum pentru a comite un ultragiu public la pudoare. Tribunalul ținând seamă de cele invocate, a delegat pe D-rul Laugier spre a examina pe inculpat și a vedea dacă în adevăr cele spuse de acesta erau axacte; d-rul Laugier examinându-l și constatând că în adevăr D-l M... suferea de stricturi uretrale etc. afacerea a fost clasată.

Cazul II. Numitul R... a fost arestat de agenți, fiindcă staționând prea mult în o vespasiană (gueretă în stradă unde se urinează), făcea în același timp niște mișcări stranii și rușinoase; el cu mâna dreaptă își trăgea penisul, iar pe cea stângă o vâra în anus. Arestat și inculpat de ultragiu public la pudoare, el nu neagă faptele, dar spuse că este obligat să facă ceea ce a făcut, ori de câte ori vrea să urineze, pentru următoarele motive:

1) M. Laugier. Du rôle de l'expertise Médico-légale dans certains cas d'outrage public à la pudeur, in Ann. d'Hyg. et de Médecine-Légale Tome I. S. III Paris 1878.

În afară de stricturi uretrale și hipertrofia prostatei, el mai avea și o enormă tumoră hemoroidală, fiind obligat să se screeamă cu putere și să tragă de penis, pentru a putea urina. El era obligat pe de altă parte să-și susțină cu mâna stângă tumoră hemoroidală, ca să nu iasă afară din anus, ceea ce îi cauza dureri foarte mari; pentru aceste motive el a fost surprins de agenți și dat judecății, sub învinuirea de ultragiu public la pudoare. D-rul Laugier însărcinat de tribunal a examina pe numitul R și constatând exact cele invocate de inculpat, acesta fost achitat.

23. Iată două exemple foarte sugestive de ultragiu public la pudoare, urmate de arestări și judecăți, dar terminate prin achitare, în urma examenului și raportului medico-legal, prin care se constata că, în adevăr învinuții, erau atinși de infirmitățile ce invocau pentru apărarea lor. Am putea imnulți casurile de felul acesta din care s'ar putea vedea în ce anumite împrejurări bolnavi nevinovați, pot fi dați judecății, inculpați de ultragiu public la pudoare și recunoscuți ca nevinovați, în urma unui examen medico-legal.

D-rul Laugier termină comunicarea sa, cu următoarele cuvinte pe care le reproducem textual:

“Trebuie să știe bolnavii atinși de aceste infirmități genito-urinare sau ano-scrotale, care necesitează șederi mai prelungite în vespasianele publice, sau manopere speciale destinate pentru a ușura emisiunea urinei, ca să ia cât de multe precauțiuni ca să nu fie văzuți de nimeni și prin urmare, să nu fie expuși a fi dați judecății și învinuți a fi executat un ultragiu public la pudoare.

“*Magistrații* însărcinați cu instrucțiunea acestor afaceri care uneori sunt așa de delicate, trebuie înainte de a se pronunță, să recurgă la un examen Medico-legal făcut de un specialist în materie; iar medici-legiști delegați de a examina pe învinuți, să lucreze cu cea mai mare prudență și chiar să ceară concursul unui specialist, în boalele căilor genito-urinare, fiindcă nu este tocmai ușor de a explora canalul uretral a unui pacient și drumurile false se pot foarte lesne determina; în fine trebuie să se știe că, de la o expertiză complectă și conștiincioasă depinde de multe ori, viitorul unui infractor și onoarea sau dezonoarea unei amilii întregi.

Se întâmplă câte odată că, cel ce a comis un *Ult. P.* poate fi scuzabil, dacă se demonstrează că dânsul a executat acest act, sau sub imperiul unei forțe majore la care nu a putut rezista.

sau pentru a scăpa de un pericol ce l amenință; în acest caz sunt bolnavii citați mai sus de Laugier, atinși de infirmități, în al doilea caz ar fi persoana care ar eși goală în stradă, pentru a scăpa de flăcările unui incendiu; în ambele cazuri infractorul nu trebuie să fie pedepsit.

24. Aceste ultragii publice la pudoare citate mai sus, sunt executate după cum s'a putut vedeă, de indivizi având liberul arbitru intact, dar fiind atinși de afecțiuni sau infirmități care îi obligă de a executa acte de acele, care se pot lua drept ultragiu public la pudoare, făcut intenționat.

Dar alături de aceștia, mai există o altă categorie de indivizi care sunt perfect normali fizic, dar atinși de diferite psicoze care fatalmente și fără voia lor, îi împing pentru a comite acte, de acele cari intră în rubrica, ultragiului public la pudoare și care sunt pedepsite de art. 262 C. P. R. O întreagă clasă de afecțiuni cerebrale se manifestează numai prin acte de acest gen, acte cari se execută în așa mod și în atare condițiuni, încât l'a un examen superficial, nu numai judecătorul, dar uneori Medicul-legist poate crede că cel învinuit, face parte din clasa *Depravațiilor vulgari* citați deja, și ca atare îi pedepsește conform cu Art. 262 C. P. R.

În afară de unii paralitici, unii demenți, unii epileptici comit acte de ultragiu public la pudoare, acte care săvârșite la începutul psicozei, sunt luate drept acte imorale făcute intenționat, ceea ce au adus după ele condamnări nejustificate. Alături de cei de mai sus, ultragiul public la pudoare este executat de o clasă de indivizi care sunt atinși de ceea ce Laségue¹⁾ a denumit *Exhibiționismul*, o perturbațiune a intelectului care lăsând intacte și normale toate funcțiunile cerebrale, nu se manifestează decât prin acest exhibiționism, care după cum numele îl indică, însemnează exhibarea sau arătarea în public, a organelor sale genitale.

Dar de oarece indivizii care fac parte din clasa exhibiționiștilor, sunt cu toții afectați de această perversiune a simțului genital, ca rezultat al unei perturbațiuni cerebrale, vom descrie acest gen de ultragiu public la pudoare executat de exhibiționiști, la capitalul *Inversiunilor sau perversiunilor* sexuale din care face parte.

CAPITOLUL IV

ATENTATUL LA PUDOARE FĂRĂ VIOLENȚĂ,
ART. 263 C. P. R.

25. Textul Art. 263 C. P. R. în paralel cu Art. 331 C. P. F. 26. Definiția Atentatului la pudoare. 27. Deosebirea intrinsecă dintre Art. 263 și 331 C. P. F. 28. Elementele constitutive ale delictului prevăzut în Art. 263 C. P. R.

25. *Art. 263 C. P. R.* zice: „Orice atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat fără violență, asupra persoanei unui copil de sex bărbătesc sau femeesc, de vârstă mai mic de 14 ani, se va pedepsi cu închisoarea de la 2 ani până la 3 ani.

Art. 331 C. P. F. zice: Tout attentat à la pudeur consommé ou tenté sans violence, sur la personne d'un enfant de l'un ou de l'autre sexe, âgé de moins de treize ans, sera puni de la réclusion.

Sera puni de la même peine l'attentat à la pudeur, commis par tout ascendant sur la personne d'un mineur, même âgé de plus de treize ans, mais non émancipé par le mariage.

Pentru un moment ne mărginim în a observa că, dacă aceste două articole sunt identice ca fond, ele se deosebesc prin mai multe puncte asupra cărora vom reveni în curând.

26. Dar să vedem mai întâi ce este un Atentat la pudoare: cum se definește el? C. P. R. de astă dată ca și pentru Ultragiul public la pudoare este mut, nu definește atentatul. S'a intocmit astfel o definițiune de specialiștii medici-legiști, care a intrat în practică și care se admite și de jurisconșulți ca și de medici. Prin Atentat la pudoare prevăzut și pedepsit de Art. 263 C. P. R. se înțelege:

„Orice act impudic sau rușinos, executat de cineva asupra unei alte persoane, făcut nu numai în scopul de a-și satisface o plăcere sexuală, dar și ca răzbunare, ură, curiozitate sau ceva analog“.

Dar înainte de a intra în comentarea acestui articol, trebuie de observat un fapt, care are o importanță capitală și care deosebește cu totul Art. 262 de Art. 263 C. P. R. De unde în Art. 262, actul în el însuși săvârșit de inculpat, eră până la un oarecare punct, lăsat pe linia a doua și totul cristaliză im-

prejurul Publicității faptului, publicitate care constituie, unul din elementele constitutive ale delictului, Art. 263 nu cere această publicitate; aci actul în el însuși are gravitatea lui și este vizat de legiuitor, fără ca să fie nevoie ca el să fi fost făcut în public, sau accesibil publicului; public sau ascuns publicului și văzut numai de cele două persoane în cauza — victimă și inculpat — legea prin art. 263 aplică pedeapsă.

27. În treacăt am menționat deja deosebirea ce există între art. 263 C. P. R. și 331 C. P. F. dar din comparația acestor două articole din aceste două legislațiuni, română și franceză, care este adevărat au aceeași bază și sunt pornite din același principiu, se poate vedea încă mai bine, punctele ce le deosebesc. Mai întâiu art. 263 C. P. R. are un singur alineat, pe când art. 331 C. P. F. analogul lui, are două. Vârsta victimei în C. P. R. este ridicată la 14 ani în C. P. F. este numai de 13 ani; în fine pedeapsa în C. P. R. este închisoarea până la maximum 3 ani, în C. P. F. inculpatul este pedepsit cu reclusiunea. Cu alte cuvinte At. la P. după C. P. R. este considerat ca delict și pedepsit ca atare, pe când după C. P. F. este considerat crimă. Care din aceste două articole 263 C. P. R. sau 331 C. P. F. este mai în concordanță cu ceea ce se petrece de obicei, care este mai larg, mai uman, care este prin urmare mai echitabil?

Dintr'un punct de vedere, legea română este mai superioară deoarece a ridicat vârsta victimei la 14 ani, pe când cea franceză o reduce la 13 ani.

Este evident că în această privință legea română este superioară celei franceze, fiindcă în unele împrejurări, un copil la 14 ani își va da seama mai bine decât unul de 13 ani, de ceea ce se va comite asupra lui, va putea mai bine să reziste și va înțelege mai cu ușurință actul nedemn la care — prin ademenire sau viclenie — deși fără violență fizică, un individ va vroi să-l încerce asupra lui. În Anglia vârsta victimei este ridicată la 16 ani. Dar legea franceză este superioară celei române fiindcă pedepsește acest act cu reclusiunea, pedeapsă care vine imediat în ordinea gravității, după munca silnică pe timp mărginit și apoi, fiindcă în alineatul al doilea al art. 331 C. P. F. se socotesc ca circumstanță agravantă atentatul la pudoare, săvârșit chiar asupra unei persoane mai mari de 13 ani, în caz când aceasta nu este emancipată prin căzătorie, dacă inculpatul este

ascendentul victimei. Legiitorul francez a vroit să se întărească încă și mai bine garanția de care trebuie să se bucure orice persoană, care se află sub tutela cuiva și care din aceste împrejurări, poate avea o ascendență morală asupra minorului.

28. Elementele constitutive ale delictului de Atentat la pudoare pedepsit de Art. 263 C. P. R. sunt:

a) *Actul ce constituie atentatul*, b) *Vârsta victimei*, c) *Absența de violență*.

După cum s'a văzut din definițiunea Atentatului la pudoare, acesta nu implică numai decât satisfacerea unei plăceri venerice și este calificat ca atare, orice act impudic, care aduce o ofensă pudicității unei persoane, chiar numai în scop de răzbunare, ură sau curiozitate. Așa de pildă, faptul de a ridică rochia sau fustele unei femei, chiar numai în scop de batjocură sau răzbunare, constituie un atentat în contra pudoarei pedepsit de Art. 263 C. P. R. Faptul de a atinge cu membrul viril sau numai cu mâna, organele genitale ale unei femei sau a unui bărbat, chiar fără nici o satisfacție venerică, constituie un atentat la pudoare, după cum intră în aceeași sferă de culpabilitate, faptul de a pune la cale, de a indemnă pe un copil de orice sex — care nu și dă socoteală de ceea ce face — de a exercită acte de lubricitate.

De altfel acte de felul acesta, care nu sunt făcute pentru a satisface o plăcere venerică, ci în scop de batjocură, ură sau răzbunare, dacă sunt executate în public sau în un loc accesibil publicului, pot să constituie un Atentat la Pudoare față de persoana care l'a suferit, și un UItragiu public la pudoare, față de acei ce au asistat sau au văzut cele petrecute. Prin urmare în unele cazuri se va aplica Art. 262 în altele 263 C. P. R. Atentatul la pudoare presupune un fapt concret executat asupra unei persoane, care trebuie să fie direct atinsă, nu numai spectatoare la lubricitățile unui individ oare-care; el trebuie făcut cu intenție rușinoasă sau imorală, și nu se poate despărți de faptul material însăși.

Nu trebuie să se confunde Intențiunea cu Mobilul care a determinat la inculpat, comiterea atentatului. Intențiunea zice Garçon este realizată, atunci când autorul atentatului contra pudoarei a comis faptul cu știință și cu cunoștință, scopul pe care și-l propusese de a ajunge la aceasta fiind juridicește indiferent. Fără îndoială atentatul la pudoare, va avea în general ca mo-

bil o satisfacere venerică, dar delictul nu ar exista mai puțin atunci când, culpabilul fără nici o intenție de lubricitate, ar fi vroit să se răzbune, sau să'și satisfacă o curiozitate asupra unei alte persoane.

Absența de violență constituie un element constitutiv al delictului prevăzut în Art. 263 C. P. R. deoarece atentatul la pudoare făcut cu violență, este pedepsit de articolul următor de Art, 264. Trebuie dar pentru aplicarea art. 263 C. P. R. să se demonstreze că, atentatul s'a executat fără violență, chiar dacă el ar fi fost constituit prin relațiuni sexuale complete, chiar dacă ar fi existat conjuncțiunea sexuală.

Vrăsta victimei constituie în fine, ultimul element constitutiv al delictului prevăzut de Art. 263; după acest articol, victima trebuie să fie mai mică de 14 ani. Dar cu cât mai mică de 14 ani? Trebuie oare ca ea să aibă de pildă 13 ani și câteva zile pentru ca să se aplice Art. 263, sau poate să fie și mai mare? Se poate aplica acest articol, chiar atunci când se va demonstra, prin actele stării civile că, în momentul executării atentatului, victima avea 14 ani fără 4—5 zile? După o hotărîre a Casației române din 19 Aprilie 1889, intră în prevederile Art. 263 C. P. R. atentatul la pudoare comis asupra unei fete care nu are 14 ani împliniți, lipsindu'i 20 de zile ¹⁾.

Așa dar etatea de mai puțin de 14 ani împliniți, a persoanei contra căreia s'a comis atentatul la pudoare, constituie un element constitutiv al infracțiunii pedepsită de art. 263 C. P. când acest atentat s'a îndeplinit sau cercat fără violență, fiindcă atentatul comis fără violență, nu este pedepsit când persoana contra căreia s'a executat este mai mare de 14 ani. Casația română a admis că pentru aplicarea art. 263, instanța trebuie să întrebe dacă victima în momentul perpetrațiunii faptului eră mai mică de 14 ani, vrăsta aceasta fiind după cum am spus mai sus, un element constitutiv al infracțiunii prevăzut de art. 263; care dacă nu ar exista, adică dacă victima ar fi avut 14 ani împliniți, delinquentul ar fi rămas în afară de previziunile legii în ipoteza ce prevede. (Cas. II 1291/1902 Bucur.)

Art. 263 C. P. R. mai zice că atentatul contra pudoarei se pedepsește dacă este cercat, cu alte cuvinte legiuitorul a crezut că, este de ajuns ca un astfel de act să fie numai *cercat* nu

1) Rădulescu și Ionescu. Codul penal adnotat p. 34 București 1911.

numai decât *indeplinit*, pentru că infractorul să fie pedepsit. Prin urmare, în materie de atentat la pudoare, *Tentativa* este pedepsită ca și îndeplinirea actului, trebuie însă să se probeze că a fost cel puțin o tentativă, că a fost cel puțin un început de execuțiune, pentru ca infractorul să fie culpabil și pedepsit de Art. 263 C. P. R.

Numai faptele preparatorii nu cad sub rigorile legii: așa de pildă, a ademeni prin vorbe și promisiuni pe o fată indicându-i chiar scopul acestor promisiuni, nu constituie atentatul la pudoare, nu este nici tentativă, nu este un atentat cercat. Dar de îndată ce este un început de execuțiune prin un act oarecare și oricum ar fi el, atentatul cercat, tentativa există și trebuie pedepsită.

*Garraud*¹⁾ pretinde că chiar dacă actul s'a manifestat numai prin un început de execuțiune, el se poate considera ca *indeplinit*, de oarece pudoarea și morala au fost ofensate.

Garraud adaugă că, chiar dacă inculpatul ar pretinde că el din propria lui voință s'ar fi oprit de a merge mai departe, de a consuma actul ce avea intențiunea de a comite, aceasta ar constitui dacă nu actul îndeplinit—*o tentativă sau cercare*—de atentat la pudoare pe care legea-l pedepsește. Infractorul acestui atentat zice savantul penalist citat mai sus, poate fi comparat cu hoțul, care, a sustras numai o parte din suma de bani ce-și propusese de a lua, iar nu suma întreagă; acesta este tot hoț, deși nu a furat tot ce a găsit în săltarul unde a băgat mâna fără drept.

Dacă prin urmare C. P. R. în art. 263 ca și în cel următor, contrar practicei sale obișnuite, a menționat atentatul la pudoare cercat și l-a pus pe aceeaș linie cu atentatul îndeplinit aceasta a făcut-o pentru a exprima că, în această materie, cercarea (tentativa) sau îndeplinirea lui (consumațiunea actului) au acelaș caracter și constituiesc aceeaș infracțiune (*Garraud* 2).

Casația română a admis că, pentru existența delictului prevăzut la art. 263 C. P. R. nu se cer alte condițiuni în principiu general, decât să se fi săvârșit sau să se fi cercat un atentat (Cas. II 1647/909 București).

Savantul nostru coleg de la Universitatea din București regretatul prof. I. Tanoviceanu scrie cele ce urmează asupra acestui punct în magistralul său tratat:

1) *Garraud*. Droit pénal français, Tome V p. 73 Paris 1901.

2) I. Tanoviceanu. Cours de droit penal p. 259. București 1911.

„Cu toate acestea dacă prin începutul de executare curmat prin voința agentului, nu se comite o adevărată tentativă dar actul comis intrunește elementele unei alte infracțiuni, evident că autorul urmează a fi pedepsit; C. P. I. din 1890 a înscris o dispozițiune formală în acest sens (Art. 61). Dacă se decide că actele de executare ale infracțiunii s'au făcut în mod voluntar, este supus numai la pedeapsa stabilită pentru actul executat când el constituie prin el însuși o infracțiune. *Garçon* merge și mai departe și zice: *Les Tribunaux et les jurys ont un pouvoir discretionnaire et arbitraire, et pourraient sans violer la loi et sans s'exposer à la censure de la Cour de Cassation, punir comme tentative, un simple acte préparatoire. Il est également sûr que le désistement volontaire de l'agent ne le justifierait... 1).*

Trebue să atragem atențiunea că, uneori actul de atentat la pudoare poate merge mai departe, poate fi constituit prin un act mai violent decât simpla tentativă, dar poate fi executat în condițiuni pe care le vom descrie mai jos, încât nu lasă nici un semn, nu lasă nici o urmă asupra organelor genitale ale victimei, astfel că, Medicul-legist se găsește câte-odată în imposibilitate de a putea constata ceva. Infractorul mărturisește, victima dă detațiuni complete, martorii au văzut faptul și cu toate acestea omul de știință, nu poate afirma nimic, fiindcă în adevăr nu este nici un semn și nici o leziune la organele genitale ale victimei. În asemenea cazuri, Medicul-legist nu trebue să fie animat de un fals amor propriu și să coincidă că există un atentat la pudoare; el trebue să explice judecătorului în ce anumite împrejurări pot surveni asemenea fapte, iar în concluziunile raportului medico-legal să zică: *Fata X este virgină, nu este deflorată, aceasta însă nu împiedică ca ea să fi fost victima unui atentat la pudoare, care nu a lăsat nici o urmă asupra organelor genitale și care nu se pot constata sau „Fata X este virgină și nu este demonstrat că dânsa a fost victima unui atentat la pudoare, de oarece în ziua examenului nostru din... nu am găsit nici un semn, care să ne poată permite această afirmațiune”. Legiitorul voește în toate aceste afaceri o demonstrațiune a faptului, așa că medicul-legist trebue să pună*

1) Tribunalele și jurații au o putere discreționară și arbitrară, putând fără a violă legea și fără de a se expune la cenzură Curței de Casație, să pedepsească ca tentativă un simplu act preparatoriu. Este iarăși sigur că renunțarea făcută cu voință de infractorul însuși nu ar justifica...

în concluziunile sale din raportul medico-legal, posibilitatea demonstrațiunei actului sau contrarului.

În C. P. R. se vede că art. 263 cuprinde un singur alineat; în art. 331 C. P. F. sunt două, cel de al doilea pedepsind tot cu reclusiunea atentatul la pudoare săvârșit fără violență, asupra unui copil chiar și mai mare de 13 ani, dacă actul s'a comis de o persoană, care este ascendentul victimei, în caz când aceasta nu este emancipată prin căsătorie. Legiuitorul român a făcut din acest alineat, care constituie în ambele legislațiuni o circumstanță agravantă, un articol special de lege, Art. 265 C. P. R. care se ocupă de atentatele la pudoare săvârșite de numiții ascendenți ai victimelor; acest articol cuprinde două alineate și infractorii sunt pedepsiți în un caz cu reclusiunea, în celalt cu maximum muncii silnice pe timp mărginit.

CAPITOL V

ATENTATUL LA PUDOARE CU VIOLENȚĂ

29. Textul Art. 264. C. P. R. față de Art. 332. C. P. F.
 30. Comparațiunea și deosebirele acestor două articole între ele.
 31. Elementele constitutive ale infracțiunii cuprinsă în Art. 264.
 32. Cum trebuie să se înțeleagă cuvântul violență din punctul de vedere penal și medico-legal.
 33. Un exemplu de controversă al înțelesului cuvântului violență în afacerea cunoscută Drama din strada Uranus.
 34. Circumstanța agravantă ce cuprinde al 2 al. art. 264. C. P. R.
 35. Tentativa în materie de Att. P.
 36. Necondemnarea unui Att. P. nu exclude condamnarea de aceeași instanță judecătorească, a unui fapt concomitent.

29. Art. 264. C. P. R. zice; „Ori-cine va comite un atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat cu violență, în contra unui individ de sex bărbătesc sau femeesc, se va pedepsi cu maximum închisorii“.

„Dacă crima s'a comis în contra unui copil mai mic de 15 ani impliniți, culpabilul se va pedepsi cu reclusiunea“.

Art. 332. C. P. F. zice: *Quiconque aura commis le crime de viol, sera puni des travaux forcés à temps“.*

„Si le crime a été commis sur la personne d'un enfant au dessous de l'âge de quinze ans accomplis, le coupable

subira le maximum de la peine des travaux forcés à temps“.

„Quiconque aura commis un attentat à la pudeur consommé ou tenté avec violence contre des individus de l'un ou de l'autre sexe, sera puni de la réclusion“.

„Si le crime a été commis sur la personne d'un enfant au-dessous de l'âge de quinze ans accomplis, le coupable subira la peine des travaux forcés à temps“.

(Vezi traducerea la pag...)

30. Comparând între ele aceste două articole, se poate vedea cu ușurință atât deosebirile cât și analogiile, ce există între ele.

În primul rând Art. 264 C. P. R. cuprinde numai două alineate, Art. analog 332 C. P. F. cuprinde patru. Cele din urmă două alineate ale Art. 332 C. P. F. constituiesc întregul articol 264 C. P. R. dar se deosebesc între altele prin faptul că, după C. P. F. ambele culpe sunt considerate Crime și se pedepsesc ca atare, pe când în C. P. R. infracțiunea primului alineat este considerată ca delict, aceea din al doilea alineat, este calificată crimă.

Cele două prime alineate ale Art. 332 C. P. F. care vorbesc despre Viol, nu există în C. P. R. violul după acest din urmă Cod, fiind cuprins tot în cercul atentatelor contra bunelor moravuri.

Dar dacă se citește cu atențiune Art. 264 C. P. R. se vede ușor cât este de echivoc și cum pretează la unele confuziuni regretabile. În adevăr după cum am spus mai sus, infracțiunea de sub. Alin. I este Delict, cea de sub alin. II este Crimă. Pentru ce aceasta? Oare atentatul săvârșit cu violență asupra unei persoane oricare i'ar fi vârsta, nu constituie el un atac odios, sălbatec care trebuie pedepsit cu cea mai mare asprime? Atunci pentru ce această deosebire, pentru ce în primul alineat delict, și numai în al doilea crimă?

Dar afară de aceasta, dacă se citește cu intonația cuvenită alin. II al acestui articol, iar pe de altă parte, dacă se ține seamă cu strictețea de regulile gramaticale, atunci s'ar părea că reese cum că, legiuitorul a vroit să califice și actul primului aliniat tot Crimă sau cel puțin tot ceva analog. În adevăr ce zice alin. II al acestui articol? El zice: Dacă crima s'a comis, etc. adică dacă crima de care vorbește alin. I s'a comis asupra unui copil mai mic de 15 ani etc. atunci pedeapsa va fi mai aspră. Cuvântul crimă la cine se referă el? La actul săvârșit de sub

alineatul I, adică la acelaș act săvârșit asupra unei persoane sau a unui copil mai mare de 15 ani impliniți, la atentatul la pudoare săvârșit ca violență. Iată ce ne dictează și logica și bunul simț cu toate acestea, *dura lex sed lex*, noi trebuie să ne ținem după textul legii și să considerăm delict, atentatul la pudoare săvârșit cu violență și Crimă acelaș atentat săvârșit asupra unui copil, mai mic de 15 ani impliniți.

Dar oare Violul de care nu vorbește C. P. R. după care articol trebuie pedepsit? Deși ne vom întinde mai în detaliu asupra acestei chestiuni în paginile următoare, ne mărginim pentru moment a vorbi în câteva rânduri și asupra acestei controverse.

Violul ¹⁾ fiind un atentat la pudoare după C. P. R. va putea intra și va putea fi pedepsit uneori de Art. 263, alte ori de art. 264, după cum el se va săvârși asupra unui copil mai mare de 14 ani, fără violență, asupra unui copil mai mic de 15 ani impliniți, sau chiar asupra unui individ de orice sex și de orice vârstă, dar săvârșit cu violență.

Este oare logic aceasta? Cu siguranță nu, lucru ce se va înțelege și mai bine, când se va citi capitolul rezervat violului; capitolul următor.

31. Elementele constitutive ale atentatului la pudoare de care vorbește Art. 264 C. P. R. sunt: a) Existența unui fapt calificat atentat la pudoare; b) actul de **Violență** ilicit și intenționat.

Prima condițiune a infracțiunii atentatului la pudoare pedepsit de Art. 264, este aceea a existenței unui act contrar bunelor moravuri, intrunind toate caracterele generale ale atentatului la pudoare, care implică o acțiune mediată asupra corpului inușii, a persoanei în calitate de victimă.

Numai cu această condițiune actul săvârșit, va avea gravitatea unui atentat.

A doua condițiune, al doilea element constitutiv a criminalității prevăzut de Art. 264 C. P. R. este **Violența** sau după expresiunea lui Dalloz ²⁾ **Actele de violență ilicite**, înțelegându-se după jurisprudența de astăzi, prin expresiunea de acte

1) Noi nu împărtășim de loc teoriile acestor rânduri, dar le expunem pentru completarea tălmăcirii Art. 263 și 264 C. P. R. cât și pentru a putea demonstra încă mai bine, echivocul acestor două articole.

2) Dalloz, Code pénal annoté. Répertoire Paris 1881.

ilicite sau acte de violență ilicite, un act nelegitim, neautorizat de lege și neconsimțit de persoana asupra căreia se execută.

32. Dar ce trebuie să se înțeleagă prin cuvântul **Violență**, în ce consistă el, care sunt limitele sale, unde începe și unde se isprăvește violența așa cum o înțelege C. P.?

Când actele de violență vor consista în traume fizice, lovituri, echimoze, plăgi, zgârieturi, din care unele din ele după cum vom vedea mai jos, sunt speciale atentatelor la pudoare și poartă după expresiunea unori autori **Pecetia violenței** în materie de atentat, ele nu constituiesc nici o greutate de apreciat și se vor consemna în raportul medico legal ce va redacta medicul-legist, însărcinat cu examenul victimei.

Odinioară jurisprudența cerea în termeni generali că, pentru ca să existe **Violență** în sensul legii, trebuia să se constate și să existe pe lângă leziunile notate mai sus și o **Constrângere fizică**.

Mai târziu s'a revenit asupra acestui mod de a vedea, s'a lărgit cadrul înțelesului cuvântului violență, și majoritatea jurisconsultilor, au admis că în multe cazuri așa zisa **Violență Morală**, este suficientă pentru a constitui al doilea element de culpabilitate, pe care'l prevede Art. 264 C. P. R.

Și în adevăr așa trebuie să fie, lucrul este ușor de înțeles, căci care copil de 11, 12 sau chiar 13 ani nu se va supune capriciilor murdare ale unui individ, atunci când acesta îl va înfricoșă sau îl va amenința? În asemenea cazuri violența fizică nu există, dar este înlocuită prin violența morală, care în asemenea împrejurări îi poate cu prisosință lua locul.

Dar celelalte cazuri de violență morală întrebă Dalloz, ca de pildă surprinderea sau înșelăciunea, nu constituiesc un atentat sevărsit cu violență, așa după cum îl înțelege legea în Art. 332 C. P. F. sau 264. C. P. R.?

Odinioară jurisprudența se pronunțase în sensul că surprinderea, înșelăciunea (*vicienia*) puse în joc pentru a comite un atentat la pudoare, nu constituiesc un act de violență, așa după cum îl înțelege legea.

Astfel faptul de a fi abuzat de o femeie care dormea și care credea că cel ce este lângă dânsa, este soțul ei legitim, nu constituie prin el însuși un atentat la pudoare pedepsit de Art. 264, de oarece nu există violență. Astăzi însă o altă idee domină jurisprudența și multe deciziuni au hotărît că, atentatele la pu-

doare, executate cu ajutorul înșelăciunii sau a surprinderii și prin urmare contra voinței victimei, sunt asimilate cu violența menționată de Art. 264; faptul dar citat cu câteva rânduri mai sus, constituie astăzi un atentat la pudoare cu violență.

De asemenea faptul de a îmbăta o femeie, sau de a i pune în alimente sau băuturi substanțe soporifice care să o adoarmă sau să i suprimă liberul arbitru și voința, constituiesc conform înțelesului legii, un act de violență.

Faptul că un medic a întrebuințat pentru ași satisface lubricitatea, manopere frauduloase, astfel că prin surprindere și fără consimțământul persoanei ce a venit să-l consulte, acesta ar fi executat asupra ei acte rușinoase, constituie după jurisprudența actuală, un act de violență în sensul Art. 264 C. P. R. (vezi Garçon Code pénal annoté p. 854 și afacerea dentistului Lévy de care vom vorbi în partea doua a acestei lucrări).

33. Pentru ca să se poată vedea cum înțeleg unele instanțe actele de violență morală și materială în materie de atentat la pudoare, pedepsit de Art. 264 C. P. R. vom rezuma pe scurt unul din cazurile cele mai cunoscute, petrecut în 1901 în București intitulat *Drama din strada Uranus*.

În acea stradă locuia o doamnă Popazu împreună cu fiica ei Lili Popazu eroina dramei. Aceasta este luată la preumblare într-o zi, de o așă pretinsă prietină a casei de femeia Nelly Bozianu. După o oră se întâlnesc pe stradă cu doi domni, cu care leagă conversație și cu care se duc în mai multe restaurante și berării. Către ora 10 seara în loc ca numita Nelly Bozianu, să conducă acasă după cum promisese pe copila Lili Popazu, care nu avea încă 16 ani, de conivență cu cei doi domni se duc la un otel, unde după oarecare luptă și rezistență, unul din ei încearcă să defloreze pe Lili Popazu care era virgină. A doua zi fata Lili simțindu-se dezonorată de oarece i se răpise singura ei virtute, își descărcă un foc de revolver în cord, murind pe loc.

Dar ce se întâmplase? Întreaga companie fiind în bună parte amețită de ceiacă băuse în timpul zilei, individul care a voit să defloreze pe fata Lili, după o serie de încercări infructuoase, ejaculează, dar fără de a o fi putut defloră. Spre nenorocirea acesteia, tocmai atunci veni și menstruația fetei Popazu, menstruație pe care ea o confundă cu curgerea de sânge datorită ruperii himeneale; crezându-se deflorată și dezonorată ea se sinucise; autopsia a găsit-o virgină. Primul procuror Trib.

Ilfov de acord cu d-l Hamangiu pe atunci jude-instructor, deschis acțiune contra inculpaților invinuiți de atentat la pudoare, cu violență pedepsit de al. I Art. 264 C. P. R.

Afacerea s'a judecat de Trib. Ilfov S. II care achită pe preveniți, pe o sumă de considerente contradictorii actului de punere sub acuzare, considerente pe care acel Tribunal le rezumă în următoarea sentință: (Sentința corecțională No. 1901, Audiența de la 16 Octombrie 1901¹⁾).

1) Elementele constitutive ale delictului de atentat la pudoare prevăzut de art. 264 C. P. R. sunt:

a) Atentatul care consistă în orice fapt exterior exercitat asupra unei persoane, cu intențiunea de a jigni sentimentul pudoarei și de natură a-i produce o astfel de injurie.

b) Violența.

Când se constată că asupra victimei, nu s'au întrebuițat nici manopere viclene nici mijloace caris'o facă a-și perde dreapta judecată, nici vre-o violență morală sau materială, faptul nu intrunește elementele prevăzute de art. 264 C. P. și deci nu poate fi pedepsit.

3) Acolo unde nu e autor principal, nu poate fi complici.

Ministerul public făcând apel, afacerea s'a judecat de S. II Curtea de Apel București (vezi decizia corecțională No. 1032 din 5 Noembrie 1901).

Curtea în unire cu concluziunile Primului procuror, admite apelul și condamnă pe autorul principal al atentatului la un an închisoare corecțională, iar pe una din complice la 10 luni închisoare corecțională. Considerentele pe care s'a bazat Curtea pentru a motiva această hotărîre, sunt rezumate în următoarea sentință:

1) Pentru ca un atentat la pudoare să cadă sub aplicarea art. 264 C. P. trebuie să se stabilească că a fost îndeplinit sau cercat cu violență, și dovada violenței materiale, poate să rezulte din echimozele găsite pe corpul victimei și mai ales pe părțile intime ale corpului, în apropierea și vecinătatea părților genitale, echimoze ce dovedesc lupta și rezistența victimei.

1) D-l C. Hamangiu, fost Jude-Instructor Trib. Ilfov, a făcut în această afacere un foarte documentat rechizitoriu, găsind vinovați pe cei ce luase parte la ademenirea fetei Lili Popazu. În No. 58, 72 și 79 Curierul Judiciar din 1901 și No. 5 din 1902, se găsesc pe larg, rechizitoriile, cărțile de judecată, apelurile etc., ale acestei drame.

Afară de aceasta, pentru existența acestui delict, violența poate să fie și morală, și o întrebuintare de forță brutală, nu e indispensabilă pentru ca atentatul să fie pedepsit de legea penală, iar o violență morală ca aceea rezultând din administrarea unor substanțe narcotice sau unor băuturi alcoolizate, având de efect anihilarea sau chiar numai micșorarea voinței, este suficientă pentru a imprimă actului, caracterul penalității de oarece faptul, pe care legiuitorul a voit să-l pedepsească, este atentatul la pudoare, săvârșit fără sau în contra voinței unei femei.

Astfel, faptul că victima, înainte de a fi dusă în localul unde s'a săvârșit atentatul, a fost dusă prin localuri publice unde i s'a dat să bea diferite băuturi alcoolice, constituie o violență morală, întru cât acest fapt, dacă nu i'a anihilat cu totul voința, totuși i'a micșorat'o.

2) Complicitatea este calificarea legală, dată faptelor secundare și accesorii faptului principal, care rămân independente de acest fapt, de oarece când participarea este directă, complicele devine co-autor, iar pentru ca art. 50 al. II din C. P. să fie aplicabil, este suficient ca delicventul să fi dat ajutorul său cu bună știință în împrejurările accesorii, care au preparat sau facilitat comiterea delictului. Așa, într'un delict de atentat la pudoare, faptul că o persoană a luat sub protecția ei pe victimă, sub cuvânt de a o duce la plimbare, a pus'o în contact cu atentatorul, a îndemnat'o de a primi propunerile lui, de a se duce prin localuri publice, spre a mânca și bea și apoi de a merge împreună la otel, unde spre a da exemplu, acea persoană s'a desbrăcat și culcat în pat cu o altă persoană, lăsând ca victima să se culce în celalt pat cu atentatorul, și ațâțând prin lubricitatea ei, instinctele cele mai josnice ale victimei, toate aceste fapte fac ca acea persoană să fie complicele autorului atentatului la pudoare, căci prin aceasta, acea persoană, cu bună știință a împins pe victimă pe povârnișul pe care trebuia să ajungă la neștințirea ei, înlesnind prin aceasta comiterea atentatului de către autor.

3) Nici chiar prin constituirea părții lezate, judecătorii nu pot să incuviințeze întrebuintarea desdăunării sau a restituirei, pentru oricare alt sfârșit, decât pentru partea lezată, chiar când ar fi vorba de veri-o operă de utilitate publică,

Afacerea a mers în Casație și s'a judecat în audiența dela

19 Dec. 1901. Inalta Curte de Casație și Justiție achitând pe toți preveniții, casează fără trimitere decizia Curții de Apel din București. Motivele de Casare sunt rezumate în următoarea decizie.

a) Analizarea și caracterizarea faptelor constatate spre a ști dacă ele înfățișază elementele juridice ale delictului imputat, este o lucrare de drept, pe care are a o controla și face și Curtea de Casație, căci altfel sentințele și deciziile în materie penală și ele ar fi supuse cenzurii Curții de Casație.

b) În delictul de atentat la pudoare, pentru a există violență în sensul cerut de art. 264 C. P. nu e suficientă constatarea de către instanța de fond, a unor oare cari fapte ce ar putea fi considerate ca constituind violența, ci trebuie analizată condițiunea fizică și psihică a aceluia, asupra căruia se exercită violența. Astfel că dacă persoana obiectului atentatului consimte, numai poate fi vorba de violență în sensul juridic cerut de Art. 264 C. P. R. Astfel s'a terminat această tristă afacere cunoscută după cum am mai spus sub numele de Drama din Strada Uranus, pentru care d. C. *Hamangiu* a făcut un strălucit rechizitor.

Cu tot respectul ce avem pe de o parte pentru Inalta Curte de Casație și Justiție, iar pe de altă parte pentru lucrul judecat, noi ne unim cu părerea Curții de Apel care condamnă pe inculpați, ca unii ce comisesse atentatul la pudoare, așa cum îl prevede al. 1 al Art. 264 C. P. R. Susținem această părere pe faptul că, în cazul fetei Lili Popazu, au existat atât *violența morală* aceea de a fi condus'o fără voia ei, prin diferite localuri unde i s'a dat să bea vin și alcool, cât și *violența fizică* de oarece, fata Popazu deși nu fusese deflorată, prezenta pe coapse și la organele genitale, diferite leziuni de violență, iar pe cămașa ei pete de spermă; toate acestea au fost constatate de Medicul-legist care a făcut autopsia fetei Popazu.

Camera de punere sub acuzare a Curții de Apel din Craiova a împărțisit în o afacere aproape indentică, părerea Curții de Apel din București 1). Un individ a dat unei copile să bea, o cantitate de țuică, după ce copila s'a îmbătat, individul a deflorat'o. Camera a motivat părerea sa pe următoarele considerente:

a) Atentatul la pudoare cu violență, consistă în faptul de a

1) Vezi Curier judiciar No. 10 din 6 Februarie 1905.

abuză de o persoană contra voinței sale, fie că lipsa de conștientare rezultă pînă o violență fizică sau morală, fie că rezultă din orice alt mijloc de constrângere sau de surpriză.

b) Astfel îmbătarea persoanei, asupra căreia s'a comis în urmă în stare de beție, un atentat la pudoare, constituie o constrângere asupra sa, care face ca atentatul la pudoare să fie comis cu violență și în fine considerând că, atentatul la pudoare cu violență consistă în faptul de a abuză de o persoană contra voinței sale, fie că lipsă de conștientare rezultă dintr'o violență fizică sau morală, fie că rezultă din orice alt mijloc de constrângere sau de surpriză . . . etc. pentru aceste motive deschidem acțiune.

34. Art. 264 C. P. R. cuprinde două alineate calificând faptul de sub alin I delict, iar pe cel de sub al. II *crimă*.

Acest al doilea alineat vorbește de acelaș atentat, executat în aceleași condițiuni dar asupra unui copil mai mic de 15 ani impliniți. Aceasta constituie o *circumstanță agravantă* a faptului pedepsit de Art. 264. Vârsta victimei trebuie constatată din actele stărei civile și pusă în o întrebare separată juraților, dacă în momentul perpetrării actului de atentat la pudoare, victima avea sau nu 15 ani impliniți (Casația No. 290 din 18 Iulie 1883).

Dar în cea cea ce privește chestiunea vrăstei, mai avem de adăugat cele ce urmează :

Art. 263 C. P. R. vorbind de vârsta victimei zice : mai mic de 14 ani, iar Casația a admis că intră în prevederile acestui articol, atentatul la pudoare comis asupra unui copil, care nu are 14 ani impliniți, lipsindu-i pînă la 14 ani încă 20 zile ; pe când, Aliniatul 2 al art. 264 zice : dacă crima s'a comis contra persoanei unui copil mai mic de 15 ani impliniți etc. cu alte cuvinte art. 263 vorbește de vârsta de 14 ani, pe când Art. 264 adăogă și cuvântul impliniți. Ce însemnează și ce interpretare, se poate da acestei deosebiri de text ?

Trebuie oare pentru aplicarea art. 264 numai decât ca victima să aibă 15 ani impliniți, nelipsindu-i nici o zi, sau se poate aplica și aci prin analogie, aceeași jurisprudență ca și pentru Art. 263, adică să intre în prevederile Art. 264 atentatul la pudoare comis cu violență, asupra unei copile care nu are 15 ani impliniți, lipsindu-i pînă la 15 ani 20 zile ? Nu există nici o hotărîre specifică în acest sens, poate că prin analogie s'ar putea aplica aceeași jurisprudență, în tot cazul Casația ar avea

a se pronunță. C. P. F. este mult mai clar în privința vârstei victimei, fiindcă Art. 332 în cele patru alineate face să urmeze cuvintele 15 ani de cuvântul împliniți. Pentru unii jurisconșulți, pentru ca să se poată aplica aliniatul II al Art. 264, trebuie numai decât ca victima să aibă 15 ani împliniți; o zi chiar dacă i-ar lipsi, nu s'ar putea susține că dansa a avut 15 ani împliniți, așa cum scrie textul legii, căci în materie penală, nu se pot aplica pedepse prin analogie, iar interpretarea textelor, trebuie să fie făcută în mod strict și în caz de îndoială, trebuie să triumfe soluțiunea în favoarea inculpatului.

Dealtfel faptul vârstei victimei, ca și chestiunea celor 14 sau 15 ani împliniți, au importanța lor în materie juridică, căci dacă Art. 263 pedepsește atentatul la pudoare chiar fără violență, trebuie pentru aceasta ca, victima să nu aibă mai mult de 14 ani, căci în caz când s'ar dovedi violența, atunci inculpatul este pedepsit conform Art. 264, oricare ar fi vârsta victimei, iar în caz când aceasta nu ar avea 15 ani împliniți, legiuitorul taxează actul de crimă și-l pedepsește, ca atare, (Alin. II din Art. 264.

35. Am văzut mai sus că art. 263 pedepsește nu numai actul *indeplinit* ci și cel *cercat*, adică pedepsește și *tentativa* pe care o socotește suficientă, pentru a constitui delictul prevăzut de acest articol; aceeași normă se va urma și pentru atentatul la pudoare cu violență¹⁾, căci legiuitorul a stabilit că tentativa de atentat la pudoare, constituie o infracțiune de un ordin particular, care nu este supusă regulilor generale ce cărmuesc tentativele ordinare. Această tentativă, conține în ea însăși circumstanțele necesare, pentru a putea fi pedepsită. Chiar dacă neîndeplinirea atentatului, ar fi fost datorită unui act săvârșit cu voința inculpatului, tentativa tot ar exista din moment ce ar fost violență, în actul prin care inculpatul a cercat de a executat atentatul; așa este în legislația franceză, tentativa de atentat la pudoare este pedepsită ca și crima însăși. După Garraud Faustin Helié, Blanche în atentatul la pudoare cu violență, tentativa se confundă cu faptul însăși. Prin singurul act de a cercă un atentat la pudoare cu violență, se săvârșește însăși faptul plin, întreg și consumat.

În legea română art. 38 și 39 C. P., tentativa de crimă, adică orice început de execuțiune a crimei, de se va fi curmat din im-

1) Violența în acest caz intrând în înțelesul larg al cuvântului deja comentat.

împrejurări, cu totul neatârdate de voința autorului ei, se va pedepsi cu o pedeapsă mai mică, decât aceia ce s'ar fi convenit de s'ar fi executat crima; pe când dacă s'ar dovedi că executarea crimei de atentat la pudoare s'a curmat din voința proprie a atentatorului, acest început de execuțiune nu se pedepsește de legea noastră penală (Cas. 257 din 12 Mai 1872).

În aceeași ordine de idei se admite că, s'a executat un atentat la pudoare și prin urmare legea îl pedepsește, atât atentatul ce s'a comis de o persoană asupra unui copil de sex bărbătesc sau femeesc, conform Art. 263 și 264 C. P. R. cât și actele imorale, executate de un copil asupra persoanei aceluia care-l conrupe sau desfrânează, vroidnd a-și satisface pasiunile sale genitale, „Morala și pudoarea copilului sunt deopotrivă *ultragiate* în ambele cazuri zic: Faustin Hélie, Blanche și alții căci, a-i face pe aceștia (pe copii) să servească de instrumente, pentru ca desfrânării să-și satisfacă pasiunile lor murdare, este a comite un atentat la pudoare, pe care legea trebuie să-l pedepsească, cu toate că inculpatul sau desfrânatul, este ca să zicem cașă pasiv în acest din urmă caz.

36 Pentru a termina chestiunea atentatelor la pudoare *cu sau fără violență* pedepsite de art. 263 și 264 C. P. R., sau analoagele lor 331 și 332 C. P. F., trebuie să mai vorbim și de cazul în care, un individ acuzat de atentat la pudoare cu violență și achitat de jurați, în lipsă de probe suficiente ale actului material pe care medicul legist, din cauza examenului tardiv nu le poate preciza, mai poate fi dat din nou în judecată, pentru faptul comis, în fața unei alte instanțe și inculpat spre pildă de ultragiul public la pudoare.

Chestiunea este controversată; așa în Franța atentatul la pudoare săvârșit asupra unui copil mai mic de 13 ani (art. 331 C. P. F.), mai mic de 14 ani după art. 263 C. P. R., este constituit prin elemente legale, ce să deosebesc de acele prevăzute de art. 330 sau 262, care cuprinde ultragiul public la pudoare.

În adevăr, după cum am văzut în paginile precedente unul din elementele constitutive ale acestui delict, este publicitatea pe când atentatul de care vorbesc art. 331 și 332 C. P. F., sau art. 263 și 264 C. P. R., fără ca se aibă caracterul publicității, constituiesc o atingere la morala și la pudoarea victimelor, prin urmare faptul rușinos, dacă nu constituie atentatul la pudoare propriu zis, poate foarte bine, ținându-se seamă de împrejură-

rile publicității, să fie taxat ca ultragiu public la podoare și pedepsit ca atare, deoarece ambele acte nu. au aceeași identitate (Dalloz Sup. p. 687 No. 34).

La noi Art. 383 din Pr. p. R. zice că, orice persoană achitată de un fapt oarecare, nu va mai putea fi dată judecății pentru acelaș fapt; ar urmă de aci ca individul achitat de jurați pentru crima de atentat la podoare cu violență, pedepsită de art. 264 C. P. R., să nu mai poată fi urmărit pentru delictul de ultragiu public la podoare, (Art. 262) săvârșit în acelaș moment asupra aceleași persoane, când invinuitul comite atentatul la podoare cu violență.

Acest fapt nu prevede toate cazurile, ce se pot prezenta în practică și Casația a admis fără a se violenta Art. 383 Pr. p. R. că acelaș individ, achitat de jurați de crima de atentat la podoare cu violență, poate mai pe urmă să fie dat judecății și urmărit în poliție corecțională, invinuit de ultragiu public la podoare (art. 262) sau de ațulare, favorizare sau corupțiune pedepsite de art. 267 C. P. R., dacă actele incriminate prezintă caracterul ambelor delictе. Savantul nostru coleg de la universitatea din București Dl. Prof. I. Tanoviceanu căruia ne-am adresat pentru a-i cere părerea asupra acestui punct a binevoit a ne da următoarele lămuriri. La întrebarea pusă de noi: *Individul dat judecății pentru viol ori atentat la podoare și achitat, mai poate fi dat în urmă în judecată, pentru delictul de ultragiu public la podoare?* Chestiunea astfel formulată se pune juridicește în următorul mod, zice Dl. Prof. Tanovicianu:»

Individul achitat pentru o faptă mai poate fi dat în judecată pentru aceeaș faptă sub o calificare deosibită? Răspunsul este negativ spune Dl Prof. Tanovicianu, fără nici o discuțiune ori controversă la tribunalele corecționale ori de simplă poliție în ipoteză pusă; aceasta pe baza Art. 383. pr. p. r. care deși pus la curțile cu jurați, toată lumea admite că e general și se aplică și la tribunalele corecționale și de simplă poliție. Adaog că tocmai la jurați această chestiune se discută, însă această controversă nu va importa, ipoteza precedentă neintrând în competență curților cu jurați. Motivul soluțiunei? Este că tribunalele corecționale de simplă poliție, au drept să schimbe calificarea faptei, nefiind obligate să se țină de calificarea dată de partea civilă, ori de ministerul public.

Prin faptul că a achitat pentru o certă inculpațiune, însemnează.

că faptul nu cade sub prevederile nici unei legi penale; căci de ar fi căzut, nu ar fi avut decât să schimbe calificarea faptei și să o pedepsească, de oarece ei au acest drept nefiind legați prin o greșită calificare. Casația franceză (Cass. 14 Oct. 1826) ca și Curtea cu jurați din depart. Vienne-Franța, 23 Mai 1860, au emis părerea că, de oarece un Atentat la pudoare fără violență poate fi considerat ca un ultragiul public la pudoare, atunci când se poate demonstra publicitatea, Curtea poate pune chestiunea ultragiului, în caz când s'a pronunțat achitarea infractorului de delict de atentat la pudoare fără violență, și trimis în judecata tribunalului corecțional.

Dar achitarea unei acuzări de atentat la pudoare cu violență, poate să dea loc unei urmăriri în corecțional pentru delictul de Răniri¹⁾ și loviri, săvârșite cu ocaziunea aceluia pretins atentat?

Reproducem după tratatul *Briand²⁾ et Chaudé* rândurile ce urmează, asupra acestui punct. „Victima fiind mai în vârstă de 15 ani, leziunile de violență constatate de Medicul-legist, erau suficiente pentru a face ca atentatul să fie pedepsit. Dar întrebarea unică pusă juraților de președintele Curții, întrebare ce conținea și faptul de atentat și cel de bătaie (rănire sau lovire) fiind rezolvită negativ și infractorul achitat de învinuirea atentatului, victima dădu în judecata tribunalului corecțional pe atentatorul său, pentru faptul de rănire și lovire (bătaie) tribunalul la achitat și de acest fapt pe următoarele considerente :

„Având în vedere zice tribunalul din Castelnaudary că violența este un element constitutiv al crimei de atentat la pudoare, de care nu se poate face abstracție, fără ca să nu dispară și crima de atentat însăși, de oarece actul rușinos și violența constituiesc un tot indivizibil, calificat de lege sub numele de atentat la pudoare“. Având în vedere că între alte considerente, jurații au răspuns negativ la întrebarea pusă lor, relativ la vinovăția infractorului, și că acest răspuns negativ se referă atât la actul rușinos cât și la violență, de oarece aceste două elemente sunt legalmente nedespărțite; Având în vedere că bătaia (rănirile și lovirele) de care este învinuit numitul D, nu sunt altceva, decât violențele care întovărășesc orice atentat la pudoare, constituind primul

1) Răniri și loviri adică bătaia pe care un individ o administrează victimei sale, în caz când aceasta rezistă.

2) Briand et Chaudé Manuel complet de Médecine Légale Tome I Paris 1879 p. 119.

stadiu al acestuia—mijloacele sale preparatorii—pentru aceste motive achită pe prevenitul D și de răniile și lovirele ce pretinde victima E, că le-a suferit din partea lui D. Mergând în Apel, Curtea a fost de aceeași părere ca și tribunalul citat mai sus,

Dar infractorul achitat de jurați pentru atentatul la pudoare, poate fi condamnat la daune? Și Curtea cu jurați și Casația franceză sau prountat în mod afirmativ.

Curtea cu juri Ilfov, a fost de aceeași părere relativ la punctul de mai sus, căci iată ce găsim în Codul penal adnotat de *Hamangiu* și *Sotir*, la pag. 218 ediția din 1903 „Curtea cu jurați este în drept a condamna la despăgubiri, chiar când se dă un verdict de neculpabilitate de către jurați, dacă prin deciziunea lor, nu se contrazice verdictul juriului. Astfel acuzatul, dat în judecată criminală pentru Att. P. poate fi condamnat de Curte la daune, pentru că jurații aveau să se pronunțe numai dacă există atentat cu violență, circumstanță constitutivă a crimei; ceea ce nu este indispensabil pentru aprecierea despăgubirilor (C. Jur. Ilfov 21 Dec. 1884; Dr. 29/84—85, p. 229).

Regretatul nostru coleg Prof. I. Tanoviceanu dela Universitatea din București, întrebat de noi spre a ne da părerea sa asupra acestui punct, ne-a răspuns cu următoarele rânduri:

„Dacă fapta este aceeași, adică dacă e vorba de rănire prin viol, evident este aceeași ipoteză și aceeași soluțiune. Dacă însă persoana violată n'a făcut reclamațiune pentru bătaie—răniri și loviri — cu ocazia violului și nici ministerul public n'a relevat și discutat acest punct în procesul de viol, evident că ar putea fi dat în judecată acel individ și i se va putea cere despăgubiri, pentru că e vorba de altă faptă petrecută în acelaș timp, iar nu de altă calificare.

CAPITOLUL VI.

VIOLUL

37. Crima de viol nementionată în C. P. R. 38. Motivele care ne-au îndemnat a face din viol o crimă sui generis. 39. Definiția violului. 40. Deosebirea dintre atentat la pudoare și viol. 41. Consecințele grave ale violului. 42. Elementele sale constitutive. 43. Tentativa în materie de viol. 44. Viol urmat de deflorare și contaminare de boli venerice.

37. În paginile precedente am văzut că Art. 264 C. P. R. cuprinde numai două alineate și vorbește de atentatele la pu-

doare săvârșite cu violență, pe când analogul acestuia art. 332 C. P. F. are patru alineate, cele două din urmă, compunând întregul articol 264 C. P. R.

Art. 332 C. P. F. în cele două prime alineate, vorbește de Viol care nu este menționat în C. P. R. Ar urmă de aci că din un punct de vedere, atentatele în contra bunelor moravuri în C. P. F. sunt de șase specii, în C. P. R. numai de cinci. C. P. Italian în art. 331 prevede și el violul pe care-l numește *Conguinzione Carnale* dar zice *dell'uno o dell'altro sesso* adică împreunarea corporală cu o persoană de orice sex, cu alte cuvinte C. P. I. face să intre și pederastia în sfera violului.

La cursul nostru de Medicină Legală pe care-l predăm studenților Universității din Iași, urmăm clasificățiunea C. P. F. adică după Ultragiul public la pudoare, după Atentatul la pudoare cu sau fără violență, studiam și *Violul* în un capitol deosebit ¹⁾. De altfel violul este obiectul unei dispozițiuni speciale din legea penală și a unei pedepse mai severe, nu numai în C. P. F., ci și în generalitatea codurilor penale din Europa, ca de pildă, în C. P. italian, german, austriac, belgian, etc.

38. Pentru a legitimă modul nostru de a vedea, demonstrând tot odată că legiuitorul român a făcut o omisiune regretabilă, cuprinzând și violul în sfera atentatelor la pudoare ordinare și nu i-a destinat un articol special, să începem mai întâi prin a defini acest act sau această crimă, căci astfel îl califică C. P. F. în art. 332: „Oricine va comite crima de Viol, etc.

Mai întâi un fapt reiesă, citind articolele 330—333 C. P. F., legiuitorul francez, dacă lasă să se înțeleagă în Art. 331 și în ultimele alineate ale art. 332 că, aceste atentate sunt pedepsite

întră în categoria crimelor, în cece privește violul el accentuează și mai mult asupra acestui punct căci el zice: *quiconque aura commis le crime de viol* etc., „oricine va fi comis *crima de viol*, cu alte cuvinte pare a vroi să specifice că violul este o crimă nu altceva, și trebuie pedepsită ca atare.

39. Dar deși C. P. F. a consacrat un articol special menționând violul, acesta nu este definit, urmând aceiaș normă ca și pentru celelalte atentate în contra bunelor moravuri: ce este Violul?

1) Dr. G. Bogdan. Programul analitic al Cursului de Med. Legală Iași 1909 p. 7.

Violul dela cuvântul latin *violare* a violă, a silui, este punctul culminant, este cea din urmă expresie al atentatului la pudoare, executat cu violență asupra unei persoane de sex feminin, zic unii autori, iar celebrul jurisconsult *Daniel Jousse* definește violul prin cuvintele: *Orice împreunare ilicită, executată cu forța și contra voinței unei femei, fată sau văduvă.*

Această definițiune în care se oglindește părerea autorilor de pe vremuri, păcătuiește prin faptul că s'ar putea interpreta în mod prea absolut, ceea ce se înțelege astăzi prin expresiunile cu *violență* sau *cu forța*, care intră în definițiunea violului, admisă de acești autori și generalizându-se faptul, s'ar putea crede că, un viol nu poate să existe fără o întrebuintare de *forță* brutală, exercitată de agresor asupra victimei sale.

Aceasta este o greșeală, și dacă în adevăr crima de viol conține în sine în mod implicit un act de violență, care poate în unele împrejurări să fie constatat prin ceea ce se numește *violența brutală*, se poate tot atât de bine — și chiar așa se întâmplă cele mai adeseori — să consistă în o violență în *sensul figurat* al cuvântului, ca de pildă o înșelăciune sau administrarea victimei unui narcotic, fapte care, departe de a fi ceea ce înțelegea *Jousse* sub numele „*cu forța*“, constituiesc astăzi o violență, în sensul larg al cuvântului, calificând actul săvârșit tot sub numele de viol.

Este dar viol ori de câteori *liberul arbitru* al persoanei violate a fost anihilat, oricare ar fi mijlocul pentru anihilarea lui, dacă femeia a fost violată fără voința ei, voință ce i-a fost paralizată în un mod sau în altul. Așa un bărbat ce are relațiuni sexuale cu o femeie adormită de un somn profund, fie el natural sau artificial, comite un viol în sensul legii, deși ca să zicem așa până la un punct, actul a fost consimțit de femeia care fiind adormită socotea că cel ce este lângă dânsa, este soțul său legitim; pentru aceasta *Garraud* ținând seamă de cele de mai sus, definește violul fără de a intercală expresiunile lui *Jousse* „*faptul de a se comite împreunarea trupească cu o femeie fără participarea voinței ei*“; iar din diferitele hotărâri ale Casației franceze, rezultă că violul este: *Posesiunea unei femei fără consimțământul său, indiferent dacă această femeie este virgină sau deja desflorată, înțelegând prin cuvintete fără consimțământul său, violența care după cum am văzut mai sus, poate fi diferită, fizică sau numai morală.*

Prof. Tardieu ¹⁾ admitând întotdeauna în viol elementul violenței îl definește: Intromisiunea membrului viril în vaginul unei femei virgină, sau anteriormente deflorată.

Combinând definițiunile precedente, am întocmit și noi o definițiune pe care o profesăm la cursul nostru și care este: „*Violul este Actul prin care un bărbat abuzează și posedă o femeie fără voia ei, aceasta fie virgină sau deja deflorată*”, violența fiind cuprinsă și subînțeleasă prin cuvintele de abuz și posesiune fără voia femeii.

40. În C. P. R. violul nefiind prevăzut, el este un atentat la pudoare și fiindcă acesta presupune totdeauna în mod implicit o violență, putem spune că violul se cuprinde în sfera Art. 264; așa stau lucrurile în legislația română. Nu mai este însă tot astfel și din punctul nostru de vedere, după cum nu mai este tot astfel și din punctul de vedere medico-legal.

Atentatul la pudoare nu este numai decât violul, după cum acesta nu trebuie să fie cuprins după părerea noastră în sfera atentatelor la pudoare, el trebuie să constituie un act deosebit de aceste atentate, după cum stă în legislația franceză.

În adevăr, atentatul la pudore fiind după definițiunea precedentă un act, fapt sau gest atingător la pudorea sau rușinea cuiva, este în general un atentat contra persoanei, un atentat contra corpului însuși al acelei persoane. Dar el poate tot atât de bine să se fi mărginit numai la faptul de a fi ridicat hainele victimei, sau încă și mai puțin să fi atins cu mâna pe deasupra hainelor, organele genitale ale presupusei victime. Acest act sau simplu gest, nu lasă în urma lui nici un semn fiziologic, așa că atentatul la pudore cuprinde din punctul de vedere material cazurile cele mai diverse, cele mai ușoare ca și cazurile cele mai grave, absența celei mai mici leziuni corporale, ca și traumele cele mai grave și mai dureroase.

Ținta atentatorului în un atentat la pudoare zice *D-I A. de Busscher* ²⁾ consilier la Curtea de Apel din Bruxelles, fie ea pornită din curiozitate, gelozie, răsbunare sau depravațiune este indiferentă, și este destul ca atentatul să existe, și ca actul să fie ilicit în sensul cuvântului explicat la pag. 54. Sexul victimei este iarăși în-

1) Ambroise Tardieu. Etude Médico-légale sur les Attentats aux mœurs. Paris 1867.

2) A. de Busscheré. Congrès international de Médecine légale. Bruxelles 1910.

diferent ca și acel al inculpatului, atentatorul ca și victima pot fi de același sex ca și de sexuri diferite.

Numai este tot așa când este vorba de un viol, în acest caz actul nu se mărginește numai la un gest sau fapt, care poate atinge corpul persoanei sau numai hainele ei, violul merge mai departe, căci el fiind prin esența lui însuși, un atentat *ilicit* la pudoarea victimei, interesează și atinge persoana sau mai bine zis corpul însăși, în părțile cele mai intime, cele mai ascunse și cele mai rușinoase ale acelei persoane.

Cel ce comite un viol are un scop determinat, care se deosebește de cel ce a comis un atentat la pudoare, prin faptul că cel dintâi caută să-și procure numai decât, o împreunare trupească ilicită cu o femeie, fie ea virgină sau deja deflorată, pe când cel de-al doilea, nu are ca țintă numai decât împreunarea.

41. Dar violul se mai deosebește de atentatul la pudoare atât prin consecințele sale cât și prin faptul că, executat în totdeauna cu violență — fizică sau morală — poate avea cele mai grave consecințe pentru victimă, chiar dacă el este numai cercat, după cum se exprimă Art. 264, cu atât mai mult dacă el este îndeplinit.

În adevăr, un atentat la pudoare oricât ar fi el de rușinos, presupunând spre pildă desbrăcarea unei femei și arătarea ei goală în public, sau chiar mai mult atingerea organelor sale genitale nu numai de infractor dar și de alții, zdruncină cu siguranță și rușinea și cinstea victimei, dar atât și din moment ce aceasta s'a acoperit cu hainele ale, atentatul la pudoare a încetat, el numai are nici o consecință, nici fiziologică nici biologică.

Numai este tot așa și în materie de viol, căci împreunarea bărbatului cu femeia poate da naștere unui copil — unui bastard — care constituie și o pată dar și o sarcină pentru acea femeie, pe tot restul vieții sale. Dar nu numai atât, o fată virgină poate fi violată și atunci ea își pierde virginitatea din cauza violului, care constituiau cinstea, candoarea și inocența ei, și care poate-i constitui singurul bun ce avea, singura ei avere, singura ei mândrie. Oare este tot una a comite un atentat la pudoare ca mai sus, asupra unei femei oarecare deja deflorată cu o reputație mai mult sau mai puțin elastică și care ca să zicem așa, nu a pierdut nimic din acest viol și a violă o fată

virgină, care din această cauză și-a pierdut virginitatea, fiindcă odată cu violul ea poate a rămas și însărcinată? 1).

Cu siguranță nu, aceste două cazuri cari după C. P. R. sunt cuprinse în acelaș cerc și pot fi pedepsite cu aceeaș rigoare, sau cu aceeaș blândețe nu sunt indentice, nu se pot asimila și după părerea majorității legislatorilor, trebuie să facă parte din altă categorie de fapte, pedepsite cu pedepse mai grele. După părerea noastră a zis d-nul de *Busschère* la congresul de medicină legală ținut la Bruxelles în 1910 „dacă legiuitorul prin legi speciale contra atentatelor la pudoare, a căutat să proteje populația, împotriva aceloră care voiau să atenteze la cinstea și pudorea ei, el prin dispozițiuni mai aspre a căutat să pedepsească violul, fiindcă a vroit să asigure fetelor și femeilor, o protecțiune specială contra actului care legitim în căsătorie, pătează în gradul cel mai sus, de îndată ce s'a executat în afară de căsătorie, cinstea acelei femei, integritatea ei, expunând-o a deveni însărcinată, dând astfel naștere unui copil natural, creând un bastard fără nume și fără drepturi.

Din următoarea hotărâre a Trib. Romanați, ar reeși că și la noi, unii judecători împărtășesc acest mod de a vedea; în adevăr iată ce zice acel Tribunal în ședința din 8 Ianuarie 1907.

a) Legiuitorul român din 1865 și 1874 nu a ținut seamă la redactarea Art. 264 C. P. de modificările aduse textului francez din 1810 prin legile posterioare, astfel fiind urmează a se considera ca fiind cuprins în prevederile acestui articol, atât atentatul la pudoare propriu zis, cât și violul, încercarea izbutită sau nu, de a se folosi ilicit de o femeie contra voinței sale.

b) Art. 264, C. P. R. nefăcând nici o distincțiune relativ la persoana asupra căreia se comite faptul, urmează că atentatul la pudoare, poate fi exercitat asupra unei fete ce nu a fost virgină, ca și asupra unei femei măritate sau văduvă.

c) Violența în atentatul la pudoare; având de scop de a anihila voința persoanei contra căreia voim a ne impune voința noastră, ea nu consistă numai în mijloace de fapt, cum ar fi lovirile sau rămirile aplicate asupra corpului, ci orice mijloc care ar anihila voința, cum ar fi amenințarea prin un pericol ce ar

1) În un caz de viol și deflorare pe care l-am văzut împreună cu Prof. Brouardel, o fată deflorată în urma unui singur raport prezenta: ruperi himeneale complete, blenoragie, șancre moi, pediculi pubis, scabie și ră-măsese și însărcinată.

atinge existența persoanei. Astfel fiind, amenințarea cu arma, unită și cu alte împrejurări de fapt, pot dovedi violența, deși nu s'ar dovedi și exercitarea unor mijloace altele de constrângere, ca lovirile sau rănirile, destul însă ca să fie dovedit că ca opus toată rezistența posibilă însă fără folos.

După cum se vede acest tribunal are aceiași părere ca și curtea de Apel din București, când a judecat *Drama din str. Uranus*, pe când tribunalul secția II Ilfov a avut o părere contrarie.

Pentru ca să facem ca cititorii noștri, să fie și mai pătrunși de cele ce am spus relativ la gravitatea violului care nu poate fi cuprins după părerea noastră în sfera Att. P. vom face un paralel între aceste diferite crime și delictе, deslușind pe cât posibil actele, pe care infractorii *le comit* în asemenea împrejurări.

Un ultragiu public la pudoare poate fi executat de mai multe persoane, dar poate tot atât de bine să fie executat și de una singură ori care i-ar fi sexul; un individ poate ridică în stradă fustele unei femei, comițând astfel un ultragiu public la pudoare după cum femeia singură, poate să facă acelaș lucru și să execute acelaș ultragiu; cu alte cuvinte acest delict poate fi executat de o singură persoană, sau de mai multe de orice sex.

Nu mai este tot așa și pentru atentatul la pudoare executat cu violență sau fără violență (Art. 263 și 264 C. P. R. Aici trebuie numai decât să fie cel puțin două persoane care să execute actul, sexul fiind indiferend. Un bărbat poate comite asupra unei femei un atentat la pudoare, după cum un bărbat poate executa acelaș act, asupra altui bărbat (pederastia este un atentat la pudoare) sau o femeie asupra unei alte femei, sau chiar de o femeie asupra unui bărbat. Un individ ce a atins organele genitale unei femei sau unui bărbat, comite un atentat la pudoare, după cum o femeie executând din ură sau depravațiune acelaș act, comite asupra unei alte femei sau a unui bărbat și ea un atentat la pudoare. Cu alte cuvinte pentru executarea unui atentat la pudoare, trebuie conlucrarea expresă a cel puțin două persoane de acelaș sex sau de sex deosebit; actul fie săvârșit în public sau în ascuns. Aceasta deosebeste încă atentatul la pudoare de ultr. public la pudoare care pentru ca să existe, trebuie numai decât să fi fost făcut în public sau în un loc accesibil publicului.

Pentru crima de viol, se cere neapărat execuțiunea actului de un bărbat asupra un femei și împreunarea lui cu aceasta ; aci dar trebuie numai decât două persoane, o femeie și un bărbat acesta din urmă având rolul atentatorului activ. Numai un bărbat poate comite violul, o femeie nu, chiar dacă aceasta prin înșelăciune, ar face ca un individ să aibă relațiuni cu ea. Autorii citează cazul unei femei care în timpul nopții și în întuneric s'a culcat lângă un bărbat însurat, acesta fiind cam amețit de vin și pe jumătate adormit, are relațiuni sexuale cu femeea ce era lângă el crezând că este...., soția lui : deșteptându-se vede eroara (ei bine acest act a fost taxat de atentat la pudoare comis de femei asupra bărbatului, iar nu de viol, o femeie dar, nu poate violă ci numai comite un atentat la pudoare.

42. Crima de *Viol* cere îndeplinirea a trei elemente constitutive : a) împreunarea sexuală ilicită între un bărbat și o femeie, b) violența sau lipsa de consimțământ al femei, c) intenția criminală a inculpatului.

Impreunarea sexuală trebuie să existe numai decât, pentru ca să constituie violul și să se fi executat de un bărbat asupra unei femei, căci după cum am mai spus dejă, o femeie nu poate violă, iar împreunarea sexuală între doi bărbați se numește pederastie și este și ea cuprinsă în C. P. R., tot în sfera atentatelor la bunele moravuri.

Al doilea element constitutiv al crimei de viol, este violența. Când aceasta consistă în leziuni corporale, dânsa nu constituie nici o greutate pentru a se recunoaște, dar cele mai de multe ori, violența se rezumă numai la o lipsă de consimțământ, ca de pildă violul sub imperiul unei amenințări de moarte, a unei înșelăciuni, a ingerării unui narcotic, adică a suprimării liberului arbitru al victimei.

Tot în cercul acesta se cuprind și violul, executat asupra unei femei în stare de hipnotism provocat de agresorul ei, cât și atentatul executat asupra unei demente sau alienate.

Atentatul la pudoare sub influența hipnotismului, constituind o chestiune din domeniul pur științific, va fi tratat în partea a doua a acestei lucrări, iar violul sau atentatul la pudoare asupra unei demente sau alienate, chestiune care eră odată controversată, este acum pe deplin stabilită și violul asupra unei astfel de bolnave, este socotit ca atentat la pudoare cu violență.

În adevăr zice Curtea din Orléans, dacă se admite că este violență ori de câte ori agresorul întrebuițează viclenia sau intimidarea, cu atât mai mult trebuie să se admită violența, când atentatul are loc asupra unei demente, căci violența morală presupune că lucrează în cunoștință de cauză *coacta voluit sed voluit*, pe când alienația mintală poate suprima în totalitate liberul arbitru și conștiința de sine. Ministerul public trebuie să aducă dovadă că victimă a fost dementă, dar odată această probă stabilită, violența există și infractorul intră în categoria Art. 264 C. P.

43. Am văzut la cap. I cum stă chestiunea tentativei în materie de atentat la púdoare pedepsit de Art. 264, să descriem în câteva rânduri și tentativa în materie de viol, admițând un moment că ar fi și în C. P. R., un articol special care o pedepsește. *Dalloz* ¹⁾ reproducând după Buletinul Casației franceze rândurile ce urmează, în ceea ce privește tentativa de viol le reproducem și noi exact așa precum le-am găsit în tratatul Briand et Chaudé ²⁾ p. 113 adaptându-le legislațiunii române «În ceea ce privește *Violul*, tentativa nu este asimilată crimei însăși, de cât atunci când circumstanțele prevăzute de Art. 2 C. P. (Art. 38—39 C. P. R.) se găsesc înlăptuite în specie, adică atunci când tentativa (cercarea după C. P. R.) manifestată prin un început de execuțiune n'a fost suspendată, sau nu ș'a îndeplinit scopul, decât prin împrejurări independente de voința infractorului «Între atentatul la púdoare și viol, există o deosebire care rezultă din natura însăși a lucrurilor: atentatul la púdoare nu este un fapt complex, compus din fapte succesive, este în deajuns un singur act violent pentru a-l constitui, cu condiția ca să se găsească în acel act, elementele contrarii rușinei sau púdoarei. Împrejurarea că învinuitul s'a abținut spontan de a executa mai departe atentatul, poate până la un oarecare punct să scază gravitatea faptului, dar nu poate împedeca de a nu fi el însuși o crimă distinctă și complectă. Prin urmare se înțelege că regulile generale în materie de tentativă, nu se aplică acestei crime, care este înlăptuită, din moment ce a fost cercată.

Numai este tot așa și în ceea ce privește violul. Pentru a-l comite, trebuie o serie de acte violente cu un scop determinat,

1) *Dalloz*. Code Pénal annoté I. I. p. (Cass. 28 Decembrie 1843—30 Mai 1850.

2) Briand et Chaudé. Tome I. p. 113.

scop care poate să nu fie înfăptuit, sau din cauza rezistenței victimei, sau din cauza dezistării voluntare a infractorului. Prin urmare tentativa se deosebește de crima consumată, ceea ce face că nu este nici un motiv, pentru a nu se aplica aci regulile generale ale tentativei. Tentativa de viol trebuie dar să fie pedepsită ca și violul însăși, când tentativa (cercarea după C. P. R.) intrunește caracterele prevăzute în art. 2 C. P. (Art. 38—39 C. P. R.), în acest caz pedeapsa violului trebuie aplicată, iar nu pe cea mai puțin severă a atentatului la pudoare».

Lăsând pentru un moment la o parte terenul jurisprudenței, pentru a trece pe acel medico-legal, ne întrebăm oare la ce și când se poate aplica calificativul „Tentativă“ (cercat în C. P. R.)? Care este echivalentul, care este analogul său, din punctul de vedere medico-legal? Când îl poate aplica judecătorul în hotărîrea sa? Când acesta poate admite că asupra fetei X s'a perpetrat numai o tentativă de viol, fără de a se fi consumat?

În adevăr Medicul-legist când găsește mai multe ruperi sau chiar numai una dar complectă a himenului, el va scrie în concluziunile raportului său Medico-legal: „*Fata X este deflorată*“. Dar atunci când găsește o rupere necomplectă a himenului, adică atunci când găsește o rupere care interesează o singură margine a foliolei himenale, fără ca ea să intereseze întregul parenchim al acesteia, adică fără ca ruperea să meargă până la inserțiunea himenului pe inelul vulvo-vaginal, concluzia lui va fi: „*Fata X este incomplect deflorată*“. În asemenea caz, va fi o tentativă sau un viol consumat?

Dacă din desbateri se va demonstra că infractorul a curmat împlinirea desăvârșită a violului—ceea ce se poate prezuma din concluziunile raportului medico-legal—prin însăși voința lui proprie, atunci poate fi o simplă tentativă, care conform cu Art. 38 C. P. R. s'ar putea pedepsi cu un grad mai jos; în tot cazul Casația franceză (Cass. 21 pluv. an. XI) a zis că atunci când un individ, este acuzat tot odată de viol și de tentativă de viol, Președintele Curții trebuie mai întâi să pună juraților întrebarea dacă violul a fost consumat, și pe urmă pe aceia dacă a fost numai tentativă, cu circumstanțele care o caracterizează—în cazul când jurații răspund negativ la întrebarea violului consumat.

În C. P. R. nevorbindu-se de viol, acesta trebuie neapărat asimilat cu atentatul la pudoare executat cu violență, așa cum

Îl prevede Art. 264, iar pe de altă parte, după generalitatea autorilor, de oarece tentativa este echivalentă în acest caz cu un început de execuțiune, trebuie să se deroge dela regulele generale concepând tentativa și să se pedepsească ca atentatul desăvârșit, începutul de execuțiune în materie de atentat la pudoare, trebuind a fi socotit ca și crima înfăptuită.

44. Dar noi în materie de viol, adică în cazurile de atentat la pudoare cu violență, am merge și mai departe și am propune un articol special în C. P. care să pedepsească cu un grad mai sus, violul urmat de *desflorare*, decât acel săvârșit asupra unei femei ce eră deja desflorată, căci cea dintâi pe lângă că suferă ofensa violului, își mai pierde și virginitatea. În aceiaș ordine de idei am cere o pedeapsă mai gravă, pentru violul sau atentatul la pudoare complicat de *contaminarea victimei de o boală venerică*. Bine înțeles părerile noastre ne aparțin, sunt ale noastre proprii, constituind simple propuneri; până la înfăptuirea lor trebuie să ne ținem *ad literam* de textul legii actuale, fără a ne putea abate de la ea.

CAPITOLUL VII

CIRCUMSTANȚELE AGRAVANTE ALE ATENTATELOR CONTRA BUNELOR MORAVURI

45. Generalități asupra Circumstanțelor agravante. 46. Comentarea Art. 265 C. P. R., față de Art. 333 C. P. F. 47. Ce se înțelege 'după lege prin ascendenți, cine trebuie considerați ca atare. 48. Cine sunt persoanele care au autoritate asupra victimelor de Att. P. 49. Autoritatea institutorilor. 50. Idem a servitorilor. 51, Autoritatea celor ce sunt funcționari ai unui cult, preoți, etc. 52. Pluralitatea infractorilor în materie de Att. P.

45. În paginile precedente și în special la Cap. V am menționat pe scurt cum că Art. 264 C. P. R. cuprinde în al doilea alineat, o circumstanță agravantă al atentatului la pudoare, pedepsind și calificând actul Crimă. În paginile următoare, ne vom ocupa mai pe larg de aceste puncte, care îngreuiază situațiunea infractorului.

C. P. F. stabilește *trei circumstanțe agravante* ale atentatelor contra bunelor moravuri și anume: a) vârsta victimei; b) calitatea infractorului care a comis atentatul; c) pluralitatea

agenților culpabili; C. P. R. mai adaugă una; *moartea victimei* rezultat al crimelor prevăzute la Art. 263, 264 și 265 ale acestui cod.

Art. 262 și 263 C. P. R. au elemente constitutive fără a avea circumstanțe agravante; pedeapsa este aceeași, ori în ce mod s'ar perpetra actul, afară numai dacă nu ar fi survenit moartea, după cum o prevede Art. 266 C. P. R.

Vârsta victimei mai mică de 14 ani, de care vorbește Art. 263, face parte din elementele constitutive ale acestui articol, care conform Casației române ¹⁾ Camera de punere sub acuzare trebuie să o stabilească, prin mijloacele permise de lege. Președintele trebuie să menționeze în hotărîrea sa că, victima eră mai mică de 14 ani în momentul în care s'a înfăptuit atentatul, căci această nemotivare atrage după dânsa Casarea ²⁾.

Aceasta ne îndreptățește de a mai atrage atențiunea și asupra faptului că, întrebările puse de președintele Curții cu jurați, trebuiesc să fie astfel formulate, în cât elementele esențiale ale crimei, precum le prevede C. P. să fie cuprinse în întrebarea pusă. Prin urmare nu e de ajuns să se pună juraților numai întrebarea: Inculpatul X este el vinovat de a fi comis un atentat etc., ci trebuie zis: Inculpatul X este el vinovat de a fi săvârșit asupra numitei Y un *atentat în contra pudoarei?*, la din contră verdictul se poate casa ³⁾.

46. C. P. F. în al doilea alineat al Art. 331 precum și întregul art. 333, vorbește de atentatele la pudoare executate de așa numiții *Ascendenții victimelor*. C. P. R. are un singur articol în această privință care este Art. 265, cuprinzând două alineate. Primul alineat al Art. 265 C. P. R. este o traducere fidelă a art. 333 P. F. și nu diferă decât prin genul pedepselor. În C. P. R. în un caz, pedeapsa este maximum recluziunii, în celalt caz, pedeapsa este munca silnică pe timp mărginit, pe când în C. P. F. uneori este aceasta din urmă pedeapsă, alte ori munca silnică pe viață.

Al doilea alineat din Art. 265 C. P. R. constituie o nouă circumstanță agravantă, care ridică pedeapsa la maximum muncii silnice pe timp mărginit.

Un atentat la pudore a fost comis cu sau fără violență, el

1) Cas. II, 12 Noembrie 1884, B. p. 944.

2) Cas. II, 23 Iunie, B. p. 824.

3) Cas. II, 3 Dec. 1896. B. p. 1638.

se pedepsește în conformitate cu Art. 263 sau 264. Dacă însă inculpatul intră în categoria persoanelor de care vorbește Art. 265, dacă însușește vre unul din aceste calificative, aceasta constituie o circumstanță agravantă și se pedepsește cu maximum reclusiunii, ori-care ar fi sexul victimei. Iar dacă victima este mai mică de 15 ani, inculpatul se va pedepsi cu maximum muncii silnice pe timp mărginit. Prin urmare pentru a se putea aplica pedepsele agravante din Art. 265 C. P. R. trebuie să se constate că prevenitul, intră în vreuna din categoriile de persoane enumerate de acest articol (Cas. II 28 Iulie 1876 B. p. 274). Acum se naște întrebarea ce trebuie să se înțeleagă prin cuvântul *ascendent* al unei persoane, unde începe *ascendența* și unde se termină ea.

47. În rândul întâiu, având în vedere diferitele hotăriri judecătorești și Casația franceză ca și cea română, între *ascendenți*, se cuprind toți acei care sunt uniți cu victima prin o înrudire în linie dreaptă, rezultând din o căsătorie legitimă cum sunt spre pildă tata, mama, bunicul, bunica. De observat cum că calitatea de ascendent în C. P. R. ia în tot deauna caracterul circumstanții agravante; nu este tot așa și în C. P. F. unde din cauza al. 2 Art. 331, calitatea de ascendent face parte din elementele constitutive ale crimei.

Dar mai mult decât atât, s'a admis că intră în categoria ascendenților legali, tata, mama, bunicul și bunica unui copil, care fără de a fi copilul lor propriu, el este înfiat sau legitimat. Dacă prin urmare s'a comis un atentat la pudoare asupra unui copil natural dar recunoscut, tata, mama, bunicul și bunica intră în categoria ascendenților legitimi, așa cum îi înțelege legea și culpabilii vor fi pedepsiți conform Art. 265.

Nu mai este tot așa și în ceea ce privește atentatul la pudoare sevărsit asupra *copilului natural nerecunoscut*. S'a susținut că în acest caz, tatăl prezumat nu intră în categoria ascendenților așa cum îi înțelege Art. 265, fiindcă nu sunt uniți cu victima prin nici o înrudire legală; în orice caz cuvântul de ascendent prevăzut la Art. 265 nu cuprinde ascendenții prin alianță și în special socrul sau soacra. De altfel nu are nici o importanță acest fapt pentru C. P. R. fiindcă, chiar dacă s'ar dovedi că prevenitul nu este ascendentul legal al victimei, de sigur că el va intră în categoria celor care au autoritate asupra ei și prin urmare va primi aceiași pedeapsă.

Cuvântul de ascendent care și de astă dată s'a românizat fără a se traduce, a fost copiat de legiuitorul român din C. P. F. reformat în anul 1832. Această expresiune nu se găsește în codurile precedente care conțineau numai pe acel generic de *autoritate*. C. P. F. din 1811 zicea că, atunci când cel ce avea *autoritate* asupra victimei, comitea asupra ei un atentat la pudoare, aceasta constituia o circumstanță agravantă, care trebuia pedepsită, cu pedepse mai severe.

Această jurisprudență însă s'a lovit de unele păreri contrarii ale curților cu jurați, care susținuse că părintele (tatăl) ne mai având *autoritate* asupra copilului său major, nu mai era pasibil de nici o pedeapsă, în caz când el ar fi comis un atentat contra pudoarei, asupra fiicei sau fiului său. Pentru acest motiv în codul din 1832, legiuitorul francez a introdus și cuvântul de *ascendent* pe care l'a adoptat și legiuitorul român, de unde rezultă astăzi, că dacă învinuții sunt ascendenții persoanei asupra căreia s'a comis atentatul la pudoare, *oricare ar fi vârsta victimei*, aceștia (ascendenții) intră în categoria Art. 265 și trebuiesc pedepsiți conform cu acest articol.

Rudele prin alianță de același grad, intră sau nu în categoria ascendenților, așa cum îi înțelege C. P.? Cestiunea este controversată, dar în orice caz aceasta fiind o chestiune de drept, nu aparține juraților de a o elucida, ci curții care judecă. Prin urmărirea *Briand et Chaudé* la pag. 123, atunci când un individ este acuzat de a fi comis un atentat asupra nurei sale, jurații nu trebuiesc întrebați *dacă acuzatul este ascendentul victimei* fapt care au rezolvit chestiunea; întrebarea trebuie pusă astfel:

«Acuzatul X a comis un atentat la pudoare asupra soției fiului lui? Curtea va fi aceea care va decide, dacă acest calificativ este suficient pentru a constitui autoritatea legală.

Aceiași autori adaugă în tratatul lor ce am menționat, cum că chestiunea trebuie rezolvită după cum urmează: în ceea ce privește ascendenții, este suficient de a face să se constate de jurați, calitatea acuzatului, pentru ca întreaga Curte să aplice agravarea pedepsei; pentru toate celelalte rude prin alianță, jurații vor trebui să fie întrebați nu numai asupra acestei calități, dar și asupra tuturor circumstanțelor care ar putea stabili autoritatea de fapt.

48. Ambele coduri și cel francez ca și cel român, în Art. 333 și 265 mai zic; *sau dacă sunt dintr'acei care au o autoritate*

asupra'i etc. care sunt acele persoane, cine trebuiesc considerate ca atare? Legiutorul român a admis în ceea ce privește persoanele care au *Autoritate* așa cum îi prevede Art. 265, câteva principii generali, care stabilesc jurisprudența, în această privință. Acest articol se aplică nu numai acelor care au o *autoritate legală*, izvorită din legea însuși cum sunt de pildă, tata, mama, tutorii, el se mai aplică și acelor care au ceea ce legea numește *autoritatea de fapt*, care este o urmare a circumstanțelor și a pozițiunii persoanelor, față de victimă, indiferent dacă această autoritate rezultă din un act ilicit sau uzurpat.

În acest caz atentatul la pudoare se agravează prin faptul influenței morale, exercitată de acuzat asupra victimei, și această influință, poate să nască din un fapt nelegitim ca și din unul legitim. *Autoritatea permanentă* sau chiar numai *acea trecătoare*, constituie o circumstanță agravantă astfel după cum a înțeles-o legiutorul în art. 265, intră în categoriile acestui articol și sunt supuse acestor pedepse; astfel se pronunță cei mai cunoscuți criminaliști francezi ca *Faustin Helie, Garraud, Garçon etc.* Cestiunea care consistă în a se stabili care sunt persoanele vizate prin cod, care au așa zisa *Autoritatea legală* asupra unei victime de atentat la pudoare, nu prezintă nici o greutate de oarece această autoritate legală, este cuprinsă în sfera ascendenților de care am vorbit în rândurile precedente, relativ la ascendenți. Este evident că, dacă o persoană X are ascendență asupra unei victime de atentat la pudoare, această ascendență constituie așa numită *Autoritate legală*, nu este nici o dificultate, asupra, acestui punct.

Numai este tot așa în ceea ce privește *Autoritatea de fapt* care poate varia, care rezultă din circumstanțe și împrejurări diferite și care fiind interpretată greșit, a dat loc la numeroase recursuri în Casație și casări de cărți de judecată. Din diferitele hotărâri judecătorești rezultă în mod evident că, soțul legitim are *autoritate legală* asupra soției sale, autoritate care însă din punctul de vedere al drepturilor, ce conferă căsătoria legitimă are și ea limitele ei. Un soț poate forța pe soția sa se supună la datoriile conjugale ce'i conferă legea, atunci când acestea nu esă din sfera moralității și nu sunt contrarii scopului vizat de căsătorie, perpetrarea speciei.

Cu alte cuvinte un soț nu poate fi acuzat de *viol* după C. P. R. asupra soției sale, de oarece acesta vroind a avea rela-

țiuni sexuale naturale și morale cu soția sa, nu face altceva, decât exercează un drept pe care îl dă legea. El însă poate fi acuzat de atentat la pudoare, atunci când se va dovedi că acesta impune soției sale, acte contra naturii ca de pildă *Sodomia* sau *coitum ab ore*, pe baza autorității legale ca soț.

Uneori femeia se opune coitului normal, invocând ca pretext o durere exagerată, alte ori frica de contaminare de oarecare afecțiuni venerice, de cari dânsa pretinde că ar fi afectat soțul său. Ambele ipoteze sunt admisibile, o expertiză medico-legală este absolut necesară, pentru a se constata dacă cele spuse de femeie sunt exacte.

Cele de mai sus își găsesc aplicarea în C. P. F. în care se vorbește, în afară de atentatul la pudoare cu violență și de viol. Dar în C. P. R. unde nu există un articol special vizând violul, în care categorie și ce articol de lege se va aplica soțului învinuit, de procedurile enunțate? Sodomia sau coitul bucal vor fi considerate ca atentat la pudoare cu violență, de care vorbește Art. 264? În lipsa unui alt articol se va aplica acesta, fără ca să fie nevoie să se demonstreze leziunile de violență, loviri sau traumele, forțarea morală fiind calificată ca act, de violență fizică.

Am avut a ne pronunța acum câțiva ani în urmă, asupra unui caz, care ar putea intra în categoria faptelor de mai sus.

O d-ră X se mărită, în seara nunții soțul vrea să-și exercite drepturile sale conjugale, dar soția, fie din pudicitate, fie de frică, se opuse. A doua seară lucrul repetându-se soțul începuse a avea bănueli asupra virginității soției sale, făcându-i reproșuri în acest sens.

La protestările d-șoarei, soțul forțând-o, izbuti de a o posedă, dar spre nenorocirea acesteia, el intră cu ușurință în vagin scurgându-se în același timp foarte puțin sânge. Bănuiala sa atunci se confirmă pe deplin și după o scenă grozavă făcută soției sale, el luând un revolver, amenință că ne mai putând suporta rușinea de a fi fost înșelat, preferă să se sinucidă. După două ore se reîntoarce, dar care nu-i fu surprinderea, găsindu-și soția moartă, spânzurată. La autopsie s'a găsit două ruperi himeneale recente, ceea ce demonstrează că nenorocita victimă a împrejurărilor fusese virgină, dar avea o conformațiune astfel a organelor genitale și a himenului, care permiteau intrămisiunea cu ușurință, fără mare durere și cu foarte puțină scur-

gere de sânge. Cazuri de felul acesta în care forțarea morală a fost considerată ca act de violență fizică, fără de a fi frecvente nu sunt tocmai rare, vom vorbi de ele mai în detaliu în partea a doua a acestui volum.

Casația franceză¹⁾ a statuat și Casația română a urmat aceeași normă, cum că, soțul are autoritate asupra copiilor *minori* ne-emancipați, copii care sunt născuți din prima căsătorie a soției sale, chiar dacă aceasta ar fi pierdut tutela copiilor săi, prin faptul convocării consiliului de familie, din cauza recăsătoririi sale.

Briand et Chaudé din tratatul cărora extragem rândurile de mai jos, pe care și eile reproduc după Buletinul Casației franceze, zic că, pentru ca circumstanța agravantă, rezultat al autorității părintești să fie în această ipoteză bine stabilită, juratii trebuie să constate în răspunsul lor, nu numai că autorul crimei de atentat la pudoare este soțul mamei victimei, dar încă și starea de minoritate a acesteia. *Agravarea pedepsei* nu poate atinge pe tatăl vitreg, decât atât cât el are autoritate asupra victimei, autoritatea mamei pe care o împărtășește și soțul său al doilea, autoritate care însă încetează la majoritate.

Tot Casația a admis că tatăl vitreg are autoritate asupra copiilor soției sale majori, când aceasta a murit, dacă aceștia locuiesc sub același acoperământ cu tatăl lor vitreg. Legiuitorul a socotit că în asemenea condițiuni, mai pot exista încă o serie de interese comune, care pot deveni mai strânse, mai cu seamă atunci când aceștia locuiesc împreună²⁾.

Garçon spune cum că Curtea de Apel din Besançon, a stabilit că tatăl vitreg cace locuiește cu fiica soției sale și cu copilul acesteia, poate avea autoritate asupra ambelor, după cum individul care trăiește în concubinaj cu o femeie, are autoritate asupra fetei acesteia, dacă este minoră de 13 ani (la noi în România ar fi minoră de 14 ani) și locuiește împreună cu mama ei.

Diferiți autori penaliști, care fac autoritate în materie criminală și dela care am cules cele ce urmează, mai adaugă următoarele puncte, în ceea ce privește autoritatea pe care o exercită unele persoane în materie de atentat la pudoare.

Soțul se consideră ca având autoritate asupra copiilor naturali ai soției sale legitime, ca și tatăl vitreg al victimei minore-

1) Cas. F. 25 Martie 1830—3 Mai 1832, Dalloz 53. 5. 137.

2) Cas. F. 20 Ianuarie 1853, Dalloz 53. 5. 137.

chiar dacă nu s'ar fi făcut formele legale, prin care acesta să fie instituit ca tutor al acelei minore.

Acel care crește de suflet un copil, acel care l'a adoptat, mai cu seamă dacă acesta este minor, este considerat ca având autoritate asupra lui.

Dar unchiul nu are autoritate legală asupra nepoților sau nepoatei sale minore, totuși autoritatea de fapt ar putea rezulta din circumstanțe speciale, ca de pildă din vrăsta victimei și din raporturile lor de viață mai mult sau mai puțin intimă, sau din raporturile de interese comune. Unchiul și mai mare **Străunchiul** (le grand oncle) a fost calificat de jurații din Franța, ca având autoritate de fapt asupra strănepoatei sale, pe care o primea zilnic în casă, și care i fusese încredințată de mama acesteia.

Un stăpân are autoritate asupra servitorilor săi, după cum un șef de atelier din o fabrică sau din o magazie, are autoritate asupra lucrătorilor pe care i călăuzește. Jurații trebuie să se pronunțe asupra tuturor circumstanțelor, care pot constitui autoritatea de drept sau autoritatea de fapt, dar Curții aparține dreptul de a decide în urmă, dacă după împrejurările declarate de jurați, acuzatul avea sau nu această autoritate.

După Dalloz¹⁾ de unde reproducem rândurile de mai jos, Casația franceză a hotărât ceace urmează, relativ la autoritatea ce există în drept sau în fapt, autoritate care odată recunoscută, constituie circumstanța agravantă așa cum o înțelege Art 333 C. P. F.

Jurații trebuie să se pronunțe: a) Dacă culpabilul este sau nu tutorele sau tatăl vitreg al victimei. b) dacă, chiar în lipsa acutului de recunoaștere, victima atentatului la pudoare, este sau nu fica naturală a soției acuzatului; c) de a statua tot odată asupra tuturor celorlalte fapte, ca de pildă minoritatea, cotutela raporturile domestice; asupra faptului de a se ști dacă copilul fusese sau nu încredințat acuzatului, ca și asupra tuturor circumstanțelor ce este nevoie de stabilit. Curții aparține aprecierea juridică a acestor fapte recunoscute ca existente de jurați. *Dalloz* mai adaogă că din acest principiu, rezultând că faptul de a se ști dacă acuzatul avea autoritate asupra victimei, este o chestiune de drept pe care Curtea trebuie să o hotă-

1) Dalloz Cas. 25 Mars 1843, idem Cas. II. Août 1871.

rască, și că jurații nu sunt chemați decât pentru a rezolvi faptele care sunt consecința acestei autorități, ar rezulta o nulitate a verdictului și a condamnării, atunci când s'ar formula întrebarea juraților astfel: Acuzatul are autoritate asupra fetei X? Președintele Curții trebuind să se fi mărginit a întreba numai faptul de unde ar decurge autoritatea.

49. Atât după C. P. F. cât și după C. P. R. se mai presupune ca având *autoritate* asupra victimei atentatului și Institutorii. Darce trebuie să se înțeleagă și ce a voit să înțeleagă C. P. R. prin cuvântul institutor? Este evident că dacă institutorul înseamnă din punctul de vedere general, acel care este chemat să instruiască pe cineva, atunci acești institutori — până la proba contrarie — pot fi considerați că au asupra elevilor lor, o oarecare autoritate, care este generalminte sprijinită, de încrederea pe care de obicei le-o îngăduie, părinții copiilor acestor numiți institutori.

Trebuie însă de observat cum că, cuvântul de institutor mai cu seamă de câțiva timp are un înțeles foarte larg, care la nevoie se poate întinde, de oarece este foarte elastic.

În țara noastră, după clasificățiunea adoptată de legea instrucțiunii, avem *institutori, învățători, profesori*, care au sub conducerea lor o serie de copii — băieți sau fete — pe care îi instruesc. În afară de aceasta în unele școli mai sunt și așa numiții *repetitori, pedagogi* sau *pedagoage* și în unele familii *guvernori, guvernante* sau *preceptori*. Oare toți aceștia trebuie să fie cuprinși sub numele generic de institutori și prin urmare să intre în sfera Art. 265 C. P. R.?

Legiuitorul francez pe care l'a urmat legiuitorul român, introducând acest cuvânt generic în cod, a voit să îngrădească autoritatea care fatalmente și în mod firesc se dobândește de asemenea persoane asupra celor ce le sunt încredințați, spre a le face educația sau a le da instrucția de care au nevoie, și care în caz de abuz, atentează și pângăresc nu numai persoana asupra căreia s'a săvârșit atentatul, dar în același timp violează datoria cea mai sfântă, dela care nu ar fi trebuit niciodată să se abată.

Unele tribunale au făcut oarecare dosebiri, între aceste diverse clase de educatori și mai cu seamă între institutori și profesori. Institutorul, luat chiar în înțelesul cel mai larg al cuvântului, nu are ca elevi decât persoane — băieți sau fete — care sunt încă calificați cu numele de copii, având în vedere:

vrăsta lor puțin înaintată. Profesorul din potrivă poate să predea știința sau artă lui, la persoane majore, ba une-ori chiar la unele persoane care au o vârstă și mai înaintată. Din această cauză el nu poate avea ca institutorii, o autoritate nici în drept nici în fapt, asupra acelor care sunt chemați de a-i instrui. Garçon (p. 857), citează o hotărîre a Curței de apel din Colmar (Colmar 9 Iunie 1843, Dalloz 64. 2. 60) din care reiese că, pe institutorii așa cum i'am prevăzut noi mai sus, a voit să-i cuprindă legea în art. 333, ba chiar mai mult decât atât, fiul unui institutor însărcinat de acesta pentru a-l înlocui un timp oarecare, care deși nu avea calitatea oficială în acea familie, trebuie să fie pedepsit ca și institutorul însuși, și că prin urmare el intră în prevederile circumstanțelor agravante. Casația franceză din 9 August 1867 reprodus în Dalloz 68. 5. 32, a zis că și calitatea de *profesor* cași acel de *institutor* constituie o circumstanță agravantă, atunci când rezultă din desbateri cum că, acel investit cu acest titlu avea autoritate asupra victimei, căreia el îi dădea lecțiuni, îl instruia; designările art. 333 nu sunt în acest caz decât enunțative.

50. În cece privește cuvintele din Art. 265 C. P. R. „dacă sunt servitorii săi sau a persoanelor mai sus însemnate“ aceasta însemnează că intră în sfera acestui articol — constituind o circumstanță agravantă — nu numai servitorii direcți ai persoanei însăși asupra căreia s'a săvârșit atentatul, dar și servitorii ascendenților victimei, a părinților sau a tutorilor, cu un cuvânt servitorii persoanelor, ce au autoritate asupra ei.

S'ar putea însă întâmpla că în unele împrejurări, cuvântul de *servitori* să întâmpine oarecare greutate de interpretare. Așa de pildă, intră sau nu în categoria servitorilor de care vorbește Art. 265 și acele persoane care numai lucrează cu ziua, sau numai din când în când în o familie oarecare? De sigur nu, de oarecă legea introducând în acest articol cuvântul *servitori*, a înțeles pe acei care locuind sub același acoperământ cu stăpânii lor, capătă din acest fapt un oarecare grad de familiaritate și de înțimitate, inerente funcțiunii serviciului lor, pe care nu-l au și nu-l pot avea ceilalți.

Dar legea a mers și mai departe și a făcut o circumstanță agravantă, din atentatul la pudoare săvârșit de servitori asupra stăpânilor sau copiilor acestora, ca și din atentatul cercat sau îndeplinit de stăpâni asupra servitorilor lor.

Atragem atențiunea asupra faptului că există oarecare deosebire de redacție, între textul Art. 333 C. P. F. și Art. 265 C. P. R. care după cum am spus în paginile precedente, sunt până la oarecare punct analoage. Art. 333 C. P. F., zice: „*instituteurs ou serviteurs à gages*” — adică institutori sau servitori cu leafă, ceia ce nu menționează C. P. R., care zice numai: institutorii sau servitorii săi, fără să vorbească de leafă.

Această deosebire, care după unii autori ar putea fi considerată ca o omisiune făcută intenționat, nu poate aduce nici o greutate pentru aplicarea Art. 265. Noi credem din potrivă că, dacă până la un oarecare punct, stăpânul servitorului sau al *institutorului plătit*, are față de acesta o independență și o libertate de acțiune, care-i dă putința să-i poruncească și aceștia să se supună mai lesne capriciilor lor, există și faptul reciproc, adică faptul că în cazul în care institutorul sau servitorul este neplătit, acesta are și el față de stăpânul său oarecare familiaritate și liberalități, care-i ușurează întru câtva săvârșirea atentatului, căpătând uneori în acest caz, o ascendență pe care poate nu o posedă cei ce servesc cu plată.

51. Dacă acești culpabili sunt *funcționari ai unui cult, sau preoți ori călugări*, zice Art. 265 C. P. R. Și aci textul francez se deosebește de textul român. În adevăr Art. 333 C. P. F., zice: „*S'ils sont fonctionnaires ou ministres d'un culte*” pe când textul român zice: funcționari ai unui cult, etc.

C. P. R. inserând în Art. 265 aceste cuvinte, urmate de „*sau preoți ori călugări*” pare a fi vroit să accentueze asupra faptului că, intră în sfera circumstanțelor agravante, atentatul săvârșit de clericii hirotonisiți, iar nu și de un funcționar mirean, de un funcționar așa cum îl înțelege C. P. F. Acest din urmă cod, pedepsește și consideră ca circumstanță agravantă și pe *funcționarul public și pe cleric*. Așa un simplu gard forestier ca și un funcționar inferior al vămilelor, au fost pedepsiți conform Art. 333, și aceasta fără ca să fie numai decât nevoe, ca funcționarul să se găsească în exercițiul funcțiunei, în momentul în care a comis atentatul. C. P. R. pare a fi omis funcționarii mireni și nu a cuprins în cadrul agravațiunii pedepsii, decât pe clerici, fără a preciza dacă trebuie considerati, ca având aceiaș calitate și acei care, deși sunt funcționari ai unui cult, nu sunt hirotonisiți cum ar fi spre pildă, dascălii, palamarii, etc.

Aceste sunt circumstanțele care agravează atentatele la pudoare, din punctul de vedere al calității infractorilor. În un asemenea proces, conform Casațiilor române și franceze, juraților le aparține dreptul exclusiv, de a se pronunța asupra tuturor circumstanțelor care pot constitui *autoritatea de drept sau autoritatea de fapt*, dar numai Curtea prin președintele ei are dreptul de a hotărî, dacă după împrejurările declarate de jurați, acuzatul posedă sau nu această autoritate. Prin urmare zice Casația, jurații trebuie să se pronunțe dacă infractorul este tutorul sau tatăl vitreg etc., al victimei, iar Curtea dacă intră în categoria ascendenților, dacă are autoritate, dacă sunt funcționari ai unui cult, etc.

În ceea ce privește faptul de a se ști, dacă legea cuprinde în cercul circumstanțelor agravante — calificându-i de ascendentă — și pe rudele prin alianță, a victimelor de atentat la bunele moravuri, aceasta este o chestiune controversată, dar în orice caz o chestiune de drept, care iese din atribuțiunile juraților.

Reproducem după *Tratatul Briand et Chaudé* liniile următoare, care și ele au fost scoase din *buletinul Casației franceze*. „Astfel fiind lucrurile — a zis Casația ¹⁾ — atunci când un individ este acuzat de atentat la pudoare asupra nurorei sale, jurații nu trebuie să fie întrebați, dacă inculpatul este ascendentul victimei, ci dacă el a comis un atentat la pudoare, asupra soției fiului său, Curții rămânând privilegiul de a decide, dacă această inrudire sau acest titlu, este suficient pentru a constitui autoritatea legală. Briand et Chaudé comentând cele de mai sus adaugă cum că, după ei chestiunea este ușor de rezolvit, în adevăr: în ceea ce privește ascendenții, este suficient de a se constata de jurați calitatea inculpatului, pentru ca Președintele Curții să deducă în mod implicit agravarea pedepsei, iar pentru toate celelalte rude ca și pentru ascendenții prin alianță, jurații trebuie întrebați nu numai asupra acestei calități, dar chiar și asupra tuturor împrejurărilor care ar putea stabili în fapt autoritatea.

„Casația în un proces de atentat la pudoare cu violență a decis că, singura calitate de socru al victimei, nu este suficientă pentru a constitui circumstanța agravantă, că mai trebuie

1) Vezi Briand et Chaudé p. 123.

în afară de această circumstanță de fapt și alta ca spre exemplu minoritatea, recunoscută de jurați, pentruca să'i confere o autoritate.

«Considerând a zis Casația că, agravațiunea pedepsei pronunțată de Art. 333 C. P. nu a rezultat din singura calitate de socru, dar din circumstanțele de fapt, care atribue autoritatea inculpațiilor de această speță asupra victimelor lor, dispozițiunea sa penală nu este aplicabilă, decât aceloră asupra cărora aceste circumstanțe, au fost recunoscute și declarate de jurați. Curtea, în loc de a enunța prin întrebările puse juraților, faptul reeșind din actul de acuzare și al hotărârei recursului — că victima eră minoră și supusă cotutelei socrului său — s'a mărginit în a relată numai această calitate, atribuindu-i consecința legală de autoritate, care însă nu derivă în mod absolut... pentru aceste motive *Casează*». Tot Casația a mai hotărît că, juraților trebuie să li se mai pună o întrebare specială asupra minorității.

În fine Art. 265 C. P. R. termină primul alineat prin cuvintele: «sau dacă culpabilul, ori-care ar fi, a fost ajutat în crima sa de către una sau mai multe persoane... etc.

52. Această circumstanță agravantă necesitează mai întâi o distincțiune: Culpabilul poate fi ajutat în crima sa de *complici* sau de așa numiții *coautori*, complicele mărginindu-se în a prepară sau a ușurâ înfăptuirea crimei, pe când coautorul care merge mai departe și nu numai ușurează îndeplinirea acestia, dar chiar participă și el pe aceeași linie și în același mod, ca și culpabilul însuși.

Dar diferiții autori care s'au ocupat de această chestiune, nu împărtășesc aceeași idee în această privință. Garraud este de părere cum că, complicitatea nu constituie o circumstanță agravantă, când se mărginește numai în a *prepara* sau a ajuta atentatul, pe când complicitatea în calitate de coautor, care ca și principalul culpabil își săvârșește pasiunea asupra acelei ce se găsește în neputința de a se apăra, acela intră în prevederile Art. 265.

Alți autori ca de pildă Garçon, Dalloz susțin părerea contrarie și pretind că în un caz și în celalt, este circumstanță agravantă și trebuie aplicat Art. 333 C. P. F. sau 265 C. P. R. Faustin Hélie crede că, agravațiunea culpei nu există de o potrivă în ambele cazuri și că ar fi o nedreptate din partea legiuitorului, să pedepsească cu aceeași pedeapsă pe individul

care a săvârșit un atentat la pudoare, ca și pe un altul care a avut numai lașitatea de a comite acest atentat, dar de a fi și uzat de puterea și asistența altuia sau altora, pentru ași satisface pasiunea sa bestială. Casația franceză prin o deciziune din 20 Ianuarie 1855 a zis că trebuie aplicat articolul agravațiunii, «de oare-ce când doi indivizi execută împreună o crimă, ei sunt în mod fatal coautori, că este simultaneitate de acțiune și ajutor reciproc» etc. Trebuie să menționăm că după spiritul legii, se aplică Art. 265 atât când atentatul a fost executat cu violență, cași atunci când el a fost săvârșit fără violență, dacă victima după cum prevede Art. 265 C. P. R. era mai mică de 14 ani.

Tot în același senz s'a pronunțat Casația franceză în decizia din 15 Iunie 1860, când a zis că „Coautorul unei crime ajutând neapărat pe celalt culpabil în faptele care consumă acțiunea, devine prin forța lucrurilor complicele său legal; oare nu reiesă de aci că se confundă complicele cu Coautorul? Regretatul prof. *I. Tanoviceanu* în vol. II al tratatului său de drept penal zice că, această confuziune este criticabilă, căci dacă în Franța nu există interes de a se distinge pe coautor de complice, din punctul de vedere al pedepsei, de oarece pedeapsa este aceeași ¹⁾ există totuși celelalte interese multiple, pe care le-am arătat, de a nu se confundă complicitii cu co-autorii.

Rău face dar Casația franceză — zice Tanoviceanu — conștinând aceste două noțiuni juridice.

Doctrina franceză se ferește de a o imită, iar în cece privește punerea chestiunilor la jurați, trebuie să spunem că nu este îndestul, în caz de complicitate, a se vorbi în chestionar numai de elementele constitutive ale infracțiunii ca la autori, ci trebuie a se menționa și elementele complicității, arătându-se anume genul de complicitate, la care se referă. Reproducem o deciziune a curței cu juri din Dorohoi, sesiunea din 1905 publicată în Curierul judiciar No. 29 din 1905, care vorbește de această chestiune și care nu ni s'a părut lipsită de interes.

„Agentul provocator nu e un complice ci un autor, un autor intelectual, așa că cineva poate fi complicele unui agent provocator, deși complicele complicelui nu se pedepsește,

1) Aceasta din punctul de vedere legal, căci sub punctul de vedere judecătoresc, chiar în Franța trebuie a se distinge pe coautori de complici, pentru ca judecătorii să poată când vor crede de cuviință, să diferențieze judecătorește pedeapsa în limitele maximum și minimum.

complici fiind numai aceia, care procură ajutorul lor la perpetrarea unei crime de către autorul principal.

„Complicitatea este calificarea legală dată faptelor secundare și accesorii faptului principal, care rămâne independentă de acest fapt, de oarece când participarea este directă, complicele devine coautor, iar pentru ca Art. 50 al. 2 C. P. R., să fie aplicat, este suficient ca infractorul să fi dat ajutorul său cu bună știință, în împrejurările accesorii, care au preparat sau ușurat comiterea delictului.

„Așa într'un delict de atentat la pudoare, faptul că o persoană a luat sub protecția ei pe victimă, sub cuvânt de a o duce la preumblare, a pus-o în contact cu atentatorul, a indemnă-o de a primi propunerile lui, de a se duce prin localuri publice spre a mânca și a bea și apoi de a merge împreună la otel, unde spre a da exemplu, acea persoană s'a desbrăcat și culcat în pat cu o altă persoană, lăsând ca - victima să se culce în celalt pat cu atentatorul și atârând prin lubricitatea ei, instinctele cele mai josnice ale victimei, toate aceste fapte fac ca acea persoană să fie complicele autorului atentatului la pudoare, căci prin aceasta, persoana cu bună știință a împins pe victimă pe povârnișul care trebuia să ajungă la recunoașterea ei, înlesnind prin aceasta, comiterea atentatului de către autor; iar noi vom adăoga că dacă acea persoană executând cele de mai sus în totalitate sau numai în parte, va abuză și ea de victimă, ea va deveni coautor.

În fine Art. 265 C. P. R. mai are un alineat care ridică pedeapsă cu un grad mai sus, atunci când atentatul la pudoare s'a executat asupra unui copil de sex bărbătesc sau femeesc mai mic de 15 ani. Din cele ce preced rezultă după cum am mai spus că, după C. P. R. circumstanțele agravante ale atentatului la pudoare sunt: a) Minoritatea victimei, mai mică de 15 ani, în caz când atentatul s'a săvârșit cu violență; b) Calificarea inculpaților sub numele global de ascendenți, institutori etc. c) Pluralitatea sau ajutarea și altor indivizi în comiterea atentatului și în fine moartea victimei de care vorbește Art. 266 C. P. R.

CAPITOL VIII

MOARTEA REZULTAT AL ATENTATELOR LA PUDOARE

53. Interpretarea Art. 266 C. P. R. 54 Comentarea alin. I din art. 234 C. P. R. 55. Idem alin. II din acelaș articol 56 Interpretarea cuvintelor a prepară, a înlesni ori a execută 57 Art. 304 C. P. F. anologul art. 234 C. P. R. 58 Cauzele morții ca rezultat atentatelor la pudoare. 59 Formularea întrebărilor puse juraților de Președintele Curții cu jurați.

53. Art. 266 C. P. R. care nu-și are analogul său în C. P. F. și care este o traducere mai mult sau mai puțin fidelă al art. 144 C. P. Pr. zice:

„Dacă din crimele prevăzute la art. 263, 264 și 265 va rezulta moartea, culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe viață“.

Citind cu atențiune acest articol, se vede că legiuitorul român a voit să prevadă cazurile în care, în urma unui atentat la pudoare — victima murind — pentru rațiuni ce vom desluși mai jos, culpabilul să se pedepsească cu cea mai mare pedeapsă ce se găsește în C. P. R., cu munca silnică pe viață.

Legiuitorul român a adăugat acest articol, de oarece în acest caz ar exista o *dublă culpă* a infractorului: comiterea unui atentat la pudoare pedepsit de Art. 263 etc. și moartea victimei ca rezultat al acestui atentat.

Cu alte cuvinte, din redacția acestui articol pare că reiesă cum că, legiuitorul de și a știut că moartea victimei, nu a fost făcută cu intențiune ci numai un rezultat nenorocit al acestui atentat, rezultat pe care atentatorul nu l'a prevăzut și pe care nu l'a vroit, totuși fiindcă moartea a fost rezultatul acestui atentat, legiuitorul român pedepsește cu cea mai mare pedeapsă, pe cel care a cauzat-o chiar fără voința lui, chiar fără ca el să fi avut intenția, nici chiar închipuirea că atentatul ar fi putut să fie urmat de un desnodământ fatal; iată ce rezultă din redacția art. 266 C. P. R.

Dar oare se poate aplica întotdeauna acest articol inculpaților care intră în această categorie? Ce a vroit să urmărească legiuitorul prin acest articol? În primul rând înfrânarea viciului bestial pornit din o pasiune, pe care orice om ar trebui să fie stăpân, iar în al doilea rând, pedepsirea actului monstruos săvârșit generalmente asupra copiilor sau fetelor minore, care se

supun capriciilor nerușinate ale vicioșilor, fără ca acestea să-ședă seama de gravitatea faptului.

Dar înainte de a trece mai departe ținem să atragem atențiunea, asupra a două puncte care nu sunt indiferente. În primul rând art. 266, în cărțile de jurisprudență ce am consultat, este lipsit de orice comentariu, de orice explicațiune, așa cum sunt de obicei celelalte articole de cod. Bădulescu și Ionescu în codul penal adnotat, Hamangiu și Sotir ca și Fratoșțițeanu, se mulțumesc în a insera acest articol, fără a'l fi urmat de nici un cuvânt de comentariu sau explicațiune.

În al doilea rând — după părerea noastră — acest articol este poate unul din acele care se leagă mai mult ca altele, de partea științifică medico-legală, căci așa cum este redactat, el atrage după dânsul, o sumă de ipoteze care transformate în întrebări, se pot pune medicului legist de jurați, sau de președintele Curții cu jurați, întrebări de ordin medical științific, la care omul artei trebuie să răspundă. De la modul cum se vor prezenta cazurile de moarte ca rezultat al crimelor prevăzute la art. 263 etc., — așa cum zice acest articol, din rezultatul autopsiei, dela prezența sau absența leziunilor de violență găsite pe victimă și dela gravitatea lor, Medicul-legist va deduce concluziunile sale, care mai pe urmă lămurite în momentul judecării procesului, vor convinge pe jurați în o direcție sau în alta și prin urmare vor da un verdict de achitare, sau de condamnare.

Iată pentru ce vom intra în detalieri mai largi în comentarea acestui articol, comentare având de scop, numai lămurirea deducțiunilor medico-legale ce se pot ivi în practică, iar nicidecum, combaterea sau susținerea controverselor de jurisprudență, în care nu avem nici o pretențiune de competență.

Trebuie însă de observat că, aplicarea Art. 266, în felul în care este redactat, întâmpină oarecare greutate, de oarece i se pot opune Art. 234 combinat cu Art. 225 și 40 din C. P. R.; în adevăr Art. 234 C. P. R. zice:

54. „Omorul se va pedepsi cu munca silnică pe toată viața, când se va fi săvârșit mai înainte, sau de odată, sau în urma altor crime“.

„Omorul se va pedepsi asemenea cu munca silnică pe toată viața, când va fi avut de scop, ori a prepară, ori a înlesni, ori a execută un delict, sau de a ajuta dosirea

ori a asigură nepedepsirea autorilor, sau complicilor
acelui delict“.

„In toate celelalte cazuri, culpabilul de omor se va
pedepsi cu muncă silnică pe timp mărginit“.

Inainte de a trece mai departe, ținem să observăm cum că
in comentariile Art. 234 ale diferiteor coduri penale, nu se
prevăd decât cazurile de omor, — asasinat sau omucidere —
fără de a se vorbi câtuși de puțin de omorul survenit așa cum
il prevede Art. 266, adică ca rezultat al unui atentat la pu-
doare. Noi vom face contrariul, nu ne vom ocupa de cât de
cazurile de moarte, care survin in urma sau din cauza unui
atentat la pudoare, căutând de a pune față in față aceste dife-
rite articole, cu cece survine in practica medico-legală, adică
moartea ca *rezultat* al unui atentat la pudoare. Vom luă ca
normă cele trei alineate ale Art. 234 căutând a le aplica ches-
tiunii ce ne preocupă; mai multe cazuri se pot prezenta.

In primul rând, un individ care a comis un atentat la pu-
doare, pentru a face să dișpară martorul cel mai important care
l'ar putea denunța — victima însăși — o omoară după ce a
violat'o după ce a deflorat'o, sau după ce a săvârșit asupra
ei ambele atentate. In asemenea cazuri, expertiza medico-legală
nu prezintă nici o greutate, Medicul-legist va constată atentatul
va constată felul in care apoi s'a săvârșit omorul și își va re-
dacta raportul său medico-legal, putând răspunde la întrebările
puse de justiție, care de obicei sunt cele următoare:

- a) S'a comis asupra feței X un atentat la pudoare.
- b) Care este cauza morții? c) Atentatul la pudoare a
precedat moartea victimei X sau la urmat?

Pe când ne găseam in Institutul medico-legal din Paris, un
adolescent numit Menesclou, a violat, a deflorat și apoi a ucis
prin sufocație, o fetiță de vre-o 5 ani. Neputând să facă să di-
spară victima, el a ascuns'o sub mindirul patului său, dormind
toată noaptea deasupra cadavrului; a doua zi totul s'a desco-
perit, Menesclou a fost guilotinat; la procesul și executarea lui
am asistat, împreună cu întregul personal al acelui institut.

Acum in urmă un altul numit Soleillant după ce a violat și
deflorat o fetiță de vre-o 11 ani, a tăiat-o in mai multe bucăți,
a pus'o in un sac și a expediat'o drept carne de vițel in pro-
vincie. El a fost judecat și condamnat la moarte de Curtea cu
jurați din Franța, dar Prezidentul Republicei i'a transformat
pedeapsa, in munca silnică pe viață.

În al doilea rând, un individ își omoară mai întâi victima și apoi comite asupra ei atentatul. Acești indivizi atinși de ceea ce se cunoaște în medicina-legală sub numele de Sadism, trebuiesc examinați din punctul de vedere al stării lor mintale, astfel că la aceste trei întrebări de mai sus, judecătorul mai poate pune încă o întrebare:

Individul Y este responsabil de actul ce a comis? sau Individul Y este în plenitudinea funcțiilor sale mintale?

Medicul-legist în asemenea împrejurări, va răspunde cu ușurință la întrebările puse, jurații vor da uneori un verdict de culpabilitate fără circumstanțe atenuante, Curtea aplicând al. 2 al art. 234 sau 266, va condamna pe inculpat cu munca silnică pe viață. alte ori va judeca altfel dacă inculpatul este bolnav mintal.

55. Numai este tot așa și în ceea ce privește alin. 2 al art. 234, care cere o dezvoltare mai largă, și a cărei aplicațiune, putem zice, depinde, numai de concluziile raportului medico-legal.

Un individ comite un atentat la pudoare cu brutalitate, asupra unei copile de vre-o 10 ani, el îi produce o rupere a organelor genitale pe de o parte, din cauza disproporțiunilor de volum dintre organele genitale ale aceștia cu cele ale atentatorului, iar pe de altă parte, din cauza brutalității cu care a executat actul, o emoragie se declară, fetița moare. Un alt individ comițând un atentat și vroidind a împiedica ca fetița să țipe, menținându-i mâna cam prea mult pe gură o înăbușe, o sufocă, copila moare.

Iată două cazuri tipice, cazuri pe care le-am putea înmulți și în care moartea, a survenit ca rezultat al atentatului la pudoare.

Se va aplica aci inculpatului Art. 266 fără nici o discuție, sau unul din alineatele art. 234? După părerea noastră, trebuie aplicat art. 266, căci din crimele prevăzute la Art. 263 etc., a rezultat moartea, ceea ce se va dovedi din concluziunile raportului medico-legal.

Dar chestiunea ar putea fi controversată și după părerile unor penaliști, ar trebui să se aplice al. 3 al art., 234, adică munca silnică pe timp mărginit; așa s'a pronunțat Casația română în un caz de felul acesta. Iată ce găsim în Codul penal adnotat de Hamangiu și Sotir la pag. 192.

1) În partea a doua a acestei lucrări, vom vorbi de modul cum medicul legist poate răspunde la aceste întrebări.

«Recurentul s'a declarat culpabil prin verdictul juraților că a comis un atentat cu violență la pudoarea fiicei sale vitrege, și că a comis o omucidere cu voință asupra aceleiași fiice vitrege. Primul fapt este un delict ce se pedepsește cu maximum închisorii, după art. 264, secundul fapt este o crimă prevăzută și pedepsită de art. 234.

Magistrații Curții cu Jurați au condamnat pe recurent la munca silnică pe viață, în baza art. 264, 234, 225 și 40 C. P. Art. 234 aplicat de Curte, pedepsește cu munca silnică pe viață, când omorul se săvârșește mai înainte, sau deodată, sau în urma unei alte crime. Recurentul nu a comis omorul în urma altei crime, ci în urma unui alt delict, prevăzut de art. 264 și în atare caz nu se aplică prima, ci ultima parte a art. 234. Magistrații Curții cu jurați neobservând cum că atentatul la pudoare, imputat recurentului, nu este o crimă, ci un delict, a aplicat rău prima parte a art. 234, dând recurentului o pedeapsă mai mare decât aceia pronunțată de lege». Cas. II. 16 Oct. 1879, B. p. 747.

Mai departe găsim următoarele rânduri:

„Omorul se pedepsește cu munca silnică pe toată viața numai atunci, când va fi avut de scop ori a prepara, ori a înlesni, ori a executa un delict, iar în toate celelalte cazuri se pedepsește cu munca silnică pe timp mărginit; prin urmare delictul care a urmat sau precedat omorul, fiind o circumstanță agravantă urmează „să facă obiectul unei chestiuni distincte. Cas. II, 11 Iulie 1883; B. p. 731.

Noi credem, tocmai bazându-ne atât pe textul art. 234 cât și pe comentariile de mai sus că, în cazul tatălui vitreg care a comis un atentat la pudoare cu violență, asupra fiicei sale și o omucidere cu voință, președintele Curții cu jurați a aplicat cu drept pedeapsa munca silnică pe viață, fiindcă această pedeapsă se aplică și când omorul se va fi săvârșit, când va fi avut de scop ori a prepara, ori a înlesni, ori a executa un delict; așa zice alin. 2 al art. 234. Prin urmare nu este nevoie —pentru pedepsirea cu munca silnică pe viață ca să se demonstreze că actul comis este crimă, așa cum cere al. I al art. 234, chiar când omorul a preparat, a înlesnit etc. un delict, inculpatul tot cu munca silnică pe toată viața se pedepsește; cel puțin așa ni se pare că reiese din al. 2 art. 234.

56. Dar pentru ca să se aplice în cazurile de mai sus, așa după cum credem noi al. 2 al art. 234, trebuie să se stabilească înțe-

lesul cuvintelor a prepară, ori a înlesni, ori a execută un delict etc. ce conține acest alineat.

În ceea ce privește ultima condițiune «a execută un delict din al. 2 art. 234, explicația ni se pare în afară de orice greutate, căci inculpatul în exemplele citate mai sus, a comis și un atentat la pudoare și un omor în momentul în care cu voință, a executat acel delict. Inculpatul a determinat moartea victimei sale, din cauza emoragiei vulvo-vaginale sau din cauza sufocațiunii, moarte ce a survenit *cu prilejul și din cauza execuțiunii delictului* de care vorbește al. 2 art. 234.

Dacă el nu ar fi vroit să atenteze la pudorea acelei fete, nu ar fi executat acel delict după cum prevede al 2 art. 234, nu s'ar fi produs nici emoragie, nici sufocațiune și prin urmare nu ar fi rezultat moartea victimei, din crimele prevăzute la art. 263, 264 și 265 C. P. R. după cum stă scris în articolul 266 C. P.

Dar în ceea ce privește celelalte două expresiuni *ori a prepară, ori a înlesni* numai este tot așa, ele trebuiesc lămurite, căci din lămurirea lor, dacă va reeși că în adevăr inculpatul de atentat la pudoare, intră în acea categorie—a preparat ori a înlesnit atentatul la pudoare, atunci fără îndoială va trebui să se aplice pedeapsa prevăzută la al. 2 art. 234 C. P. R.

Or, din punctul de vedere al atentatelor la pudoare—singurele delikte de care ne ocupăm—cum poate cineva prepară ori înlesni acel atentat și care este înțelesul acestor două cuvinte?

După părerea noastră aceste două expresiuni fiind sinonime, prepararea sau înlesnirea atentatului la pudoare, ele ar surveni în următoarele împrejurări. Un individ imbată victima, apoi comite atentatul la pudoare asupra ei. Aceasta dându-și încă socoteală până la un oarecare punct de ceea ce i se întâmplă, se luptă cu atentatorul său dar moare sufocată, după cum am spus mai sus, sufocațiune înlesnită și grăbită tocmai din cauza stării de semi-beție în care a pus-o atentatorul, pentru ași prepara sau înlesni delictul de atentat la pudoare.

În alte împrejurări, victima din cauza spirtoaselor ingerate, în timpul luptei are vărsături. Dar dânsa fiind culcată, trântită jos cu fața'n sus, nu poate să expulzeze afară conținutul stomahului, o parte din băuturi amestecate cu alimentele regurgitează ca și la unii înecați în căile respiratorii, astupă laringele, victima moare, inecată în propriile ei vărsături, și din ce cauză?

Din cauza luptei care a dus-o cu agresorul său, a pozițiunii sale culcată pe spate care o împedecă de a expulzâ afară vârsăturile, și toate acestea, pentru *a preparâ sau înlesni* atentatul la pudoare — delictul — pe care acesta vroia să-l execute.

Oare moartea victimelor survenită în asemenea condițiuni, a rezultat din crimele prevăzute la art. 263, 264 sau 265 C. P. R.? Cu siguranță că da, prin urmare trebuie aplicat art. 266 C. P.

Am relatat în paginile precedente, ceea ce am găsit în jurisprudența română, relativ la cazurile de felul acesta și în special relativ la cazul de mai sus. Din citirea acelor câteva rânduri, se poate vedea că am avut aceiași părerere, ca și Curtea cu jurați, și o părere contrarie Inaltei Curte de Casație, care motivează decizia sa pe faptul că, atentatul la pudoare este calificat delict iar nu crimă. O nenorocită fată a fost ucisă pentru ca un criminal să-și satisfacă pasiunea bestială.....aceasta nu are importanță și dacă tatăl său vitrig s'ar fi mărginit numai de a o ucide, el ar fi fost condamnat la munca silnică pe viață, dar fiindcă a comis ceva mai mult a și atentat la pudoarea ei, acesta îi ușurează culpa, el a comis un delict, prin urmare el nu trebuie pedepsit decât cu munca silnică pe timp mărginit?..... Câtă nedreptate?

57. Reproducem textul art. 304 C. P. F. pe care legiuitorul român l'a tradus cuvânt cu cuvânt, pentru a face art. 234.

„Le meurtre emportera la peine de mort, lorsqu'il aura précédé accompagné ou suivi un autre crime»

„Le meurtre emportera également la peine de mort lorsqu'il aura en pour objet, soit de préparer, faciliter ou exécuter un délit, soit de favoriser la fuite ou d'assurer l'impunité“.

„En tout autre cas, le coupable de meurtre sera puni des travaux forcés à perpétuité“.

Citind aceste două articole [se poate vedea cum-că art 234 C. P. R. este de data aceasta o traducere cu totul fidelă a art. 304 C. P. F. în afară poate de cuvântul *faciliter* pe care legiuitorul român l'a tradus prin a *înlesni* și care s'ar fi putut traduce mai exact, prin cuvântul a *ușurâ*, dar aceasta după noi nu are nici o importanță. Ținem însă să relevăm cum-că și legiuitorul francez în tratele ce am consultat, Dalloz Garçon, Faustin, Hélie, Garraud, nu comentează acest articol, decât aplicându-l la omorul simultaneu, la acel precedat sau urmat de furt sau

cazuri analoage, fără a comentă moartea precedată simultan sau urmată de atentat la pudoare, sau în tot cazul nu o fac decât insistând foarte puțin asupra acestui fapt, așa în treacăt.

Deasemenea nici unul din ei nu explică, ce a vroit legiuitorul să înțeleagă prin cuvintele a prepară, a înlesni sau a execută, cuvinte care sunt înserate în alin. 2 art. 304. S'au scris pagini întregi comentându-se cuvintele în *public* sau *publicitate* din Art. 262 sau 330 C. P. F. cuvinte care nu sunt mai greu de priceput decât cele precedente, dar asupra aceloră nimic, absolut nimic. Cu toate acestea pare că reesă, așa cel puțin credem noi, cum că Garraud ¹⁾ în comentariile sale, cere aplicarea pedepsei capitale în caz de atentat la pudoare, precedat simultan sau urmat de moartea victimei; iată cum se exprimă Garraud.

„Existența circumstanții agravante, este subordonată unei duble condițiuni: simultaneitatea unui omor cu un delict“ raportul de cauzalitate între cele două incriminațiuni.

„Articolul 304 este aplicabil, oricare ar fi natura delictului; Dar trebuie oare numai decât ca faptul, obiectul omorului să fi fost executat?“

„De oare ce pare, după cum zice art. 304, că este suficient ca omorul să fi avut de scop de a ușură, a înlesni sau de a prepară un delict, s'a tras deducțiunea că circumstanța agravantă din alin. 2, art. 304, nu este subordonată numai decât execuțiunii sau unui început de execuțiunea delictului.

Această este o eroare, căci legea nu caracterizează omorul prin scopul ce el ar putea avea, decât atunci când acest scop este un delict. Or, este evident că un delict nu are ființă legală, decât atunci când este consumat, sau cel puțin cercat“.

„Combinarea sau concursul unui delict cu omorul, nu devine un element de agravațiune, decât cu condiția ca să existe o relațiune de la cauză la efect între delict și omor. Nu este în deajuns ca cele două incriminări să fie unite și născute din acelaș motiv, trebuie ca una să servească de scop celeilalte“.

Iată ce zice Garraud, iar noi admitând în totul părerea acestui savant penalist vom adăoga, că de oarece în materie de atentat la pudoare, omorul în unele împrejurări a servit ca scop atentatului la pudoare, trebuie aplicat art. 266 sau al. 2 din art. 234.

De altfel Tribunalul din Castelnaudary (Franța) vezi pag.

¹⁾ Garraud. Traite théorique et pratique du droit pénal français, Tome IV f. 612, Paris 1900.

76 a calificat de mijloace preparatorii, actele de violență (bătaia) pe care un individ le-a aplicat unei fete, spre a săvârși asupra ei un atentat la pudoare. Dacă fata ar fi murit din cauza lovirilor, nu ar fi trebuit să se aplice art. 266 C. P. R. căci moartea ar fi rezultat în acest caz după cum zice C. P. R. din crimele prevăzute la art. 263, 264 și 265? Noi credem că jurații aplicând pedeapsa de muncă silnică pe viață, erau în dreptul lor.

58. „Dacă din crimele prevăzute la art. 263, 264 și 265 va *rezultă moartea* culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe viață“, așa zice art. 266 C. P. R. Trebuie dar să se demonstreze de către medicul legist că, moartea a fost rezultatul atentatului la pudoare așa cum prevăd acele trei articole de mai sus, pentru ca să se aplice art. 266.

Dacă ne ținem *ad literam* de textul și de spiritul acestui articol, atunci trebuie să eliminăm mai întâi moartea victimei de atentat la pudoare, care a precedat atentatul, moarte făcută cu intențiune, pentru ca apoi individul să-și poată satisface pasiunea lui bestială. În acest caz moartea nu este rezultatul atentatului la pudoare, ci un omor făcut cu voință, urmat de o altă crimă. De asemenea, inculpatul poate după săvârșirea atentatului să-și omoare victima cu intențiune, pentru ca să nu-l poată denunța.

Medicul legist în asemenea cazuri, va avea uneori de răspuns la întrebarea ce i s'ar putea pune de jurați: «Moartea a precedat atentatul la pudoare, a fost rezultatul acestuia, sau atentatul la pudoare a fost urmat de moartea victimei? Când moartea a precedat atentatul sau l'a urmat, Medicul-legist va putea — din autopsia făcută ca și din celelalte circumstanțe — să se pronunțe asupra acestei întrebări; în partea a doua a acestui volum se vor dezvoltă mai pe larg, punctele pe care omul artei se va baza, pentru a formulă în cunoștință de cauză concluziunile sale.

Dar când inculpatul, voind a-și consuma atentatul la pudoare victima moare — consecință acestui atentat, „*ca rezultat al său*“, pentru a reproduce cuvintele art. 266 C. P. R. atunci iarăși Medicului legist îi incumbă datoria, de a face să reiasă din raportul său medico-legal, că moartea victimei nu a avut loc ca un ce independent de atentat, ci ca un rezultat al acestui act.

La pag. 73 am menționat două cazuri din care reiese în mod evident cumcă, moartea fusese *rezultatul* atentatului la pudoare. Uneori din cauza rănilor și lovirilor suferite de

victimă, altelei din cauza violentei emoțiuni prin care trece aceasta, moartea le poate fi atribuită. Medicul-legist va comenta și analizează aceste diferite cazuri în raportul său, concluziunile sale fiind oglinda fidelă, după care jurații vor condamna sau vor achita pe prevenit.

59. Pentru a termina studiul părții juridice al Atentatelor contra bunelor moravuri, vom adăoga cele ce urmează relativ la calificarea infracțiunilor comise, de instanțele ce le judecă și la întrebările puse juraților de președintele Curții cu jurați în asemenea cazuri.

Ultragiul public la pudoare, pedepsit de art. 262 C. P. atentatul la pudoare pedepsit de Art. 263 și chiar atentatul săvârșit *cu violență* în contra unui individ de sex bărbătesc sau femeesc cuprins în primul alineat al art. 264, sunt considerate delictive și se judecă de tribunalele ordinare.

Atentatul la pudoare săvârșit cu violență în contra persoanei unui copil mai mic de 15 ani impliniți, menționat la alin. 2 al art. 264, atentatele de care vorbește Art. 265 și atentatul urmat de moartea victimei art. 266 C. P. sunt considerate crime și merg înaintea juraților.

Întrebările pe care Președintele Curții cu jurați le poate pune și le pune de ordinar sunt formulate după cum urmează :

A) Acuzatul X este el vinovat de a fi executat un atentat la pudoare, îndeplinit sau cercat cu violență asupra numitei A?

B) Numita A, în momentul atentatului la pudoare, era mai mică sau avea vîrstă mai mică de 15 ani impliniți ?

S'ar putea chiar pune o singură întrebare juraților, care să le cuprindă pe aceste două de mai sus, formulată după cum urmează :

C) Acuzatul X este el culpabil de a fi executat un atentat la pudoare îndeplinit sau cercat cu violență asupra numitei A, care în momentul atentatului era mai mică de 15 ani ?

Circumstanțe Agravante.

D) Acuzatul X, este el culpabil de a fi executat un atentat la pudoare îndeplinit sau cercat fără violență, asupra numitei A de vîrstă mai mică de 14 ani ?

E) În momentul sau în timpul în care s'a executat atentatul la pudoare, acuzatul X, avea el calitatea de ascendent asupra victimei, sau pentru mai multe preciziuine: «În momentul sau în timpul în care s'a executat atentatul la pudoare, acuzatul X ră el tutorele sau institutorul victimei ?

F) În momentul sau în timpul în care s'a executat atentatul la púdoare, acuzatul X ost'a el ajutat la sevârşirea actului de ersoanele M. N. P ?

G) În momentul sau în timpul când s'a executat atentatul la púdoare, victima A era în vârstă mai mică de 15 ani ? Cu alte cuvinte, când crima intră în categoria art. 265 C. P. R. se poate pune juraţilor întrebări din care: cea dintâi constată săvârşirea atentatului la púdoare cu sau fără violenţă, dar acuzatul este ascendentul victimei sau are autoritate asupra ei : a doua întrebare se referă la faptul complicităţii, atunci când acuzatul a fost ajutat de una sau mai multe persoane, pentru săvârşirea atentatului : a treia întrebare, se referă la vrâsta victimei.

În caz când victima a murit din cauza sau ca rezultat al atentatului la púdoare, două întrebări puse juraţilor sunt suficiente.

H) Acuzatul X este el culpabil de a fi executat un atentat la púdoare, îndeplinit sau cercat asupra victimei A ?

I) Moartea numitei A este rezultatul atentatului la púdoare, săvârşit de acuzatul X asupra acestia ?

În fine în ceea ce priveşte ultrajul public la púdoare, se pot pune întrebările următoare :

K) Acuzatul X este el culpabil de a fi comis un ultragiu public în contra púdoarei ?

L) Locul unde a fost executat ultragiul public la púdoare, eră aşă zis un loc public, accesibil publicului, unde ar fi putut să fie văzut de cineva ? şi în fine ultima întrebare :

M) Acuzatul X învinuit de ultragiu public la púdoare, este el afectat de leziunile sau de boala de care pretinde că suferă şi care a adus după dânsa actul calificat, ultragiul public la púdoare ? Aceste sunt întrebările ordinare ce se pun de prezenţei tribunalelor sau curţii cu juraţi, întrebări însă care se pot modifica şi înmulţi după trebuinţa cauzei.

CAPITOLUL IX

INSTINCTUL GENERAȚIUNEI FAȚĂ DE UNELE
ARTICOLE DIN C. C. R.

60. Generalități. 61. Comentarea Art. 127 și 128 C. C. R. 62. Comentarea Art. 129 C. C. R. 63. Anularea Căsătoriei prin lipsă de consimțământ. 64. Demența considerată ca lipsă de consimțământ. 65. Căsătoria în extremis. 66. Căsătoria între Imbecili. 67. Căsătoria prin frică sau teroare. 68. Anularea căsătoriei prin eroare asupra persoanei fizice. 69. Căsătoria paralizicilor generali, epilepticilor. 70. Neputința unuia din soți față de lege.

60. Alături de Art. C. P. R. care se referă la chestiunile ce privesc atentatele în contra bunelor moravuri, atentate care după cum am văzut deja, fac parte din marele capitol intitulat **Crime și delikte având ca punct de plecare Instinctul generațiunii**, ne mai rămâne să vorbim de unele articole ale C. C. R. care sunt în legătură cu unele fapte, referitoare la acest instinct al generațiunii.

Judecătorul este obligat în unele împrejurări, să judece procese și să se pronunțe asupra unor acte, care intră în cuprinsul articolului de mai sus, acte care cer mai întotdeauna pentru limpezirea lor, o expertiză și un raport medico-legal.

Medicul-legist poate să fie chemat de diversele instanțe judecătorești, spre ași da avizul în materie de: Căsătorie, Divorț Căutarea Maternității, Nerecunoașterea Paternității.

În țările în care de un timp încoace Căutarea paternității este admisă de lege, cum este de pildă Belgia, Franța, etc., Medicul-legist va avea uneori a-și spune cuvântul și asupra acestei din urmă chestiuni. Art. C. C. R., cari vorbesc de actele de mai sus și pentru care Medicul legist poate fi consultat sunt: Art. 127, 128, 129, 155, 162, 210, 211, 212. Art. corespunzătoare ale C. C. F., pe care legiuitorul român le-a adaptat și tradus sunt: Art. 144, 145, 146, 174, 180, 228, 229, 230, 231.

61. Art. 127 C. C. R. care este o traducere a art. 144 C. C. F. zice: Nu este ertat bărbatului înainte de 18 ani și femeii înainte de 15 ani, să se căsătorească. Legiuitorul a admis vârsta de mai sus pentru efectuarea căsătoriei, deoarece în țările noastre, bărbatul la 18 ani și fata la 15, sunt

considerați ca maturi și apti pentru concepțiune. La această vârstă bărbatul are spermatozoizi fecundanți, iar femeea are menstruația adică, are ovule care pot fi fecundate; acestea au fost motivele principale, care au făcut pe legiutor să adopteze această vârstă.

Există o mică deosebire între Art. 127 C. C. R., și cel corespunzător 144 C. C. F. Acest articol zice: «*L'homme avant dix huit ans révolus, la femme avant quinze ans révolus, ne peuvent contracter mariage*». C. C. F., cere ca bărbatul să aibă 18 ani *impliniți* și femeea 15 ani *impliniți*, acest din urmă cuvânt a fost suprimat în C. C. R. Dar s'a decis și D-l D. Alexandresco ¹⁾ susține această părere, că bărbatul trebuie să aibă 18 ani *impliniți*, iar femeea 15 ani *impliniți* pentru a se putea căsători, deși textul legii nu specifică aceasta.

Noi credem că dacă poate odinioară vârstele de mai sus, cerute pentru căsătorie, erau suficient de înaintate, astăzi numai este tot așa și după părerea noastră, art. 127 ar trebui modificat în sensul că, atât bărbatul cât și femeia, să nu se poată căsători decât, cel întâi la minimum 21 ani *impliniți*, iar femeia la minimum 18 ani, iarăși *impliniți*.²⁾

Femeia la vârsta de 15 ani — afară de rari excepțiuni — este nu numai prea crudă ca temperament general, dânsa mai este expusă de a nu putea naște copii, din cauză că, diametrele pelviane — în general — înainte de 18 ani — sunt încă prea mici dacă — cum de obicei — copilul nou-născut are o greutate de 2500 — 3000 gr. În afară de aceasta, contracțiunile uterine la fetele prea tinere, sunt prea puțin intense pentru ca ea să poată expulzâ, ceea ce aduce un oarecare grad de inerție uterină, cu toate consecințele sale grave, emoragia, albuminuria și eventual intoxicația uremică.

Art. 128 C. C. R., traducerea Art. 145 C. C. F., zice: „Numai Domnul poate da dispensa de vârstă pentru motive grave“.

Ce a vroit să înțeleagă legiutorul prin cuvintele „*motive grave?*“ Este evident că aceste motive, trebuie să fie din acelea, care impun necesitatea de a preveni un scandal, de a repara

1) D. Alexandresco. Explicația Teoretică și practică a Dreptului Civil Român — Ediția II București 1906. p. 549. T. I.

2) Vezi Revista *Dreptul* No. 62 din 1897 și *Curierul Judiciar* No. 36 din 1897.

o ofensă făcută cinstei cuivă, poate chiar de a evita o pată unei ființi nevinovate, streină de actele altora. *Graviditatea* femeii este cel mai puternic argument, de invocat în asemenea cazuri, este *motivul cel mai grav*, pe care credem noi, l'a avut în vedere legiutorul, când a redactat acest articol. Trebuie ca să se asigure femeii, o reparațiune din partea seducătorului său, trebuie să i se asigure mijloace de existență, trebuie ca pruncului conceput, să i se dea un nume, să nu se nască un bastard. Așa dar, în caz când s'ar constata că fata este gravidă, se poate ca Șeful Statului să acorde, ceea ce se numește *dispensa de vârstă*, adică se poate ca acea fată, să se mărite înainte de a avea 15 ani, așa după cum cere art. 127 C. C. R.

Formalitățile ce trebuiesc îndeplinite în asemenea condițiuni sunt cele următoare: Cei interesați în cauză, adresează o cerere Ministerului de Justiție sau direct Șefului Statului. Cererea este retrimisă Parchetului orașului unde domiciliază părțile, care le face cunoscut cum că, înainte de a li se acordă dispensa, trebuie să facă dovadă că acele motive grave există, adică că în adevăr fata este gravidă.

Parchetul va delega pe Medicul legist care va examina reclamanta și care va referi prin adresă oficială, rezultatul constatărilor sale. Dacă femeia va fi cu adevărat gravidă, Șeful Statului va acordă dispensa de vârstă și căsătoria va putea avea loc.

Dar trebuie de notat că, dacă Medicul legist poate afirma cu siguranță uneori sarcina; în alte împrejurări ea este dubioasă, câteodată chiar ea este simulată pentru trebuința cauzei. Va fi dar prudent ca dânsul să nu se pronunțe asupra existenței gravidității, decât atunci când va găsi prezente ¹⁾, ceeace obstetricianii denumesc *semne de siguranță*, semne care nu apar decât dela 4¹/₂ luni în sus, iar pe de altă parte, se va feri de a fi indus în eroare, de a fi înșelat prin ceeace se numește *sarcina simulată*, de care se servesc cei interesați în cauză; o consultațiune cu un specialist mamoș, în cazurile de nedumerire se impune, iar raportul medico-legal va fi semnat de amândoi medicii.

62. Art. 129 C. C. R., traducere fidelă a Art. 146 C. C. F. zice: „Nu este căsătorie când nu este consimțământ”.

1) În capitolele următoare din partea a doua a acestei lucrări, vom vorbi de chestiunile medico-legale relativ la sarcină și la simulațiunea ei.

Căsătoria fiind înainte de toate un contract sau o convențiune, pentru ca dânsa să aibă validitate, trebuie să fie supusă celor patru condițiuni absolut necesare oricărei convențiuni, așa cum le prevede Art. 948 C. C. R., traducere a Art. 1108 C. C. F. Art. 948 zice: Condițiunile esențiale pentru validitatea unei convențiuni sunt: *a) Capacitatea de a contracta, b) Consimțământul valabil al părții ce se obligă, c) Un obiect determinat, d) O cauză licită.* De aci urmează că, atunci când în o căsătorie, unul din soți n'a putut a'și da consimțământul, când se găseă în incapacitate de a contracta, sau în neputință de a îndeplini scopul acelei convențiuni, căsătoria conform Art. 129 este inexistentă.

Legiuitorul român urmând exemplul legiuitorului francez, a întocmit un articol — 162 C. C. R. — analog cu 180 C. C. F. care vorbește de Nulitatea Căsătoriei, singurul articol din resortul și de competență Medicinii Legale, singurul despre care ne vom ocupa și comentă, în ceea ce privește formalitățile căsătoriei. Art. 162 C. C. R., zice: „Căsătoria care se va fi făcut fără consimțământul ambilor soți, sau a unuia din ei, se poate atacă de către soți, sau de către acela din ei al cărui consimțământ nu a fost liber“.

„Dacă a urmat eroare asupra persoanei fizice, căsătoria se poate atacă, numai de către acela din soți care a fost amăgit“. ¹⁾

«Din capul locului zice D-l *D. Alexandresco* — din tratatul căruia extragem textul al acestor câteva rânduri — trebuie să semnalăm un defect de redacție în art. 162: căci acest text confundă ipoteza în care nu există de loc consimțământ, cu aceea în care consimțământul există, *însă a fost viciat.* ²⁾ Textul nostru vorbește, în adevăr, de o căsătorie contractată *fără consimțământul soților*; pe când, în realitate, în ipoteza acestui text, consimțământul a existat, *însă n'a fost liber*, după cum prevede anume textul francez și chiar textul nostru la finele

1) Art. 163 C.C. R. analog cu Art. 181 C. C. F. zice: «*In cazul prevăzut la art. precedent (la art. 162) cererea de anulare nu se va mai primi, dacă a urmat împreună viețuire în curs de 6 luni, care se vor socoti de când soțul a dobândit deplina sa libertate, sau de când a recunoscut erorca*».

Casația Română ca și cea Franceză au hotărât că soțul care invocă eroarea asupra persoanei, are datoria de a dovedi că nu s'au scurs mai mult de 6 luni de la recunoașterea erorii de către el.

2) *D. Alexandresco* loco citato p. 557.

paragrafului întâi». Rămâne dar bine stabilit că, în ipoteza art. 129, consimțământul neexistând de loc, căsătoria nu are ființă, pe când în ipoteza art. 162, consimțământul există, însă n'a fost dat în deplină libertate, ceea ce face căsătoria *numai anulabilă*“. Așa dar în conformitate cu acest articol, *căsătoria este anulabilă, căsătoria este nulă* în două anumite cazuri, care sunt de competența medicului-legist.

Consimțământul viciat și Erorea asupra persoanei fizice; Ce însemnează aceste expresiuni, în ce anumite cazuri se pot aplica ?

Consimțământul viciat. Când pentru o rațiune oarecare, una din părțile contractante care voește a se căsători, se găsește în o stare intelectuală astfel, încât liberul seu arbitru, judecata sa, nu sunt perfect echilibrate, perfect normale, nu se găsește conform expresiunii juridice *Mentis suae compos* acea persoană contractantă, nu a putut să-si dea *consimțământul liber*, așa după cum îl cere ultimul rând, din primul alineat al Art. 162 C. C. R. în acest caz, conform expresiunii juridice consacrate, *consimțământul a fost viciat*.

Când se va dovedi că unul din contractanți se găsește în momentul căsătoriei, în momentul iscălirei contractului în starea de mai sus, *căsătoria se poate declara nulă, de către tribunalele Competente*.

Această nulitate a căsătoriei poate fi cerută de unul din soți, sau conform art. 166 și 169 din C. C. R. și de alte persoane, după cum conform Art. 153 și următoarele din C. C. R. se poate face — tot în baza vicierei de consimțământ — opozițiune la căsătoria proiectată 1).

Jurisprudența Romană a fost cea dintâi care a cerut pentru căsătorie liberul consimțământ al ambelor părți: *Nuptias consensus, non concubitus facit*; el a fost apoi cerut de dreptul Canonic, iar mai pe urmă de legile moderne. În orice caz, această *viciu de consimțământ* bazat pe integritatea sau neintegritatea intelectului și a liberului arbitru, nu se poate stabili decât în urma unei expertize și a unui raport medico-legal dresat în cauza, după care tribunalele vor judecă.

Dar fie că se va face opozițiune la o căsătorie proiectată, fie că ea se va ataca în nulitate după efectuarea căsătoriei, formula

1) Art. 166 și 169 C. C. R. sunt analoage cu Art. 184 și 189 C. C. F. iar Art. 153 și următoarele sunt analoage cu Art. 172 și următoarele C. C. F.

de care se vor servi cei interesați în cauză, este aproape una și aceeași „Unul din soți nu este capabil de a contracta, din cauza absenței liberului arbitru; asupra acestui punct numai Medicul-legist se va putea pronunța, examinând pe cel vizat în cauză. Care sunt acei care își au alterat *liberul arbitru*? Toți interzișii sau chiar acei care fără de a fi interziși, sunt în stare de imbecilitate, demență sau idioție, nu posedă integral liberul arbitru, nu sunt în stare de *Mentis suae Compos*.

În toate aceste cazuri, Medicul-legist va examina care este gravitatea și vechimea afecțiunii mentale, indicând în raportul său medico-legal, dacă afecțiunea de care se pretinde că este atins unul din soții viitori, este de natură a-l împiedica de a-și da consimțământul în cunoștință de cauză, pentru a contracta căsătoria. În caz afirmativ din partea Medicului legist cu alte cuvinte în caz când omul artei va constata una din aceste afecțiuni, opozițiunea la căsătorie va fi admisă de tribunale, iar în caz când căsătoria s'ar fi efectuat, ea va putea fi declarată în nulitate.

64. Dar autorii nu sunt de acod asupra faptului dacă, demența¹⁾ sau una din formele ei, manifestată înainte căsătoriei, poate constitui un argument pentru împiedicarea ei; părerile sunt împărțite. Unii psihiatri pretind că, cel ce a avut un acces de demență înainte de căsătorie, rămâne afectat pentru restul vieții, accesul demența trebuind neapărat să revie mai curând sau mai târziu. Alții ca de pildă *Legrand du Saullé*, nu împărtășesc ad literam această părere, susținând că un acces de demență, survenit în anumite condițiuni și din anumite cauze, se poate vindeca, nu se mai repetă numai de cât în mod fatal și prin urmare, nu poate constitui o opozițiune la căsătorie. Ca dovadă despre această, savantul psihiatru, relatează în tratatul său următoarea observațiune din care reiasă cele susținute de el.²⁾

„Un proprietar din departamentul Somme-Franța d-nul M. P. zice *Legrand du Saullé*³⁾, murindu'i tata încă pe când eră copilăndru, a fost emăncipat la vârsta de 18 ani iar la 21 ani fu instituit:

1) După C. C. R. trei împrejurări viciază consimțământul: Dolul, violența și eroarea. Noi adăogăm, un al patrulea element: lipsa liberului arbitru sau a perfecteî integrități a intelectului în momentul căsătoriei.

2) Intrebuintăm cuvântul demență, fiindcă prin acest cuvânt se înțelege, la Palatul Justiției ori-ce Afecțiune mintală.

3) *Legrand du Saullé*. *Traité de Médecine légale* Paris 1886 p. 79.

tutor și curator al mamei sale, între anii 1867-1874. În trei rânduri în anii 1860, 1864 și 1883, d-nul M. T. a avut accese de manie, cari au durat câteva săptămâni și care au necesitat internarea lui, în o casă de sănătate. În anul 1884 el vrea să se însoare, dar a trebuit să renunțe, în urma opozițiunii familiei, care a căutat să-l pună sub interdicție. Cu toate acestea, în anii în care fusese bolnav, dânsul a știut atât de bine să-și caute de afaceri, în cât ș'a întreit averea deși pe acele vremuri, era o mare criză agricolă.

La vârsta de 33 de ani, vrea să se însoare din nou; fidașata îi cunoștea trecutul și comsimția a-l lua în căsătorie, dar familia care vedeă că-i scapă din mână moștenirea, făcu opozițiune la căsătorie, pretextând accesele de demență anterioare și vrea să-l pună sub interdicție. Era chestiunea de a se ști dacă, atunci când în viața unui om existase accese de demență, demența aceasta trebuia considerată ca putând fi existentă pentru restul vieții sale, și prin urmare în incapacitate de a contracta o căsătorie. Legrand du Saulle în raportul său medico-legal pentru acest caz special, a formulat concluziunea că accesele de demență, nu vor fi numai de cât fatale și că prin urmare d-nul M. T. s'ar putea căsători. Tribunalul din Abbeville nu a admis teza susținută de Legrand du Saulle și a admis opozițiunea făcută de familia lui M. T. Dar acesta făcând apel la Curtea din Amiens, aceasta îi dădu câștig de cauză și d-nul M. T. se căsători. Acest domn adaugă ilustrul psihiatru, cu care sunt în continue relațiuni, este de 14 ani perfect sănătos, are trei copii normali și își administrează în modul cel mai chibzuit averea, accesele de manie sau demență nu s'au mai reprodus.

Am avut și noi în practica noastră medico-legală un caz, care seamănă până la un oarecare punct, cu cel citat mai sus.

Un domn V. P. profesor, fu atins de un acces foarte intens de manie religioasă. Acest acces surveni în urma unor continue excitațiuni, pe care un alt profesor mereu i le adresa. Am fost chemat pentru a-l trata, familia opunându-se de a fi internat. Accesul a durat 6 săptămâni, după care totul reintră în ordine. Între altele am sfătuit și mutarea lui în o altă școală departe de cauza excitantă, care după mine fusese cauza primului acces. După 4 ani în care timp profesorul fusese perfect sănătos, am fost consultat de o familie din Iași, în cece privește căsătoria ce se proiectase; am opinat că d-l V. P. era în completă nor-

malitate și că ar putea contracta o căsătorie. Profesorul s'a însurat sunt de atunci aproape 25 de ani, are 6 copii care împreună cu părinții sunt perfect sănătoși;

65. Căsătoria poate fi iarăși atacată în nulitate atunci când se va dovedi că unul din fidanțați, eră în stare de completă ebrietate, sau când se găseă în o atare stare avansată de boală, încât nu-și mai putea da socoteală, de actul pe care îl îndeplinește; așa sunt unele căsătorii cari se fac *in extremis*.

În 1906 s'a prezentat și votat de Senatul român un articol de lege, care permiteă celebrarea căsătoriei *in extremis* fără nici o publicație, atunci când o boală gravă puneă viața unuia din soți în pericol. D-l D. Alexandresco din cartea căruia am extras aceste rânduri, în calitate de raportor fiind pe atunci senator, a atras atențiunea Senatului asupra acestei dispozițiuni, arătând că ea este periculoasă și că în orice caz, nu este bine de a se lăsa acest fapt la aprecierea ofițerului stării civile, așa cum înțelegea Ministerul Justiției. Comitetul delegaților din Camera deputaților, a respins proiectul.

Reproducem următoarea deciziune a Curței de Apel din Paris relativ la căsătoria unui domn Humbert, efectuată în condițiunile de mai sus¹⁾.

„Având în vedere zice Curtea²⁾ că dacă din cercetarea faptelor și decursul împrejurărilor rezultă cu adevărat că, numitul Humbert a răspuns întrebărilor puse, dar a răspuns numai în mod instinctiv și mecanic, fără a'și da socoteală de valoarea și importanța răspunsurilor sale; că în acele momente dacă inteligența sa nu eră cu totul stânsă, ea eră atât de slăbită și întunecată, încât nu'i eră cu puțință de a contracta nici unul din actele cele mai simple ale vieței de toate zilele, cu atât mai puțin un act atât de important ca acel al căsătoriei; că prin urmare acel da sacramental ce a pronunțat, nu poate fi luat drept un consimțământ valabil.... pentru aceste motive declară nulă Căsătoria lui Humbert etc.

66. Se găsesc în literatura juridică ca și în cea medico-legală, cazuri de căsătorie contractate cu persoane în o stare aproape completă de imbecilitate. Unele familii nenorocite, în

1) Numitul Humbert s'a fost căsătorit aproape în extremis cu concubina lui. Familia a cerut nulitatea căsătoriei în urma unui raport medico-legal dresat de Prof. Tardiću și Laseque.

2) Gazette des Tribunaux 26 Sept. 1871 și 21 Mars 1877. Paris.

dorința ce au de a'și vedea perpetuat numele, fac tot ceea ce le stă prin putință, pentru a'și căsători progenitura, cu speranță că copiii acesteia le vor putea succeda. Brouardel citează un caz de acest gen, pe care l' rezumăm.

O familie D-1 și D-na de K. avu 4 copii din care muriră trei, rămânând o singură fată care însă eră în o stare de imbecilitate relativ avansată. Ei o căsătoriră cu un nobil ruinat. Dar după zece ani văzând că speranțele lor nu vor fi realizate — mariajul nu avu copii — au căutat să anuleze căsătoria pe motivul că d-ra de K. în momentul când a contractat'o, nu eră în deplină posesiune a liberului arbitru. Tribunalul puse prof. Brouardel următoarele două întrebări în această privință:

a) Examenul unei persoane actualmente imbecilă sau idioată, poate permite de a se determina, dacă această afecțiune este congenitală, sau numai datează de un timp mai mult sau mai puțin îndelungat?

b) Fiind stabilit că nici un incident n'a putut, dela 1875 încoace, să determine sau să agraveze această afecțiune; că toți membrii familiei, ca și alți martori susțin că d-ra de K. este bolnavă dela nașterea sa; că, pe de altă parte, s'a judecat prin sentința de interdicțiune, că actualmente se găsește în stare de imbecilitate; este cu putință că la o epocă intermediară, a vieții, la vârsta de 32 ani, în special în anul 1875, să se fi produs în intelectul d-rei de K. o remisiune astfel, încât dânsa să-și dea socoteală de actul solemn al căsătoriei, cu un consimțământ liber spontan și ponderat?

Brouardel în urma examenului făcut a răspuns că d-ra de K. a fost imbecilă din naștere, că această afecțiune nu a putut avea nici o remisiune în cursul vieții și că prin urmare căsătoria s'a efectuat, fără ca dânsa să-și dea socoteală de ceea ce face în acel moment, ea nu se găsea *Mentis suae compos*, din care cauză căsătoria a fost declarată anulabilă.

Dar asupra acestei chestiuni găsim în opera d-lui *D. Alexandresco* (volumul I Ediția II 1906 p. 551) o părere exprimată în câteva rânduri, care după credința noastră nu este îndeajuns de bine comentată, ba chiar eronată. D-l D. Alexandresco zice: „Individul pus sub un consiliu judiciar (art. 458) și acel interzis pentru imbecilitate, smintire sau nebunie cu furie (art. 435) pot însă în mod valid să se căsătorească, cel dintâi în totdeauna și fără asistența consiliului, iar cel de al doilea, în timpul inter-

valelor lucide, *in mis induciis*, după cum se exprimă L. 9, C. P. 22, sau *per perfectissima intervalla*, după cum se exprimă Justinian în L. 6, Cod. 570; căci, pe de o parte, în acest timp alienatul se bucură de întregimea minții sale, iar pe de altă parte, nici un text de lege nu oprește căsătoria interzisului, nici n'o declară nulă. Nulitatea prevăzută de art. 448 nu este aplicabilă la căsătorie, ci numai la actele de administrație. *Zachaerie*, întemeindu-se pe art. 454, crede că *consimțământul ascendenților sau a consiliului* de familie este *neapărat pentru validitatea* căsătoriei, iar d-l D. Alexandresco adaogă:

„Acest text fiind însă strâns de materia căsătoriei, credem că interzisul nu are nevoie de consimțământul nimănui, pentru a se putea căsători în intervale lucide. Chestiunea este însă foarte controversată“.

Nu ne unim cu părerea savantului nostru coleg asupra acestui punct—adică asupra validității căsătoriei *interzișilor, imbecililor, a celor smintiți de minte sau nebuni*—pe următoarele considerente.

D-l D. Alexandresco, face o confuziune alături de mulți alți autori, înțelegând să intre în acelaș cadru nozologic, toate formele de alienație mintală care necesitează o interdicțiune, ca și când ele ar fi de acelaș resort, ca și când ele ar avea aceeași esență și aceeași origină. Aceasta este o gravă eroare contra căreia ne ridicăm pentru a o combate, cu atât mai mult cu cât susținem încă odată că, numai medicii și în special medicii-legiști și psihiatrii sunt *singurii* în măsură de a judecă și aprecia, nu numai forma de alienație, dar și gravitatea ei, gradul de responsabilitate, capacitate civilă etc. Prin urmare, orice părere emanată dela orice erudit în materia juridică asupra chestiunii de mai sus, trebuie subordonată expertizei medicilor specialiști, singurii în măsură a se pronunța asupra unor asemenea cazuri. În special în ceea ce privește imbecilitatea care în cartea D-lui D. Alexandresco este cuprinsă în acelaș cerc cu alte afecțiuni mintale, atragem atențiunea cititorilor, asupra raportului medico-legal psihiatric, făcut de Prof. Brouardel relativ în examenul D-rei de K. care în mare parte conține, unele din argumentele ce demonstrează încă odată, cum că afecțiunile mintale, se deosebesc foarte mult unele de altele, neputând fi cuprinse toate în aceeași categorie.

În adevăr la prima întrebare pusă de Tribunal, profesorului

Brouardel; «*Examenul unei persoane actualminte imbecilă această afecțiune este congenitală sau datează numai de un timp oarecare?* Acest savant medic a răspuns după cum am menționat la p. 90 bazându-se între altele pe următoarele argumente: «Răspunsul la această chestiune zice mult regretatul nostru maestru, nu poate să preteze la nici o îndoială, un medic obicinuit cu studiul și practica alienaților, a celor mărginiți cu duhul, a idiotilor, a imbecililor sau chiar numai a simplilor debili, va putea fără nici o greutate, examinând persoana în chestie, să spună dacă tulburările intelectuale sunt contemporane cu nașterea acelei persoane, dacă au izbucnit în timpul primei copilării, sau dacă au survenit la o epocă mai tardivă.

Pentru a se face acest diagnostic nu vom avea nevoie decât a ne reaminti de aceea ce scria Esquirol ¹⁾ cu o jumătate de de veac înainte și anume: Omul în stare de demență poate fi comparat cu un om care a fost odată avut, dar care mai pe urmă a devenit sărac, pe când imbecilul sau idiotul s'a născut și a fost toată viața lui sărac. Starea individului atins de demență poate varia, aceea a imbecilului sau a idiotului nici odată, ea rămâne aceeași din momentul în care s'a născut și până la moarte. Oricare ar fi afecțiunea cerebrală, care a făcut ca o persoană să fie lipsită de o parte a inteligenței ce posedă, este ușor pentru un alienist să facă deosebirea între ceea ce a pierdut și ceea ce nu a existat nici odată. Tardieu, Lasègue, Legrand du Saulle pentru a nu cita decât pe cei mai celebri alieniști, au împărtășit întotdeauna această părere «Greutatea nu survine decât atunci, când este vorba de a caracteriza și cântări în ce grad de inferioritate intelectuală se găsește bolnavul ce avem de examinat. De la idiotul care nu vorbește de loc, care nu-și manifestează personalitatea decât prin unele sunete analoage cu acele ce scot unele animale, trecând pe la imbecilul care, a putut învăța puțin a scri și citi și ajungând la debilul intelectual, care poate avea chiar unele calități superioare, dar cu lacune grave intelectuale, se găsesc în medicina mintală, toate gradele și toate speciile de alienați etc. La a doua întrebare pe care am menționat-o care conține în esență chestiunea de a se stabili, dacă în viața unui imbecil, au fost remisiuni în care timp imbecilul să poată să-și aibă integritatea judecăței și a libe-

1) Esquirol a fost unul din cei mai iluștrii savanți și alieniști francezi mort în 1840.

rului arbitru, Brouardel a răspuns categoric, că starea de imbecilitate nu poate avea nici odată remisiune.

Din cele ce preced se vede dar cu prisosință pe de o parte, cum că jurisconsultii comit o mare greșală atunci când voesc să intre în discuția și calificarea maladiilor mintale, care constituesc astăzi un capitol atât de greu și important al medicinei, pe de altă parte că indivizii puși sub un consiliu judiciar și acel interzis pentru imbecilitate, smintire de minte etc. nu pot fi cuprinși cu toții în acelaș capitol, căci afecțiunile lor se deosebesc foarte mult unele de altele și în fine că în special pentru imbecilitate, această afecțiune nu are nici odată intervale lucide.

În vol. 8. D. Alexandresco Explicare teoretică și practică a dreptului civil român la pag. 63 găsim: În cât privește persoanele neinterzise care se găsesc într'o stare mai mult sau mai puțin permanentă de demență, ele putând să se căsătorească în intervale lucide, pot în aceste intervale face și convențiile lor matrimoniale, cu toate clauzele de care o asemenea convenție este susceptibilă, ele putând însă fi anulate, în cazul când se va dovedi că acel care le-a făcut, nu avea uzul rațiunii.

Aceste discuțiuni pro și contra unui fapt, care totuși după părerea noastră este atât de simplu și de ușor de rezolvit, neîndreptățește de a reproduce cuvintele marelui jurisconsult francez Laurent (Pr. de droit civil français I II p. 412. Paris) care zicea: Si les interprètes avaient plus de respect pour le texte de la loi, s'ils ne lui faisaient pas violence pour y chercher ce qu'ils désirent y trouver, il y aurait bien d'incertitude en autorité car ce qu'on reproche précisément aux légistes ce sont leurs éternelles discussions, ils discutent tant, qu'ils finissent par douter de tout, même des vérités les plus évidentes.

Nous offrons un remède contre ce mal aux jeunes docteurs avocats ou magistrats, c'est le respect du texte et des principes ils rencontreront toujours des difficultés, mais il en restera peu dont la decision soit douteuse.

Cât de exacte sunt rândușurile de mai sus și cum ar trebui ele aplicate cu sfințenie!

Am găsit cercetând bibliografia acestor diferite chestiuni, că am fost de acord asupra acestui punct cu unele jurispendențe streine. În 1897 s'a judecat în Belgia un proces, cerându-se nulitatea unei căsătorii, fiindcă unul din soți fusese interzis. Atât

Curtea de Apel din Bruxelles cât și Casația belgiană au hotărît ceea ce urmează: «Interzisul este incapabil de a se căsători și căsătoria săvârșită de dânsul, chiar în intervale luicide este inexistentă ¹⁾»

Considerentele acestor două instanțe au fost critice de D-I Alexandresco care rămâne fidel părerei emise de d-sa. Alții au combătut părerea savantului profesor cum este spre pildă D-I avocat Efrem Mazlâm din Iași ²⁾. Nu știu ce ar fi hotărît diferitele instanțe judecătorești române, căci după cum știm până astăzi la noi, nu s'a prezentat până acuma nici un caz de felul acesta ³⁾.

Marcadé, Mourlon, Planiol și alții admit, cele decise de instanțele judecătorești Belgiene.

67. În fine unii autori cum este spre pildă Morache prof. de Medicină Legală la facult. de medicină din Bordeaux, admit că în unele împrejurări consimțământul, acel *da* pe care'l pronunță unele fete ca răspuns la întrebarea ofițerilor stărei civile în momentul căsătoriei, ar putea fi smuls prin teroare, frică, amenințări etc., că acel *da* s'ar pronunță ca rezultat al unei intimidări. Unele mame denaturate zice Morache, au impus fiicei lor o căsătorie cu propriul lor amant, pentru a'l putea păstra mai departe, alte fete au mers la primărie în stare de sugestiune sau hipnotism.

Pentru a evita atari fapte, Morache propune ca ofițerul stării civile, să nu se mărginească numai în a citi legea celor ce se află în prezența lui, ci să se asigure de buna lor credință, căutând să citească în figura acestora, adevărata lor dorință și impresie. O expresiune a feței, o căutătură a ochilor, o atitudine mai mult sau mai puțin indoelnică, ar fi semne importante de care funcționarul municipal, ar trebui să ție socoteală și pe care ar trebui să le analizeze și să le interpreteze, în un sens sau în altul, împedind de a se face o căsătorie pe care el o va crede neleală.

După d-I D. Alexandresco, violența fizică sau morală distruge libertatea și face căsătoria anulabilă. Consimțământul există, el însă este viciat: *Coacta voluntas voluntas est; volui,*

1) Vezi Curierul Judiciar No. 65 din 5 oct. 1900.

2) Vezi Dreptul No. 21 din 1866.

3) D-I G. Meitani dr. în drept Paris împărtășește aceleași păreri vezi Dreptul No. 45 din 1900.

qui coactus volui. Această violență trebuie demonstrată, ca exercitată în fața ofițerului stării civile.

Fără de a nega cele expuse de savantul profesor din Bordeaux, socotim că în stară actuală a timpurilor, cele de mai sus se vor putea cu greu realiza, cu atât mai mult cu cât în vremurile de astăzi, fetele nu se mai pot teroriza nici înfricoșă, după cum se făcea odinioară.

68. Al doilea motiv de nulitate a căsătoriei este ceea ce numește Art. 162 C. C. R. *Eroarea asupra persoanei fizice*. Și pentru această chestiune ca și pentru cea precedentă, expertiza și raportul medico-legal sunt preponderente și absolut necesare pentru judecarea procesului. Ce însemnează acești termeni, care este înțelesul și întinderea lor? Dar mai întâi trebuie de observat un fapt, care după noi nu este lipsit de oarecare importanță.

Alin. 2 Art. 180 C. C. F. zice: „Când a fost eroare asupra persoanei, căsătoria nu poate fi atacată de cât de acela din soți care a fost indus în eroare”¹⁾, pe când C. C. R., spune: „Eroare asupra persoanei fizice”, adică are aerul să vrea să accentueze, că eroarea trebuie să privească *fizicul* persoanei, iar nu altceva.¹⁾

Dar ce trebuie să se înțeleagă prin aceste calificațiuni, prin cuvântul *fizic*? Este oare fizicul obrazului, frumusețea unuia sau altuia din soți? Cu siguranță că nu, toți autorii sunt de acord asupra acestui punct.

Fizicul se raportează la alt-ceva, atât din punctul de vedere juridic cât și medico-legal, se raportează la calitățile *fizice masculine sau feminine* ale soților, iar nu la acele estetice.

După codurile civile moderne, în cercul *Eroare asupra persoanei* în materie de căsătorie, care aduce după dânsa nulitatea ei, trebuie să se cuprindă în primul rând — după părerea prof. Morache — din lecțiunile căruia reproducem rândurile de mai jos scrie ceea ce urmează:

1) Lorsqu'il y a eu erreur dans la personne, le mariage ne peut être attaqué que par celui des deux époux qui a été induit en erreur, calificativul fizic nu este în C. C. F.

De aci dar rezultă căci nici în un caz nu se poate cere de soț nulitatea căsătoriei, având în vedere calitățile morale ale acestora. Aceste calități să presupun studiate și cunoscute înainte de căsătorie de ambele părți, așa că tribunalele nu pot admite o cerere de nulitate pe un asemenea motiv.

„In primul rând — zice Morache¹⁾ — există o primă interpretare care nu îngăduie nici o ipoteză contrarie.

Consimțând la contractarea căsătoriei, fiecare din soți înțelege a se uni cu o *anumită persoană determinată*, cu acea persoană căruia aparține starea civilă sub care este cunoscută și înscrisă, cu acea pe care el o crede ca atare neschimbată, în momentul când pronunță acel *da sacramental*. Fie că se va răspunde înaintea reprezentantului legii sau unui cleric, întrebarea care primează pe toate celelalte și care este „*Consimțiți a lua drept soț sau soție pe d-l sau d-ra... aci prezentă*”? «Dacă prin urmare, persoana desemnată sub numele de X., de una din autoritățile care procedează la celebrarea căsătoriei, nu este în realitate acea, dacă a fost din o parte sau din alta fraudă sau eroare este evident—continuă de a zice Morache—că consimțământul a fost viciat, că el nu este valabil. Unul din cei căsătoriți, a consimțit a lua în căsătorie pe un individ determinat, iar nu pe un altul care s'a substituit. In acest caz, există o circumstanță absolut *dirimantă* a consimțământului, el trebuie considerat ca nul și neavenit¹⁾ iar căsătoria desfăcută prin nulitate conform Art 162 C. C.²⁾

Dar Medicina legală are un rol preponderent, atunci când e vorba de *eroare asupra persoanei fizice*, adică atunci când unul din soți a luat în căsătorie o persoană de acelaș sex, în loc de o persoană de sex diferit. Trecut în stare civilă ca bărbat, acesta este femeie sau viceversa.

In asemenea împrejurări, de oarece căsătoria este prin esența ei însăși constituită, prin unirea bărbatului cu femeia, ea nu poate exista, ea nu poate lua ființă în caz de identitate sexuală între soți, ea trebuie desfăcută prin nulitate. Tribunalele în asemenea cazuri, nu se pot pronunța decât în urma unei expertize medico-legale, făcută asupra persoanei ce se pretinde a fi de sex îndentic ca a celuiilalt soț, și a raportului medico-legal.

1) Morache. Cours de Médecine-Legale Bordeaux 1900.

2) Căsătoria mai poate fi atacată în nulitate dar aceasta numai din punctul de vedere juridic, atunci când unul din soți înșelând buna credință a celuiilalt, se căsătorește, neținând socoteală de Art. 130 C. C. R. adică se căsătorește din nou fără ca prima căsătoria să fie desfăcută.

Această chestiune fiind numai de competența justiției și neavând nici o legătură cu medicina legală, o vom lăsa să se rezolve numai de justiție. Art. 130 C. C. R. zice: „nu este ertat a trece în a doua căsătorie fără ca cea dintâi să fie desfăcută C. C. F. 247.

Reproducem o carte de judecată a tribunalului din Orléans (Franța) în un caz de acest gen care zice în esență :

„Căsătoria neputând avea loc decât între două persoane ce posedă organe genitale deosebite care permit uniunea sexurilor, absența naturală a organelor genitale interne, constatate la o femeie, este o nulitate a căsătoriei“, motivele pe care le-a invocat Tribunalul, au fost cele următoare :

„Având în vedere că medicii-experti numiți ca atare prin jurnalul din 31 Ianuarie 1894, după depunerea jurământului cerut de lege, au îndeplinit misiunea care le-a fost încredințată, că rezultă din examenul pe care l'a făcut asupra femeii C... că dacă în adevăr aceasta are toate aparențele unei femei, dânsa este lipsită de organele genitale interne, permițând uniunea sexelor și fecundațiunea, căci în adevăr la dânsa, vaginul d'abiă existent, consistă în un neînsemnat infundibulum de o profunzime care are abiă 1½ ctm.; că medicii experți au observat că deprimând despărțitura care constituie acest infundibulum, nu se putea găsi nici constată prezența a nici unui organ genital intern, combinând tușeul vaginal cu palpeul abdominal, ei nu au găsit nimic care să indice prezența unui uterus, degetele întâlnindu-se între ele printre peretele abdominal, fără ca nici un obstacol să se interpună între ele, că examenul medicilor experți nu le-a permis să constate nici măcar prezența rudimentară, a trompelor sau a ovarelor;

„Având în vedere că o căsătorie nu se poate produce, decât între două persoane având organe genitale diferite, care să permită coitului de a avea loc; că dacă uniunea sexurilor este imposibilă, căsătoria nu poate lua ființă.

„Având în vedere, că ar putea să fie altfel dacă unul din soți s'ar fi găsit lipsit de organele genitale ale generațiunii din cauza unei operațiuni chirurgicale sau unei alte împrejurări, dar că în specie numitei C... i'a lipsit în totdeauna atribuțiunile sexului căreia se pretindea că aparține, și prin urmare, a fost întotdeauna în necapacitate de a contracta căsătorie;

„Având în vedere că există un interes de înaltă moralitate a nu se tolera unirea între două persoane de acelaș sex sau între

1) Tribunal Civil d'Orléans în Gazette du Palais din 11 April 1894 / Paris, Maresca éditeur 1895.

două persoane care se găsesc în imposibilitate de a-și îndeplini datoriile conjugale ;

„Pentru aceste motive, Tribunalul declară nulă căsătoria ce numita C... a contractat cu Emil G... înaintea ofițerului stării civile din orașul Orleans, în ziua de 2 August 1884“.

Din citirea rândurilor de mai sus, se vede că în cazul citat, căsătoria s'a anulat, fiindcă acea care se măritase ca femeie, era lipsită de organele genitale proprii sexului său. Alte ori se cere această nulitate, pentru că unul din soți se găsește în stare de Hermafroditism, adică se găsește la aceeași persoană ambele sexe întrunite ; individul este totodată și bărbat și femeie, Pentru a se judecă procesul de nulitate, trebuie în prealabil o expertiză medico-legală, care va examina pretinsul hermafrodit descriind în concluziunile sale, imposibilitatea îndeplinirii relațiilor sexuale din cauza acestei anomalii. Tribunalele analizând cazul vor judecă și se vor pronunța.

69. Căsătoria fiind unul din cele trei acte principale ale vieții, mai cu seamă în țările unde multă vreme nu a existat divorțul, s'a propus că, pentru a se lua toate garanțiile în ceea ce privește sănătatea celor ce se căsătoresc, aceștia ar trebui mai întâi să fie supuși unui examen medical, pentru ca să se constate dacă ei sunt sănătoși, fapt de cea mai mare importanță, în ceea ce privește îndeplinirea scopului principal al căsătoriei. Nu vorbim de acei indivizi a căror afecțiuni se pot ușor recunoaște ca de pildă tuberculoza sau unele boli venerice, ci de acei cari sub aparența unei perfecte normalități, ascund unele boli mintale, care numai de cei mai desăvârșiți specialiști, se pot recunoaște. În asemenea condițiuni, o căsătorie chiar în aparență normal consimțită, nu este expresiunea voinței proprii a celui ce se căsătorește și în acest caz, ca și în cele precedente, consimțământul este viciat, căsătoria putând fi atacată în nulitate.

Astfel este cazul Paralticului general, Paralizia generală fiind una din afecțiunile care tinde a lua proporțiuni tot mai întinse. În afară de cazurile ce se citează, în care s'a celebrat căsătorii cu paraltici deja avansați, se pot ivi în viața curentă, căsătorii cu un paraltic în stare incipientă, în acea fază, în care boala nu se poate recunoaște decât cu mare greutate și numai de medicii specialiști în materie.

Paralticului general în perioada primă, este atins de megalo-

manie și de supra activitate și fizică și intelectuală, care nu numai înșală pe cei ce' înconjoară, dar aceștia chiar aplaudă această vigoare înșelătoare, secundată de o vitalitate numai aparentă. În această perioadă a boalei, paralyticul numai poate cântări cu sânge rece și cu judecată actul pe care' l' iscălește, creerul său nu are normalitatea cerută, consimțământul poate fi considerat viciat.

În acelaș caz se găsește și **Epilepticul** care se prezintă clinicianului cu o gamă atât de diferită și cu caractere atât de diferite, atât de deosebite, încât chestiunea responsabilității și a capacității sale civile, este una din cele mai grele de deslușit. Reproducem după *Legrand du Saulle* ¹⁾ un caz de nulitate a căsătoriei, soțul fiind un epileptic periculos.

„Numitul L... cade într'o zi cu capul de ghiață, pe când se jucă cu alți copii, el avea atunci vârsta de 10 ani. Din aceea zi începă să prezinte accese ușoare de epilepsie. În timpul serviciului său militar accesele se repetară, accese care erau întovărășite de halucinații de omucidere; câte odată în timpul unui acces, luă o sabie pe care o purtă pe deasupra capului celorlalți camarazi ai săi. La vârsta de 25 ani vroi să se însoare. Căsătoria a fost fixată pentru ziua de 26 Octombrie. Cu două zile înainte el fū cuprins de o durere de cap extraordinar de violentă, semn antimergător al unui atac de epilepsie. Un medic chemat refuză de a' i face flebotomia pe care i'o cerea, operațiune pe care i'o făcū un alt medic în dimineața zilei de 26, adică chiar în ziua nunții; această flehotomie nu aduse nici o ușurare bolnavului. În fine cortegiul ajunge la primărie. Acolo mirele a fost foarte monoton, nepronunțând nimic alta decât cuvântul *da*. Reintrând acasă durerea de cap deveni atât de intensă, încât a' trebuit să se pună în pat. Camera unde eră culcat se găseă alături de aceea unde se pregăteă masa de nuntă. Deodată el fū cuprins de un atac de *epilepsie furioasă* care necesită legarea lui cu fringhia. Dar pe când se căută frângia, el se precipită în camera vecină, ră-nind cu un vâtrai pe fidanțata lui. Inchis din nou în cameră, el izbuti a eși și înfipse un cuțit ce găsise din întâmplare, în cordul socrului său care muri pe loc. Legat din nou, el căzū în un somn letargic care ținu trei zile; la redșteptarea lui —

1) Legrand du Saulle, *Traité de Medecine Légale*. Paris 1866 p. 83.

el acum fiind pe deplin lucid — nu-și aducea aminte de loc de cele întâmplate. Căsătoria a fost declarată nulă, de oarece s'a dovedit că soții nu consumase mariajul, ei nerămânând singuri de loc, între momentul când s'a pronunțat cuvântul da, și cele întâmplate.

Orbii și surdo-muții se pot căsători, consimțământul lor este valabil, chiar când nu știu a scrie, dacă sunt în stare de a-și manifesta voința. Legea cere numai asistența unui curator, în privința surdo-muților, când este vorba pentru a putea primi o donațiune.

În cursul luni Septembrie anul curent 1921, Consiliul Superior din Germania a dispus ca pe viitor, cei ce vroiesc să se căsătorească, trebuie în prealabil să dovedească prin un certificat medical că sunt sănătoși. Acest certificat nu poate fi mai vechi de 4 săptămâni și va fi eliberat de medici speciali numiți *Eheberater* (sfătuitori ai căsătoriei).

În Norvegia s'a promulgat acum în urmă o lege aproape identică cu cea de mai sus. Acel care va fi prins în fraudă va fi pedepsit. Legea norvegiană vizează în special alcoolicii, debiliții mintali și pe cei atinși de boli venerice, alcoolicii și debiliții mintali neputându-se căsători niciodată, venericii numai după ce vor dovedi prin un certificat medical, că sunt complect vindecați.

70. Neputința ¹⁾ unuia din soți, este ea o cauză de nulitate a căsătoriei? În Codurile noastre civile moderne, în Franța ca și România, nu există nici un articol care să pună *Neputința*, printre cauzele de anulare sau de nulitate a căsătoriei.

Numai eră tot așa și sub jurisprudența veche, care admitea neputința, ca o cauză de nulitate a căsătoriei. Acest fapt cel puțin scotea din nedumerire pe judecători, având un text de lege precis; actualminte codul nostru nespecificând lucrul, dă naștere la o sumă de greutăți, asupra cărora nici până astăzi părerile nu sunt fixate.

De oarece legea, nu a prenumerat neputința, printre cauzele care ar putea împedea căsătoria, fiindcă, mariajul nu are ca

1) Neputința (*impossibilitas coeundi*) a dat loc la o sumă de controverse. Codurile civile sunt foarte diferite asupra acestui punct. În Italia neputința manifestă și permanentă — *manifesta e perpetua* — poate fi propusă ca o cauză de anulare a căsătoriei. Codul Austriac și Codul Calimach zic că neputința poate constitui o legiuită oprire a însoțirii.

scop unic, procreațiunea de copii, ci și viața în comun care să o ușureze și să o facă mai plăcută, ofițerul stării civile nu poate refuza de a procedea la celebrarea unei căsătorii, în care unul din soți ar fi socotit neputincios, fiindcă după cum am spus mai sus, neputința nu constituie în legislațiile noastre — română și franceză — o împedecare *dirimantă* nici *prohibitivă* a căsătoriei ¹⁾. Cu toate acestea din multiplele hotăriri ce am cules din diferiți autori, reiese cum că părerile sunt împărțite asupra acestui punct; neputința a fost considerată uneori ca o cauză de anulare a căsătoriei, alte ori nu.

În periodicul francez *Gazette des Tribunaux* care apare la Paris ²⁾ am găsit inserate, darea de seamă a mai multor procese, care au fost reproduse în rezumat în *Tratatul de Medicină Legală Briand et Chaudé*.

A) Curtea de Apel din Trévès (Franța) a anulat o căsătorie contractată, de oarece femeia ce se măritase ca atare, nu posedă în complet organele genitale femeiești; iată considerentele acestei Curți:

„Având în vedere că, de oare-ce elementele fizice și viciul de conformațiune ale organelor genitale, care se opun scopului natural și normal al căsătoriei, constituiesc elemente care aduc după ele anularea de drept a căsătoriei;

„Având în vedere că după examenul medicilor și a raportului ce au depus, numita N. nu are nici una din atribuțiunile fizice ce se găsesc de obicei, la acelea care sunt de sexul feminin.

„Având în vedere că această stare este congenitală și că nimic nu ar putea să o schimbe... pentru aceste motive anulează căsătoria.

B) O carte de judecată a Tribunalului din Arras ³⁾, se pronunță în acelaș senz, hotărând că acțiunea în nulitate din cauza neputinței, putea să fie admisă în urma unui examen făcut de medici specialiști, dacă din a lor constatare ar reeși cum că unul din soți, prezintă un viciu de conformațiune a organelor genitale, care ar împedecă relațiunile sexuale.

Alți autori și alte tribunale au admis o părere contrarie, ho-

1) Atragem atențiunea cititorului că nu vorbim pentru moment decât de neputința care ar aduce după dânsa anularea căsătoriei, nu și divorțul de care ne vom ocupa în paginile următoare.

2) *Gazette des Tribunaux* din anii 1834, 1839, 1845 etc.

3) Vezi *Gazette des Tribunaux* din 30 Maiu 1839, Paris.

tărând că neputința unuia din soți, nu poate în nici un caz să fie invocată, ca o cauză de nulitate a căsătoriei, fie ea naturală sau accidentală, invizibilă sau manifestă. Iată cum se exprimă asupra acestui punct Briand et Chaudé; reproducem textual din cartea lor următoarele rânduri, care explică foarte bine această chestiune controversată.

„Codul civil în enumerarea cauzelor de nulitate a căsătoriei, nu menționează și neputința printre aceste cauze; ori mai cu seamă în materie de căsătorie, tribunalele nu pot pronunța o nulitate, care nu este exprimată în textul legii. Intenția legiuitorului asupra acestui punct s'a revelat în mai multe rânduri, mai cu seamă atunci când s'a discutat chestiunea Divorțului, a Cercetării Paternității și a Filiațiunii, pentru care neputința iarăși nu a fost admisă“.

Portalis la ședința Consiliului de Stat din 14 Brumar anul X zicea cele ce urmează:

În ceea ce privește neputința, ea nu poate constitui o cauză de nulitate a căsătoriei, fiindcă legea este mută asupra acestui punct, legea nu prenumără neputința, printre cauzele nulității și această nementiționare intenționată, are rațiunea de a fi, de oarece nu are mijloace sigure de a o recunoaște.

Tronchet zice: Legiuitorul a omis neputința dintre cauzele anulării căsătoriei, fiindcă este foarte greu de a se dovedi¹⁾ iar proba dovezii constituind un adevărat scandal.

Fără îndoială continuă de a scrie Tronchet, în puterea art. 146 C. C. (nu poate fi căsătorie, dacă nu a fost consimțământ, iar în virtutea art. 180, *eroarea în persoană*, viciază acest consimțământ, așa cum îl înțelege legea, și lucrul este sigur, din

1) Tronchet face aluzie la dificultățile dovedirii neputinței care odinioară se demonstră prin cunoscuta *Proba Congresului*. Introdusă pe la mijlocul secolului al 16-lea, ea a funcționat mai bine de un veac și nu s'a desființat decât în 1677 de marele jurisconsult Lemoignon.

„Proba congresului consistă în a face să se exerciteze coitul de către bărbatul tratat neputincios, în fața unui juriu compus în mare parte din înalți clerici. Dacă bărbatul eșcă victorios, femeia care îl învinuise pierde procesul. La această probă a fost supus și Marchizul de Langey: el fu neputincios față de soția lui D-na Maria de Saint Simon de Courtonner din care cauză căsătoria fu anulată. După 6 luni el se căsătorî din nou cu D-ra Diane Montant de Navailles de la care avu 7 copii, fără ca niciodată să se fi născut vre-o îndoială asupra autorului acestora și asupra fidelității celei de a dona D-nă de Langey. Vezi Briand et Chande Tome I p. 162“.

acest punct de vedere, eroarea nu se rapoartă asupra persoanei însăși, iar acea care nu rezultă decât din calitățile fizice, nu poate aduce după dansa o cerere de anulare.

„Desigur adaogă Tronchet, este dureros ca cineva să se vadă unit prin o legătură indisolubilă, o femeie sau un bărbat plin de viață și de tinereță, cu o altă persoană care este imperfectă și necompletă, care nu are decât o aparență derizorie de bărbat sau de femeie, dar legea a crezut că e mai bine să treacă alături cu câteva cazuri rari, decât să dea loc la procese scandaloase și pornografice.

Legea a mai statuat că dacă în adevăr, împreunarea sexurilor și procreațiunea copiilor pentru perpetuarea speciei, constituiesc unul din scopurile cele mai principale ale căsătoriei aceasta nu eră numai decât scopul unic, nu constituia esența însăși a acestia și că chiar codul civil în spiritul său, admite că mariajul este și asociațiunea a două vieți și a două inimi, o solidaritate de plăceri dar și durere, rezumate în aceste cuvinte care se pot adresa soților: *Dacă tu bărbat nu-ți poți iubi nevasta ca pe o adevărată soție, iubeste-o ca pe o soră!*

Tot în „Gazette des Tribunaux“ se găsec și o sumă de alte cărți de judecată și hotăriri, din care reiese cum că contra părerilor exprimate de Curtea din Treves, Arras etc. neputința sau sterilitatea femeii, nu sunt cauze de anulare a căsătoriei. Dar nu trebuie să se confunde neputința cu eroarea asupra persoanei fizice, căci dacă cea dintâi pretează la discuțiune și uneori anulează căsătoria alte ori nu, eroarea asupra persoanei aduce în totdeauna anularea, chiar dacă cererea de anulare s'a formulat mai târziu de 6 luni; iată ce găsim în tratatul Briand et Chaudé asupra acestui punct; reproducem textual rândurile de mai jos, de oarece ele au o valoare decizivă, asupra acestui punct.

Briand et Chaudé la pag. 144—165 scrie: «Când unul din soți, va veni să reclame că celalt este atins nu numai de neputință naturală sau accidentală, manifestă sau nemanifestă, dar că mai mult decât atât, acesta sub aparențe înșelătoare, este de acelaș sex ca și acel care reclamă, cererea lui de nulitate nu va putea să fie respinsă. Dar pentru ca anularea căsătoriei să fie pronunțată, nu este în deajuns de a se stabili prin alegațiuni chiar netăgăduite, cum că, consumațiunea căsătoriei a fost imposibilă din cauza unui viciu de conformațiune al organelor sexuali, ci va trebui să demonstreze în mod cert, că există o analogie de

sex între ambii soți. Or identitatea sexului, nu implică numai decât, asemănarea conformațiunei aparente la doi indivizi, ci absența la unul din ei, a organelor care constituiesc sexul deosebit și existența aparentă sau ascunsă, a organelor esențiale sexului comun. Aceasta este chestiunea principală, care nu se poate rezolvi decât în urma unui examen medical făcut de medici, care vor trebui să depună un raport cu concluziuni“.

*Tardieu*¹⁾ spune ceeace urmează în cartea sa asupra identității sexului: „Intervenția Medicului-legist este indispensabilă pentru rezolvirea unor astfel de chestiuni, ea trebuind să aibă foarte bine definit scopul, după cum trebuie să fie clară în concluziile sale: «Persoana luată de soție ca femeie, este ea o femeie rău conformată, și impropriu împreunării sexuale? Față de lege aceasta nu constituie o cauză de anulare a căsătoriei; este ea însă bărbat rău conformat, prezentând toate aparențele înșelătoare sexului feminin? Căsătoria nu a putut avea loc, în tot cazul ea este cu desăvârșire viciată. Jurisprudența face dar o deosebire între cererea anulării căsătoriei, din cauza neputinței de sex între soți“.

În *Gazette des Tribunaux* din 3, 12 și 26 April, 1834, găsim următoarea carte de judecată, din care reiese că nulitatea căsătoriei s'a putut admite—in caz de identitate sexuală a ambilor soți—chiar după mai mulți ani, nu numai decât după 6 luni după cum cere C. C.

«D-ra Lelasseur, luase în căsătorie pe un domn numit Gabriel Beaumont; dânsa nu ceru nulitatea căsătoriei decât după câțiva ani. În această cerere către Tribunal, dânsa spunea că dacă a cerut așa de târziu această nulitate, ea se datorește faptului de ignoranță completă în care se găsea, în ceeace privește legăturile de carne ale căsătoriei, ignoranță pe care soțul ei Beaumont avea tot interesul a prelungi.

Numita Lelasseur mai spunea în plângerea sa că, ea cerea nulitatea căsătoriei nu numai din cauza neputinței în care se găsea soțul său, dar mai cu seamă din cauza unui viciu de conformațiune, care făcea cu totul imposibil de a considera ca aparținând sexului masculin, pe numitul Beaumont.

Tribunalul Seine-Paris anulă căsătoria, pe următoarele considerente.

„Având în vedere că nu poate fi căsătorie valabilă în fața

1) *Tardieu*. De l'identité au point de vue Médico-légal. Paris 1874.

legii, între două persoane de același sex; că femeia Lelasseur pretinde că acel care a contractat căsătorie cu ea sub numele Beaumont, aparține sexului feminin.

„Având în vedere că reclamanta mai susține că numitul Beaumont, departe de a avea semnele care constată virilitatea, are din potrivă pe acele care sunt proprii sexului femeiesc, ceea ce se relevă mai cu seamă prin prezența unui flux menstrual, ce vine regulat aproape în fiecare lună...

„Că toate aceste pretinse de reclamantă dacă pot fi exacte, ele pot fi cimentate pentru trebuința cauzei, înainte de a se pronunța, ordonă o expertiză Medico-legală pentru a examina pe numitul Beaumont, și însărcinează pentru aceasta pe d-l Prof. Dubois.

Acesta din urmă, găsind că cele alegate de reclamantă erau exacte, Tribunalul a anulat căsătoria“.

Am mai putea citi o sumă de exemple identice, între altele acela petrecut în anul 1901, în care Curtea din Douai-Franța, a anulat o căsătorie, fiindcă D-na Y, soția lui X, nu prezentă nici una din atribuțiunile femeiești, fără însă a avea pe cele masculine. După cum se vede, Tribunalele de mai sus, sunt departe de a împărtăși părerea eminentului meu coleg D. Alexandresco, care la pag. 563 al volumului I din tratatul său zice: *Lipsa toată a organelor genitale n'ar fi după unii o cauză de nulitate a căsătoriei.*

În fine se mai poate invoca neputința bărbatului, atunci când acesta nu ar vrea să recunoască drept al său, pe copilul născut de soția sa. Două articole ale C. C. R. se ocupă de această chestiune a filiațiunii copiilor legitimi, născuți sau concepuți în timpul căsătoriei, Art 286 C. C. R. analog cu 312 C. C. F. zice:

«Bărbatul este tatăl copilului conceput (zămislit) în timpul căsătoriei.

«Bărbatul însă va putea să nu recunoască de al său pe copil, dacă dovedește că în cursul timpului cuprins între a 300 zi și între aceia a 180-ea mai înainte nașterii copilului, a fost în imposibilitate fizică de a coabita cu soția sa, fie din cauză de depărtare, fie din ori ce alt accident.

Art. 287 C. C. R. zice: Bărbatului nu'i va fi ertat să nu recunoască de al său pe copil, sub cuvânt de *neputință trupească* etc.

Cu aceste considerente chestiunea juridică a *Neputinței* ca

element de nulitate a căsătoriei s'a terminat. Dar care sunt semnele cu care medicii vor putea recunoaște neputința, fie la bărbat fie la femeie, care sunt cauzele acestei neputinți, cum se poate simulă sau disimulă pentru trebuința cauzei, toate aceste puncte vor fi descrise și studiate în partea II, în partea Medico-legală a acestei lucrări.

CAPITOLUL X

MOTIVELE PENTRU CARE SE POATE CERE DIVORȚUL

71. Generalități asupra divorțului. 72. Art. 211, 212 și 215. C. C. R. 73. Adulterul față de C. C. R din punctul de vedere medico-legal. 74. Superfecundațiunea, Superfetațiunea, Impregnațiunea și Impresionabilitatea în raport cu Adulterul. 75. Divorțul din cauza Esceselor și Cruzimelor. 76. Escesele alcoolice, morfinismul. 77. Escesele genitale invocate ca motiv de divorț.

71. Am văzut în paginile precedente, căror articole de lege este subordonată căsătoria și în ce anumite împrejurări intervine Medicul-legist, atunci când din diferite motive să cere o expertiză medico-legală. Să ne ocupăm în paginile ce urmează de faptul contrariu, de desfacerea căsătoriei, de disoluțiunea ei, de ceace se numește divorț.

Divorțul sau Despărțirea dela latinescul *Divertere*, a se deosibi, a se separă, are de scop reziliarea îndatoririlor ce s'au contractat prin căsătorie. Prin urmare — zice D-I D. Alexandresco — despărțenia este desfacerea legală de la împreună-viețuire, cu dreptul pentru fiecare din foștii soți, de a trece în altă căsătorie.

«Divortium a diversitate mentium. dictum est, quia in diversas partes eunt qui distrahunt matrimonium. Divorțul care a existat la toate popoarele și în toate timpurile, a trecut prin mai multe faze, grație influenței șefilor bisericii Catolice, care socotind căsătoria ca un contract făcut pe toată viața și indisolubil nu permitea desfacerea căsătoriei, decât prin moartea unuia din soți, iar nici odată prin divorț.

Admis de legea franceză de odinioară, șters mai pe urmă din C. C. F. divorțul fu reintrodus în Franța în 1884, în urma campaniei pentru restabilirea lui, făcută de un deputat francez Alfred Naquet. În România desfacerea căsătoriei nu se poate

obține decât prin moartea unuia din soți sau prin divorț; în Franța mai este și ceace se numește *La Séparation de corps*. Separarea de trup, care este un fel de semi despărțenie, soții au obținut prin lege de a numai locui împreună, dar ei nu se pot căsători, fiindcă nu sunt divorțați. Această separare de trup, mai există și în alte țări ca de pildă Belgia, Anglia, Olanda, Statele Unite ale Americii etc. ¹⁾

72. Art. C. C. R. care vorbesc de despărțenie; sunt cuprinse între 211—215, dar pe noi nu ne interesează din punctul de vedere juridic și medico-legal, decât trei din ele și anume 211, 212 și 215. Art. 211 C. C. R. zice: „Bărbatul sau femeia poate cere despărțenia pentru cauză de adulteriu”. (C. C. F. 229 și 230).

Art. 212 C. C. R. zice: „Căsătorii pot fiecare în parte cere desfacerea căsătoriei pentru escese, cruzimi sau insulte grave ce și va fi făcut unul altuia”. (C. C. F. 231).

Art. 215 C. C. R. zice: Despărțenia se poate pronunța, în contra soțului care a vrăsmășit viața celuilalt soț, sau știind că alții o vrăsmășesc nu-i a făcut arătare îndată“.

Acest articol nu și are analogul său în C. C. F. el este luat din vechea noastră legislație, din Codul Calimah. Pană la un oarecare punct el este de prișos căci, *Vrăsmășia* luată în înțelesul cel mai larg al cuvântului, poate fi cuprinsă în termenii, *escese* sau *cruzimi*, prin urmare comentarea Art. 212 C. C. R. va cuprinde implicit și pe acea al art. 215. ²⁾ Art. 211 C. C. R. începe cu

73. Adulterul ³⁾ de la latinescul *Ad alterum* consistă în călcarea credinței conjugale, ce soții își dătoresc unul altuia, în baza căsătoriei, care pentru ca să poată fi o cauză de divorț,

1) Art. 310 C. C. F. zice: Dacă separarea de corp a ținut încontinuu timp de 3 ani de zile, hotărârea de separare va putea fi transformată în hotărâre de divorț.

2) Vechile legislațiuni mai desfăceau căsătoria prin ceace se numea *Repudiarea* care consistă, în izgonirea soției din casa soțului său. Odinioară când bărbatul era sătul de nevasta lui o izgonea, o repudia. Abraham patriarhul ales al lui Dumnezeu, și a repudiat pe soția sa Agar pentru ca se facă plăcere celeilalte soții Sarah. Musulmanii, Grecii, Asirienii urmând exemplul evreilor au admis și ei repudiarea.

3. Adulterul cuprins în Art. 211 și escesele, cruzimile ca și insultele grave din Art. 212 vor fi comentate în parte.

trebuie să fie îndeplinit cu voință. Astfel zice D-l D. Alexandresco la p. 6. o femeie n'ar putea fi declarată culpabilă de adulter, dacă acest fapt ar fi fost săvârșit prin violență, sub imperiul înrăuririi unui narcotic, sau într'un acces de nebunie, sau în urma unei erori asupra persoanei bărbatului. Același lucru și pentru acesta din urmă; la paragraful viol din partea a doua a acestei lucrări, se va vedea cum mai multe femei au violat un bărbat; dacă acest bărbat ar fi fost însurat, el în asemenea condițiuni, nu ar fi putut să fie acuzat de adulter. În periodicul Dreptul No. 10 din 1878, care apărea odinioară la București, am găsit următorul caz de relațiuni sexuale, săvârșite prin fraudă asupra unei femei măritate, care de oarece se executase în urma unei erori asupra persoanei bărbatului, nu a fost taxat ca adulter, fiindcă s'a demonstrat că femeia-victimă fusese de bună credință; iată cazul așa cum l'am găsit în acea revistă.

„Arabul Ahmed ben Said fiind neputincios, femeia lui, numită Duia, a fost determinată de către soacra ei, să aibă relațiuni sexuale cu bărbatul său, numai fiind acoperită cu un văl, făcând-o să creadă că numai astfel soțul ei, va putea avea raporturi sexuale cu dânsa, numai astfel va avea erecțiuni. Care însă nu fu surprinderea femeii Duia, când într'o zi, ridicând un colț al vălului, a putut observa că un alt arab mai tânăr și mai voinic, se substituise soțului său. În asemenea împrejurări acea femeie nu poate fi calificată de femeie adulteră, ea fusese victima unui vicleșug.

Adulterul se poate dovedi prin marturi sau flagrant delict; alte ori dânsul se poate dovedi, prin probe de ordin biologic; și în asemenea condițiuni, el se întemeiază pe o expertiză Medico-legală.

Divorțul din cauza adulterului din ultima categorie, se poate cere de soțul ce se pretinde ultragiatic, în următoarele împrejurări, care sunt de competența și din resortul Medicinii-legale.

Art. 286 C. C. R. zice: „Bărbatul este tatăl copilului conceput (zămislit) în timpul căsătoriei.

Bărbatul însă va putea să nu recunoască de al său pe copil, dacă dovedește că în cursul timpului cuprins între 300-a zi și între aceia a 180-a, mai înainte nașterii copilului, a fost în imposibilitate fizică de a coabita cu soția sa, fie din cauză de depărtare, fie din orice alt accident“ (C. C. F. 312).

Rezultă dar din citirea articolului de mai sus cum că, în unele împrejurări tatăl poate să nu-și recunoască copilul pe care-l crede că nu este al său. Accidentul, imposibilitatea fizică de a coabita cu soția sa, nu se pot dovedi de cât prin o expertiză Medico-legală.

Dacă imposibilitatea coabitării se va dovedi din Raportul Medico-legal, va rezultă cu evidență că femeia n'a putut deveni însărcinată, de cât prin *relațiuni adultere*. În asemenea condițiuni, soțul ultragiât va putea nu numai să nu recunoască de al său pe copil, dar mai mult decât atât, în baza art. 211 C. C. R. va putea intenta acțiune de divorț.

Același lucru și pentru cazul în care, soțul lipsind de acasă timp de maximum zece luni, la reîntoarcerea lui va găsi un moștenitor; soțul poate a nu-l recunoaște de al său pe acest copil, intentând în același timp, acțiune de divorț, femeiei sale adultere.

Neputința nu constituie un argument pentru nerecunoașterea copilului născut în timpul căsătoriei, C. C. R. este categoric asupra acestui punct, căci iată cum se exprimă el, în Art. 287 analog cu Art. 313 C. C. F.

Art. 287 C. C. R.: «Bărbatului nu-i va fi ertat să nu recunoască de al său pe copil, sub cuvânt de neputință trupească etc.

Codurile civile ale statelor vecine cu noi, au articole care se deosebesc de codurile noastre; ele fac din Neputință o cauză de divorț. Așa spre pildă C. C. Austriac în Art. 60 zice: „Neputința complectă și incurabilă pentru îndeplinirea datoriilor conjugale, care a survenit în timpul căsătoriei dă dreptul la divorț“, iar Art. 100 zice: „În cazul în care unul din soți ar acuza pe celalt, de neputință complectă și anterioară căsătoriei, faptul va trebui să se dovedească prin un raport făcut de Medicii-experti“. Art. 696 al C. C. Prusian zice: „Neputința complectă și incurabilă pentru împlinirea îndatoririlor conjugale, care s'a ivit în timpul căsătoriei, dă dreptul la divorț“, trebuie însă după cum am spus deja în mai multe rânduri, ca Medicul-legist să examineze părătul, și Tribunalele vor judeca, bazându-se pe Raportul Medico-legal ce acesta va fi dresat.

Dar cazurile de a nu recunoaște de al său pe copilul născut în timpul căsătoriei, se complică și devin și mai greu de în-

terpretat, atunci când copilul nou născut, prezintă o asemănare tipică cu un domn, altul decât soțul legitim, domn asupra căruia, acesta din urmă are bănueli că având relațiuni cu soția sa. Soții sunt ambii de culoare blondă, copilul nou născut este din potrivă brun, cu tendința de a se accentua această colorațiune neagră, din ce în ce mai mult. Copilul mai prezintă oarecare semne sau stigmat, ca de pildă un neg pe obrazul drept sau stâng, o buză de epură, o polidactilie, semne sau stigmat pe care le posedă și domnul bănuț de soțul legitim. Acesta convins de infidelitatea soției sale, cere divorțul pentru cauză de adulter. Oare acuzațiunea bazată pe astfel de motive, poate da loc la o anchetă biologică făcută de oamenii artei, de medici și în special de Medicii legiști? Cu siguranță da, însă se înțelege, cu câtă circumspecțiune și cu câtă rezervă, va trebui să se pronunțe Medicul-legist, căruia în asemenea cazuri mai mult decât în oricare altele, îi trebuiesc elementele cele mai doveditoare și cele mai sigure pentru a se pronunța, în cunoștință de cauză și a nu da loc la confuziuni.

Este evident că asemănarea izbitoare a copilului și prezența unui semn sau unui stigmat, analog cu acela ce se va găsi și la domnul suspectat de soț, ca autorul progenerii sale, constituiesc prezumțiuni, care nu sunt lipsite de oarecare valoare biologică, totuși în a deduce de aci siguranța soluționării problemei și vinovăția femeii, este o prăpastie, căci coincidența unei condițiuni materiale, nu poate numai decât științificește, să demonstreze că există o relațiune dela cauză la efect, între faptele care sunt pe cale de a fi soluționate.

74. Superfeconđațiunea a fost odinioară și ea invocată ca probă de adulteriu. Prin acest cuvânt se înțelege posibilitatea unei supraconcepțiuni în aceeași perioadă de ovulațiune. O doamnă măritată, rămâne însărcinată cu soțul său; la câteva zile după aceasta, ea are relațiuni sexuale și cu un altul, cu amantul ei, dânsa rămâne însărcinată și cu acesta, iar după 9 luni dă naștere la doi copii, din care unul zămislit de soțul legitim, celalt de cel nelegitim. Când ambii copii sunt de aceeași rasă, sunt albi și seamănă unul cu altul, tatăl—soțul legitim—nu are decât să le recunoască peternitatea. Dar s'au întâmplat cazuri oiudate și originale care, cu toată buna voință a soțului, nu putea să treacă peste o anomalie, atât de îndrăzneată.

Marele naturalist Buffon, spune că dânsul a văzut la Char-

Jestown, oraș al Statelor-Unite (Carolina de Sud) o femeie care, în aceeași zi la câteva ore de interval, a născut doi copii, din care unul alb, celalt negru; dânsa mărturisi că cu 9 luni înainte, ea în interval de 24 ore, avu relațiuni sexuale mai întâi cu un european alb, apoi cu un african negru. În periodicul *Union Médicale* care apare la Paris, în 1848, Prus a publicat un caz și mai straniu: O femeie a născut un monstru bicefal—copilul avea două capete, unul era alb și celalt negru. În astfel de condițiuni soțul poate să nu recunoască de al său pe unul din copii în virtutea Art. 286, 288 și 289 C. C. R. căci pe baza acestor articole, legitimitatea copilului este determinată, ținându-se socoteală de data nașterii sale.

Superfeconđațiunea admisă de generalitatea autorilor, poate dar să dea loc la procese în materie de filiațiune, care însă trebuie demonstrată, analizată și documentată de Medicul-legist în raportul său medico-legal, în urma expertizei ce va face.

Alături de superfeconđațiune, mai este de menționat și ceea ce se numește **Superfetațiunea**, care se deosebește de cea dintâi prin faptul că, în superfetațiune se admite posibilitatea unei supraconcepțiuni după un timp relativ lung, care desparte concepțiunile una de alta.

În superfeconđațiune, feconđațiile succesive s'ar operă în aceeași perioadă de ovulațiune, perioadă care nu durează decât câteva zile, pe când în superfetațiune, feconđațiile s'ar operă la un interval lung unul de altul și nu în timpul aceleiași ovulațiuni. Aceste diferite anomalii, pot să mai fie ridicate și în cazurile de recunoaștere a unui copil, natural, anterior sau posterior ușurării femeii. Asupra acestui punct iată ce spune D-rul Dejouanny ¹⁾ în o bună lucrare făcută la Lyon și inspirată de Prof. Lacassagne. «Dacă recunoașterea ar avea în vedere fructul pântecelui, pare logic a se admite că ea trebuie să se aplice ambilor feți, fiindcă acesta este un act al stării civile care nu se poate modifica. Dar după cum se exprimă Prof. Tourdes «Dacă unul din copii este produsul unei alte paternități, se va putea oare obliga tatul alb să recunoască pe fiul negru și invers? Dacă în drept, recunoașterea din timpul sarcinei se aplică productului de concepțiune, fie el chiar multiplu, în fapt această doctrină ar comite o mare nedreptate». «În cazul con-

1) S. A. Dejouanny. La [superfétation et la superfécondation au point de vue Medico-legal. These de Lyon Storek Lyon 1900.

trar, în care unul singur din cei doi gemeni este recunoscut, naturalmente după ușurarea femeii, (după naștere) poate survine întrebarea dacă această recunoaștere, privește implicit și pe celalt copil? Briand et Chaudé în tratatul lor de Medicină-legală spun că, numai acel copil va putea profita de recunoașterea de către tatăl său, căruia în mod special i se datorește această recunoaștere, fiindcă aceasta constituie un act pur facultativ, de oarece căutarea paternității este interzisă. De sigur că lucrul acum s'ar schimba și Briand et Chaudé, nu ar mai scrie rândurile de mai sus, de oarece dela 1912 — cel puțin în Franța — căutarea paternității este admisă. Superfecondațiunea mai poate da loc la procese, atunci când o femeie deja gravidă, a fost victima unui viol sau unei răpiri: În orice caz întrebarea ce se va pune Medicului-legist în asemenea materie, va fi următoarea: «Superfecondațiunea adică posibilitatea a două fecondațiuni succesive în timpul unei aceleiași ovulațiuni fiind admisă, cum se va putea recunoaște în cazul în care se nasc doi copii la interval de una, două zile ¹⁾ dacă a fost o supraconcepțiune adică presupunerea de adulter, sau a fost o sarcină gemelă, adică o supraconcepțiune datorită aceluiași genitor?

Medicul-legist va putea în unele împrejurări să rezolve problema, bazându-se pe mai multe puncte dintre care cele mai principale ar fi: Deosebirea de rasă între cei doi copii — unul alb altul negru, unul de rasă europeană altul de rasă galbenă sau mongolă; asemănarea frapantă a unuia din copii cu bănuitul genitor, asemănare care devine și mai evidentă atunci când unul din ei prezintă semnul sau stigmatul pe care-l are și domnul bănuit, cum ar fi un neg, o buză de iepure, o polidactilie etc. și în fine o dublă sau o simplă placenta.

Trebue cu toate acestea să mărturisim că, toate elementele de mai sus, nu au numai decât o valoare absolut sigură, ele pot fi discutate, uneori chiar puse în balanța indoelii. Așa deosebirea de culoare — un copil alb, altul negru, — ar fi datorit după unii autori faptului că, uneori copilul alb, este și el un viitor negru, în momentul nașterii s'a născut alb, dar care cu timpul va deveni abanos.

Deasemenea, asemănarea unuia din copii cu unul din amicii casei, și prezența de stigmat identice și la unul și la altul, pot

1) Superfetatiunea nu este admisă.

fi datorite fenomenului de anterioară Impregnațiune, ¹⁾ sau unei puternice impresiuni suferite de femeie în timpul sarcinei. Credința populară, care nu este în totdeauna lipsită de temei, admite că atunci când o femeie însărcinată, a fost impresionată de vederea unui animal, a unui obiect oarecare, sau a unui bărbat asemănător cu Don Juan sau Apolon, copilul ce se va naște, va purta pe el, oarecare semne sau asemănare cu obiectul sau persoana ce a impresionat-o. Din punctul de vedere științific lucrul nu este încă dovedit, cu toate aceste nu este în opozițiune cu datele fiziologice și dacă el nu se poate susține, nu se poate nici cu totul nega.

În fine adulterul se mai poate bănui, atunci când unul din soți, contractează o afecțiune venerică și în special Sifilis, pe când celalt este îndemn.

Tribunalul poate cere Medicului legist o expertiză asupra cazului, atunci când unul din soți a cerut divorțul pe acest motiv. De oarece contaminarea venerică face parte din cauzele divorțului cuprinse în art. 217, o vom trata în paginile ce urmează ¹⁾.

75. Art. 212 C. C. R. zice: „Căsătoriții pot, fiecare în parte, cere desfacerea căsătoriei pentru escese, cruzimi sau insulte grave ce și va fi făcut unul altuia (C. C. F. 231).

Un fapt care trebuie de știut în primul rând este acela că, escesele, cruzimile, insultele ca să constituie un motiv de divorț, trebuie să fie executate de un soț asupra celuilalt.

Cu toate acestea, potrivit Art. 194 și 195 C. C. R. (212 C. C. F.) care zic: Soții își datoresc unul altuia credință, sprijin și ajutor, iar bărbatul e dator protecțiune femeii

1) Prin Impregnațiune se înțelege, facultatea pe care o posedă femeia de a naște copii zămislți actualminte de un genitor X, care însă să semene sau să aibă ceva identic și analog cu genitorul Y, care a avut odinioară relațiuni sexuale cu acea femeie, fără însă ca ele să se mai repete și pentru ultima sarcină.

1) Se mai cere une-ori intervenția Medicului legist atunci când, femeia divorțată sau văduvă vrea să treacă în altă căsătorie. De oarece Art 210 și 278 C. C. R. zic: «Femeia nu poate trece în a doua căsătorie decât după 10 luni depline de la desfacerea celei dintâi căsătorii». C. C. F. 228) aceasta pentru ca să se vadă dacă nu cumva dânsa a rămas gravidă, cu soțul de care s'a desfăcut prin moarte sau prin divorț și prin urmare să nu se poată stabili paternitatea copilului. În urma unui examen medico-legal, care ar precizia negraviditatea femeii, se poate efectua căsătoria legală, chiar înainte de expirarea celor 10 luni.

etc.“; când aceste escese, insulte, etc., ar emana de la rudele unuia din soți asupra celuilalt, sau dela slugile soților, ar putea da loc la desfacerea căsătoriei, dacă ele au fost instigate sau măcar tolerate de celalt soț.

Dar și de data aceasta, conform obiceiului, legea nu definește nici unul din acești termeni, ceea ce constituie reale greutăți judecătorilor, apărătorilor ca și părților interesate, atunci când este vorba de a le interpreta și califica la justa lor valoare. Ce însemnează cuvântul *esces*? Ce este insulta și în special *insulta gravă* așa cum o numește C. C. R. în art. 212? Iată o sumă de termeni și calificative, care trebuie și lămurite și definite.

Brouardel zice că trebuie să se înțeleagă prin cuvântul *Esces* (excès în limba franceză) actele de violență, săvârșite asupra unei persoane, acte care-i pot periclita viața. Ca exemplu — continuă Brouardel — este cazul unui bărbat care și-ar lovi sau bate soția, ce ar fi *însărcinată*. Loviturile determinând un *avort* și putând pune viața femeii în pericol, tribunalele vor judeca, dacă a fost un *esces* din partea soțului.

D-l D. *Alexandresco* în vol. II al Comentariilor la p. 16 zice: „Prin expresiunea generală *Escese* trebuie să înțelegem orice acte de vrăjmășie (art. 215), de violență, de furie sau de asprime (art. 241), cari întrec orice măsură și care pot pune în primejdie, sănătatea sau viața unuia din soți. Astfel pot fi calificate — continuă d-l *Alexandresco* — ca *escese*: loviturile sau maltratarile care ar aduce o incapacitate de lucru; faptul de a sechestră femeea, de a o lipsi de cele trebuitoare, precum: alimente, haine etc.“¹⁾

Al doilea termen ce conține art. 212 și care constituie un motiv de divorț, este *Cruzimea* sau *Cruzimile*, desemnate în C. P. F. prin cuvântul *Sévices*. *Sevicele* sunt constituite zice Brouardel prin *relele tratamente obicinuite*. Este necesar pentru ca acest delict să se repete — constituindu-se în obicei — ca el să poată servi ca motiv de divorț.

D-l D. *Alexandresco* zice; „Prin *cruzimi* — *Saevitia* — legea înțelege orice asprimi (art. 241) orice acte de brutalitate sau de răutate, care deși nu sunt destul de grave, pentru a pune în

1) În pravila lui Vasile Lupu ca și în vechile noastre așezăminte, bărbatul avea dreptul de ași bate nevasta; ea nu putea să-l părăsească decât atunci când o bătea peste măsură și fără vină.

pericol sănătatea sau viața pacientului, totuși îi fac viața nesuferită. Mai jos d-l D. Alexandresco adaogă: „Prin urmare, cruzimile sunt niște escese care au mai puțină gravitate, însă pentru a putea da loc la o acțiune de divorț, ele trebuie să aibă o gravitate oare-care, pe care Tribunalele o apreciază în mod suveran, căci cuvântul *grave* ce se vede în Art. 212, nu se referă numai la insulte ci și la cruzimi“.

Mărturisim că nici definițiunile nici explicațiile de mai sus nu ne satisfac, le socotim în neconcordanță cu spiritul Art. 212 și nu în destul de explicite.

În adevăr, citindu-se atât definițiunile ca și explicațiile Prof. Brouardel cași pe acele ale d-lui Prof. D. Alexandresco, vedem că se confundă Escesele cu Cruzimile și viceversa, ba chiar mai mult decât atât, fac din esces o cruzime sau din cruzime un esces, iar ca încheere spun: „Tribunalele vor judecă dacă a fost esces din partea soțului“ sau „Tribunalele apreciază în mod suveran...“

Iarăși se amestecă Tribunalele în fapte, care nu sunt de competența lor și pe care nu le pot determina, iarăși se lasă la aprecierea Tribunalelor, lucruri care sunt numai din domeniul medicinei și în special al Medicinii-Legale. Dar să lăsăm pentru un moment la o parte expresia Insulte grave care ni se pare mai bine înțeleasă și să ne ocupăm mai întâi, de ceilalți doi termeni Escese și cruzimi.

Ambele cuvinte își au originea în limba latină. Escesul (Exces în limba franceză) vine de la latinescul *Excesus* substantiv făcut din verbul *Excedere* care în traducere exactă înseamnă: *cantitate ce se găsește în plus de ceva*. În materie juridică, în drept, se întrebuițează locuțiunea: *Exces de putere* — este actul care e mai presus de atribuțiunile legale a celui ce le săvârșește, iar expresiunea de: *La esces* înseamnă *peste măsură, la extrem* traducându-se la plural prin cuvintele: *Violențe, Cruzimi*. Limba franceză a franțuzit cuvântul, cea română l-a românizat; iată reflecțiile noastre în cea-ce privește etimologia gramaticală a cuvântului *esces*.

Cuvântul *Sèvices* din Art. 231 C. C. F. tradus în limba română prin acela de *Cruzimi*, vine de la latinescul *Saevitia-Soevus-Cruzime, Crud*¹⁾. În înțelesul medical, cuvântul francez

1) Om crud, om barbar, exemplu: Turcii sunt cruzi; Tigrul este un animal crud. Cruzimile animalelor sălbatice sunt cunoscute etc.

Sévices se întrebuițează mai cu seamă atunci când este vorba de calificat, maltratările pe care cineva le execută asupra copiilor. (Sévices sur enfants). Cu alte cuvinte, dacă ne-am raportat la etimologia sau la înțelesul strict al cuvântului, atunci contrar părerii d-lui Prof. D. Alexandresco. Cruzimile ar trebui să constituie un delict mult mai grav decât Escesele, căci ori-cât ar fi escesul de intens, Cruzimea este un act și mai grav și mai barbar.

A da o palmă soției, sale (zicem a da o palmă soției, dar și contrarul se poate întâmpla) a o înbrânci, chiar mai mult decât atât, a i aplica o cravașă, este a comite un esces, pe când a o lovi cu un corp contondent, determinându i echimoze pe corp, a o amenința cu cuțitul sau cu revolverul, sau după cum am văzut în un caz, a o frige cu un fier roș pentru a o tortura, este o Cruzime.

Așa dar, după părerea noastră, dacă am vroi să gradăm a ceste două delictе, am spune că Escesul este actul mai puțin grav de cât Cruzimea, prin care unul din soți face celuilalt viața nesuferită, prin purtările și actele sale, pe când lovirea aducând după ele o incapacitate de lucru de orice gen,¹⁾ cu atât mai mult actele de brutalitate ca acele menționate mai sus, ar constitui Cruzimea.

De oarece aceste două specii de delictе, pot varia la infinit atât prin manifestările lor cât și prin consecințele ce ele pot aduce, în rândul întâi sunt de competența Medicului-legist care se va pronunța asupra incapacității de lucru, sau a gravității lovirei.

În unele împrejurări, lovirea nu este gravă numai de cât prin intensitatea ei, ci prin consecințele sau urmările sale. Dacă înbrâncind o femeie, aceasta cade și își fracturează un membru oarecare, sau dacă din cauza lovirei sau numai a spaimii și amenințărilor, femeia gravidă este pe cale de a avorta cu siguranță că intensitatea Escesului va fi în disproporție, atât cu intenția agresorului cât și cu consecințele sale, dar nu este mai puțin adevărat că Medicul legist, va putea aprecia aceste fapte, stabilind relațiunea de la cauză la efect, după care judecătorii vor putea aprecia gravitatea faptului și al consecințelor sale.

1) În privința calificării și graduațiunii Incapacității de lucru vezi: Dr. G. Bogdan: *Atentate contra Sanătății și a vieții prin Raniri și Loviri* p. 32 și următoarele — Editura Cartea Românească București 1921.

Același lucru și pentru cazul în care unul din soți — agresorul — este alienat sau afectat de o altă boală care-i scade responsabilitatea. În asemenea cazuri Medicul-legist va face o dublă expertiză, va examina și victima și pe infractor.¹⁾

76. Dar alături de Escesele care consistă în actele descrise mai sus, adică în loviri sau brutalități, Medicul-legist mai are de examinat și escese de alt gen, pe care judecătorii le cred suficient de grave, spre a pronunța divorțul.

Escesul alcoolic, beția poate fi un motiv de divorț? Dacă beția se rezumă la un singur *esces*, cu sau fără urmări săvârșite în timpul ebrietății, de obicei soții nu țin socoteală de această derogatiune și căsnicia merge înainte. Când însă beția este des, foarte des repetată, mai cu seamă atunci când soțul bețiv are accese care dau loc la acte de violență, se poate cere divorțul și generalmente tribunalele dau câștig de cauză, soțului nealcoolic. În adevăr zice prof. Morache în cursurile sale pe care le reproducem, căsătoria nu este făcută pentru ca unul din soți fiind bețiv, celalt să se găsească mereu în o falsă situațiune penibilă pentru el, ba mai mult decât atât, să fie mereu subiminența unui act din partea alcoolicului, care să poată avea cele mai grave urmări. Alcoolicul zice Morache, chiar acela care se găsește numai în perioada de candidat, dar de candidat sigur de a ajunge la rezultatul fatal, este un viitor morbid, dacă nu un morbid intenționat, cel puțin un morbid care a consimțit de a accepta, toate consecințele pasiunii sale funeste.

În epoca în care trăim, nu se poate susține că acel care bea nu știe, nu cunoaște, sau nu și dă seamă de consecințele alenenorocitei sale pasiuni. Astăzi fiecare știe, fiecare a auzit, în școli se propovăduiește, abținerea de la băuturi alcoolice. Dacă el totuși bea fără măsură împins de o forță inconștientă, aceasta nu este o rațiune pentru ca celalt soț să suporte consecințele acestei pasiuni, pe care poate a căutat să o împedecă pe toate căile dar fără rezultat.

D-l D. Alexandresco¹⁾ zice că, escesele, cruzimile și insultele, săvârșite într'un moment de *Alienație mintală* sau de beție, nu pot în genere fi propuse ca motive de divorț, dacă starea de iresponsabilitate în care se găsește soțul, care s'a făcut culpabil de asemenea fapte, nu provine din însăși culpa lui; mai jos d-sa adaugă: «În baza acestor principii, s'a decis că

1) D. Alexandresco T. II. p. 14 Ediția-II 1907.

soțul culpabil de asemenea fapte, nu se poate pune la adăpostul iresponsabilității care ar proveni din abuzul băuturilor spirtoase sau din abuzul morfinei.”

Nu împărtășim părerea savantului nostru coleg, care de astă dată pune în aceeași balanță trei stări cu totul deosebite una de alta: alienația, beția și morfinomania, care după d-l D. Alexandresco, intră în aceeași clasă în aceeași categorie. Aceasta este o gravă eroare. În adevăr, neresponsabilitatea nenorocitului alienat este cu totul de altă esență, decât aceea a bețivului sau a morfinomanului. Cel dintâi nu a făcut nimic pentru a deveni alienat și prin urmare neresponsabil, el este, un nenorocit atavic, sau a devenit alienat din o cauză necunoscută care i'a atins creierul, independent de voința lui, pe când bețivul sau morfinomanul cu știință, cu voință și în potriva poveștelor tuturor, zilnic se otrăvesc, zilnic își perd facultățile, aceasta fiind o urmare a pasiunii sale nenorocite.

Alienatul este neresponsabil de actele sale, bețivul sau morfinomanul nu¹⁾.

Brouardel în volumul său, «L'exercice de la Médecine et le Charlatanisme» publicat la Paris în 1898 spune la pag. 259. Un ofițer suferind de violente nevralgii, se morfiniza; din această cauză el fu scos la pensie. Dar după scurt timp, morfina nu i mai era suficientă, el se cocainiză. Sub influența acestor doi alcaloizi, fu cuprins de halucinațiuni; făcând mereu soției sale scene foarte violente, dar nejustificate. Din această cauză soția se retrase cu copiii la părinții săi, intentând acțiune de divorț. Tribunalul—in urma expertizei și raportului Medico-legal făcut de Brouardel—admise divorțul în favoarea femeii.

În un alt caz, Tribunalul S. IV Paris prin sentința dela 5 Martie 1900, în urma unei anchete făcută la domiciliul d-nei M. care era de o murdărie patentă. Transformând menagiul său în o adevărată latrină, a pronunțat divorțul în favoarea soțului.

77. Escesele conjugale, făcute de un soț asupra soției sale și puse sub scutul căsătoriei, pot fi un motiv de divorț? Chesiunea aceasta s'a prezentat de mai multe ori în fața Tribunalelor și s'a judecat în mod deosebit. Așa Tribunalul Seine S. IV

1) Morfinomania, Eteromania, Cocainomania și Alcoolismul fac parte din același grup, ele după părerea noastră nu conferă neresponsabilitatea, divorțul putând fi pronunțat în favoarea soțului ce nu are atari pasiuni. Vom zice același lucru și pentru fumătorii de opium.

Paris) a hotărît că: „Nu pot fi considerate ca escese capabile de a motiva divorțul, atingerile nenaturale ale organelor genitale femeiești, pe care un soț le practică asupra soției sale, dacă nu au fost exercitate cu brutalitate, sau cu intenția de a altera sănătatea femeii”¹⁾

Tribunalul s'a bazat pentru a da această hotărîre, în urma expertizei medico-legale din care reeșea că, atingerile nenaturale de altfel mărturisite de soțul inculpat, fusese atât de delicat practicate, încât nu lăsase nici o urmă la organele genitale, nu alterase de loc sănătatea femeii, atingeri, pe care soțul le credeă necesare, cu scopul de a și atașa și mai mult soția sa de el.

Numai este tot așa și în ceea ce privește relațiunile sexuale contra naturei, cum este de pildă Pederastia sau Sodomia. În asemenea caz, Tribunalele au calificat acest fapt ca *Atentat la pudoare*, și au pronunțat divorțul în favoarea femeii. Trebuie însă ca cele invocate de soție, să fie bazate pe un examen și o expertiză Medico-legală, căci în unele cazuri, femeia poate invoca obiceiurile de pederastie practicate de soțul său, fără însă ca ele să existe. În practica noastră medico-legală, am avut un caz de acest gen, demonstrând Tribunalului că cele pretinse de soție, erau calomniile inventate pentru trebuința cauzei.

Onanismul de care vorbește d-l D. Alexandresco ca motiv de divorț, în vol. II la p. 32, intrând în categoria atingerilor genitale de care am vorbit mai sus, nu poate constitui conform deciziei Tribunalului Seine, o imputațiune care să poată hotărî divorțul. De altfel acest onanism, care la urma urmei nu se poate demonstra decât în urma unei expertize medico-legale se poate foarte cu greu recunoaște la adult, ca să nu zicem că nu se poate recunoaște niciodată.

D-l D. Alexandresco în revista Dreptul No. 61 din 1900 și în Curierul Judiciar No. 66 tot din 1900, voind să susțină că Onanismul practicat de un individ asupra soției sale, reproduse în revistele de mai sus, considerentele Tribunalului și Curții din Nimes-Franța, din care ar reeși că onanismul a fost suficient pentru a face să se pronunțe divorțul, în favoarea femeii. Dar cetind cu atenție aceste considerente se vede că ceea ce a determinat ca aceste instanțe judecătorești să se pronunțe astfel, nu a fost numai decât practica onanismului, ci

1) Vezi Revue de Médecine-Légale Paris 1907 p. 77.

faptul că, bărbatul fiind neputincios a lăsat pe soția sa virgină; suntem siguri că dacă acest lucru nu s'ar fi întâmplat, Tribunalul ca și Curtea nu ar fi consimțit la divorț.

CAPITOL XI

CONTINUAREA COMENTARII ART. 212 C. C. R.

78. Insultele grave motiv de divorț. 79. Actele calificate insulte grave. 80. Sarcina anterioară căsătoriei motiv de divorț. 81. Boalele venerice și divorțul. 82. Escese săvârșite din cauza și în timpul Marelor Nevrose. 83. Cercetarea Maternității. 84. Cercetarea Paternității și filiațiunea.

78. Comentarea termenilor Escese și Cruzimi fiind terminată, trecem la ultimul element ce se poate invoca, pentru a se cere divorțul la Insulte grave. Dar mai întâi o mică observațiune D-l D. Alexandresco, la pag. 17 din vol. II zice cum că, cuvântul *grave* ce se vede în Art. 212, nu se referă numai la insulte ci și la cruzimi. Legiuitorul prin urmare după d-sa, ar fi trebuit să scrie: *Insulte grave și Cruzimi grave și dacă nu a făcut-o a fost mai mult pentru a evita repețirea cuvântului *grave*, a fost pentru a evita o cacofonie* ¹⁾. Noi nu împărtășim această părere și credem că cuvântul *grave*, se referă numai la insulte, căci după cum se va vedea din cetirea paginilor următoare, uneori cu drept cuvânt insultele sunt grave și motivează divorțul pe când dacă ele nu au acest calificativ, dacă nu sunt grave, ele nu pot constitui motive care să aducă despărțenia soților. O insultă chiar trivială, nu prezintă întotdeauna caracterul gravității pe care o cere art. 212 C. C. R. și prin urmare nu poate fi invocată ca motiv de divorț; dovada acestui lucru ne-o dă D-l D. Alexandresco la pag. 19 vol. II din lucrarea sa ²⁾.

1) De observat că Art. 212 C. C. R. este o traducere fidelă, cuvânt cu cuvânt al Art. 231 C. C. F. care zice: *Les époux pourront réciproquement demander le divorce pour excès sévices ou injures graves de l'un d'eux envers l'autre*. Legiuitorul român a tradus cuvântul *sévices* prin cuvântul *cruzimi*.

2) În No. 6 Curierul Judiciar din 1904, publică ceace urmează: *Un domn califică pe soția sa scroafă; d-na intentează divorț sub motivul de insulte grave, conform Art. 212 C. C. R. Tribunalul jud. Neamtz în ședința din 4 Dec. 1903 respinge acțiunea de divorț pe următoarele considerente:*

«Injuria sau insulta gravă în materie de divorț, consistă în orice vorbă

Din cele ce preced reiesă așa dar și pare că așa înțelege lucrul și D-l D. Alexandresco, că insultă trebuie să fie *gravă* căci la din contră, insulta negravă sau simpla observație, nu poate fi luată în considerație de judecători, rezultă deci că cuvântul *grave* contrar părerii savantului nostru coleg, se referă numai la ultimul substantiv al Art. 212, numai la cuvântul *Insulte*.

79. Dar mai întâi ce este o insultă gravă, cum se poate defini? D-l D. Alexandresco zice:

«Prin cuvântul *Injuria*, Romanii înțelegeau uneori nedreptate: *Sumum jus, summa injuria*. Astăzi trebuie să înțelegem prin injurii sau insulte, orice scripte *orice acte* sau vorbe de rând, orice expresiuni ocărătoare, fie sau nu rostite în public, de natură a atinge onoarea, demnitatea, considerația sau reputația aceluia căruia sunt adresate.»

Din această definiție se poate lesne vedeă cum că, *Insulte grave* ¹⁾ consistă uneori în vorbe, expresiuni, scripte, etc. care pot constitui un motiv de divorț, alte ori *în acte* care la un moment dat, prin natura lor însăși, sunt considerate și calificate *Insulte grave*. De aci dar două feluri de insulte grave: unele din ele exprimate prin vorbe, epitețe, scripte etc. altele prin acte. Noi nu ne vom ocupa decât de aceste din urmă de *Acte Injurioase*, singurele de competență Medicului-legist, singurele care cer intervenția și expertiza lui pentru judecarea cauzei.

Insulte grave cuprinse în prima sferă și constituite prin vorbe, expresiuni gesturi, scripte etc. nu intră în cadrul *Medicinei-legale*, ele trebuiesc calificate și judecate numai și numai de oamenii legii. Suntem dar perfect de acord cu acei care susțin cum că, *Gravitatea Insultelor din această categorie*, este

de rând, orice act, orice expresiune rostită în public sau în particular, de natură a atinge onoarea, demnitatea, considerația sau reputația soțului, căruia ea este adresată. Judecătorii în aprecierea gravității insultei, trebuie să țină seama de mediul și împrejurările în care ea s'a produs.

De și în principiul cuvântul *scroafă* adresat de soț soției sale, constituie neapărat o insultă gravă, totuși acest fapt nu are nici o gravitate și nu poate da loc la divorț, când acest cuvânt n'a fost rostit cu intenția rea ci numai din glumă și ca o tachinare.

„Divorțul fiind un mijloc de tămăduire, nu poate fi admis cu ușurință de Tribunale, ci numai atunci când el este absolut necesar“. Sfătuim pe lectorii noștri a citi întreaga sentință a acestui Tribunal publicată în revista citată se găsească în unele părți adevărate flori de retorică.

1) Pentru ca insulta să fie o cauză de despărțenie, trebuie să fie *gravă*, *injuria atrox* zice D-l D. Alexandresco.

chestie de fapt, lăsată la aprecierea suverană a judecătorilor de fond, cari le vor aprecia, după împrejurări, având în vedere vârsta, sexul, caracterul, obiceiurile, gradul de cultură, moravurile și condiția socială a părților. ¹⁾

Actele injurioase cuprinse în cercul Insultelor grave, așa cum le înțelege Art. 212 C. C. R. și care intră în competența Medicului-legist, sunt cele următoare: *a)* Refuzul de unul din soți de ași îndeplini datoriile conjugale. *b)* Acuzația de adulter nedovedită. *c)* Tăgăduirea paternității unui copil născut în timpul căsniciei. *d)* Întrebuințarea de către soț a unor prezervative (condom, capote anglaise) menite a împiedica ca femeia să rămână gravidă. *e)* nevirginitatea soției și sarcina ei anterioară căsătoriei *f)* comunicarea de boli venerice.

A) Refuzul îndeplinirii datoriilor conjugale continuu și perzistent a unuia din soți, poate după împrejurări să fie calificat ca Insultă gravă și să constituie un motiv de divorț.

«Un refuz perzistent și constant a datoriei conjugale, zice Art. 694 din Allgemeines Landrecht für die Preussischen Staaten va fi considerat „ca o călcare gravă a datoriilor impuse prin căsătorie“. Iată ce găsim în diferitele jurisprudenți, relativ la această chestiune. Trib. Carcassonne și Curtea din Montpellier (Franța) au decis că «Bărbatul care refuză de ași îndeplini datoria sa conjugală, poate fi condamnat la despăgubiri către femeie, pentru dauna morală suferită de dânsa prin faptul ilicit al soțului». Alte instanțe au hotărât că «Abstinența bărbatului de ași îndeplini datoriile conjugale, pentru a constitui o insultă gravă, trebuie să fie obicinuită, perzistentă și voluntară. Unele Curți de Apel din Franța — zice d-l D. Alexandresco — din cartea căruia extragem, rândurile ce urmează au decis că, abstinența bărbatului de ași îndeplini datoria conjugală, constituie prin ea însăși una din injuriile cele mai grave aduse femeii, dacă el nu dovedește că voința sa a rămas streină de acest fapt. Însă aceste decizii — continuă de a scrie d-l D. Alexandresco — răstoarnă întregul sistem al probelor, punând în sarcina pârâtului, ceea-ce trebuie să dovedească

1) Împărtășim cu totul părerea de mai sus, lasând judecății legiștilor aprecierea suverană, a expresiunilor de vacă, scroafă etc, pe care Tribunalul Neamț de care am vorbit în paginile precedente le-a comentat în mod atât de subtil: Convenim că Medicii-legiști nu au atare competență.

reclamantul. În adevăr, faptul că femeia a rămas virgină nu dovedește numai de cât o ofensă din partea bărbatului, acest fapt putând, pe deoparte, fi datorit refuzului perzistent al femeii, pe care bărbatul n'a putut să l învingă, iar pe de altă parte, legea nu face să rezulte din asemenea fapt contra bărbatului, o prezumpțiune având de efect răsturnarea sarcinei probei, pentru că ori-ce prezumpție legală, cere o lege și nici o lege nu există în specie asupra acestui punct.¹⁾

Casația Franceză²⁾ relativ la neindeplinirea datoriilor conjugale a hotărât ceea ce urmează: «Neindeplinirea datoriei conjugale din partea bărbatului, nu poate constitui o cauză de divorț, dacă nu se stabilește de femeie ca bărbatul cu voință, nu și-a îndeplinit această datorie».

„În orice caz, judecătorii fondului sunt suveranii apreciatori pentru a decide că cuvintele prin care bărbatul a atribuit abstențiunea sa rezistenții femeii, sau unei diformității naturale a acesteia, n'au fost rostite cu o intenție injurioasă, de natură a constitui o cauză de despărțenie“..... etc. pentru aceste motive respinge recursul reclamantei D-na D. ce intentase contra soțului său Dl. D.

Dar cum se va dovedi refuzul soțului de a-și îndeplini asemenea îndatoriri? Căci Tribunalele după cum am văzut mai sus, nu pot pune bază pe o simplă aserțiune a soției reclamantei ea trebuie dovedită. Această dovadă se face în urma expertizei Medico-legale, care va constată că după un timp oarecare de la căsătorie, femeia a rămas virgină, deflorațiunea, ruperea himenului, semnul capital al relațiilor sexuale nu sa efectuat. Însă trebuie de știut că, alături de această regulă generală, sunt o sumă de excepțiuni, pe care Medicul-legist trebuie să le cunoască, care fac parte integrantă și sunt numai de competența medicului-legist.

Nu putem intra aci în toate detaliurile ce comportă un asemenea studiu, dar putem menționa că sunt cazuri în care alături de raporturile conjugale regulate și zilnice, care lasă totuși himenul intact, sunt unele și mai stranii, care permit chiar o sarcină cu un himen indemn.

Toate aceste anomalii vor fi descrise în partea a doua a

1) Vezi D. Alexandresco Vol. II p. 26 Ediția II.

2) Curierul Judiciar No. 8 din 1900 p. 88 București.

acestei lucrări. Tribunalele au judecat însă după cum am văzut mai sus, în mod diferit aceste diverse cazuri, uneori desfăcând căsătoria, alte ori nu.

Dar une-ori se întâmplă contrariul, soțul se plânge contra soției sale, că refuză a se supune îndatoririlor conjugale.

Femeia poate alege ca scuză oare-care motive de ordin biologic, de ordin medical, care o împiedecă de a suportă relațiile sexuale (vaginism, cartilaginozitatea membranei himen, etc.); acestea trebuiesc constatate prin un examen Medico-legal, iar judecătorii vor hotări, ținând seamă de concluziunile raportului de expertiză.

Neputința care după cum am văzut în paginile precedente, nu constituie un motiv pentru nerecunoașterea copilului născut în timpul căsniciei, poate fi invocată în unele împrejurări de unul din soți, ca motiv de divorț și calificată Insultă gravă.

Curtea din București (Vezi Curier Judiciar No. 8 din 1900 p. 60) hotărâse că neputința bărbatului, nu constituie o insultă gravă adusă femeii, însă această decizie, a fost cu drept cuvânt casată, pentru motivul că, în asemenea caz, femeia ar fi lipsită de unul din scopurile căsătoriei, care este procreațiunea.

Între alte motive pe care Înalta Curte de Casație și Justiție le invocă pentru casarea cărții de judecată a Curții din București, sunt și cele următoare¹⁾: „Întru cât privește însă primul motiv, a cărui cuprindere este următoarea: Curtea de apel a stabilit în principiu că, impotența nu constituie un caz de divorț. Această stabilire în principiu, e o restrângere a cauzelor de divorț cuprinse în termenii cruzimi, escese, injurii etc., de oarece când o femeie e lipsită de unul din avantajile principale, ce oferă căsătoria, coabitațiunea (facerea de copii) ea e supusă unei suferințe continue, mult mai mare decât alte suferințe, ce ar fi efectul unor alte cruzimi sau escese, ori injurii etc.

Tribunalul Iași, Covurlui și Curtea de apel din Galați, a hotărât în acelaș senz, abținerea de relațiuni sexuale, rezultat al neputinței, constituie o insultă gravă, și ca atare este un motiv de divorț²⁾”.

Tribunalul Covurlui S. II audiența dela 6 Septembrie 1899 zice în hotărârea sa: „Impotența deși nu este prevăzută în

1) Buletinul hotărârelor Curții de Casație T. X S. II 1871 p. 230. Recursul făcut de Dobrița Isac Avram, născută Samoil, contra soțului său

2) Trib. Iași, S. IV astăzi desființată 19 Martie 1890.

mod expres de lege printre cauzele de despărțenie, totuși trebuie privită ca o tortură fizică și morală, ca o cruzime la care expune pe soțul apt, și astfel intră printre cauzele de despărțenie prevăzute de art. 212 C. C. R.

Din cele ce preced se poate deduce că, neindeplinirea datoriilor conjugale ca rezultat al neputinței, poate în unele împrejurări să fie invocată ca insultă gravă motiv de divorț, dacă mai cu seamă din raportul Medico-legal se constată că neputința este persistentă, permanentă, constantă și independentă de voia bărbatului sau a soției care reclamă¹⁾“.

B) Acuzația de adulter nesprijinită cu dovezi — zice D-l D. Alexandresco — și mai cu seamă cu rea credință, fie chiar în procesul de divorț ar constitui necontestat o insultă gravă. Dovezile trebuiesc justificate și sunt de competența Medicului legist. Un domn pleacă în voiagiu 10—11 luni, la reîntoarcerea sa, găsește un moștenitor nou-născut; aceasta constituie o dovadă de adulter. O soție acuză pe bărbatul său ca fiind afectat de o boală venerică de care ea nu suferă; aceasta iarăși constituie până la un oare-care punct, o dovadă de adulter. Dar toate aceste cazuri trebuiesc mai întâi supuse unui examen Medico-legal pe baza căruia judecătorii vor judeca și hotări.

C) Tăgăduirea paternității unui copil născut în timpul căsniciei, constituind o probă de adulter, poate fi invocată ca motiv de divorț; la capitolul Divorț din cauză de Adulter; am vorbit de acest caz, nu mai revenim asupra lui.

D) Intrebuințarea de către soț a unor prezervative (condom-capote anglaise) menite a împedeca, ca femeia să rămână gravidă, adică să se bucure de plăcerea mater-

1) Faptele de ordin medical cari aduc neputința bărbatului sau a femeii și care necesită o expertiză și un raport Medico-Legal, vor fi descrise în partea doua a acestei lucrări.

— Nu avem nimic de obiectat în contra acestor hotăriri exprimate de generalitatea Instanțelor noastre judecătorești. Dar ne întrebăm atunci când soțul va dovedi prin certificate medicale impotența sa absolută și totală, trebuie el să fie numai decât declarat tatăl copilului conform Art. 286 C. C. și următoarele, numai pe faptul că a locuit în aceeaș casă cu soția sa, sub acelaș acoperământ și că aceasta nu invocă neputința soțului (et pour cause) Noi credem că aceasta este o greșală și o contradicție și că atunci când în mod științific, oamenii artei și în special medicii legiști vor dovedi neputința bărbatului, este loc de a se judeca cazul și a se dovedi că refuzul nerecunoașterii unui copil născut în asemenea condițiuni, nu este lipsit de temei.

nității, care constituie în general pactul cel mai trainic al unei căsnicii, a fost considerată ca motiv de divorț, în favoarea femeii, de oarece faptul a fost calificat insultă gravă.

Secția I a Curții de Apel din Caen (Franța) s'a pronunțat în acest caz; ea a hotărât: ¹⁾

„Intrebuințarea de către bărbat, în relațiunile intime cu soția sa, fără știrea acesteia din urmă, a unor prezervative menite a împedea însărcinarea femeii, constituie o insultă gravă, de natură a atrage desfacerea căsătoriei în favoarea soției, astfel disprețuită și desconsiderată“.

E) Nevirginitatea soției și Sarcina anterioară căsătoriei, au fost calificate în unele împrejurări ca insulte grave și invocate ca motiv de divorț, dar pentru ca Tribunalele să ia în considerație o astfel de cerere, trebuie neapărat ca soțul ultragiât, să părăsească imediat domiciliul conjugal și să ceară iarăși cât se poate de urgent, un examen Medico-legal. Am avut în practica noastră medico-legală, a ne pronunța în două rânduri pentru cazuri de acest gen. Un domn X a venit împreună cu soția sa a doua zi după căsătorie să ne consulte asupra virginității soției sale. „Am avut — spune el — nenumărate metrese în timpul pe când eram holtei, dar mărturisesc că la nici una din ele, nu am pătruns cu atâta ușurință ca la soția mea, în prima noapte a nunții“. Doamna care consimți a fi examinată fiind-că se pretindea nevinovată, avea un vagin foarte lax, relativ larg și un himen labiat care permitea relațiunile sexuale fără nici o greutate; soțul convins de nevinovăția soției sale, a reintegrat împreună cu soția sa domiciliul conjugal. În al doilea caz am constatat ruperi himeniale necomplete, și de data aceasta soția eră inocentă, ea fusese virgină înainte de căsătorie.

Dacă însă soțul nu s'ar convinge în urma examenului de mai sus și ar vrea să intenteze un proces de divorț, nu știu cum ar judeca tribunalele noastre; în tot cazul cea-ce constituie gravitatea faptului, este mai mult faptul moral, decât cel material, adică nemărturisirea greșalei comise, minciuna cu care intră femeia în căsnicia ei. Juridicește se pare că absența virginității, nu constituie o insultă gravă așa cum o înțelege legea.

1) Vezi afacerea descrisă pe larg cu Considerentele Curții de Apel din Caen în „Dreptul“ No. 61 din 1900.

80. Sarcina anterioară căsătoriei considerată insultă gravă și motiv de divorț se prezintă sub două faze, care se deosebesc întru câtva una de alta. În primul rând este cazul femeii care, cu câțiva ani înaintea căsătoriei sale, a născut un copil, dânsa se căsătorește și numai după câțiva ani de căsnicie, soțul află în un mod sau în altul, misterul pe care soția sa i l'a ascuns, un timp oarecare. Constitue aceasta o insultă gravă făcută soțului și prin urmare, un motiv de divorț?

D-l D. Alexandresco scrie rândurile următoare în vol. II la p. 33 relativ la aceasta: „După unii autori, faptele care constituiesc insultele trebuie să li avut loc în urma celebrării căsătoriei, așa că după acești autori, faptul că femeia ar fi fost prostituată sau ingreunată de sămânță streină înaintea celebrării căsătoriei, n'ar constitui o insultă gravă, chiar dacă femeia ar fi ascuns starea în care se află, și prin manoperele sale ar fi înșelat pe bărbat; și aceasta pentru motivul că, un fapt anterior căsătoriei, n'ar putea constitui o infracție, la obligațiile ce izvorăsc din căsătorie“

Această chestiune adusă înaintea Tribunalului, a fost rezolvită generalmente, prin refuzul de a se admite insulta gravă, pe motive care sunt până la un punct, speciale cazului. S'a pretins că fata a fost liberă de acțiunile sale înaintea căsătoriei ei, și că dânsa nu putea să facă vre-o injurie în acel moment soțului său, care pe atunci nu există. Dânsa s'a căsătorit deși avusese cu câțiva ani un copil dela un altul, dar fiecare fată se mărită în starea în care se găsește; brună sau blondă, înaltă sau scurtă, cocoșată sau dreaptă, nimic în înfățișarea ei, nu trădă starea în care se găsește, soțul sau fidanțatul, având datoria de a fi cu băgare de seamă și de a nu se crede aparențelor.

Dacă mai cu seamă în urma descoperirii lucrului de către bărbat, a fost cea mai mică reconciliare între soți, atunci în nici un caz, nu se mai poate admite insulta gravă.

Lasègue, Morache și Brouardel citează cazuri de acest gen; acesta din urmă relatează pe următorul:

„Tribunalul Seine (Paris S. IV) a avut a se pronunța asupra unei cereri de separațiune formulată de d-na S. contra soțului său, invocând ca motive, escese, cruzimi și insulte grave.

D-na S. trăi cu soțul său în perfectă armonie timp de 11 ani, într'o zi o scrisoare adresată soțului, dar pe care d-na S. a putut-o intercepta, relată cele petrecute cu 11 ani în urmă, spu-

nând că d-na S. ar fi avut pe vremuri un copil, făcut cu un domn X. De oarece dânsa s'a închipuit că această scrisoare va fi urmată de altele, a preferat să mărturisească ea însăși totul soțului său, implorându-i ertare, bazându-se între altele pe cei 11 ani de perfectă căsnicie. Ea însă s'a înșalat, căci d-nul S din ziua aceea, a început a o tortură și maltrată. Fiecare din ei au cerut în urma acestor fapte divorțul, d-na S. invocând escesele și maltratările, d-nul S. sarcina și nașterea unu copil, anterior căsătoriei sale. Tribunalul a admis ca d-na S. să facă proba esceselor din partea soțului său, respingând cererea domnului S. În apel, Curtea a menținut hotărârea Tribunalului stabilind că: „Sarcina anterioară căsătoriei este insuficientă pentru a motiva divorțul, cerut de soțul ce pretinde a fi ultragiât“. Și de data aceasta ca și în general pentru cazurile citate în paginile precedente, ceea ce constituie în specie injuria, nu este faptul în el însuși, ci mai mult disimularea. Cu toate acestea alte instanțe judecătorești, au hotărât în un sens contrariu decât cele de mai sus. Așa Curtea din Bordeaux în un caz analog a statuat după cum urmează: «Având în vedere că nu există pentru un soț o injurie de o mai mare gravitate, decât aceea a disimulațiunii pe care o femeie măritându-se face față de soțul său, purtând în sânul ei fructul re- lelor sale purtări;

«Având în vedere că acea femeie caută să introducă în mod fraudulos un copil care este străin aceluia, ce'i poartă acuma numele¹⁾... etc.

De aceeași părere este și Willequet²⁾ care zice: Viclenia și fățarnicia femeii, produc soțului o rană care, pentru un om de inimă, nu se va mai tămădui nici odată și care va otrăvi viața sa întreagă.

Tribunalul superior din Colmar S. II în o hotărâre din 9 Martie 1899, se pronunță după cum urmează în un caz de acest gen:

„Insulte grave consistând în relele purtări ale unui din soți sunt o cauză de divorț, fie că ele au fost posterioare, fie anterioare celebrării căsătoriei, dacă faptele care constituiesc aceste insulte, au fost descoperite în urma celebrării căsătoriei“.

„Astfel, bărbatul poate cere desfacerea căsătoriei pentru faptul că femeia era îngreunată înaintea celebrării ei“.

1) Vezi Dalloz, Repert. Séparation, de Corps.

2) Willequet. Divorce p. 68 Paris 1902.

Alte instanțe s'au pronunțat altfel, susținând că faptele anterioare căsătoriei, ori cât de imorale și de necorecte ar fi, nu pot servi de bază unei cereri de divorț, nici din cauza naturii lor, nici din cauză că soțul culpabil ar fi ascuns aceste fapte viitorului soț. Așa s'a pronunțat Curtea din Dijon pe următoarele considerente:

„Considerând că din actele produse în cauză se constată că, înaintea căsătoriei sale, intimata ar fi avut un amant; considerând, în drept, că numai călcarea datoriilor pe care le impune căsătoria justificată, ruperea legăturii conjugale și că aceste datorii nu încep decât atunci când, prin celebrarea ei, căsătoria a devenit un fapt îndeplinit; că, prin urmare, nu poate să fie vorba de violarea unor datorii înainte de îndeplinirea faptului care le produce; că aceste principii, care decurg din natura lucrurilor sunt formal consacrate prin textul și spiritul legii, de unde rezultă că faptele anterioare căsătoriei nu pot servi de bază, unei cereri în despărțenie considerând etc... respinge cererea de divorț. După cum se vede chestiunea este foarte controversată

Alte ori se întâmplă că femeia care s'a căsătorit astăzi, este deja însărcinată de un altul, și se află în 3—4 luni în ziua căsătoriei sale; la 7 sau chiar la 6 luni după căsătorie dânsa naște un copil la termen, un copil de 9 luni. Brouardel ¹⁾ citează următorul caz: „Unul din elevii săi Dr. B. fu chemat într'o noapte de urgență, pentru ca să dea ajutoarele sale unei doamne care pretindea că suferă de violente colici hepatice. Dar care nu fû mirarea tuturor, când după vre'o 40 minute de dureri, doamna dădu naștere unui copil mare, frumos și voinic un copil la termen, un copil de 9 luni, de și căsătoria nu avusese loc decât abia cu 4 luni în urmă. Soțul ultragiât făcu cerere de divorț iar Tribunalele îi dădu câștig de cauză pe motivul că, femeia fiind gravidă înainte de căsătorie, a avut imprudența de a nu mărturisi soțului său starea în care se găsea; disimulațiunea dar de data aceasta, a constituit injuria gravă, iar nu graviditatea.

Cum intervine Medicul-legist în asemenea afaceri și care este rolul său? În primul caz, atunci când femeia a născut cu mult timp înaintea căsătoriei sale, tribunalul poate cere o expertiză medico-legală pentru ca să știe dacă în adevăr cu câțiva ani înainte, femeia a fost mamă. Medicul-legist va

1) Brouardel. La Mariage 1900 Paris p. 36

putea cu ușurință răspunde la această întrebare, sarcina lăsând după ea semne care nu dispar nici odată. În al doilea caz, atunci când femeia naște un copil la termen 4—5 luni după căsătorie, lucrul este și mai ușor, dar uneori Medicul-legist mai este întrebat și asupra analogiei de vârstă dintre copilul ce se naște și epoca concepțiunii. În unele împrejurări s'a putut stabili filiațiunea și paternitatea, numai după greutatea și talia copilului ce s'a născut; iată un caz foarte sugestiv asupra acestui punct pe care l'istorisea Brouardel în cursurile sale.

Un student în medicină se încurcă cu o tânără modistă; după 7 luni dânsa născu un copil voinic mare și gras, un copil la termen, pe care vroia să l' dea în spatele tânărului student, făcându l' să creadă că el este genitorul, că el este tatăl copilului, că dânsa a născut la 7 luni. Paul Dubois cunoscutul profesor mamos, examinând pruncul care cântăria 3200 grame, măsura 40 ctm. asigură pe student că acest copil nu eră un prunc de 7 luni ci de 9, și că prin urmare nu putea fi el genitorul, de oare ce data relațiunilor sexuale cu D-ra, nu se urcau decât cu 7 luni înainte.

Alte ori survin cazuri și mai grele de deslegat, atunci când este vorba de un avort sau de nașterea unui copil mort și macerat. În asemenea împrejurări copilul poate avea aparența de a fi numai de 4, 5, 6 luni etc. când în realitate el este mult mai mare, sau chiar la termen. În toate aceste cazuri intervenția Medicului-legist este absolut necesară, judecătorii nu și vor putea pronunța hotărîrea, decât pe baza concluziunilor raportului medico-legal dresat în cauză.

81. Comunicarea unei boli venerice constituie ea o injurie gravă așa cum înțelege Art. 212 C. C. R? Jurisprudența asupra acestui punct a trecut prin mai multe faze, le vom rezuma. Sub influența jurisconsultului Pothier ¹⁾ care scria că boalele veneriene, nu pot constitui o injurie gravă care să motiveze ivorțul, de oarece aceste boli astăzi se pot vindeca, sunt curabile și orice chirurg este stăpân pe ele, jurisprudența a variat.

Dar pentru a putea fi calificată ca injurie gravă, trebuie ca „Adevărul asupra acestui punct să nu fie problematic, trebuie ca origina afecțiunii să nu fie nici trecătoare, nici ușor curabilă“.

1) Pothier Contrat de Mariage VI, § III p. 238. Paris.

Actualminte părerea aproape unanimă și a magistraților ca și a medicilor este că, o afecțiune venerică contractată de unul din soți și contaminând pe celalt soț, ¹⁾ constituie o injurie gravă, mai cu seamă dacă s'a manifestat în timpul căsătoriei, căci ea dovedește certitudinea adulterului. În asemenea cazuri Tribunalele țin socoteală de diferite împrejurări și în special de **Intenția** sau de **Indelicatetea** soțului contaminant. Periodicul francez *La gazette des Tribunaux* din 6 Octombrie 1897 zice ceeace urmează în această priviță: „Femeia nu este în drept a reclama și a cere divorțul pentru că a fost contaminată de soțul său de o boală venerică, dacă se dovedește că acesta nu a știut să fi fost atins de o astfel de boală.“

Contaminarea unei boli venerice nu poate motiva divorțul, dacă ea a avut loc în mod *inconștient* și dacă soțul care a contaminat pe celalt, nu știă sau se credeă vindecăt de acea boală.

Tribunalul din *Douai* în ședința sa din 7 Ianuarie 1908, reprodusă în periodicul *Le Droit* din 11 Aprilie 1908, a lărgit această părere hotărând ceeace urmează.

„Faptul că—soțul avizat prin o rețetă medicală de afecțiunea de care suferă soția lui—nu a manifestat nici o surprindere continuând de a coabita cu dânsa, fiind sigur de fidelitatea ei, poate fi considerat ca o injurie gravă pentru cererea divorțului“; iar Tribunalul din Bordeaux prin o sentință din 18 Februarie 1857 a zis: «Soțul care, comunicând chiar fără știrea lui o boală venerică soției sale, este culpabil față de aceasta și motivează divorțul, cu atât mai mult dacă sub scutul unei rușini nejustificate, el nu ia măsurile necesare pentru vindecarea soției sale contaminate».

De un timp oarecare chestiunea, a intrat în o nouă fază; o vom trata cu toate deslușirile ce comportă, de oarece dânsa face parte în mod exclusiv și intră în specialitatea și competența Medicinii-Legale.

Unii penalisti francezi au susținut că comunicarea unei boli venerice, ar putea fi asimilată cu o rănire sau lovire, cauzând o vătămare însemnată a sănătății și prin urmare pedepsită conform Art. 309 C. P. F. analogul Art. 235 C. P. R.; dar generalitatea auto-

1) După unii autori ca de pildă Baudry și Chauveau, boala venerică a unuia din soți, nu constituie un motiv de divorț dacă el nu a comunicat-o celuilalt.

rilor au fost contra acestui mod de a vedea. În Suedia, Norvegia, Danemarka, Statele-Unite, sunt articole de legi care condamnă la amendă și închisoare, pe cel cea infectat de sifilis pe un altul.

În materie de responsabilitate civilă, Art. 998, 999 și 1000 C. C. R., traducere aproape exactă a Art. 1382, 1383 și 1384 C. C. F. sunt aplicabile și pot pedepsi pe contaminator, dacă se dovedește că: Reclamanta este infectată de sifilis, sau altă boală venerică; că persoana acuzată este și ea atinsă de aceeași boală și că infecțiunea sau contagiunea reclamantei, se datorește infecțiunii și contagiunii acuzatului. Tribunalele și Curțile de Apel din Franța, au pronunțat până acum trei condamnări în sensul acesta; ele sunt: 1) Un soț a fost condamnat de Tribunalul civil din Compiègne (25 Aprilie 1894) la o rentă anuală către soția sa, în sumă de 4000 fr. fiindcă s'a dovedit că o infectase de sifilis¹⁾.

Dar mai mult decât atât, Tribunalul din orașul Havre confirmat de Curtea din Rouen, ca și Tribunalul și Curtea de Apel din Paris²⁾, au condamnat pe doi indivizi la daune, fiindcă ambii își infectase metresele lor de sifilis. S'a dovedit prin expertize medicale că, ambele fete fusese virgine și indemne de orice boală venerică, înainte de a avea relațiuni sexuale cu inculpații. S'a aplicat de data aceasta Art. 1382 C. C. F. analog cu Art. 999 C. C. R.¹⁾.

Aceste articole fac parte din Cap. V C. C. R. intitulat Despre delictе și Quasi-delictе, al cărui Art. 999 zice³⁾: „Omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijență sau imprudența sa“.

De oarece elementele constitutive ale delictelor și quasi-delictelor sunt între altele, culpa sau greșala făcută de cineva *in omittendo* sau *in commitendo* care trebuie să fi cauzat o daună materială sau morală, justitia franceză a judecat—și credem că a judecat bine—pedepsind pe acela care a contaminat de sifilis și noi am zice de orice boală venerică, pe un altul. Culpa îi a

1) H. Gougerot. Traitement de la Syphilis en clientèle Paris 1921.

2) Dr. Henri Bergeron. Revue de Médecine-Légale Paris 1905 p. 197.

3) Considerentele pe care s'au bazat instanțele judecătorești franceze pentru a pronunța condamnarea, sunt publicate în «Gazette des Tribunaux» Paris 1905 și în «Revue de Médecine-Légale» de H. Bergeron Paris 1905 p. 197 librairie Maloine Editeur Paris.

cauzat acestuia—celui infectat—o daună și morală și materială care uneori îi poate cauza moartea. Nu cunoaștem până astăzi nici un caz de felul acesta care să fi dat loc la un proces, la noi în România, iar autorii care au comentat C. C. R. și prin urmare și Art. 998, 999 și 1000 ale acestui cod, nu menționează contaminarea de boli venerice, printre daunele ce trebuiesc menționate.

Dar trebuie știut că, orice reclamație de boală venerică, necesitează o expertiză și un raport Medico-legal, care va fi în totdeauna călăuza judecătorilor, pentru a-și pronunța hotărîrea.

Magistrații trebuie să știe că această expertiză ca și acest raport sau certificat din care se constată afecțiunea venerică a unuia din soți, nu trebuie cerut medicului curant, medicului care a tratat pe unul din soți sau chiar pe amândoi, fiindcă acesta sub nici un cuvânt nu va putea vorbi în fața justiției, după cum nu va putea elibera nici un certificat în asemenea materie. El este împedecat de a vorbi sau de a elibera certificate, de oarece dacă ar face-o, ar violă Art. 305 C. P. R. care vorbește de secretul profesional¹⁾.

Nici magistrații, nici interesatul însuși, nu-l poate deslegă de secretul profesional pe medicul curant, nici unul, nu-l poate face să vorbească de fapte, pe care le-a cunoscut sau le-a aflat în timpul și din cauza profesiunii sale; aceasta odată pentru totdeauna trebuie știut, nici o discuție numai poate încapa asupra acestui punct²⁾: Am putea citi mai multe deciziuni a mai multor instanțe judecătorești, care au hotărît în senzul de mai sus, ne mulțumim de a citi două din ele, una din Franța alta din România.

„Doamna Rémusat cerea divorțul de oarece pretindea că soțul³⁾

1) Art. 305 C. P. R. zice: Doctorii, chirurgii, spîterii, moașele și orice alte persoane cari urmînd a fi după natura profesiunii lor, cunoscătoare și păstrătoare a secretelor ce li se încredințează, le vor da pe față, afară de întîmplările când legea cere asemenea destainuire, se vor pedepsi cu închisoare de la o lună până la 6 luni și cu amendă dela 50 până la 250 lei (C. P. F. 378).

2) A) Vezi Ștefan Mladoveanu. Secretul profesional, discurs pentru deschiderea noului an judecătoreesc 1901—1902, București 1901.

B) Curier Judiciar No. 17 din 1906. Sentința Trib. Ilfov S. III. Audiența dela 9 Noembrie 1905 A. Grill dat jubecații pentru calomnie.

C) Dr. Bogdan și M. Minovici. Principii de Deontologie Medicală București.

ei ar fi infectat-o de o boală venerică; dânsa ceru Tribunalului să citeze ca martor pe d-rul Fournier care o tratase, de această boală. Tribunalul se conformă dorinței doamnei Rémusat, cită martor pe d-rul Fournier, ș'il deslegă de secretul profesional de oarece interesată în cauză, îi ceru să vorbească. D-rul Fournier refuză însă de a depune, fiindcă ar fi violat secretul profesional, de oare-ce ceea ce el văzuse, le aflase în timpul exercițiului profesiei sale, ca medic curant al d-nei Rémusat.

Deși Tribunalul îi ordonă să depună și să vorbească, el refuză invocând teoria de mai sus, secretul profesional.

Mergând în apel, Curtea de Apel din Grenoble dădu dreptate d-rului Fournier, zise că bine a făcut că nu a depus pe următoarele considerente: „Având în vedere că d-rul Fournier a refuzat de a releva un secret, pe care l'a aflat numai din faptul profesiei sale;

„Având în vedere că d-sa a refuzat de a face un act contra conștiinței sale, care ar fi putut compromite interesele unei alte persoane, care ar fi fost implicat în această materie;

„Curtea admite atitudinea și refuzul de a vorbi al d-rului Fournier, care a știut să respecte legea în interesul moralei și ordinii publice...” etc.

„Tribunalul Ilfov S. III a judecat lucrul în acelaș senz. D-l Avocat Saita chemat martor, a refuzat să depună, deși era deslegat de clientul său, fiindcă cea-ce cunoscuse și aflase, erau în timpul și cu prilejul exercițiului profesiei sale. Tribunalul a dat câștig de cauză d-lui Saita, zicând că: Avocatul chemat martor a depune asupra faptelor cunoscute de el în virtutea profesiei sale, nu poate fi obligat a depune când refuză acest lucru, cu toată deslegarea ce i'ar da clientul său de a depune.

Profesionistul are dreptul exclusiv de a decide singur, dacă trebuie sau nu să depună ca martor.

Din cele ce preced rezultă dar că, justiția ca și cel interesat, în cazul în care ar vrea să invoace o boală venerică sub calificativul de înșultă gravă, va trebui să fie examinat de un Medic legist sau de o comisiune medicală numită de instanța judecătorească, care va avea de judecat această cauză ¹⁾. În asemenea caz secret profesional numai există.

1) Vezi Buletinul Curții de Casație S. II din 1871 p. 152.

Afecțiunile venerice care pot fi contractate prin coitul cu un individ, sau o femeie atinsă de o asemenea afecțiune, sunt în general cele trei următoare: *Șancrul sau șancrul moale cu bubonul*, complicația sa cea mai comună; *Sifilomul* sau șancrul îndurat cu diferitele sale manifestări și *Blenoragia*.

Medicul legist nu și va depune raportul său, decât după un examen repetit și detaliat, aducându-și aminte că nimic nu poate fi mai înșelător decât unele afecțiuni venerice, ce se pot ușor confunda cu unele erupțiuni cutanee banale. Și aci ca și în alte multe cazuri, el nu trebuie să fie condus de un falș amor propriu, să facă apel în cazurile grele, la luminile unui specialist în materie, iar une-ori să știe să spună cum-că, cazul ce i se prezintă este imposibil de diagnosticat. Este mult mai prudent și mai cavaleresc de a spune de odată judecătorului «*nu știu*» de cât de a fi obligat — în fața unei erori comise — să se retractezi și să spui «*nu am știut*» având aerul de a face scuze pentru eroarea comisă. Generalmente întrebările medico-legale care se pun de justiție medicului legist sunt cele următoare:

A) *Individul sau D-I X este atins de vre'o afecțiune și de care anume?*

B) *Această afecțiune a putut fi comunicată d-nei X soția sa?*

C) *Din evoluția și manifestările boalei venerice soților X, se poate preciza care din doi a infectat pe celalt?*

D) *Care este gravitatea, ce consecințe poate avea această afecțiune, ce incapacitate de lucru poate determina și cât timp va trebui continuat tratamentul, pentru vindecarea ei?*

E) *Cu un tratament continuu științific și bine administrat se poate ea vindeca complet?*

F) *Afecțiunea d-lui X sau a d-nei X este ea o afecțiune cu consecinți generale, care poate avea înrăurire și asupra descendentei (copiilor) d-lui și d-nei X?*

G) *Afecțiunea¹⁾ a fost numai decât contractată în urma*

1) În afara de ceea ce se cunoaște sub numele de șancru profesional, medici cari se infectează la un deget tratând un sifilitic, cari prin urmare nu au o origină venerică, mai sunt și șancrurile sau *sifilisul inconștient* cum e spre pildă cazul unei doamne care a contractat boala de la camerista care fiind sifilitică, s'a spălat în acelaș bideu ce aparțineă stăpâncii sale. În fine sunt cazuri de sifilis care au o origine cu totul străină. Un octogenar socru contractă sifilis, el îl transmite soției sale, aceasta nepoților săi, aceștia părinților; în total 7 sifilitici, toți infectați fără contact genital de la una și aceeași persoană.

relațiilor sexuale cu o femeie (sau cu un bărbat în caz când se examinează femeia bolnavă) sau a putut avea și altă origină?

H) *Afecțiunea venerică de care suferă D-l sau D-na X, a putut să existe fără ca sus-numiții să știe că sunt atinși de o astfel de boală contagioasă?*

Acestea sunt întrebările cele mai uzuale care se pun de Tribunalele Medicului-legist, întrebări însă care pot varia și la care se pot adăoga și altele, care survin după trebuința cauzei.

82. Până acum am vorbit de escesele, cruzimile, insultele grave ce se exercită de un soț împotriva celuilalt, escese, cruzimi sau insulte grave, făcute cu intenție de un individ, perfect echilibrat care-și dă socoteală de actele sale, care se găsește în plină posesiune a liberului arbitru, este *Mentis suae compos*. În rândurile ce urmează, vom vorbi de aceste diferite acte, care se invocă ca motiv de divorț, dar care sunt executate de un soț care nu se găsește în starea de mai sus, care este în stare de oare-care dezechilibrare mintală și ca atare, în stare de semi-responsabilitate, fapt care se invocă de una din părți, pentru a scuza acele escese sau acte analoage. Vom să vorbim de escesele comise de persoanele atinse de una din nevrozele cunoscute sub numele de Epilepsie, Isterie, Alienatie sau Semi-Alienatie și Delirul puerperal.

Atunci când unul din soți este un cunoscut Epileptic pentru toată lumea, afară de viitoarea sa soție și familia ei, atunci când prin urmare s'a ascuns această afecțiune, pentru ca să se poată face căsătoria, acest fapt se poate considera ca insultă gravă și divorțul se poate pronunța, în favoarea soțului îndemn.

Epilepticul constituie nu numai o adevărată nenorocire atât pentru el, cât și pentru soția sa și pentru copii care pot moșteni de la părinți această nevroză, dar mai mult decât atât, el fiind supus la deliruri și halucinațiuni, poate la un moment dat să atenteze la viața celor ce'l inconjoară.

Dacă însă nici unul din soți nu se cunoaște ca atare, și epilepsia a izbucnit un timp oare-care după căsătorie, atunci lucrul se poate discuta, insulta gravă numai este constituită, Tribunalele ar avea o atitudine foarte rezervată.

Isteria care poate releva diferite forme — Isteria mică, de intensitate mijlocie și isteria mare — și care aproape în mod

constant aparține sexului feminin¹⁾, aduce după dânsa câteodată acte de acele, care pot fi calificate insultă gravă și prin urmare motivă divorțului.

În general femeile în stare de mică isterie sau de intensitate mijlocie, se perindează pe la tribunale cu sau fără acte medico-legale care să motiveze sau să scuzeze escele sau insultele grave de care sunt învinuite; acele atinse de isterie mare, sunt adevărate alienate neresponsabile de actele lor, sfârșind prin a fi internate.

Dar trebuie știut că femeia isterică este o perfectă simulatrice; minte în mod admirabil, comite acte fără niciun rost pornite, din o exaltare momentană a creierului. Alte-ori îi apare pe corp o sumă de echimoze ce pretinde că sunt datorite lovirelor primite de la soțul său, pe când în realitate nu sunt decât niște manifestațiuni cutanate, datorite tocmai firei ei isterice, cu un cuvânt, isterica este o adevărată babilonic, care de multe ori este foarte greu de deslegat. Medicul-legist trebuie să lucreze în asemenea cazuri cu foarte mare circumspecțiune, și să știe să diferențieze simulațiunea de starea normală, minciuna de adevăr, echimozele adevărate datorite lovirilor, de cele spontanee false.

Alienația și Semi-Alienația²⁾ care une-ori este tot atât de gravă și are consecinți tot atât de funeste ca și adevărata alienație, poate constitui o insultă gravă — motiv de divorț, — atunci când se dovedește că, unul din soți a ascuns starea în care se găsea, că era alienat înainte de a se căsători și că a disimilat boala, în scop de a se căsători.

Delirul puerperal a putut aduce uneori unele căsnicii la bara justiției, invocându-se adulterul sau insultele grave.

Femeile lehuze prezintă în unele împrejurări un delir tranzitoriu care este foarte asemănător cu unele faze ale alienațiunii mintale. În perioada de delir, aceste femei descoperă și fac oarecare fapte care pot fi calificate insulte grave, constituind un motiv de divorț.

Legrand du Saulle³⁾ citează următorul caz „O tânără doamnă măritată de 6 ani și trăind în foarte bună armonie cu soțul ei având deja un băiețuș de vre'o 4 ani, devine din nou

1) Zicem aproape în mod constant aparținând femeilor, fiindcă sunt și bărbați isterici, dar în număr mult mai mic decât femeile.

2) *Grasset Demi-fous et demi-résponsables* Paris 1882.

3) *Legrand du Saulle. Traité de Médecine Légale* Paris 1886.

nsărcinată; ea duce sarcina cu mare greutate și naște la termen o fetiță. Șase zile după naștere, adică în perioada cunoscută de suirea sau urcarea laptelui, în prezența soțului său și al unui preot ce venise să o vadă, dânsa declară cum că fetița ce o născuse nu eră opera soțului său, ci al unui amic al casei care abuzase de ea, într'o zi când o găsisse singură acasă. Acest lucru îl repetă timp de 3—4 zile, apoi totul reintră în ordine dânsa retratctă cele spuse, negând mărturisirile făcute.

Soțul intentă proces de divorț, iar Tribunalul din Auxerre îi dădu câștig de cauză. Dar Curtea de Apel din Paris a reformat cartea de judecată, bazându-se pe Raportul Medicului-legist dresat în această afacere. El demonștră cum că în unele cazuri, unele femei cu antecedente morbide nervoase, sunt cuprinse de ceea ce se numește delirul puerperal, care sub influența toxicelor morbide, aduc o dezichilibrare mai mult sau mai puțin intensă, putând altera rațiunea un timp oarecare. Curtea bazându-se pe cele afirmate mai sus, a admis apelul doamnei. 1)

— În fine ultimele două puncte care au legătură cu Instinctul generațiunii și de care trebuie să vorbim, sunt Cercetarea Maternității și a Paternității.

83. Cercetarea Maternității. Art. 308 C. C. R. zice: „Cercetarea maternității este permisă. Copilul ce-și va reclama pe mama sa, va fi dator a dovedi că este același copil pe care ea l'a născut. Nu va fi primit a dovedi aceasta prin martori, decât numai atunci când va fi un început de dovadă în scris“. Art. 314 C. C. F).

În cazuri de cercetarea maternității, Medicul-legist intervine atunci când femeia nu-și recunoaște copilul pe următoarele motive; dânsa invoacă una din cauzele de mai jos care zice ea, a pus'o în imposibilitate de a fi născut.

A) Vârsta celui ce pretinde că-i este mamă, este prea înaintată, căci ar urmă ca dânsa să fi născut fiind încă copilă, lucru care nu este admis din punctul de vedere biologic; exemplu: Un domn în vârstă de 30 ani pretinde că ar avea de mamă de o doamnă de 40—41 ani; ar urmă că femeia să fi născut la vârsta de 10 11 ani.

B. Contrariul ipotezei de mai sus. Un tânăr de 15 ani pretinde că ar avea de mamă pe o femeie de peste 75 de ani. Ar

1) S. M. Francillon. Essai sur la puberté chez la femme. Paris 1906.
Prof. Paul Kovalevsky. La Psychologia criminale. Paris 1903.

urma că aceasta să fi născut la o vârstă de peste 60 de ani, ceea ce iarăși este contra tuturor regulilor fiziologice.

C. Femeia nu și recunoaște copilul pe motivul că ea nu a fost nici odată mamă, sau D) Recunoaște că a fost mamă, că are un copil pe care-l recunoaște ca al său, dar numai recunoaște și pe al doilea, de oarce dânsa pretinde că a fost mamă o singură dată, iar nu de două ori.

Toate aceste probleme sunt de competența Medicului-legist el trebuie întrebat de judecători asupra posibilității cazurilor de mai sus, el le poate uneori deslegă în un fel sau în altul, stabilind astfel posibilitatea maternității, pe care o invocă un tânăr oarecare. 2)

84. Ajungem la chestiunea atât de palpitantă a Cercetării paternității care a dat loc la numeroase discuțiuni, din care unele, din cele mai interesante. Admisă în un mare număr de state din Europa și America, combătută în Franța, Cercetarea paternității a fost admisă aci prin legea din 1912. La noi în România ea nu este admisă căci Art. 307 C. C. R. zice: „Cercetarea paternității este oprită. La caz de răpire, când epoca răpirei va corespunde cu cea a zămislirii copilului, răpitorul va putea fi declarat, după cererea părților interesate, de părinte al copilului. Acest articol era o traducere fidelă a art. 340 C. C. F. care a fost suprimat și înlocuit după cum urmează.

Legea concernând cercetarea paternității din Franța.

Legea din 16 Noembrie 1912

Art 1. Art. 340 C. C. relativ la Cercetarea paternității este înlocuit cu următoarele dispozițiuni:

„Paternitatea fără căsătorie poate fi juridicește declarată:“

- a) În cazurile de răpire sau viol, atunci când epoca violului sau a răpirei vor coincide cu epoca concepțiunii (zămislirii);
- b) În cazurile de seducțiune săvârșită prin mijloace frauduloase, abuz de autoritate, făgăduinți de căsătorie, și dacă există un început de probă prin scris așa cum îi înțelege termenii Art. 1347;
- c) În cazurile în care există scrisori sau orice altă dovadă

1) Uneori se întâmplă cazul contrar, mama copilului natural vrea să dovedească maternitatea pentru a lua parte la moștenire sau a avea dreptul la întreținere de fiul ei.

scrisă privată, venind din partea presupusului tată, din care ar rezulta o mărturie neechivocă de paternitate;

d) În cazul în care presupusul tată și mama au trăit împreună în concubinaj, în tot timpul perioadei legale a concepțiunii;

e) În cazul în care presupusul tată a crescut sau a contribuit la întreținerea și la educația copilului în calitate de tată.

„Acțiunea recunoașterii paternității nu va fi primită:

a) Dacă se va dovedi că, în perioadă legală a concepțiunii, mama a avut purtări rele, sau relațiuni sexuale cu un alt individ.

b) Dacă pretinsul tată a fost, în timpul aceiași perioadă, sau din cauza îndepărtării, sau din cauza vre unui accident oarecare în imposibilitate fizică de a fi tatăl copilului. În timpul minorității lui, mama, chiar fiind minoră, are singura calitate de a deschide o asemenea acțiune.

Dânsa va fi datoare — căci în caz contrar nu se va mai ține socoteală de cererea ei — de a deschide acțiune în cei doi primi ani, care urmează nașterea copilului. Totuși în cazurile prevăzute sub literele d și e de mai sus, acțiunea va putea să se deschidă până la expirarea celor doi ani care vor urma încetarea, sau a concubinajului, sau a participării pretinsului tată, la întreținerea și la educațiunea copilului.

Mama fiind împedicată prin deces, interdicție sau absența de a cere recunoașterea paternității, acțiunea va fi deschisă conform cu dispozițiunile art. 389.

Dacă acțiunea n'a fost deschisă în timpul minorității copilului, acesta o va putea deschide în cursul anului, care va urma imediat majoritatea sa.

Art. II. Art. 39, paragraf I. al legii din 29 Iulie 1881, se completează prin cuvintele „și ca urmare desbaterilor proceselor declarațiune de paternitate.”

Art III. Paragraful 2 al Art. 400 C. P. este completat cu următoarea dispozițiune:

«Aceiași pedeapsă va putea fi aplicată de tribunalul civil sesizat de o cerere în declarație de paternitate, celui ce va intenta acțiune, atunci când se va dovedi că a fost de reă credință. Se va putea pronunța chiar și o interdicere de a locui în o rază determinată, timp de minimum 5 ani sau 10 maximum.

Art. IV. Această lege este explicabilă și în Algeria etc.

O lege aproape identică există și în Belgia votată în Aprilie 1906. La noi în România nu există încă, totuși în unele împreju-

rări conform Art. 307 C. C. R. paternitatea se poate cercetă, la caz de răpire, când epoca răpirei va corespunde cu cea a zămislirii copilului, răpitorul va putea fi declarat după cererea părților interesate, de părinte al copilului¹⁾).

Așa dar, pentru ca să se poată porni acțiune potrivit Art. 307 C. C. R. trebuie neapărat ca să se dovedească că momentul răpirei, corespunde cu acel al zămislirii copilului. Prin urmare cu cât acțiunea se va deschide mai curând după nașterea copilului, cu atât șansele de succes vor fi mai mari.

Și de data aceasta, tot Medicul-legist va fi întrebat pentru ca din răspunsurile sale să se poată lumina justiția; întrebările ce i se pot pune sunt cam cele ce urmează.

A) Copilul ce se prezintă astăzi, poate avea vârsta regulată a concepțiunii, este el la termen și prin urmare a putut fi zămislit cu 270—275 de zile înainte de epoca ce coincide cu răpirea d-șoarei X?

B) Copilul ce se prezintă nefiind la termen, se poate preciza vrăsta lui, la câte luni s'a născut și prin urmare se poate stabili o relațiune dintre vârsta copilului, zămislirea lui și răpirea care s'a dovedit, că a avut loc cu 210 zile înainte?

C) Se poate stabili filiațiunea dintre copilul X și presupusul tată Y prin asemănarea între ei, sau anomaliile de conformațiune a cutărui sau cutărui organ?

Acestea sunt întrebările cele mai comune care se pot pune Medicului legist, la care se pot adăoga și altele după trebuința cauzei. Omul artei va putea răspunde la unele din ele, mai cu seamă atunci, când acțiunea se va deschide fără întârziere după nașterea copilului.

Legea cercetării paternității a adus oare un real serviciu societății, copiilor naturali și femeilor înșelate? Părerile sunt împărțite, unii autori sunt pentru, alții contra. D-l *D. Alexandresco* denumeste barbară și inumană nepermiterea cercetării paternității, căci zice d-sa, ea pe de o parte înlesnește seducțiunea, iar pe de altă parte nesocotește dreptul copilului și dreptul mamei. De aceeaș părere este spre pildă și d-l *Emile de Saint-Auban*²⁾ avocat la Curtea de Apel din Paris, care

1) Acest articol este o traducere fidelă a art. 340 C. C. F. Care a dispărut prin legea din 1912.

2) *Henri Lavollée*. Code manuel de la recherche de la paternité. Paris 1913.

în prefața monografiei scrisă de d-l *Henri Lavollée* zice că: Desființarea Art. 340 C. C. F. este o reabilitare a conștiinței, de oare-ce el patronă o nedreptate și o ferocitate.

Alții sunt contra unei asemenea legi, sub cuvânt că ea nu ar face decât să patroneze scandalurile, une-ori șantajele fără a aduce nici un folos nici copiilor naturali, nici femeilor înșelate sau părăsite.

Noi credem că este ceva de făcut în aceasta privință, cum că o constrângere a celor ce abuzează de naivitatea sexului slab, trebuie îngădită prin un text oare-care, dar că de oare-ce o astfel de lege ar da loc la o sumă de abuzuri și șantaje, Medicul-legist și judecătorul trebuie să lucreze cu multă prevedere, înainte de a'și formula o părere și a pronunța un verdict.

Cu acest paragraf am terminat de comentat din punctul de vedere Medico-legal articolele C. C. R. care se referă la Crimele și delictele având ca punct de plecare instinctul generațiunii, am terminat partea juridică al acestui studiu, în paginile ce urmează vom privi lucrul, numai din punctul de vedere științific medico-legal.

PARTEA II

ATENTATELE LA BUNELE MORAVURI DIN PUNCTUL DE VEDERE MEDICO-LEGAL

CAPITOLUL XII

PRINCIPII GENERALE ȘI REGULE DE EXPERTIZĂ

85. Statistica At. B. M. pe un period de 25 de ani. 86. Istorical At. B. M. 87. Istorical Perversiunilor și Inversiunilor Sexuale. 88. Idem în Italia și vechea Roma. 89. Idem în Extremul Orient. 90. Procedeu de examen în materie de At. B. M. 91. Anatomia organelor genitale externe feminine. 92. Descrierea Membranei Himen. 93. Persistența membranei Himen după Coit. 94. Ruperea himenului și vaginului în urma Coitului. 95. Diferitele forme de Himen.

85. În un period de 25 de ani între 1896—1921 am avut de examinat în mod oficial—trimise de diferite instanțe judecătorești—un număr de 365 cazuri de Atentate la pudoare. În afară de acestea am mai examinat după cererile părinților un număr de 35—40 fete, cărora le-am eliberat certificate cum că copilele lor fuseseră victima unui atentat, sau din potrivă că ele erau virgine.

În fiecare an, eliberez 15—16 certificate, cerute de părinții fetelor sau de însăși acestea, prin care constatăm că ele sunt virgine și că cele debitate de vecini răutăcioși, sunt calomnii. Cu aceste certificate se servesc părțile interesate, pentru a

intentă proces calomniatorilor, dovedind că cele calomniate sunt virgine și că prin urmare, epitetele debitate contra lor, sunt inexacte.

Cărțile clasice înșiră statistici de pagini întregi, din care reiesă că, atentatele contra bunelor moravuri, sunt mai frecvente în unele regiuni decât în altele, sau că unele sezoane influențează frecvența acestora. Nu vom urmă acest obicei, cu atât mai mult cu cât, din observațiunile noastre timp de un sfert de veac, nici o normă și nici o regulă nu se poate stabili, în această privință.

Am avut de examinat victime de atentat la pudoare și iarna ca și vara, săvârșite și de tineri ca și de oameni mai în vârstă, după cum au fost anotimpuri în care, atentatele erau rare, pentru a deveni mult mai frecvente în același anotimp anul următor. Nici o regulă dar în această privință, după cum nimic nu se poate stabili precis, în ceea ce privește profesiunile victimelor sau a atentatorilor.

În ceea ce privește pe noi personal, victimele de atentat la pudoare, viol, deflorare, etc., ce am examinat, aveau vârsta între 10—14 ani. Am avut un singur caz de viol asupra unei fetițe de 5 ani, un altul asupra unei fete virgine în vârstă de 23 ani.

Din cazurile de atentat ce am examinat, au fost 6 cazuri de pederastie și unul de bestialitate; restul au fost cazuri de atentat la pudoare, viol, deflorări sau numai de încercări de deflorare unele din ele izbutite, altele nu.

— 86. În rândurile ce urmează ne vom ocupa de Istoricul Atentatelor contra bunelor moravuri; autorii cari au scris asupra acestei chestiuni susțin ceea ce urmează.

De oare ce fapte în genul acestora, au fost în totdeauna considerate ca din cele mai degradante, morala ca și religiunea au făcut ca ele să fie pedepsite pe timpuri, cu pedepsele cele mai grave.

Legile ebraice, cele grece și romane, pedepseau violul și deflorarea cu moartea, pedeapsă care se aplică și mai târziu culpabililor de asemenea acte. Unii din ei erau arși de vii, alți dați pradă fiarelor sălbatice. Sub Carol cel Mare și Ludovic al XV (1730) se mențin aceleași pedepse; doi pederasti sub domnia acestui din urmă rege, sunt arși de vii, pe una din piețele publice ale Parisului.

Revoluția franceză din 1791, aduce o schimbare în felul pedepselor și atentatele contra bunelor moravuri numai sunt pedepsite cu moartea, decât atunci când și victima murea din cauza sălbăticiiei cu care se săvârșise atentatul. Cu toate acestea Perversiunile simțului genital de care vom vorbi în un capitol special, perversiuni sau inversiuni după expresiunea unor autori, au existat în totdeauna în epoca antică, la primele popoare civilizate de pe vremuri. Dar chiar mai mult decât atât, Inversiunea simțului genital adică Plăcerea unei satisfacțiuni sexuale prin raporturi între indivizi de acelaș sex — bărbat cu bărbat sau femeie cu femeie a fost tolerată, admisă și chiar cântată de strămoșii noștri, a căror imaginație satiriazică a depășit cu mult — în unele împrejurări, — chiar depravațiunea dusă la extrem din timpurile noastre moderne.

Moll ¹⁾, Chevalier ²⁾, Tourdes ³⁾, Thoinot ⁴⁾ și alții au făcut descrieri complete, în ceace privește istoricul inversiunilor sexuale — atentatele la bunele moravuri de astăzi — am cules de la aceștia și reproducem textual din tratatele lor, rândurile ce urmează.

87. Trebuie de observat că în timpurile de de mult, o bună perioadă de vreme, inversiunea sexuală a consistat numai în relațiunile sexuali între bărbați, în pederastie. După Chevalier în Geneza israeliților la Cap. C L X X se găsește câteva rânduri din care ar reeși că jidovii de pe vremurile lui Abraham, practicau pederastia în mod obicinuit; iată ce zice Chevalier că a găsit în Geneza: „Când acei doi îngeri care venise să anunțe patriarhului că soția sa Sarah în vârstă de 6 ori 20 de ani, va da naștere unui fiu, merseră la Sodoma și se opriră în casa lui Loth pentru a trece noaptea, locuitorii orașului, înainte de a se culca, inconjurară casa, vroind să abuzeze de ei, și strigând pe Loth îi spuseră: Unde sunt acei doi tineri frumoși care s'au oprit la tine în noaptea aceasta? Spunele să iasă din casă ca să-i vedem și noi.

„Preoții, funcționari ai cultului de prin Templuri, erau recrutați numai din tineri frumoși și bine făcuți, cărora li se zmulgea barba și părul pubian, li se ungea corpul cu felurite mirodenii și care apoi se pederastiau în numele zeului al Madianitelor.

1) *Moll*. Perversions de l'instinct génital. Paris 1893.

2) *Chevalier*. L'inversion sexuelle. These de Lyon 1893.

3) *Tourdes et Metzguer*. Traité de Méd. légale. Paris.

4) *L. Thoinot*. Attentats aux Mœurs. Paris 1898.

(Reprodus textul din cartea lui Chevalier).

Cultul lui Baal, nu era altceva decât prostituția pederastică pusă sub protecția divinității, iar *Sodoma și Gomora* cetățile antice, erau recunoscute ca leagăn al obiceiurilor omosexuale. Din această cauză divinitatea le-a distrus prin foc. Astfel de obiceiuri rușinoase se practicau aproape în mod public până la sosirea lui *Moisi*, care începu a pedepsi cu cea mai mare asprime omosexualitatea. În capitolul XX al Genezei, Moisi zice: „Dacă un bărbat se va culca cu un alt bărbat, și se va împreuna cu el ca cu o femeie, ambii vor comite o infamie; ei vor trebui pedepsiți cu moartea, iar sângele lor să cadă asupra lor însuși.“

Babilonul, Fenicia, Chiprul — zice Chevalier erau leagănul prostituției pederastice, care era recunoscută oficial alături de prostituția religioasă feminină. Mitologia spune că zeii și Semi — zeii chiar, se îndeletniceau cu omosexualitatea. Jupiter eroul a atâtea aventuri galante feminine, ar fi avut și el o slăbiciune masculină pentru numitul Ganimed.

În Grecia antică se petrec și se găsesc aceleași obiceiuri, cea ce a făcut ca să se denumească această inversiune sub numele de Amor grec. În tratatul lui Thoinot sunt reproduse după cărțile lui Moll și Chevalier ceea ce urmează, pe care la rândul nostru le reproducem în rezumat.

Sparta, Elida, Atena, Beoția dar mai cu seamă *Creta* orașe înfloritoare pe vremuri, erau în același timp și leagănul omosexualității. În Creta se răpiau adolescenții tineri și frumoși, după cum se răpesc încă astăzi fetele tinere, care mai pe urmă se fasonau după cum am spus mai sus, pentru pederastie. Moll spune că în Creta, tinerii aparținând familiilor cele mai de seamă, considerau ca o necinste, faptul de a nu avea nici un amant, iar Xenofon spune că în Beoția, împreunarea sexuală între tineri, era considerată ca o adevărată căsătorie matrimonială; acelaș, lucru se petrecea și la Sparta.

Atena zice Thoinot a fost un adevărat focar de omosexualitate, cu atât mai mult cu cât legile lui Solon, erau foarte liberale, în această privință. Se pare că cei mai celebri oameni ai Greciei antice, au fost omosexuali.

Chevalier din cartea căruia reproducem rândurile de mai jos, spune că renumitul Alcibiade, a avut în tinerețea lui numeroși amanți, între care și pe filosoful Socrate. Să pretinde că acesta fiind atât de pornit pentru aceste obiceiuri, întrebuițată în mare

parte toată splendoarea filosofiei sale, pentru a atrage și a corupe tineretul, cea ce a determinat pe concetățenii săi, să-l condamne la moarte.

Unii din contemporanii lui Socrate, cum sunt spre pildă Platon și Xenofon, au căutat să reabiliteze memoria ilustrului filosof, susținând că amorul acestuia pentru tineri, eră o simplă dragoste estetică-psihică; alții ca de pildă Aristofan au susținut contrariul, făcând din Socrate un tip de omosexual. Tot în Grecia antică zice Thoinot, se practică și amorul feminosexual. *Safo și Lesbos* au fost se pare inițiatoarele acestui gen de depravațiune, de unde și numele de Amor lesbian sau Safism.

Spre onoarea profesiei medicale, aceste obiceiuri au fost veștejite și oprite de părinții medicinei de pe vremuri, ca dovadă jurământul pe care medicii de atunci îl depuneau, înainte de a fi admiși în corporațiunea medicală. Să știe că odinioară, nimeni nu eră admis a practica nobila dar spinoasa meserie a medicinei, înainte de a depune un jurământ, cunoscut sub numele de *Jurământul lui Hipocrat*, în care se găsesc între altele, rândurile următoare:

„În orice casă voi intra, nu o voi face decât pentru a căuta și trata bolnavi, ferindu-mă de orice faptă necorectă, dar mai cu seamă, ferindu-mă de a seduce femeile ca și pe *tineri sau adolescenți fie ei liberi, fie sclavi.*”

Din cele ce preced se vede că Grecia clasică, dacă în adevăr a fost patria civilizațiunii antice, a fost în același timp și leagănul inversiunilor sexuale duse la extrem. Care să fie cauza acestui delir erotic, care denotă până la un oarecare punct, o decadentă morală, în disproporție cu acea stare atât de avansată ca lumină și intelectualitate? Cedăm cuvântul regretatului Prof. Thoinot din cartea căruia extragem următoarele rânduri, pentru a justifica această pretinsă depravațiune:

„Grecii vechi — zice Thoinot — erau foarte entuziaști de frumuseța fizică corporală și mai cu seamă de virilitatea adolescenților, care devenea și mai plastică și mai atrăgătoare prin modul lor de trai, ce eră în obiceiuri pe atunci: gimnastica, jocurile atletice sau olimpice și altele.

„Femeia greacă măritată, eră ținută la distanță și puțin considerată. Cu o instrucție foarte mediocră, închisă tot timpul în gineceu, dansa nu avea decât o singură destinațiune: funcțiunea de reproducțiune și creșterea copiilor. Aceasta eră cauza pentru

care, tinerii greci căutau în societatea curtezanelor și a tinerilor frumoși, conversațiunile și plăcerile vrăstei și instrucțiunii lor, pe care ei nu le puteau avea la dâșii acasă. Or, de aci numai un pas până la complectarea acelor distrațiuni și plăceri prin omosexualitate, consecință fatală a vremurilor și împrejurărilor în care se găseau Atenienii, Cretanii etc."

88. Dacă trecem la alte regiuni, iarăși renumite pe vremuri — *Italia și Vechea Roma* — se constată și aci că omosexualitatea s'a practicat în toate timpurile, în toate clasele sociale de bărbați de toate vrăstele. Istoria însă nu este precisă asupra faptului care încă și astăzi este în litigiu, acela de a se ști de unde și cum s'a înrădăcinat în moravurile strămoșilor noștri Romani, aceste obiceiuri de perversiune. Unii autori pretind că ele au fost aduse de Cartagenieni și de Greci, alții că ele s'a născut ca o urmare firească a depravațiunii și decadenței moravurilor, fără a fi importate de nimeni.

Ori cum ar fi lucrul, Romanii au dus la extrem în unele timpuri aceste inversiuni sexuale, întrecând chiar cu mult și lăsând în urmă, depravațiunea vecinilor lor.

Chevalier zice în cartea lui că la Roma, există o prostituție pederastică publică și alta privată, prostituții pederaste fiind recrutați dintre copii, sclavi sau streini. Aceștia ca și în Grecia antică erau dresați și fasonați în acest scop: epilați, unși cu parfumuri tari, cu părul lung și frizat, cu mersul legănat, ei erau îmbrăcați cu haine de culoare verde, de unde și numele de *Galbanati* sub care erau cunoscuți. Thoinot zice în tratatul său că, acei care erau destinați pentru prostituția pederastică, erau mutilați încă din cea mai fragedă copilărie; împăratul *Domițian* opri prin o lege specială aceste obiceiuri barbare. Dar și prostituția privată era foarte la modă; iată ce spune Chevalier în această privință. „Familiele Patricianilor aveau obicei de a da fiului lor, de îndată ce acesta devenea puber, un tânăr sclav frumos, care se culcă împreună cu stăpânul său, și care era obligat a-i satisface plăcerile și pasiunile“.

Dar perversiunile și prostituția, ajunseră la culme sub Cezar, și mai cu seamă sub succesorii lui. *Tiber* era un pervertit tip, care practică desfrânarea și cu bărbații și cu femeile. *Neron* continuă aceleași obiceiuri, el face să se castreze numitul *Sporus* cu care mai pe urmă se insoară. *Comod* avea în palatul

său 300 de femei dar și 300 de tineri, iar Moreau de Tours¹⁾ scrie despre desfrănatul Heliogabal rândurile următoare:

„Acesta intră la Roma îmbrăcat în o rochie de mătase cu o coadă lungă, cu obrazul pudrat, cu sprâncenele făcute, cu părul văpsit.

„Cele mai de multe ori se îmbracă femeiește, se intitula împărăteasă, conferind celor cu care se prostituă, cele mai mari demnități ale statului. El își recrută amanții de prin circuri, lupanare sau armată. Militarii care desrobiră Roma de acest desfrănat, îl puseră în țepă introducându-l în anus, pentru ca el să moară astfel după cum a trăit“.

Dragostea între femei — Safismul sau amorul Lesbian a fost în floare multă vreme la Vechea Romă, femeile ce practica astfel de obceiuri erau cunoscute sub numele de Tribade, Sugătoare etc.

Dar se pretinde că aceste depravațiuni au mers, și mai departe, ajungând sub împăratul Caligula²⁾ la apogeu. Acesta care era tot atât de crud pe cât era de desfrănat, a imaginat cel dintâi, bestialitatea—relațiunile sexuale cu animalele. Se pare că avea între altele o cățea favorită și că de multe ori i se aduceau viței noi născuți, pe care încă fiind calzi—de oarece d'abia erau fătați, îi încălecă, Caligula așa pretinde istoria—a încălecat o bună parte din seria animală. Înainte de a fi asasinat de Chérésas, el avea relațiuni cu păsările mari ca de pildă curcile, cărora în momentul spasmului, un sclav era obligat de a-i tăia gâtul, ceea ce făcea ca plăcerea lui Caligula să fie și mai voluptuoasă.

Italia urmașa Romei, nu a rămas mai în urmă de predecesoara sa. Papii au fost pe vremuri aproape toți omosexuali, desfrânările și cruzimile de pe timpul familiei Borgia, sunt cunoscute și legendare.

Franta urmând pilda vecinilor săi, nu s'a lăsat mai jos. Regele Henri III avea un întreg escadron de tineri numiți Les Mignons, lucru ce se urmă sub Henri IV, Ludovic XIII și Ludovic XIV. Chevalier reproducând după Voltaire cele ce se petreceau la curțile regale, scrie ceea ce urmează.

1) *Moreau de Tours*. La Psychologie Morbide Paris 1887.

2) Caligula era împăratul roman care ar fi vroit, ca întregul imperiu roman să aibă un singur cap, pe care să poată să-l taie din o singură lovitură de săbie.

«Fiica Regentului—Regina Spaniei în vrâstă abia de 16 ani—subjugă pe toate cameristele pe care le credea pasionate, acele care nu se supuneau capriciilor sale, erau imediat puse în fiare iar apoi isgonite».

În Germania omosexualitatea se practica pe o scară întinsă; istoria spune că *Frederic cel mare al Prusiei* ca și fratele său *Principele Henric*, erau amândoi pervertiți și invertiți.

Caterina Rusiei a avut tot atâtea amante pe cât a avut și amanți, iar Regii Angliei *Henric VIII* și *Jacob I* au fost recunoscuți ca omosexuali. *Raffalovitch* ¹⁾ spune că același lucru se petrecea și sub domnia regelui *Carol I al Angliei*; care însă desgustat de depravațiunile supușilor săi, condamnă la moarte pe trei nobili care erau recunoscuți ca pederasți.

89. În extremul Orient—China, Japonia—obiceiurile omosexuale și diversele perversiuni s'au practicat și se pare că se practică încă și astăzi, pe o scară foarte întinsă. Din revistele speciale ce am consultat asupra acestui punct reiesă ceace urmează.

Perversiunile și Inversiunile. sexuale au fost introduse în imperiul celest, de unul din împărații dinastiei Nán care a domnit cu 200 de ani înainte de Christos. Tching-Nán unul din împărații acestei dinastii, se amoretă de unul din miniștrii săi, și îl ridică la cele mai mari demnități; el construiește un palat pentru acest favorit, în care mai pe urmă—Perversiunile și mai cu seamă Pederastia aveau o consacrațiune oficială. În acest palat numit Nán-Fu succesorii lui Tchnig-Nan, puseră pe tinerii care erau destinați a servi pasiunile lor depravate. Un lux extraordinar este întreținut în acest fel de Templu al prostituțiunii, lux și curățenie lăsat la îngrijirea așa numiților Sin-Kon, servitori ai palatului care sunt castrați.

Tinerii destinați a se prostituă sunt toți castrați, căci o erecțiune la pederastul pasiv, ar constitui cea mai degradantă neobrazare.

Actualmente pederastia este foarte răspândită în Imperiul Celest, care se practică în anumite case de prostituție pederastică. Băieții între 8—10 ani sunt preferiți fetelor, care sunt mai căutați și mai scump plătiți.

În afară de casele de prostituție masculină, care sunt tolerate

1) *Raffalovitch*. Uranisme et unisexualité Paris 1896.

de poliție, aceasta se practică pe o scară destul de întinsă în mod clandestin în alte locuri și în special la bărbieri și coafori.

Mai există în China o categorie de pederasti care de la vârsta de 4—5 ani sunt supuși unui exercițiu și unor practice care-i fac mai apti pentru aceasta. În fiecare zi se fac acestor copii masajele speciale a regiunilor fessiere, apoi cu încetul li se introduce în anus dilatoarele de volum progresiv, destinat a-l lărgi. În același timp acestor copii li se dă oare-care instrucție: ei învață canto, învață a cânta din un instrument oare-care, învață a citi și a face versuri. În fiecare zi ei fac câte o baie, iar corpul lor este uns cu diferite mirodenii.

În Japonia lucrurile se petrec cu o mai mare discrețiune, pederastia modelându-se după obiceiurile din Vechea Europă.

90. Se va proceda la examenul unei victime de atentat la pudoare—fată virgină sau fată deflorată—observând următoarele reguli. Pe cât posibil, dar mai cu seamă dacă cel ce face examenul este o persoană oficială—Medic-legist pe lângă un tribunal, medic de oraș, de județ etc., acesta să nu proceda la un asemenea examen, decât în urma unei adrese oficiale, emanată dela o autoritate oarecare: Parchet, jude-instructor, Tribunal.

Examenul trebuie să fie făcut în totdeauna în prezența unei alte persoane, de obicei în prezența aceleia care întovărășește victima, tata, mama, delegatul parchetului sau o altă persoană analogă. În nici un caz medicul nu trebuie să facă examenul între patru ochi,—el și cu victima—iar în R. M. L. va trebui să noteze în afară de descrierea amănunțită a cazului—numele persoanei care a asistat la acel examen, precum și ziua și pe cât posibil ora când l'a făcut.

Când este vorba de un adult sau chiar de un adolescent, examenul organelor genitale nu trebuie făcut decât cu consimțământul pretinsei victime; când este vorba de un copil, tata, mama sau cel ce întovărășește victima, trebuie să consimtă. În nici un caz examenul nu trebuie făcut forțat, căci în asemenea condițiuni, medicul însuși ar putea fi învinuit de atentat la pudoare. Dacă victima refuză cu persistență de a se lăsa să fie examinată, Medicul-legist nu trebuie să insiste dar să refere cazul autorităților care l-au însărcinat cu această misiune; dacă victima are menstruația, examenul se va amâna până când va fi cu totul curată.

Uneori se poate decide, se poate stabili atentatul, în urma unui singur examen; alteleori însă examenul trebuie repetit de două ori sau chiar de mai multe ori, mai cu seamă atunci când victima este atinsă de o afecțiune venerică, a cărei manifestațiune nu sunt destul de pronunțate, pentru a se putea preciza diagnoza. Examenul trebuie făcut complet, adică trebuie examinat corpul în întregime și notat dacă există sau nu pe el urme de violență. Apoi victima se va așeza pe o masă specială de speculum și se vor examina cu deamănuntul, organele genitale externe după cum urmează: nimfele mari, nimfele mici, vaginul, himenul, furșeta, fossa naviculară, perineul, anusul, ganglionii inguinali, uretra și leziunile de violență ce există sau nu, pe aceste organe. Se va culege câteva picături dacă există secreție sau scurgere uretrală și vaginală, se vor întinde pe o lamă microscopică pentru un examen ulterior, iar dacă rufele victimei vor fi pătate de sânge sau de alte pete, se vor conserva și acestea, pentru a se vedea mai târziu din ce sunt compuse petele.

Se va proceda și la un interogator sumar al victimei, lăsând și făcând pe cât posibil să vorbească ea însăși și nu prin intermediul persoanei care o însoțește după cum se practică de obicei, iar în raportul Medico-legal în afară de faptul că, nu se va consemna decât ceea ce este strict necesar, pentru stabilirea diagnozei, Medicul-legal va mai avea grijă de a mai adăuga că, istoricul faptelor pe care neputându-le controla și neavând siguranța de exactitatea lor, nu-și ia nici o răspundere cu alte cuvinte, în comemorativul raportului medico-legal el va scrie cam așa: *D-ra X ne spune că;* sau *copila pretinde că;* aceasta însemnează că medicul nu-și ia nici o răspundere asupra împrejurărilor mai mult sau mai puțin fanteziste, istorisite de victimă și că ele pot să fie exacte dar pot fi și inventate. Numai observând aceste reguli se va redacta R. M. L. având ca normă principiile generale menționate de noi în precedenta lucrare de medicină-legală¹⁾.

91. *Anatomia organelor genitale feminine.* Organele genitale externe ale femeii care interesează medicina legală în materie de atentate la pudoare sunt cele următoare:

a) *Nimfele mari sau buzele mari.* Acestea nu sunt decât

1) Dr. G. Bogdan, 68. Rapoarte Medico-Legale model p. 5, Craiova edit. Samitca 1920.

niște falduri ale pielei coapselor, albe sau mai bine zis de aceeași culoare ca și restul pielei corpului. Ele sunt tapitate pe partea lor internă, de o mucoasă în general roză și lucioasă, datorită unei mici secrețiuni, care se găsește în mod normal la vulva oricărei femei. La fetele nubile, nedeflorate, dacă mai cu seamă ele sunt bine nutrite, aceste nimfe mari sunt groase, dublate de țesut celular, ceea ce face că ele, chiar când pacienta se află pe masa de speculum cu picioarele în scări, sunt lipite una de alta, închid vulva, așa că medicul este obligat să le dea într-o parte cu degetele, ca să poată vedea celelalte organe genitale. Nu mai este tot așa și la femeile măritate, sau chiar la fetele virgine dar care sunt slăbite și la care nimfele mari nealipindu-se între ele, lasă vulva meru deschisă. Pe aceste nimfe mari, mai cu seamă pe partea lor internă, se găsesc în cazuri de atentat la pudoare cu violență, diferite leziuni ca zgârieturi, jupuituri etc. Dela muntele lui Venus de unde încep, ele se înfrunesc la partea lor inferioară prin un fel de punte, care face un ușor relief și care se numește *furșetă*.

b) *Nimfele mici sau buzele mici* se văd imediat ce se îndepărtează nimfele mari; ele încep la diametrul transversal al vaginului, ele sunt la virgine mult mai subțiri, mult mai fine decât nimfele mari, au o culoare roză și generalmente sunt acoperite de acestea.

După stabilirea regulată a raporturilor sexuale, ele se îngroașă, iau o culoare mai cenușie și uneori sunt chiar mult mai dezvoltate, încât depășesc nimfele mari. Și acestea ca și celelalte, prezintă sgârieturi și leziuni, atunci când au fost supuse unui atentat violent, în care mâinele și unghiile agresorului, au căutat să învingă rezistența victimei.

c) *Cliitoricele* este un organ-erectil situat sus, lângă orificiul uretral. El are dimensiunile cele mai variate uneori foarte scurt, alte ori mai lung, poate câte odată să fie așa de voluminos, încât să semuiască la unele femei un fel de penis; după unii autori această hipertrofie ar fi datorită onanismului; în tot cazul în un examen medico-legal de atentat la pudoare, să vârșit de o femeie asupra alteia, el trebuie examinat și descris.

d) *Furșeta* după cum am spus mai sus, este un fel de punte datorită împreunării buzelor mari la partea lor inferioară; rezistența acesteia este variabilă, ea dispăre cu timpul sub influența nașterilor și a raporturilor sexuale; înapoia acesteia se găsește

e) *Foseta naviculară* un fel de infundătură mai mult sau mai puțin adâncă, care desparte furșeta de himen.

Tardieu pretinde că adâncimea acestei fosete este datorită, tentativelor repetate de coit necomplet; alții autori ca de pildă *Brouardel*, nu împărtășesc această părere și văd în adâncimea acestei fosete, o dispoziție congenitală.

Himenul. Membrana aceasta are o foarte mare importanță în medicina legală, cu atât mai mult că dânsa se poate cu greu studia și vedea. La bolnavele din spitale nu există mai nici odată, din care cauză Studenții în Medicină viitori doctori, nu au putința să o vadă și să o studieze. În afară de aceasta formele sale ca și consistența acesteia sunt așa de variabile, încât studiul și cunoștința ei aprofundată, nu se poate face decât în curs de câțiva ani. Nu mai este tot așa și pentru Medicul legist, acesta prin faptul specialității sale, are ocaziunea de a o vedea mult mai des decât ceilalți medici, așa că dânsul este în măsură de a-i da o descripțiune mult mai complectă și mai detaliată.

Existența membranei himen la fetele virgine a fost mult timp negată chiar de cei mai mari anatoomiști: *Vesale* nu o cunoaște¹⁾ el nu o menționează, pretinzând că este o pură fantezie și trebuie să ajungem până la celebrul chirurg și anatomist francez *Pineau* în 1592, pentru ca să o vedem descrisă.

Himenul există la orice virgină, aceasta e regula generală; cu toate acestea D-rul *Roze* din Strasburg în teza sa din 1865, a publicat câteva cazuri de absența himenului la unele virgine; aceste cazuri sunt puse la îndoială de toți autorii, cari pretind că această absență incompletă a membranei himen, eră datorită unei opriri în dezvoltare²⁾.

Este exact că *Pineau* dă o descripție cam fantezistă acestei membrane, dar nu este mai puțin adevărat că *Pineau* spune următoarele cuvinte: „S'a văzut uneori himenul intact la femei însărcinate, că această membrană având câte odată în momentul regulelor o rezistență foarte slabă și se lasă să fie dilatată, fără a se rupe, din care cauză, soțul legitim a putut să aibă asupra soției sale, bănueli cari nu erau fondate“, aceste cuvinte ale lui *Pineau* exprimate la finele secolului al 16-lea, își găsesc încă și astăzi aplicațiunea lor în multe împrejurări, ele nu trebuiesc să fie uitate.

1) *Gabrielle Peillon* Etude historique sur les organes génitaux de la femme. Thèse de Paris 1891.

2) Se pare că din seria animală numai hiena are himen.

Situațiunea membranei himeneale, in ceea ce privește profun-
ditatea ei vaginală, nu este aceeași la toate epocile vieții. La
fetele mici care nu au trecut vârsta de 3—4 ani, ea este foarte
profundă, profunzitate ce este încă și mai adâncită, prin pre-
zența unui țesut celular gros, care tapisează nimfele mari și
care nu permite îndepărtarea lor, pentru a vedea vaginul fără,
de a provoca copilei oarecare dureri. Nu mai este tot așa și la
fetițele care au aceeași vârstă, dar care sunt slăbite, rău nutrite,
slăbire care in unele împrejurări devenind și mai mare din cauza
unei boli, membrana himen se poate vedea imediat ce s'a înde-
părtat nimfele mari. Pe măsură ce copila înaintază in vârstă,
himenul, tinde din ce in ce a se apropia de intrarea vaginului,
așa că la fetele care au ajuns la vârsta de 15—16 ani, ea face
ca un fel de perdeă, la intrarea conductului vaginal.

Recunoașterea membranei himen, prezența sau absența ei,
ruperile sau creștăturile ei naturale, constituiesc o sumă de greu-
ități, pe care tânărul medic neexperimentat are de întâmpinat in un
caz anumit de viol sau Atentat la pudoare. De câte ori nu am
văzut medici care fără nici o pregătire suficientă in specialitatea
Medicinii legale, afirmau ruperi himeniale, la un himen intact,
normal, și făceau—bine înțeles din eroare—să se deschidă, ac-
țiune și să se perindeze la instrucție uneori chiar să se închidă
in prevenție, oameni nevinovați și aceasta, numai grație con-
cluziunilor greșite ale medicului delegat de parchet, spre a exa-
mină pretinsa victimă, violată și deflorată.

Himenul ca să zicem așa ia uneori aspectul unei a treia perechi
de nimfe, are o consistență și o grosime foarte variabilă. Uneori
de grosimea unui milimetru, având aspectul unei foițe de ceapă
alteori are o grosime ceva mai mare. Consistența sa este iarăși
foarte capricioasă, uneori foarte elastică și moale, alteori este
tare, aproape cartilagioasă.

Pentru a se putea vedea membrana himen și a se putea exa-
mină după toate regulile artei, se va proceda după cum ur-
mează de către Medicul legist; se va evita astfel pe cât posibil,
cauzele de erori la care eventual el poate fi expus.

La fetele nubile, examenul se face cu oare-care ușurință, dar
fetițele mici care se sperie de acest examen și care nu stau
așa după cum le-ai așezat, acest examen une-ori prezintă oare-
cari dificultăți; pentru a se înconjura de toate garanțiile posi-
bile, recomandăm ceea ce urmează.

În primul rând trebuie ca examenul organelor genitale și prin urmare a himenului să se facă pe masa de speculum, în decubitus dorsal cu gamba flectată pe coapse, cu coapsele flectate pe bassin. Apoi se vor apropia și îndepărta în mod succesiv ambele coapse, ceea-ce va permite de a vedea himenul când întins, când faldurat; făcând să tușească pacienta, sau impunându-i câte-va mișcări ale basenului, himenul poate deveni mai apărent. Brouardel recomandă de a introduce degetul cel mic în orificiul himeneal — când acesta permite, — sau cel puțin o baguetă de sticlă, himenul astfel distins permite de a se vedea faldurile. Alte-ori cu sonda Tarnier introdusă în orificiul himeneal, în care se trece un curent de apă, acesta se distinde, ceea-ce permite a i se vedea forma.

Pentru a se recunoaște ruperile himenului, nu este suficient de a se constata cicatricile lui, mai trebuie încă de stabilit dacă ele interesează sau nu, totalitatea parenchimului acestei membrane; aceasta în opozițiune cu cazurile în care se observă la fetele mici, cicatrice superficiale, datorite leziunilor făcute cu unghiile. În asemenea cazuri, este util să se examineze ruperile cu lupa; făcându-se cu acest instrument comparațiunea de ambele părți ale himenului, se va putea constata caracterele ruperilor sau leziunilor.

Himenele franjate numite de unii autori himene coroliforme și acele cribriformis, sunt acele a căror soluție de continuitate albicioasă dar naturală, se confundă mai mult cu ruperile cicatrizate; în asemenea cazuri, medicul-legist trebuie să dubleze de precauțiune pentru a evita erorile.

Se pot oare examina fetele ȳirgine cu speculum? Unele din ele au himenul foarte dilatabil și cu un speculum ad-hoc pot fi examinate, după cum pot avea relațiuni sexuale fără a li se produce nici o rupere.

93. Dar deși această chestiune are un rol atât de important în materie de Atentat la pudoare, ea nu este în deajuns cunoscută la Palatul Justiției și chiar este obiectul unei surprinderi generale, atunci când spre pildă în concluziunile noastre zicem: „*Fata examinată de noi este însărcinată dar totuși ea este virgină*“. Din această cauză, ne credem datori a intra în oare-cari detalieri mai amănunțite. Acest fapt întrevăzut de Pineau a rămas uitat, astfel că constatarea lui și punerea sa în evidență de Medicii legiști pare un fapt straniu.

Doctörul Martinelli a publicat în Analele de Medicină Legală din 1872 cazul următor:

„La o femeie de 30 ani care era pe punctul de a naște, se găsea ca la 3—4 cm. înaintea vaginului un fel de infundătură, un fel de boltă închisă, prin o membrană; capul fătului nu putea eși, oprit de această membrană, care avea în mijlocul său un orificiu de mărimea unei linte; această membrană nu era altceva decât himenul, care a trebuit să fie incizat de medic, pentru a permite capului copilului să iasă. Această femeie era măritată de mai bine de 10 ani și nici odată soțul ei nu bănuise așa ceva, membrana himen foarte elastică fusese împinsă în fundul vaginului, fără de a se rupe. Un caz analog cu acesta am văzut și noi în cursul anului 1889. Fiind medicul dispărțirii l-a din Iași, am fost chemat la o damă M. I., măritată de 10 luni, care nu putea naște, din aceeași cauză ca și femeia de care ne vorbește Martinelli; am chemat atunci în consult pe regretatul nostru coleg *Dr. Sculi* și împreună am incizat himenul; facerea a urmat apoi în mod normal. În fiecare an la Maternitatea din București ca și la Maternitatea din Iași, se înregistrează cazuri analoage; nu vom cită decât pe cele mai recente extrase din registrele Maternității din Iași,

a) *Maria Urucu* de 15 ani, necăsătorită, din Băiceni intră la Maternitate în ziua de 31 Martie 1915, este însărcinată și la termen. Dânsa este virgină prezentând un himen inelar intact, dar foarte elastic și foarte depresibil. Pe măsură ce avea contracțiuni uterine și capul apărea la vulvă, himenul se rupea așa că nu a fost nevoie de incizat; dânsa a născut normal un copil de sex masculin în prezența O. I. S. A.

b) *Leia Marcovici* 20 ani, necăsătorită, din orașul Huși, intră la Maternitate în ziua de 10 Martie 1915. Ea este însărcinată la termen și virgină, prezentând un himen inelar intact. Femeea a născut greu din cauza opunerii himenului; el în fine se rupse și femeea născu un copil de sex masculin. Dânsa a mărturisit că a fost violată de un bătrân de peste 60 ani care nu a putut-o defloră.

c) *Etta Silberstein* de 19 ani, necăsătorită, violată dar neflorată de un individ de 45 ani, în stare de beție; ea este însărcinată la termen și virgină, cu himen semi-lunar intact, capul copilului pe măsură ce avansa rupea himenul, facerea a fost ușoară.

În cursul lunii Septembrie 1915, am avut de examinat o fată Elisabeta Nițesca, de 16 ani, care a fost violată de un individ

de 60 ani, fata după cum am menționat în raportul nostru medico-legal era însărcinată între 5—6 luni, dar virgină cu himenul inelar intact.

Taylor, profesor de medicină legală, citează în memoriul publicat de *Dr. Saint-Clair-Gray* din Glasgow în Medical Jurnal din 1873, unde se găsesc mai multe cazuri de femei însărcinate și virgine.

Prof. Budin ¹⁾ spune că în curs de 3 luni de zile, a văzut la clinica Maternității din Paris 10 cazuri de femei însărcinate, virgine, care aveau un himen intact, fără cea mai mică rupere — himenul foarte elastic, foarte moale permitea cu ușurință introducerea a două degete înăuntru vaginului.

D-na Dr. Maria Ropală-Cikersky, asistenta noastră ne-a relatat că pe când era medic la un spital rural din jud. Botoșani în 1916, a fost chemată la d-na R., în vârstă de 26 ani, măritată de mai mulți ani, gravidă la termen, dar care nu putea naște. Examinând parturienta, s'a constatat că fătul nu putea eși din cauza membranei himen, de formă regulat inelară, care ca o barieră se găsea inserată pe inelul vulvo-vaginal; după mai multe opinteli, capul fătului reuși a rupe inelul și a eși; o mică hemoragie datorită acestei ruperi a fost ușor oprită.

Dar mai mult decât atât, *Parent-Duchatelet* și *Taylor* au găsit himene intacte chiar la unele prostituate, iar *Prof. Budin* ¹⁾ a citat în cartea sa cazul următor pe care îl redăm textual: O femeie publică, o prostituată în vârstă de 22 ani sifilitică, s'a prezentat în cursul anului 1879 la clinica Maternității din Paris ea era însărcinată în 7 luni, copilul părea a fi mort. Examenul organelor genitale arată că, himenul era intact, fără cea mai mică rupere, dar foarte elastic și foarte dilatabil. Dansa născu un copil mort și macerat fără ca himenul să se rupă, astfel că adaoga *Prof. Budin*, dansa a putut să-și reinceapă meseria de prostituată, tot atât de intactă, după cum intrase la maternitate.

Dr. E. Macris ²⁾ din Athena a publicat un studiu interesant, intitulat „Virginité et Viol“ rezumat în No. 252 din 1914 al Archivelor de Antropologie criminală și de Medicină-legală, de sub direcția Prof. Lacassagne Lyon, în care relatează că a examinat 556 fete victime de atentat la pudoare. Din acestea 139 au fost găsite virgine de și atentatul și violul erau mărturisite

1) Budin. Obstétrique et Gynécologie. Paris 1886.

2) Dr. E. Macris Virginité et Viol, Athènes 1911

și de victime și de inculpați. Este dar astăzi bine stabilit că o fată poate să fie violată, poate avea relațiuni sexuale îndelungate, poate rămânea însărcinată, ba uneori poate chiar să nască și cu toate acestea să fi rămas cu *himenul intact prin urmare nedeflorată*.

D-rul Marx ¹⁾ a relatat trei cazuri de perzistență a himenului după câțiva ani de căsătorie și după naștere, la trei femei din aceeași familie; iată rezultatul acestei interesante observațiuni.

D-na M. S. a fost asistată la naștere de D-rul *Jacquemier* care găsi un himen intact. Pentru ca să poată eși copilul, Jacquemier a fost obligat să incizeze membrana himeneală cu termocauterul; urmările sarcinei au fost normale.

Această doamnă a avut două fete. Una din ele s'a măritat cu un domn X; după doi ani de căsătorie d-rul Marx chemat să o asiste la naștere, găsi himenul intact; ea sucombă din cauza unei febre puerperale, ceea ce făcu ca acelaș domn X. să ia în căsătorie pe sora acesteia, pe cumnata sa. Aceasta deveni imediat gravidă dar ca la 4 luni, în urma unui accident ea avortă. Un an după aceea Marx chemat să asiste pe a doua doamnă X. la nașterea unui alt copil care de data aceasta eră la termen, himenul fu găsit intact, ceea ce obligă pe Marx să incizeze iarăși himenul cu termocauterul; urmările sarcinei au fost normale.

Iată dar trei cazuri de perzistență a himenului la trei femei din aceeaș familie, D-l X. soțul celor două surori a mărturisit doctorului Marx că, pentru a evita ambelor sale soții o emoție cari erau amândouă foarte nervoase și foarte fricoase, nu-și împlinise datoriile sale conjugale decât în mod iluzoriu, nu practica decât coitul vestibular.

Thoinot ²⁾ a citat și el cazuri indetice iar Parent-Duchatelet spune că a văzut în practica sa, câteva prostituate cari își păstrasera himenul intact. Din cele ce preced se pot deduce următoarele concluziuni: a) o femeie poate să-și păstreze himenul intact în urma unui sigur raport accidental violent, sau consimțit b) Himenul poate rămânea intact după raporturi sexuale regulate, consecința mariajului, himen care se poate rupe de capul fătului, dar care uneori trebuie incizat de medic căci altfel nașterea nu s'ar putea efectua.

1) Dr. Marx. Trois cas de persistence de l'hymen quelques années après le mariage et après la grossesse dans la même famille in *Revue de Médecine légale et de Jurisprudence médicale* Paris 1908 p. 1118.

2) Thoinot. *Attentats aux mœurs*—Paris 1898.

D-rul Spire¹⁾ a comunicat societății medicale din Nancy un caz analog—o femeie cu o inteligență cu mult sub mijlocia ordinară, a fost rezemată de un perete al unui grajd și acolo din picioare un individ ar fi căutat să o defloreze. Dânsa nu a resimțit nici o durere, nu i-a curs sânge ci numai un lichid care o udase la organele genitale, lichid care se răspândise în parte și pe coapse; ea rămâne însărcinată și după 9 luni născu un copil la termen²⁾.

Așa dar aci nu fusese decât o iluzorie încercare de intromisiune, fapt care dovedește încă odată mai mult, posibilitatea unei concepțiuni fără intromisiune completă, ci numai încercată cât și marea vitalitate a spermatozoidului.

În fine V. Molnar³⁾ a citat [cazul unei femei măritate care avea himenul intact, dar al cărei canal uretral era dilatabil admițând cu ușurință introducerea degetului mare în el; Molnar presupune că intromisiunea se executa în uretră.

Periodicul Anjou Médical⁴⁾ a relatat mai multe cazuri de integritate a membranei himen, după 10, 15 și chiar 20 de ani de căsătorie, coitul fusese totdeauna necomplet și sterilitatea constantă.

Care să fie cauza acestei anomalii; cum se poate explica integritatea himenului în urma violului sau a raporturilor sexuale? Cauzele sunt multiple dar între cele mai principale se poate enumera: a) în rândul întâi este ceea ce se numește himenul dilatabil și elastic, care permite introducerea membrului viril în vagin fără ruperea lui, mai cu seamă, când relațiunile sexuale sunt consimțite.

b) Dilatabilitatea datorită formei anatomice însăși a himenului combinată cu obiceiuri de onanism. Dar chiar când dilatabilitatea himenului nu este pronunțată, dacă femeia a practicat odinioară onanismul și dacă este o disproporție pronunțată între vulva femeii și penisul bărbatului (acesta din urmă mic și subțire,

1) Dr. Spire—Grossesse avec hymen intact in Revue de Médecine Légale Paris 1910 p. 211.

2) Acest fapt nu trebuie să ne surprindă peste măsură de oarece după ultimile cercetări fiziologice confirmate de Prof. A. Dominicus un mlm. cub de spermă conține 60,876 spermatozoizi, ceea ce face că ejacularea fiind de 3,5 c. c. la o ejaculare se găsește aproape două milioane de zoospermii.

3) V. Molnar. Accouchement avec hymen intact in Gyogyant-Budapesta. 1889.

4) Anjou Médical No. 3 din 1899 No. 81911.

față de o vulvă largă și complezentă) încă relațiunile chiar repetate, pot foarte bine să nu rupă himenul.

S'a pretins că vaginul femeilor în timpul menstruațiunei, este mult mai elastic și prin urmare ar permite introducerea penisului fără ruperea himenului, ceea ce nu s'ar întâmpla la aceiași femei care nu ar avea regulele; de acest fapt vorbește Pineaud, dar autorii moderni nu-i atribuie aceiași importanță.

În fine dacă himenul nu se rupe, aceasta se datorește faptului că penisul nu pătrunde nici la cel întâi raport, nici pe urmă în vagin, nu este nici odată coit vaginal ci numai coit vestibular; așa se explică cazurile relatate mai sus, unul raportat de Martinelli și celalt de noi.

94. Dar alături de aceste fapte care demonstrează posibilitatea relațiunilor sexuale repetate fără ruperea himenului, datorite în mare parte — după cum am văzut — delicateții cu care unii bărbați caută a perpetra intromisiunea, există și faptul contrariu. În adevăr autorii citează că în unele împrejurări, în urma raporturilor sexuale brutale și a unui volum exagerat al penisului, se rupe și vaginul nu numai himenul; iată ce am găsit în diferitele reviste relativ la aceste cazuri.

D-rul Mundé din New-York ¹⁾ raportează cea-ce urmează. „În luna Octobre 1881, am fost chemat pentru a da îngrijirile mele unei doamne, care se măritase cu 24 ore mai înainte. Bolnava eră abătută, foarte palidă, având sincope repetite, toate datorite unei violente hemoragii care succedase primului coit nupțial. Vaginul eră distins de chiaguri sanguine; acestea scoase după o prealabilă injecție și curățire, s'a constatat că emoragia provenea din cauza unei rupei profunde, lungă aproape de 25 mm., care interesă peretele vaginal stâng. Emoragia se opri în urma unei tamponări cu gaz iodoformat, iar după câte-va zile vindecarea fû complectă.

În anul 1883 D-rul Mundé fû chemat pentru un caz analog, aproape identic cu precedentul iar în 1884, un marinăr după o absență de doui ani, fû atât de brutal la întoarcerea sa, încât rupse soției sale întregul perete vaginal cea-ce îi determină o emoragie mortală. Dr. Chadwick din Boston ²⁾ a publicat și

1) Vezi Revue de Médecine Légale, Paris 1902 p. 205.

2) Dr. Chadwick. Rupture of vagin in Boston Med. Surg. Journal August 1885. Boston.

el cazuri de acelaș gen, dar una din femeile acestea fiind hemofilă a murit, din cauza hemoragiei care nu a putut fi oprită.

Din cercetările bibliografice ce am făcut, am putut constata că Ruperile vaginale sub coïtu nu sunt tocmai rare. Neugebauer a putut adună 157 cazuri, ruperea având ca sediu, mai cu seamă fundul de sac posterior al vaginului.

Huschew a adunat și el 33 de cazuri, femeile la care s'a produs această rupere aveau vârsta între 18—50 ani. La unele din ele, această rupere s'a produs la primul coit, la altele mai târziu.

După generalitatea autorilor, cauzele ruperilor ar fi multiple: brutalitatea bărbaților, diferența mare între dimensiunile penisului și vaginul femeii și în fine abținerea prelungită a femeii, care aduce după ea o excitație deosebită a acesteia, cu o mare tensiune a pereților vaginului.

95. Aceste spuse să vedem cari sunt formele himenului cari se întâlnesc mai des în practică; începând de la forma cea mai frecvent vom nota:

a) Himenul inelar sau circular care după cum și numele îl arată, are forma unui inel rotund, a unui diafragm care se inserează regulat jur împrejurul inelului vulvar, având la centru un orificiu de dimensiuni variabile.

b) Himenul franjat este o varietate a formei precedente, un fel de himen circular, dar al cărei margini sunt încrestate de unde și numele de himen încrestat. Luschka îl numește himen fimbriatus sau *coroliform*. Boshowress și Veit¹⁾ au semnalat în urma coitului, ruperi ale vulvei și perineului ce survin mai cu seamă atunci când himenul este peste măsură de rezistent—permite relațiunile sexuale fără de a se rupe, iar pe de altă parte, erorile ce pot comite medicii neexperimentați luând drept rupere de viol, creștăturile normale ale acestei membrane.

c) Himenul semilunar, care are forma unei semilune cu concavitatea anterioară, cuprinzând jumătatea posterioară a orificiului vulvar și a cărei extremități, se pierd înăuntru nimbilor mici. O varietate a acestui himen, o varietate frecventă este cea ce se cunoaște sub numele de:

d) Himen în potcoavă sau *falciform*, care se apropie prin forma lui de cel precedent și care nu se deosebește, decât prin

1) Boshowres. Zentralblatt. f. Gynaekologie 1911. No. 4 p. 153 Wien.

faptul că își inseră cele două vârfuri la baza meatului urinar, astfel că are un orificiu mult mai restrâns decât himenul semilunar.

e) Himenul diafragmatic este un fel de membrană întinsă înaintea intrării vaginului, care are uneori un orificiu foarte mic pe unde abia poate pătrunde vârful unui stilet; alteori îi lipsește chiar și acest orificiu. Un astfel de himen nu poate rezista la cel dintâi raport sexual, el trebuie să se rupă, afară numai dacă coitul are loc după cum am spus mai sus, în vestibul. Acest himen constituie chiar o anomalie patologică, împiedecă eșirea sângelui menstrual și necesitează uneori intervenția chirurgului.

f) Himen în punte, este un fel de membrană orizontală care desparte orificiul vaginal în două părți, una superioară, alta inferioară; acest himen permite iar cu ușurință relațiunile sexuale, fără de a se rupe.

g) Himen în formă de frunză este o varietate în care membrana se inseră prin o bază largă la comisura posterioară a nimfelor mari, iar pe de altă parte, prin un fel de pedicul sub meatul urinar. Orificiul vaginal este și de astă dată împărțit în două părți laterale, una dreaptă, alta stângă; dezinsertiunea extremității superioare, se face cu cea mai mare ușurință.

h) Himenul trilobat sau labiat (Roze) în care membrana este formată din două falduri, care une-ori se inserează numai pe părțile laterale și inferioare ale orificiului vaginal, alte-ori pe părțile laterale ale întregului orificiu, formând un fel de perdea cu deschizătură la mijloc și perpendiculară pe axa vaginului.

i) Himen cribriformis este un himen semilunar dar care prezintă un mare număr de orificii mici; este un himen ciuruit, o varietate rară de care vorbește *Lutaud*¹⁾; în fine

j) Himenul dublu în care membrana este formată prin două une-ori chiar prin trei foliole suprapuse. Exemple de himen de acest gen, au fost relatate de unii autori ca de pildă *Talberg* și *Eisemann*. Aceste sunt cele mai cunoscute forme de himen descrise de autori, pe care și noi le-am găsit în practica noastră medico-legală.

1) *Lutaud*. Etude Médico-légale sur la membrane hymen. Paris 1894.

Acum în urmă am mai văzut o formă de himen; eră un himen dublu cu deflorare unică, adică cu ruperea numai uneia din foliole. Fata *Maria Gavrioloia* în vârstă de 16 ani, a fost deflorată; examinată de noi după 24 de ore, am găsit-o în adevăr deflorată, dar himenul său, care se putea încă reconstitui prin apropierea foliolelor cu degetele, eră format după cum urmează.

La stânga orificiului vulvar se găseă inserată o membrană himeneală, ceva mai mare ca o piesă de 50 de bani, rotundă, având la mijlocul ei un orificiu, în care abia ar fi putut pătrunde vârful unui stilet. Lipită de aceasta, se găseă o altă membrană mai mare ca precedenta, de formă neregulat semi-lunară, inserată pe partea dreaptă a orificiului vulvar, dar prezentând două găuri naturale, una sus și alta jos. Cu alte cuvinte erau două membrane himeneale una mai mică alta mai mare, situate pe acelaș plan.

În momentul pătrunderii membrului viril, acesta pe de o parte a dezinserat această din urmă membrană de cea dintâi, iar pe de altă parte a determinat și o rupere a foliolei a doua la partea sa inferioară, lăsând intactă pe cea rotundă și mai mică.

Dr. *Ninã Rodrigues* a relatat și el un caz curios de himen dublu, cu deflorare unilaterală ¹⁾.

O tânără arabă de 18 ani examinată de *Nina Rodrigues* în ziua de 25 Aprilie 1895, avea organele genitale externe după cum urmează:

Pubisul acoperit cu păr, vulva lungăreață și mai dilatabilă la partea sa posterioară, clitoricele, capușonul său și meatul urinar bine conformate și de dimensiuni ordinare. Nimfele mari și nimfele mici normale, prezentau toate caracterele virginității furșeta eră proeminentă, fără însă ca fossa naviculară să fi fost mai adâncă ca în stare normală. Dar tânara arabă prezentă două orificii himenale, depărtate între ele prin o punte membranoasă bine constituită, carnoasă, care la partea superioară se inseră de tuberculul sub-uretral, iar la partea inferioară de marginea posterioară a orificiului vaginal. Această punte de o lățime de aproape 6 mlm. nu avea nici aspectul nici constituția himenului; dânsa se întindea de la un capăt la celalt a acestei

1) *Dr. Nina Rodrigues* în Revista Medico-legal da Bahia anno 1, No. 1 Septembro de 1897 Bahia.

membrane, păstrându-și caracterele în toată lungimea sa. Totuși marginile sale se subțiau și de o parte și de alta formând astfel un fald membranos, care și sus și jos, se confundă cu restul himenului, faldul părând astfel a fi numai partea care venea să se insereze de punte.

Aceste două orificii, astfel conformate și despărțite prin puntea de care s'a vorbit, aveau prin urmare fiecare un himen propriu.

Orificiile având o direcțiune antero-posterioară față de deschiderea vulvară, erau simetrice și măsurau aproape 11 mlm. de lungime.

Ele erau fiecare în parte, aspectul și dimensiunile a generalității himenelor normale, permițând astfel cu ușurință deflorarea. De fapt, fata era deflorată, dar puntea nefiind ruptă, penetrațiunea penisului a avut loc în orificiul drept al himenului, producând două ruperi, una la partea superioară și în afară, cealaltă tot în afară, dar la partea inferioară. Ruperele interesau aproape toată lățimea himenului, și cu toate că se efectuase cu trei zile înaintea examenului medical, erau foarte vizibile, cu marginile roșii, tumefiate și puțin inflamate.

D-rii Delens și Demange au descris câte-va cazuri analoage, totuși în cele observate de acești din urmă autori, puntea menționată împedecă relațiunile sexuale, ea a trebuit incizată pentru a le permite.

Acum în urmă în cursul luni April 1921, am văzut împreună cu asistenta noastră, d-na dr. Maria Ropală Cickersky, o tânără doamnă măritată de trei ani, care venise să ne consulte pentru o anomalie ce prezentă la organele genitale și turburări menstruale; avea la fiecare epocă menstruală numai câte-va picături de sânge și dureri foarte mari.

Examinând-o care nu ne fu surprinderea constatând că d-na avea încă himenul intact, himen în formă de punte verticală cu inserție supra-inferioară și de o grosime de aproape 8 mlm.

Acest himen care se prelungea în fundul vaginului, împărțindu-l în două cavități distincte, făcea ca pacienta să aibă două orificii vaginale, unul la dreapta altul la stânga, pe unde putea și chiar pătrunde penisul soțului său, dar nu fără oare care greutate. Prin tușeul vaginal se simțea foarte sus un foarte mic col uterin. Pacienta în urma avizului nostru, a fost operată incizându-i-se acest himen rebel.

CAPITOLUL XIII

ATENTATELE LA PUDOARE

96. Diferitele genuri de Atentate la pudoare din punctul de vedere medico-legal. 97. Atentatele la pudoare săvârșite de femei asupra bărbaților. 98. At. P. săvârșite de femei asupra femeilor, 99. At. P. săvârșite de bărbați asupra bărbaților. 100. At. P. săvârșite de bărbați asupra persoanelor de sex feminin.

96. Chestiunea ultragiului public la pudoare fiind pe deplin studiată în partea întâia a acestei lucrări, numai revenim asupra ei; vom începe a studia At. P. din punctul de vedere științific medico-legal.

Cunoaștem deja ce se înțelege, care este definițiunea Atentatului la pudoare făcută la par. 26 p. 27 din partea întâia a acestei lucrări. La această definițiune am putea adăoga cum că din punctul de vedere medico-legal, exceptând Violul și Deflorarea cari vor fi studiate în capitole speciale și cari după noi constituiesc crime deosebite, câmpul acestor delictes este mai restrâns decât din punct de vedere juridic.

În adevăr Medicul legist neavând a se ocupa decât de Atentatele la pudoare în înțelesul strict medico-legal al cuvântului (exceptând violul și deflorarea) neavând a se ocupa decât de acele atentate cari lasă o urmă, un semn, o leziune asupra organelor genitale, toate celelalte atentate sau pretinse atentate la cari nu se găsește așa ceva, pot fi supuse examenului omului de știință, dar el este obligat cele mai de multe ori a formula concluziuni negative, fiindcă generalminte el nu găsește nimic care să-l îndreptățească pentru a afirma atentatul. De aci rezultă că dacă ar fi să dăm o definițiune pur Medico-legală acestor atentate am zice: Atentatul la pudoare din punctul de vedere medico-legal, este ori-ce atingere făcută cu sau fără violență, asupra organelor genitale unei persoane de sex bărbătesc sau femeesc.

În regulă generală trebuie știut cum că se întâmplă de multe ori că, s'a comis un atentat la pudoare chiar mărturisit de inculpat și cu toate acestea, deși ca să zicem așa actul s'a executat în prezența și sub ochii a diverse persoane, Medicul-legist negăsind nici un semn, nici o leziune la organele genitale ale victimei, nu poate să afirme atentatul.

Aceste fapte se întâmplă atunci când acesta a fost consimțit și s'a executat în mod lent și cu oare-care delicatete; în asemenea condițiuni Medicul-legist va formula concluziunile cu rezervă.

Astfel fiind lucrurile, conform definițiunii de mai sus, atentațele la pudoare așa după cum le înțelegem noi, au un cerc restrâns și consistă în atingeri violente sau neviolente a organelor genitale, ori-care ar fi sexul victimei. Ele pot fi săvârșite de bărbați asupra fetelor sau femeilor, de bărbați asupra bărbaților precum și de femei asupra femeilor sau chiar de femei asupra bărbaților; să începem prin a studia acest din urmă atentat care se întâlnește mai rar, dar care există. ¹⁾

97. Când se săvârșește un atentat de o femeie asupra unei persoane de sex masculin, de obicei acele femei sunt slugile sau guvernantele cari comit acest atentat asupra copiilor, băieților mici, pe care acestea îi au sub îngrijirea lor. Vârsta victimelor este în general între 6 și 8 ani, acei al inculpaților între 18—25 ani sau chiar mai mult. Toți autorii clasici citează cazuri de așa natură, cari în general recunosc ca procedeu de execuțiune pe cele două următoare:

a) Atingeri simple ale organelor genitale ale copilului făcute cu mâna, cu limba etc.

b) Excitația băiatului până la erjecție și intromisiunea penisului său în organele genitale ale femeii.

În absența părinților aceste femei generalmente depravate sau nimfomane — învață pe băieți a le face atingeri ale organelor genitale cu degetele, cu limba iar mai pe urmă și ele fac acelaș lucru, le sug penisul sau caută de a-l introduce în vagin.

Tardieu, Vibert, Brouardel citează în cărțile lor asemenea cazuri. În practica noastră medico-legală am avut de examinat mai mulți băieți în vârstă de 7 — 9 ani care ne istoriseau că una din aceste guvernante, se ducea la copil în mijlocul nopței, căută de a-l excita până ce intră în erjecție și apoi îl urca asupra ei, vroind să facă intromisiunea penisului în vagin.

1) Prin urmare fără de a elimina din cercul At. la pudoare, încercarea de intromisiune sau chiar intromisiunea penisului în organele genitale feminine, care după C. P. R. intră în cadrul acestor atentate, de oarece după noi aceste din urmă acte intră mai direct în cercul violului și a desflorării, vom studia în capitolul de față numai atingerile organelor genitale fără săvârșirea actului genezic, fără intromisiune.

Cele de mai multe ori copii, în afară de simptomele generale cari survin în asemenea cazuri, sunt infectați de diferite boli venerice contractate de la violatoarele lor.

Am publicat un interesant studiu asupra acestei chestiuni împreună cu regretatul coleg Dr. Imervol, ¹⁾ studiu care se referă la contractarea de uretrite blenoragice, cu toate explicațiunile ce comportă, ca rezultat al atentatelor de mai sus.

Din cele 14 observațiuni ce conține acest studiu, trei din ele sunt din cele mai demonstrative. Băiețelul în vârstă de 7 ani care face subiectul obs. I, eră atins de blenoragie, epididimită și cistită. El mărturisă că ori de câte ori lipseă mama lui de acasă, guvernanta sa o blondă în vârstă de 30 de ani, îl desbracă gol, îi gădila organele genitale, apoi îl puneă deasupra ei, căutând de introduce penisul în vagin.

Legludic ²⁾ a publicat și el cazuri analoage din care cel mai important este următorul:

Un copil de 4 ani Aimé C... a fost încredințat numai pentru o oră de mama lui, unei femei de 30 de ani. După câteva zile acesta fu atins de uretrită și balano-postită. Legludic a spus în concluziunile sale — după ce constatase că femeia C. eră atinsă de blenoragie — cum că copilul Aimé a fost contaminat de acea femeie, victimă unui atentat la pudoare din partea femeii C.

În periodicul *Annales d'Hygiene publique et de Medecine-legale* din 1847, se găsește relatat cazul unei femei de 25 ani care eră inculpată de atentat la pudoare asupra mai multor băieți în vârstă de 11-13 ani. Aceasta îi excită până la erecție și apoi se puneă deasupra lor căutând de a face intromisiunea; dată judecății, jurații a condamnat-o la 5 ani muncă silnică; Taylor în Anglia și Casper în Germania au observat cazuri identice.

Din cele ce preced se vede că în generalitatea cazurilor, victimele unor astfel de atentate sunt băieți a căror vârstă variază între 4—6—8—12 ani. Tourdes ³⁾ a publicat încă un caz și mai curios, victima fiind un tânăr de mai bine de 25 de ani.

1) Bogdan et Imervol. L'urétrite gonorrhéique des petits garçons, suite d'attentats à la pudeur in journal des Maladies Cutanées et Syphilitiques, Tome XI Paris 1899.

2) Legludic. Notes et observations de Médecine Légale p. 321 Paris 1896.

3) Tourdes. Article Viol in Dictionnaire Encyclopedique des Sciences Médicales. Paris 1889.

Mai multe femei depravate, menținând cu forța pe acest tânăr l'au desbrăcat, l'au excitat până ce a intrat în erecție, apoi una din ele s'a pus deasupra lui făcând să pătrundă penisul în vagin; a fost după expresia lui Tourdes de data aceasta, un atentat la pudoare sau mai bine zis un viol pe dos. Aceste atentate nu merg în totdeauna așa departe, de multe ori ele se mărginesc la simple atingeri ale organelor genitale. Se înțelege că dacă în unele împrejurări ele se pot recunoaște la un examen minuțios, de cele mai de multe ori ele nu se revelează decât prin prezența unei leziuni venerice, de care este afectată victima.

Tardieu în lucrarea sa asupra atentatelor la pudoare, menționează că în asemenea condițiuni, victima prezintă oarecare semne patognomonice cari permit diagnoza atentatului: disproporția penisului în raport cu vârsta, erecțiunea, inflamația prepuțului, glandul care ia forma de măciucă, la care se adaugă o stare generală de oboseală și o bătrânețe anticipată. Dar autorii moderni nu împărtășesc aceiași părere, nu dau acestor semne decât o importanță relativă, cu atât mai mult cu cât ele se pot întâlni și în alte ocazii în care atentatul nu a existat, ca de pildă masturbatiunea și constituția debilă a copilului. Recunoașterea acestui atentat, întâmpină prin urmare uneori foarte mari dificultăți și Medicul-legist trebuie să lucreze cu foarte mare băgare de seamă, înainte de a-și formula concluziunile.

98. Atentatele la pudoare săvârșite de femei asupra femeilor, constituiesc o raritate medico-legală și am putea zice că, ele se reduc la atentate săvârșite de unele femei nimfomane, asupra fetelor mici, în scop de a pregăti organele genitale ale acestora, pentru a putea servi la relațiuni sexuale cu indivizi adulți, depravați. Autorii citează cazuri de asemenea gen; noi nu am avut nici unul în practica noastră de mai bine de 25 ani ca medic legist al Trib. Județului Iași ¹⁾.

Tardieu citează în tratatul său un caz în care, o femeie deflorase pe copila ei în vârstă de 12 ani, introducându-i degetele în vagin și în anus; copila spunea că adeseori în timpul nopții mama sa o deșteptă din somn și cu o pasiune infocată, îi sărută organele genitale etc, era o nimfomană.

1) În unele cazuri unele femei atentează, la pudorea altora, practicând succiunea clitoricelei cu buzele, sau chiar violul mai cu seamă când unele femei au un clitorice mare.

Examenul copilei a demonstrat în mod evident aceste aten-tate cari se recunoșteau prin o deformăție cu totul caracteris-tică: vulva eră largă, deschisă, himenul rupt și uzat, vaginul dilatat, permițând cu ușurință introducerea mai multor degete; fapt curios de notat, starea generală a copilei, nu părea să fi suferit mult din cauza aceasta, copila eră relativ sănătoasă și bine nutrită. *Casper* a relatat un caz aproape analog, iar *Brouardel*¹⁾ vorbește de o fată de 18 ani care acuză pe mama ei că, în repetate rânduri, aceasta i-ar fi introdus limba în or-ganele genitale; la examenul medico-legal nu s'a constatat nimic care să poată demonstra așa ceva, de altfel trebuie știut că în materie de atentate la pudoare de acest gen, o bună parte din ele sunt minciuni grosolane, inventate în anumite scopuri.

99. Atentatele la pudoare săvârșite de bărbați asupra indi-vizilor de sex masculin (exceptând pederastia pe care o vom trata într'un capitol special) privesc ca și mai sus, atentatele executate de bărbați, slugi, institutori, asupra băeților mici, în genere în vârstă de 5—12 ani. Am observat împreună cu fostul nostru asistent *Dr. Grossi* în 1912 un caz curios de un ase-menea atentat, săvârșit de un adolescent de 15 ani asupra a cinci băeți victime și anume: *Eugen Moroșanu* 5 ani; *Adrian Moroșanu* 8 ani, *Pavel Florescu* 7 ani, *Stan Dumitru* 8 ani și *Lupulescu Alex.* de 8 ani; Pe toți aceștia, numitul *D. Alex-andrescu* în vârstă de 15 ani îi pederastiasse, la unii le introdu-sese penisul în gură, iar la alții le frecă prepușul lor de al său, până la ejaculație. Semnele anale de pederastie la unii din aceștia erau evidente, la alții mai puțin demonstrative

Inculpatul *Alexandrescu* a mărturisit și a istorisit însuși toate aceste fapte; el eră bine conformat și bine dezvoltat, elev în clasa doua de gimnaziu, născut din părinți sănătoși, bucurân-du-se și el de o bună sănătate, dar foarte depravat. *Brouardel* citează cazul unui individ care făcea ceia ce urmează: atrăgea la el băeți de 10—12 ani și le introducea penisul în o sticlă de lampă în care se face vidul; prin această manoperă penisul intră în erectie, pe care el mai pe urmă îl sugea. Un alt caz este acela care se referă la un gardian din Spit. St. Denis-Paris care eră acuzat de a fi masturbat mai mulți pacienți. În aglo-merațiile de bărbați, mănăstiri, pensionate, vapoare, se întâlnesc

1) P. Brouardel. Les attentats aux mœurs. Paris 1909 p. 27.

adesea cazuri de masturbațiune mutuală, datorită în mare parte depravațiunii dar și lipsei totale de femei.

100. Vom începe a studia în capitolul următor adevăratul atentat la pudoare așa zisul atentat clasic, acela care se execută de bărbați asupra femeilor, sau mai bine zis de aceștia, asupra fetelor mici, asupra copilelor. Dar mai întâiu un punct special trebuie determinat și anume acela că, în această clasă de atentate, după cum dejă am spus, nu va fi vorba de cât de atingerile violente sau neviolente asupra organelor genitale ale victimelor, dar fără intromisiune, fără ca membrul viril să pătrundă în vagin; ceea ce constituie violul pe care-l vom descrie în un capitol special.

După cum am spus în paginile precedente' cele mai de multe ori, vom avea de examinat ca victimă de atentat la pudoare, o fetiță în vrastă de 6—7—10 ani, fetiță care de obicei s'a supus de frică capriciilor atentatorului său; la examenul ei se va procedă după cum urmează.

Mai întâiu vom lua cunoștință de ce este vorba, pe de o parte din adresa autorității ce ne-a însărcinat cu acel examen, pe de altă parte din ceea ce povestește persoana care a făcut plângerea și care întovărășește copila.

După cum am spus dejă, se va face să vorbească copila însăși, și să istorisească așa cum poate ea, în ce fel s'a petrecut atentatul. Procedăm mai întotdeauna astfel și făcând copila însăși să vorbească fără ajutorul persoanei ce o întovărășește, fără a lăsa să i se sufle de aceasta unele fapte, Medicul-legist își va face o idee mai clară, asupra unor puncte importante din povestirile acestia și poate une-ori va putea deduce exactitatea sau neexactitatea celor istorisite de părțile interesate. Numai procedând astfel va putea face un raport Medico-legal după toate regulele artei. ¹⁾ Pe urmă după cum am mai spus dejă, examenul se va face în prezența unei a treia persoană de obicei în prezența aceleia ce însoțește victima; aceasta se va desbrăca pentru a se constata urmele de violență de pe corp dacă există, iar pe urmă se va așeza pacienta pe masa de speculum și în caz de atentat la pudoare, se va putea găsi semnele ce vom descrie în capitolul următor.

1) Vezi în *Dr. G. Bogdan*: 68 Rapoarte Medico-legale model Craiova 1920 Editura Samitca, modul cum se redactează un Raport Medico-legal clasic p. 11.

CAPITOLUL XIV

ATENTATELE LA PUDOARE ASUPRA FETELOR ȘI FEMEILOR

101. Generalități. 102. atentatul acut, semnele după care se poate recunoaște. 103. Traumele genitale și extragenitale. 104. Vulvovaginita. 105. Afecțiunile venerice și prezența spermei pe victima sau rufăria ei. 106. At. P. față de lege în raport cu M. L.

101. Atentatele la pudoare limitate în cadrul de care am vorbit mai sus, consistă în atingeri făcute de bărați asupra organelor genitale feminine, atingeri săvârșite une-ori cu penisul, alte-ori cu degetele, cu limba, cu buzele sau cu alte corpuri streine. Aceste delictе se mărginesc după cum am mai spus deja numai în aceste atingeri, întromisiunea membrului, făcând parte după diviziunea și clasificarea ce am adoptat din cercul violului. Generalminte victimele unor asemenea atentate sunt fetițele având vârsta între 6—10 ani, deși unii autorii au semnalat și copile mult mai tinere. Am avut de examinat o fetiță care abia implinise 5 ani și care fusese victima unui astfel de atentat ¹⁾ Coutagne ²⁾ a citat în cartea sa o copilă de 12 luni iar Hofmann ³⁾ una de 6, luni care fusese și ele victima unor astfel de manopere.

Vârsta atentatorilor este foarte variabilă neobservând nici o normă; am văzut băețași de 15—18 ani care comiseseră astfel de acte, am văzut oameni mai în vârstă și chiar bătrâni; totul este relativ. Un fapt care are mare importanță din punctul de vedere medico-legal și pe care trebuie să-l menționăm, căci el ne va servi de bază la studiul clasificării acestor atentate, este cel următor: Uneori ne găsim în fața unui așa numit **Atentat acut** adică în fața unui atentat, care a fost săvârșit o singură dată sau cel mult de 2—3 ori dar executat cu oarecare violență, iar alte ori vom avea în fața noastră, așa numitul **Atentat cronic** sau **obicituit**, adică atentatul executat fără vio-

1) Individul care comiseseră acest fapt, eră atins de o veche blenoragie de care nu putea scăpa. Pentru a se vindeca, el uză de o veche credință populară, care consistă în transmiterea afecțiunii unei copile și vindecarea lui; acesta a fost motivul pentru care comiseseră atentatul; copila a contractat blenoragia, iar el nevindecat a infundat pușcăria.

2) Coutagne. *Precis de Médecine Legale*, Paris 1896.

3) Hofmann. *Lehrbuch der Gerichtlichen Medicin* Wien 1898.

lentă, până la un punct consimțit de victimă dar executat un mare număr de ori, executat deja de mult înainte de a veni la examenul Medicului-legist. Așa dar două clase de Atentate: *cel acut* și *cel cronic*.

102. Atentatul acut care poate surveni chiar numai în urma unei singuri atingeri, se manifestă, atunci când el prezintă tot cortegiul de simptome clasice, cu aceste patru grupuri de manifestări puse așa de bine în relief de *Thoinot* și admise și de *Brouardel*. Thoinot, pe care l vom urma în descrierea atentatului acut, grupează sub patru capitole semnele acestui atentat acut:

- A) Traumatisme genitale și extra-genitale
- B) Vulvo-vaginita
- C) Transmisiunea victimei de Afecțiuni Venerice
- D) Prezența de spermă pe lenjeria victimei pe părul pubisului sau în interiorul vaginului.

Dar trebuie de știut cum că, este foarte rar ca să se găsească prezente la victima unui atentat, întrunite toate aceste patru grupuri de semne; cele mai de multe ori, nu se găsește decât unul din ele, suficient însă pentru a afirma atentatul, atunci când este bine interpretat de un Medic-legist, și care posedă o oarecare experiență în meserie. O zgârietură, una singură la organele genitale ale unei copile de 6—7 ani, zgârietură care reproduce până la un oarecare punct forma unghiei, poate da de bănuț și poate fi presupusă ca rezultat al unei încercări¹⁾ de atentat la pudoare. Aceiași zgârietură nu va însemna nimic, atunci când copila atinsă de o secrețiune vulvo-vaginală, lipsită de cele mai elementare îngrijiri de curățenie, va fi datorită unei cruste, rezultat al uscării secrețiunii. Același lucru și pentru celelalte grupuri de leziuni, prezența unora din ele bine interpretate, constituiesc întreaga afirmațiune a atentatului, după cum aceleași leziuni, nu pot dovedi nimic, obligând pe Medicul-legist a nu putea deduce faptul demonstrativ. Cu alte cuvinte, în fiecare caz de pretins atentat la pudoare, Medicul-legist trebuie să facă semeiologia semnelor constatate, iar pe de altă parte, să se ferească de cauzele de erori, la care pretează așa de des atentatele la pudoare.

1) Cuvântul încercare este aci anolog cu tentativa, și tentativa în materie de At. P. este după lege considerată ca actul însuși.

103. Traumatizmele genitale și extra genitale. La organele genitale victimelor de atentat la pudoare se poate găsi toată gama de leziuni începând de la cele mai simple și mai neînsemnate și mergând până la cele mai grave. Generalmente leziunile organelor genitale se mărginesc la acele ale vulvei, adică nimfe mari și nimfe mici, une-ori ele merg și mai departe lezând și himenul.

Admițând că atentatul s'a produs cu brutalitate și că examenul medico-legal a avut loc ca la 36—48 ore după el, se vor găsi pe nimfele mari și nimfele mici, zgârieturi de unghii, unele drepte altele semilunare, reproducând până la un oare-care punct forma acesteia. Epidermul de pe aceste zgârieturi va fi ridicat, dermul descoperit și sângerând, vulva tumefiată și roșie. Dacă atentatorul a cautat se introducă degetul în vagin, atunci se va găsi și pe himen o zgârietură de unghie, care are aceleași caractere; une-ori introducerea bruscă a degetului poate produce o dezinsere parțială a himenului.

În practica noastră medico-legală am avut cazuri de felul acesta; între altele, am examinat o fetiță 24 de ore după atentat, la care am constatat aceste leziuni, cu aspectul clasic descris mai sus.

Dar lucrurile nu se mărginase aci în totdeauna și uneori leziunile de violență, sunt mult mai pronunțate. Așa Donders citat de Hofmann au relatat cazul unei fetițe de 4 ani, care în afară de zgârieturi pe nimfe și pe himen, a mai găsit în vaginul victimei și o bucățică din fusta acestia, vărâtă acolo de degetul violatorului. Coutagne a citat un alt caz în care himenul era cu totul dezinsert, de pe inelul vulvo-vaginal.

Dar aleturi de aceste leziuni așa de intense, atentatul la pudoare se mărginește une-ori în o simplă roșată a aparatului genital extern, iar altă dată nu există nici un semn, nici o leziune de și atentatul este sigur, deși victima ca și atentatorul mărturisesc fapta. În asemenea cazuri medicul-legist negăsind la organele genitale de cât leziuni neînsemnate și foarte puțin demonstrative, nu poate afirma atentatul, dar iarăși nu'l poate nega, de oare-ce el a putut să fi avut loc. El în asemenea cazuri își va formula concluziunile căm astfel: *«Copila X prezintă la organele genitale (va descrie leziunile) eroziuni cari pot fi rezultatul unui atentat la pudoare, dar care pot recunoaște sau care pot fi datorite și unei alte cauze»*. Câte-odată leziunile

atentatului se mărginesc aci, alte ori ele se complică și cu ceea ce se numește vulvita sau vulvo-vaginita.

Dar aleturi de aceste leziuni genitale, se găsesc une-ori și altele extra-genitale, adică leziuni pe alte părți ale corpului victimei. Acestea sunt cele mai de multe ori rezultatul luptei dintre agresor și victimă, ele se pot găsi pe ori-ce parte a corpului dar mai cu seamă pe cele următoare: gât, gură, coapse, brațe. Individul vroid să învingă rezistența victimei caută să o imobilizeze, să-i astupe gura cu mâinele ca să o împedecă de a țipa, alte-ori chiar o lovește pentru ca să numai miște. Se pot dar găsi zgârieturi pe gură, gât, torace, coapse etc. La una din victime ce am examinat, am găsit ceă-ce am denumit **Brațeleta Atentatului**, un cerc echimotic la nivelulul articulațiilor radio-carpîene, cerc determinat de presiunea mânelor agresorului, pentru a împedeca apărarea victimei, cu membrele superioare. Pe coapse și pe gambe se pot găsi echimoze de diferite forme și dimensiuni. Toate acestea sunt foarte variate și foarte relative.

104. **Vulvita sau vulvo-vaginita** constituie una din cele mai importante leziuni ale At. P. care une-ori există singură, fără alte manifestațiuni, alte ori întovărășind unul sau mai multe din celelalte grupuri de leziuni menționate.

Această inflamațiune vulvară poate uneori să se mărginească la o simplă roșată a organelor genitale externe, roșată întovărășită de o mică durere a acestor părți. Alteori inflamația este mult mai gravă și atunci vom putea găsi întrunite la vulva copilei următoarele simptome și leziuni: durere, roșată, căldură, tumefacție, secrețiune seroasă sau sero-purulentă, uneori chiar echimoze, ulceratii, adenită inguinală și bartolinită. Studiul vulvo-vaginitelor sau a vulvitelor consecutive unui atentat la pudoare sau unui viol, constituie unul din capitolele cele mai importante și mai grele în această materie.

Dar mai întâi trebuie reținute două fapte care sunt rezultatul unei îndelungate observațiuni: a) vulvita sau vulvovaginita este mai frecventă în cazurile de atentat la pudoare de cât în cazurile viol; un viol cu sau fără deflorare, este generalminte rezultatul unui singur atentat, pe când atentatele la pudoare, sunt o urmare continuă și repetată a unei serii de atingeri mai mult sau mai puțin violente, asupra organelor genitale ale victimei b) victimele violului sunt fete mai în vârstă având în

general 11—12—13 ani, pe când victimele atentatelor la pudoare sunt mult mai tinere. In caz de viol la primele atingeri, mucoasa vulgo-vaginală fiind mai rezistentă și mai puțin sensibilă, vulvita apare mai cu greu de cât la fetițele ce au vârsta de 4—5—6 ani, a căror mucoasă vaginală e de o extremă delicateță și foarte subțire. Din această cauză am văzut în general, examinând fetele violate foarte puțin timp după viol, cum că ele nu prezintau nici cea mai mică vulvită, sau în tot cazul numai o mică roșată a mucoasei vulvare cu durere a acestei mucoase de intensitate relativ mică. După o serie de atingeri mai mult sau mai puțin violente asupra organelor genitale ale unei copilé, atingeri cari constituiesc atentatele la pudoare, survine vulvo-vaginita care în asemenea condițiuni, ia numele de vulvo vaginită traumatică sau de vulvovaginită consecutivă atentatelor la pudoare.

Dar mai întâi după cât timp în urma unui atentat sau unui viol, survine vulvo-vaginita? *Prof. Tardieu* pretindea că această afecțiune se poate arăta cu întregul său cortegiu de simptome, foarte repede după atentat, dacă mai cu seamă acesta eră făcut cu oarecare violență; ea poate surveni după câteva ore, cu atât mai repede cu cât copila este mai tânără; lucrul este posibil dar noi nu l-am putut verifica, fiindcă generalmente victimele, nu au fost aduse spre examinare, decât după câteva zile, nici odată după câteva ceasuri. Ori cum ar fi lucrurile în un caz de vulvo-vaginită clasică și complectă, se vor găsi următoarele simptome la organele genitale ale victimei.

a) *Durere și un sentiment de arsură*, pe care copila le resimte și care se accentuază la mers; din această cauză dânsa merge cu oarecare greutate și mai mult sau mai puțin crăcănată, fapte ce atrage atențiunea părinților, descoperindu-se atentatul, fără ca copila să fi făcut vre-o confidență. Această roșată a organelor genitale externe, ca și durerea sunt de intensitate variabilă și în raport cu gradul de inflamațiune; uneori roșata este foarte aprinsă, alte ori mai palidă, consistând numai în o senzație de prurit sau de căldură; aceasta constituie vulvo vaginita fără secrețiune.

b) *Tumefacția* cuprinde de obicei nimfele mari și nimfele mici. Această tumefacție este foarte variabilă, uneori aproape nulă, alte ori din contră ea ajunge, a lua proporțiuni enorme. În asemenea cazuri, nimfele mari i-au aspectul a două felii de

portocală sunt roșii, dureroase la pipăit, lipite între ele prin secrețiune, așa că trebuie aplicat degetele pentru a le desface. Când putem a le îndepărta puțin, mergând foarte încet și cu precauțiune, atunci se vede că mucoasa lor este roșie aprinsă, uneori ulcerată și acoperită de secrețiuni; în asemenea cazuri vulva este închisă, nu se poate vedeă, copila acuză dureri și nu se lasă a fi examinată.

c) Din cauza puroiului care scaldă mereu mucoasa vaginală, se găsesc uneori *eroziuni și escoriațiuni* determinate pe deo parte de aciditatea puroiului, care ca și o leșie, arde părțile ce atinge, pe de altă parte din cauză că puroiul uscându-se pe unele puncte, ulcerează locul unde s'a uscat și sângerează, atunci când se ridică coaja cu unghia.

d) *Ganglionii inguinali* sunt uneori prinși, rulează sub degete ca mărgelele, iar câte odată, afecțiunea se complică și de *bartolinită* mai cu seamă dacă scurgerea vulvo vaginală, este de natură blenoragică.

e) *Scurgerea limfo-purulentă* este un simptom de mare importanță. Trecând prin toată gama în ceia-ce privește atât abundenta cât și consistența secrețiunii, începând dela o simplă serozitate apoasă, pentru a ajunge uneori a fi constituită prin puroiu cremos de culoare galben verde, această secrețiune scaldă organele vulvei și le lipește între ele. Câte odată, în afara nimfelor mari sau chiar pe partea lor externă, se găsesc coji sau cruste care scoase cu degetul, lasă să se vadă sub ele mucoasa roș-aprins, iar uneori chiar sângerândă.

Puroiul venind în contact cu *uretra* o inflamează, dă loc la fenomene de uretrită, ce se manifestează între altele, prin o durere și o frecvență a micțiunii. Aceste sunt simptomele vulvo-vaginitei acute, care se observă la câteva zile după un atentat repetit și violent. Este bine înțeles că nu întotdeauna se vor găsi aceste leziuni în complectul lor, astfel după cum le-am descris, unele din ele pot lipsi sau pot fi de așa mică intensitate, încât să nu merite nici o atențiune. Durata acestei vulvite este variabilă și depinde de trei factori: de constituția bolnavei, de îngrijirile ce i se vor da și în fine de specificitatea ei.

Dacă copila este de o bună constituție, bine nutrită, bine îngrijită și tratată în mod sistematic, afecțiunea va dura 10—12 zile, dar dacă dânsa se află în condițiuni contrarii adică este limfatică, scrofuloasă, rău hrănită, obosită de muncă și mai cu

seamă rău tratată, atunci vulvita durează mult mai mult și chiar dacă faza de acuitate descrisă mai sus dispăre, afecțiunea trece în stare de cronicitate. În fine dacă scurgerea este specifică — blenoragică — atunci durata ei este foarte lungă și se complică uneori de complicațiuni, care au o durată de câteva luni, alteori chiar și mai mult, microbul urcându-se sus de tot în organele genitale interne, determinând acele metrite, ovarite sau salpingite care ca să zicem așa nu se pot vindeca și care fără de a fi funeste, fac din acea nenorocită victimă, o ființă bolnăvicioasă și debilă, uneori pentru tot restul vieții sale,

105. *Afecțiunile venerice* cele mai variate se pot constata la vulva victimei, în caz când atentatorul este și el infectat: blenoragia, sifilomul, șancrul moale, uneori plăcile mucoase; toate acestea trebuiesc constatate și menționate în raportul medico-legal; în fine se mai poate găsi *licid spermatic*, care se poate recunoaște la microscop prin prezența spermatozoizilor, licid spermatic care se poate găsi sub formă de mici coji subțiri și lucii, pe vulva, coapsele sau rufele victimei¹⁾ și care constituie semnul netăgăduit al atentatului la pudoare.

Leziunile descrise mai sus, se găsesc după cum am mai spus în parte sau în totalitate, în urma unui atentat acut repetat și executat cu oarecare violență, chiar în urma unei singure încercări brutale. Când însă autorul acestor acte nu întrebunțează forța, când ele sunt consimțite și repetate, atunci ne găsim în fața unor leziuni cronice, în fața unui atentat cronic, care nu prezintă mai nici unul din semnele de mai sus, leziunea ca să zicem așa, este cronică chiar de la debutul ei. Profesorul *Tardieu* a făcut o descripție magistrală a acestui din urmă gen de atentat, (atentatul cronic) care ar consista după el în desvoltarea prematură a organelor sexuale, a unei erecțiuni subite și premature a clitoricelui sau a penisului, precum și în prezența unui *infundibulum*, a unei infundături mai mult sau mai puțin profundă a canalului vulvo-vaginal, himenul fiind subțiat, vestejit, iar starea generală a victimei slăbită, obosită și cu un facies de bătrânețe anticipată; nu am întâlnit în practica noastră nici un caz de acest gen, dar trebuie să menționăm că cele avansate de Prof. *Tardieu* nu sunt admise de toți autorii clasici, iar pe de altă parte, semnele grupate împrejurul atentatului cronic,

1) Vezi R. M. L. de la finele prezentului volum, în cea-ce privește examenul microscopic a petelor presupuse a fi de spermă.

se pot întâlni și în alte împrejurări, în special în cazurile de onanism.

În fine în tratatele clasice, se mai descrie cu un lux de detalii, ce credem de prisos, două sau chiar trei genuri de atentate, care se rezumă la niște simple atingeri o organelor genitale, atingeri făcute ușor prin frecături cu penisul între coapsele încrucișate ale victimei, până la ejacularea atentatorului.

Prof. Lacassagne și un elev al său *D-r Bernard* au atașat o mare importanță acestor fapte, denumindu-le chiar cu nume pompoase de coit perineal anterior, coit perineal posterior etc.

Noi nu împărtășim această părere, le lăsăm deoparte, fiindcă în nici un caz ele nu lasă nici un semn, nici o urmă asupra victimei, atentatul prin urmare nu se poate diagnostica, afară numai de cazul când se găsește lăcid spermatic pe victimă sau rufăria ei, ceia ce în practică se întâmplă foarte rar.

106. Din punct de vedere juridic, având în vedere faptele așa cum ele se petrec de obicei, am putea zice că, deoarece în atentatele descrise mai sus, victimele sunt generalmente copile care au vârsta mai mică de 14 ani, ele intră în categoria atentatelor cuprinse în *Art. 263 C. P. R.*, sunt delictive și se judecă de instanțele *judicătorești ordinare—Tribunal și Curte de Apel*. Pentru ca delictul să intre în sfera *Art. 263*, trebuie ca atentatul să se fi executat asupra unui copil mai mic de 14 ani și fără violență, și așa se petrec lucrurile de cele mai multe ori, căci față de un copil, care are vârsta de 8—9 sau 10 ani, un agresor pentru a-și satisface pasiunea, nu are nevoie să întrebuițeze violența, o mică promisiune, câteva bomboane, o păpușă sau o jucărie, sunt îndeajuns pentru a-o ademeni și a-o lăsa să cadă în cursă.

Acestea erau mijloacele de care uză numitul Alexandrescu pentru a-și ademeni victimele, de care vorbeam la pag. 170 o păpușă de sfoară pentru zmeu, câțiva arșici sau două trei cărți poștale ilustrate, constituiau generalmente recompensele pe care le dădea Alexandrescu celorlalți copii la pudoarea cărora el atentase. De altfel cuvintele de *atentat la pudoare* în cazul de față sunt cam inexact întrebuițate, de oare ce etimologia cuvântului «*atentat*» înțelegând în general violență, legea înțelege și cuprinde toate actele care *atentează* la pudoarea copilului, în scop de a-l conrupe și de a-l vesteji. După legea franceză acest atentat este calificat crimă și se judecă

de curtea cu jurați, după legea română el este un delict și se judecă de tribunal; în orice caz pentru a obține o condamnare, trebuie să fie demonstrat actul atentatului, vârsta victimei, mai mică de 14 ani chiar fără violență.

Dar admitând că victima ar rezista pentru un moment, încă nu este nevoie de o violență fizică, căci o simplă amenințare sau chiar numai ridicarea tonului, o vorbă aspră, sunt în deajuns pentru a naște frica la acel copil și al supune voinței atentatorului.

Așa s'a întâmplat la o fetiță de 7 ani, care a fost victima unui atentat la pudoare fără deflorare și la care, în afară de semnele clasice descrise, am mai găsit și două șancre sifilitice — două sifilome situate simetric pe partea internă a ninfelor mari. Cazul acesta e important pentru că în afară de faptul atentatului, victima prezintă două sifiloame ceia ce constituie o raritate patologică ¹⁾.

Menționam în paginile precedente cu câtă băgare de seamă, trebuie să procedă Medicul legist la un astfel de examen și câtă prevedere trebuie să aibă în redactarea concluziunilor raportului său. Este adevărat că, în general, dacă mai cu seamă examenul este cerut curând după atentat, Medicul legist va găsi semne suficiente, pentru a-și edifica conștiința, dar uneori examenul fiind tardiv, se poate întâmpla ca să nu se găsească de cât semne foarte puțin doveditoare de atentat, chiar când el ca să zicem așa, este demonstrat de împrejurări și mărturisit de inculpat.

Am văzut împreună cu colegul nostru Prof. M. Minovici cazul unui individ, care lingeă în repetite rânduri organele genitale ale unei copile de 6 ani și care pentru a-și indulci gustul, presăra cu puțin zahăr vulva acesteia. Individul a fost surprins în *flagrant delict*, faptul de altfel a fost mărturisit și de el și cu toate acestea, nu s'a găsit nici o leziune, nici un semn de atentat la pudoare; raportul se termină prin concluziunea că, atentatul nu se poate demonstra din punct de vedere medico-legal, deoarece nu se găsisse nici o leziune la organele genitale ale victimei. Pentru aceste motive sfătuim pe magistrații însărcinați cu instrucția unor asemenea afaceri, să nu

1) *D-r Bogdan*, Deux chancres syphilitiques chez une petite fille de sept ans, suite d'attentat à la pudeur „Journal des maladies cutanées de H. Fournier Paris 1897 p. 278.

caute să smulgă cu orice preț o afirmațiune și o preciziune dela medicii însărcinați cu examenele victimelor, iar pe de altă parte, sfătuim și pe tinerii medici să nu se lase a fi influențați nici să se animeze de un fals amor propriu, vroind a preciza ceea ce nu este sigur, fiind mai pe urmă obligați a se retracta.

Pentru astfel de împrejurări medicul legist se va călăuzi și va răspunde după cum se prevede în raportul No. 3 p. 23 din colecția noastră de rapoarte deja citate.

CAPITOLUL XV.

VIOLUL ȘI DEFLORAREA.

107. Generalități. 108. Violul asupra femeilor deja deflorate. 109. Brutalitățile eventuale ale violului. 110. Violul asupra fetelor virgine — Deflorarea. 111. Virginele adevărate și virginele false. 112. Caracterele ruperilor himenului rezultat al deflorării la copilele mici. 113. Cicatrizarea himenului. 114. Leziuni traumatiche rezultat al violului. 115. Hemoragia consecutivă deflorării. 116. Leziunile traumatiche extragenitale. 117. Violul și deflorarea fetelor nubile. 118. Cicatrizarea himenului. 119. Durerea în deflorare. 120. Ruperile himenului prin alte cauze decât deflorarea.

107. *Violul* nu este menționat de C. P. R. el intră în cadrul At. P. și în special în prevederile Art. 264 de oarece el subînțelege în mod implicit un atentat la pudoare, săvârșit cu violență. Numai revenim asupra rațiunilor care ne-au determinat de a admite și noi această bifurcațiune a At. P. împărțind în totul modul de a vedea al. C. P. F. care califică violul Crimă, pedepsit cu munca silnică.

Violul a fost deja definit de noi în partea întâia a acestei lucrări la cap VI pag. 49.

«Posesiunea unei femei fără consimțământul său, indiferent dacă această femeie este virgină sau deja deflorată».

Cu alte cuvinte pentru ca să existe Viol, trebuie neapărat o intromisiune, o penetrațiune a penisului în organele genitale femeiești. Atentatul la pudoare consistând în acte de lubricitate practicate cu penisul asupra organelor genitale, se oprește aci, penetrațiunea nu are loc, căci dacă ar fi penetrațiune atunci actul s'ar numi viol, nu ar mai fi atentat la pudoare. Unii au-

tori ținând seamă de aceste fapte, au definit atentatul la pudoare :
Violul fără penetrațiune.

Când violul se execută asupra unei fete virgine atunci el este urmat generalminte de deflorare, când se execută asupra unei femei deja deflorată, atunci actul este calificat numai ca viol; el prin urmare se poate execută : asupra fetelor mici, copilelor asupra fetelor nubile-virgine¹⁾ ca și asupra femeilor care sunt deja deflorate. Să vorbim mai întâiu de aceste din urmă cazuri, care constituiesc un capitol mic, ca și o raritate medico legală.

108. Femeia matură și deja deflorată, poate să fie violată în mai multe împrejurări. În primul rând este violul făcut prin surprindere sau înșelăciune, ca spre pildă. O femeie măritată obicinuită a avea raporturi sexuale cu soțul ei, se culcă seara foarte obosită de munca zilei: un individ profită de acest somn profund al femeii, intră în casă se culcă lângă ea și are relațiuni sexuale cu dânsa, relațiuni consimțite până la un oarcare punct, de oarece femeia amelițată de somn, a crezut că acel ce se pune lângă dânsa e soțul ei. După lege aceasta constituie un viol, pe care Medicul-legist, în afară de cazuri cu totul excepționale nu-l poate recunoaște, din cauza absenței de leziuni.

O altă femeie, amelițată de băuturi alcoolice, sau de administrarea unui soporific are relațiuni sexuale inconștiente, cu un individ, care profită de starea de nesimțire a acestei femei; el iarăși va comite un viol față de lege.

Hofmann relatează în periodicul *Allgemeine Wiener Mediz. Zeitung* din 9 Aprilie 1907, cazul unei femei de 20 de ani, care după ce bău o mare cantitate de alcool, adormi de un somn profund. Doi indivizi profitară de dânsa fără ca femeia să se fi deșteptat. Către seară femeia desmeticindu-se și simțind durere la organele genitale, consultă un medic care găsi o puternică inflamație a vulvei și vaginului și o mare cantitate de lichid sirupos de culoare aproape albă. La examenul microscopic al acestui lichid cules din vaginul femeii, s'a găsit un mare număr de spermatozoizi care mișcau pe câmpul microscopului.

Am examinat împreună cu Prof. Brouardel în 1890, o bătrână de vre-o 70 ani, pe care o violase un tânăr de 18 ani.

1) Prin fată nubila-virgină, înțelegem fata care are menstruație și vrâsta de 13-14-15 ani.

Examenul practicat câte-va ore după atentat, ne-a permis de a culege din vagin o cantitate de lichid albicios, care examinat la microscop, ne-a arătat pe de o parte numeroși spermatozoizi pe de alta gonococi caracteristici. Violatorul examinat și el, era atins de o blenoragie acută, în puroiul căruia s'a găsit deasemenea gonococi.

Semnele cu ajutorul cărora Medicul legist va putea recunoaște un asemenea viol, sunt foarte puțin demonstrative, căci un viol asupra unei femei în stările descrise mai sus nu va lăsa nici o urmă la organele genitale. El nu va putea afirma actul decât atunci când examinând victima un timp scurt după viol, va găsi lichid în vagin, care examinat la microscop va decela spermatozoizi.

109. Sunt însă și cazuri de viol care se pot recunoaște, atunci când el se execută cu brutalitate, sau ca cel următor descris de Vibert în tratatul său. Vibert citează' cazul unei prostituate care în două ore, a fost violată de 10 indivizi unii din ei chiar repetând actul. La examenul femeii făcut după 24 ore, vulva și vaginul erau considerabil inflamate, tumefiate, roșii dureroase la pipăit, și sediul unei secrețiuni sero-purulentă.

Alte ori inflamația și traumele genitale rezultă din cauza unei adevărate furii de sadism, de care vom vorbi mai pe larg în un capitol special; în asemenea cazuri, indivizii nu se mulțumesc în a introduce penisul în vagin, ei introduc degetele ca și alte corpuri străine din cele mai stranii și mai originale; spre exemplu. În orașul Bârlad jud. Tutova, unul din gardienii arestului preventiv numit Gh. Paiu om de peste 50 de ani, a început prin a viola pe deținutele Balașa Spiridon și Olga Tatainica. Dar neputânduși satisface plăcerile sale sexuale prin împreunarea sa trupească cu susnumitele, dânsul fabrică un penis de lemn lung de aproape 30 centim. și gros pe un diametru de aproape 7 centim. pe care-l introducea în vaginul celor de mai sus, pentru a le satisface pasiunea după cerința lor, așa spunea el în apărarea sa.

Instrumentul în chestie îl posedăm în muzăul nostru, iar femeile suferind de metrită au trebuit să fie internate în spital.

În periodicul francez *Médecine-Légale et jurisprudence médicale* găsim cea ce urmează¹⁾. **Deflorare artificială prin un ou de găină.**

Niște părinți necinstiți vroind cu ori-ce preț să silească pe

1) *Revue de Médecine-Légale et de Jurisprudence médicale* Paris 1889 p. 321.

un tânăr bogat să ia în căsătorie pe fata lor în vârstă de 18 ani, acuzară pe acest tânăr de viol și deflorare întovărășit de leziuni grave de violență asupra victimei. Dr. L. Ganis însărcinat de a examina fata, nu găsi pe corp nici o urmă de violență găsi însă himenul rupt, cu marginile sângerânde. Dar care nu-i fu surprinderea făcând tușeul vaginal, și găsind în fundul acestuia un corp rotund, oval, lis și foarte mobil. Incercările de a-l extrage nu au reușit, dar la un moment dat acest corp se sparse lăsând să iasă din vagin un gălbenuș de ou, un albuș și câte-va coji; era un ou de găină care se sparse în vagin în timpul incercărilor de extracțiune. În fața acestei dovezi fata mărturisi că părinții săi, îi introduseseră oul în vagin.

Mantzavinos¹⁾ a publicat un caz analog.

„O familie—tata și mama unei domnișoare de 18 ani—foarte jigniți de faptul că un domn ce-i ceruse mâna, nu vroia să o mai ia în căsătorie, imaginase de a-l acuză că acest refuz ar fi survenit după ce mai întâi atentase la pudoarea ei. Pentru a simula atentatul, fără însă a o deflora, ei au introdus în vaginul fetei un ou de găină, dar de odată oul lunecând nu l'a mai putut scoate. Un medic chemat a putut de data aceasta să scoată oul întreg, fără ruperea himenului.

Un periodic francez a publicat cea-ce urmează: În un orașel din Gubernia Stovropol (Rusia) trei tineri au dus cu forța în grădina cimitirului din localitate o fată de 15 ani, pe care după ce au violat-o câte trei pe rând, au răstignit-o pe crucea unui mormânt, bătându-i cue în mâni și în picioare. Motivul acestei oribile cruzimi ar fi fost răzbunarea; fata refuzase de a se supune propunerilor obscene ale acestor mizerabili. Am putea cită și alte cazuri analoge, dar socotim suficiente pe cele relatate în paginile precedente.

După cum am spus—afară de cazurile de brutalitate și barbarie ca cele istorisite, violul pe o femeie deja deflorată se va recunoaște cu greu, căci penisul cele mai de multe ori nu întâmpină nici o rezistență, așa că semne la organele genitale nu vor exista. Leziunile venerice și mai cu seamă ligidul spermatic în vaginul sau pe coapsele sau rufăria victimei, vor fi punctele cardinale care bine interpretate vor determina redactarea concluziunilor raportului medico-legal.

1) Mantzavinos. Simulation d'Attentat à la pudeur par un œuf de poule în Archives d'Anthropologie criminelle Lacassagne Lyon 1899.

110. Ajungem acum la punctul cel mai principal al acestor chestiuni; **Violul asupra fetelor sau copilelor virgine.**

În regulă generală—afară de rari excepțiuni—am putea zice că violul asupra virginelor, astfel cum îl înțelegem noi, este mai întotdeauna urmat de deflorare, căci violul fără deflorare, intră în categoria atentatelor la pudoare, de care am vorbit în paginile precedente. Dar mai întâi ce este Deflorarea? Este *desvirginizarea* unei fete virgine prin ruperea himenului în urma raporturilor sexuale. Această rupere a himenului produsă aproape exclusiv de penetrațiunea membrului viril în vagin, poate uneori să fie și rezultatul altor cauze, ca de pildă, penetrațiunea degetelor sau unui alt corp străin, inciziunea cu bisturiul făcută de mamos sau chirurg etc.

În asemenea din urmă cazuri, ruperea himenului va putea fi calificată deflorare, dar nici odată dezvirginizare denumire rezervată deflorării normale, adică pătrunderii membrului viril în vagin. Este prin urmare astăzi admis că: *a)* Fata virgină este aceia care are himenul intact, fata deflorată aceia al cărui himen este rupt. Acesta este semnul de căpitanie al virginității, la care se adaugă și altele, numite semne accesorii, de care vom vorbi ulterior. *b)* În regulă generală, himenul se rupe în urma primului raport sexual—prin introducerea membrului viril în erecțiune în vagin,—cu alte cuvinte el se rupe în prima noapte a măritişului virginei. Dar nu sunt toți autorii de această părere și o polemică s'a iscat între doi medici brazilieni asupra acestui punct. Miguel Salles sub numele de *Hymens complacentes* publică un studiu în revista *Boletim poticial* din 1912, din care reiesă că, de acord cu generalitatea autorilor germani ruperea himenului în urma primului raport sexual, este o raritate. *Salles* zice că a observat adesea ori himene dilatabile, cari nu se rup decât după mai multe raporturi sexuale și atrage atențiunea asupra dificultății formulării concluziunilor medico-legale în materie de viol, din această cauză.

Un alt medic compatriot al precedentului I. de Barros în aceeași revistă, contestă cele avansate mai sus de Miguel Salles. După dânsul, în imensa majoritate a cazurilor, dezvirginizarea este întovărășită de ruperea himenului cu emoragie consecutivă, așa după cum se menționează de clasicii vechi. El se bazează pe statisticele Institutului Medico-legal din Rio-de-Janeiro, culese și de el și de Peixoto un elev al său. Miguel Salles își susține

părerea, bazându-se între altele pe statistica Prof. Budin-Paris, care, în un spațiu de timp de trei luni la Clinica sa, a constatat integritatea himenului de 13 ori la 75 primipare. Din cele observate timp de mai bine de un sfert de veac, putem spune că, fără a împărtăși cu totul părerea lui Miguel Salles, am găsit și noi—dacă nu himene cu totul intacte—in urma primului raport sexual, cel puțin cele mai multe din ele numai în parte rupte, cea-ce constituie după noi așa numita *deflorare incompletă* care figurează une-ori în concluziunile rapoartelor noastre Medico-legale. De altfel acest fapt nu are o importanță așa de mare, pentru a da loc la o discuțiune din genul celei precedente. Himenul rupt dacă femeia continuă de a avea regulat relațiuni sexuale, dacă mai cu samă face copii, el dispare aproape cu totul, nemai rămânând decât niște vestigiuri din totalitatea foliolei himeneale, numite caroncule mirtiforme. Dar cele două reguli, sau cele două principii enunțate mai sus, suferă numeroase excepțiuni, cari trebuiesc cunoscute de Medicul-legist, și de care el trebuie să ție socoteală în aprecierea faptelor pe care dânsul va trebui să califice. În afară de cazurile de himen intact, după câți-va ani de căsătorie, trebuie știut și cea-ce urmează.

Se întâmplă de multe ori că, un himen dilatabil, cum este himenul labiat, să permită relațiunile sexuale, chiar complete, fără rupere himeneală, fără curgere de sânge, relațiuni continuuate un timp ore-care, une-ori chiar urmate de o sarcină, fără ca din punct de vedere anatomic acea fată să fie deflorată, fără ca prin urmare să se găsească semnul capital al nevirginității sale. La alta din contra, cel întâi raport rupe himenul—complet sau necomplet—și această victimă să numai fie taxată de virgină, pe când cealaltă să continue de a purta acest calificativ, deși are regulat relațiuni sexuale. Rezultă de aci că, din moment ce unele fete așa zise virgine, nu sunt virgine de cât cu numele grație numai integrității himenului, pe când altele sunt în realitate virgine, fiind-că nimeni nu le-a atins organele genitale, rezultă că din punctul de vedere medico-legal sunt două feluri de virgine, sau sunt două virginități.

111. *Virginitatea adevărată și virginitatea falsă.* *Virginitatea adevărată* este fata aceia al cărui himen este perfect intact, este fata acea asupra căreia nu s'a încercat nici un atentat la pu-doare, nici o atingere a organelor genitale. Această virgină după

cum spune Casper mai prezintă și o stare generală de feciorie sau de virginitate care consistă: Nimfele mari sunt pline bine rotunzite, dublate de țesut celular compact și lipite una de alta, astfel că atunci când virgina se pune pe masa de speculum, nimfele mari încă sunt împreunate și închid vulva. *Nimfele mici* sunt de culoare roză, apropiate între ele, mascând himenul; vaginul este mic strâmt, furșeta și fosa naviculară intacte. În afară de aceasta, adevărata virgină are în general sânul bine dezvoltat, piriform și vărtos, fața respiră o stare de vioiciune și tineretă, pielea de pe coapse și abdomen este întinsă.

Din potrivă, *virgina falsă* nu numai nu are aspectul general de mai sus, dar în afară de aceasta, himenul este lax, se lasă ușor a fi deprimat, permite cu ușurință ca degetul să intre în vagin, fără ca uneori femeia să resimte ceva, iar nimfele mari ca și cele mici sunt vestejite, nu au colorațiunea roză, nu se alipesc între ele și dacă fata este pusă pe masa de speculum cu coapsele îndepărtate, acestea se desfac și lasă vulva mai mult sau mai puțin deschisă. Cele ce preced sunt de multe ori foarte exacte, dar trebuie să menționăm că există și excepțiuni: lipsesc unei adevărate virgine caracterelor de mai sus, sau din potrivă se întâmplă ca ele să se găsească la o virgină falsă. 1)

112. În afară de caracterelor generale de virginitate pe care le-am descris în paginile precedente un himen virgin, un himen care nu numai nu este rupt dar nici măcar supus atingerilor de atentat la pudoare, se prezintă după cum urmează.

La copilele mici în vârstă de 4—5—6 ani el este situat în fundul vaginului foarte profund, formând până la un oarecare punct un fel de diafragm, de culoare roză, subțire și elastic. Alte ori el semuește o a treia perechi de nimfe, mai cu seamă când este de formă bilobată, cu marginile deschiderii rotunzite ca un val, lucii, netede și tot de culoare roză. Acest aspect se găsește la orice himen, oricare i'ar fi forma, dacă el în adevăr se găsește a fi un himen virgin în adevăratul înțeles al cuvântului, la o virgină adevărată menționată ca mai sus.

În teză generală am putea zice că ruperea himenului ca re-

1) Séverin Pineau indica următorul semn de virginitate care mai are adepți încă și astăzi: Dacă fata este virgină, un fir de ață tras de la vârful nasului până la încrucișarea suturilor lambdoide și sagitală, trebuie să poată să cuprindă gâtul. „*Non illam nutrix orienti luce revisens, hesterno poluit collum circumdare filo.*“

zultat a unei deflorări prin membrul viril, nu se prezintă în toate cazurile în același mod, nici după aceeași normă. Deflorarea prin viol la fetele ce *nu au trecut vârsta de 4—5—6 ani*, nu se poate executa decât în împrejurări excepționale, din cauză că pe deoparte, himenul este situat foarte profund în vagin, precum și din cauză că oasele basenului și femurele, se îndepărtează cu greu, așa că membrul viril nu poate ajunge himenul pentru al rupe. Sunt însă câteva cazuri în știință cari fac excepție la această regulă. *Tardieu* a citat un caz de deflorare săvârșit asupra unei fetițe de 6 $\frac{1}{2}$ ani, deflorarea însă executată de un băiat de 18 ani al cărui membru viril era, lung și subțire. *Taylor* a citat un caz analog la o fată de 7 ani, dar și aci violatorul era un băiat de 17 ani cu un penis ca și la cel precedent. Din cazurile de viol ce am examinat, nu am văzut nici o deflorare la fetele ce aveau această vârstă, atentatele la pudoare se mărgineau în atingeri violente sau mai puțin violente asupra organelor genitale, complicate de infecțiuni venerice, dar fără deflorare. Așa s'a petrecut cu fetița în vârstă de 5 ani, căreia atentatorul i-a comunicat blenoragia, pentru a scăpa el de ea vezi pag.

De la vârsta de 10—11 ani în sus, violul este în general urmat de deflorare adică de ruperea himenului. Dar și aci trebuie făcut o deosebire căci, admitând cum că fata deflorată are vârsta de 10—11 și violatorul este un adult viguros brutal și are un penis mare și dezvoltat, se vor găsi în asemenea cazuri asupra victimei, leziuni mult mai complexe decât în cazurile în care, victima a ajuns de pildă la vârsta de 16—17 ani și raporturile au fost consimțite.

Deflorarea la fetele din prima categorie se poate recunoaște după următoarele caractere: ruperea himenului și hemoragia consecutivă urmată de o durere de intensitate variabilă, întovărășite sau nu de leziuni de violență asupra organelor genitale externe, leziuni de violență asupra altor părți a corpului, prezența de spermă în vagin, pe coapse sau rufăria victimei, dacă mai cu seamă examenul se face un timp foarte scurt după viol, și câte odată infecțiunea de boli venerice, care nu se pot constata decât la câteva zile după atentat; în fine eventual graviditatea victimei.

Ruperea himenului. Când ruperea sau ruperile interesează întreaga foliolă himeneală, adică când începe de pildă de la des-

chiderea centrală a himenului și merge până la inserțiunea ei împrejurul vaginului, se zice că ruperea este *Complectă*; când dinpotrivă ruperile încep la deschiderea centrală a himenului, dar nu interesează decât în parte parenchimul sau foliola himeneală, când ca să zicem așa himenul este numai încrestat pe marginea sa liberă, ruperea este *Incomplectă*. Cu alte cuvinte, chiar o singură rupere, dar care interesează întreaga foliolă himeneală, este o *Rupere complectă*. O singură creștătură sau chiar și două sau trei, dar care nu interesează decât marginile himenului, care nu a făcut decât le-a încrestat, se numește o *Rupere necomplectă*. După cum se poate ușor înțelege, de obicei, cu cât copila este mai tânără și raporturile neconsimțite, cu atât ruperile vor fi mai necomplete și viceversa, dacă fata a ajuns la vârsta de 15—16 ani și raporturile consimțite, ruperea va fi compectă. Aceasta se întâmplă în generalitatea cazurilor, dar nu trebuie luat ca o formulă *ne varietur* și uneori—ceia ce am și văzut în practica noastră — inversul poate exista.

Un al doilea punct de o mare importanță este cel următor: Aspectul ruperii complete sau necomplete nu este acelaș, variază după timpul examinării. O fata deflorată și examinată de Medicul legist după câteva ore, se va deosebi în ceia ce privește aspectul ruperii himeneale, de aceia ce vom găsi la aceași fată dar examinată târziu după 2—3 zile, după cum se va deosebi iarăși, dacă va fi examinată și mai târziu după 5—6 zile sau după 7—8—9 zile. La o fată în vârstă de pildă de 11, 12—13 ani deflorată cu ruperi complete și examinată după 10—12 ore se va găsi: Himenul desfăcut, rupt prin una sau două ruperi cari încep la marginea liberă a acestuia și care interesează toată grosimea foliolei. Marginile acestor ruperi sunt umflate, inegale, roșii, sângerează la cea mai mică atingere, copila are dureri, desface cu frică coapsele, întregul aparat vulvo-vaginal este roșu, uneori mai cald și inflammat. Dacă examenul a avut loc și mai curând după deflorare, pe lângă toate aceste semne care sunt și mai accentuate, se poate găsi uneori și sânge pe vulvă sau la intrarea vaginului.

Dacă examenul are loc mai târziu după 2, 3 sau chiar 4 zile aspectul ruperii este altul, dacă mai cu seamă copila nu a avut decât un singur raport. Atunci fenomenele prime de inflamațiune au dispărut și nu se vor mai găsi decât ruperile himenului.

Dar aceste ruperi sau aceste lambouri nu vor mai avea aspectul descris mai sus. Marginele nu vor mai săngera sau prea puțin, ele vor fi tot roșii, dar vor fi acoperite cu un strat foarte fin de puroi sau de muco-puroi; copila va avea aceleași dureri, care uneori se iradiază până în ambele plice inguinale, tumefiind câteodată ganglionii inguinali.

Dacă examenul s'a făcut și mai târziu după 7, 8, 9, zile și copila nu a mai avut alte raporturi, atunci marginele himenului rămân desfăcute dar vindecate, cicatrizate, iar fenomenele de inflamațiune au dispărut cu totul, afară de cazul când victima a fost infectată de blenoragie, care deja se manifestează prin cortegiul său de simptome obișnuit și care aduce după dânsa, o stare inflamatorie a vulvei și a vaginului *smi generis*. Dacă ruperea este necompletă, adică dacă numai marginea liberă a himenului este ruptă, este încrestată, atunci marginile acestei ruperi, prezintă în mic aceleași caractere și trece prin aceleași faze de evoluțiune și reparațiune, ca și marginele ruperelor complete descrise mai sus.

113. Ce se întâmplă cu un himen rupt complet sau necomplet? Adică cum se repară, cum se vindecă și ce devin acele ruperi și acele lambouri?

După 7—8—9 zile, dacă deflorata nu a mai avut raporturi, dacă dânsa este de o bună constituție, adică dacă dânsa nu este limfatică, nu este atinsă de scrofulo-tuberculoză, dacă este bine nutrită, ruperile himenului se cicatrizează, se vindecă, Dar aci trebuie deschis o paranteză, căci cicatrizarea lambourilor himeneale, nu se face generalmente după cum se face cicatrizarea unei plăgi ordinare, această cicatrizare afară de rare excepțiuni, are un mers deosebit.

Cicatrizarea unei plăgi ordinare urmează regulele generale ale vindecării rănilor, adică după câtva timp marginele rănilor se apropie apoi se împreunează, se lipesc una de alta și formează la nivelul împreunării o dungă mică, albă, o dungă de scleroză, care nu dispare dacă plaga a fost relativ mare decât după un timp foarte îndelungat, uneori nici odată; cicatricea rămâne și se cunoaște toată viața. Lambourile himeneale nu se cicatrizează între ele, nu se lipesc, ci se vindecă pe loc și deosebit, marginele lor săngerânde, de care am vorbit mai sus se micșorează din ce în ce, se strâng și se acopere de o mucoasă fină care are un aspect identic cu restul himenului, care nu a fost rupt.

Autorii au căutat să stabilească o normă, după care s'ar rupe această membrană, rupere care s'ar întâlni în mod constant conform cu forma himenului. *Tardieu* a fost unul din cei dintâi care s'a ocupat de această chestiune. Așa după dânsul, himenul inelar se rupe în patru părți și formează patru lambouri; cel bilobat sau labiat descris de Roze se rupe la extremitățile de sus și de jos, părțile laterale rămânând intacte, așa că se formează două mari lambouri verticale, unul de fiecare parte, pe când himenul semilunar, prezintă două ruperi laterale una la dreapta, alta la stânga, formând astfel trei lambouri, din care unul median și două laterale. Alți autori dau alte descripții acestor ruperi, care însă nu merită importanța ce li s'a atașat. În ceia ce privește ruperile constatate de noi trebuie să menționăm că, regula stabilită de *Tardieu* suferă multe excepțiuni; așa am văzut himenul labiat rupt în patru puncte, pe când unul semilunar în un singur lateral, făcând astfel două lambouri în loc de trei, după cum pretinde *Tardieu*. De altfel aceasta nu are mare importanță și noi credem că, ruperile nu sunt supuse numai decât formei lor, ci mai mult, brutalității sau delicatetei violatorului, cât și volumului membrului viril, în raport cu vaginul victimei.

În tot cazul oricare ar fi numărul ruperelor himenului, dacă examenul are loc scurt timp după deflorare, medicul va avea grija de a împreună cu degetele lambourile himeneale, pentru a le putea readuce mai mult sau mai puțin la forma lor primitivă, formă pe care o va nota în raportul medico-local.

Dr. Penard ¹⁾ în o lucrare a sa, a căutat să facă o deosebire între violul consumat și cel numai încercat neconsumat, adică a voit să stabilească și din punctul de vedere științific medico-legal, o analogie între lege și atentat. În adevăr se știe că legea vorbește de atentatul sau violul indeplinit sau numai cercat și pedepsește nu numai consumarea faptului, dar și tentativa. Plecând de aci *Dr. Penard* admite că, numai deflorarea completă constituie actul de viol, pe când deflorarea necompletă nu ar constitui de cât tentativa. Noi socotim că o astfel de diviziune a deflorării este nu numai inutilă dar chiar și periculoasă, pentru că pe deoparte, legea nu face nici o deose-

1) *Dr. Pénard L. De l'intervention des Médecins légistes dans les questions d'attentat ou de moeurs Paris 1869.*

bire între atentatul sau violul indeplinit sau numai încercat, pe care-l pedepsește deopotrivă, dar afară de aceasta, întru cât victima unei tentative de viol, căreia i s'a rupt himenul numai în parte, admitând teoria *Dr. Pénard*, ar fi mai puțin atinsă în tot ce are ea mai prețios, întrucât ar fi mai puțin demnă de compătimit și mai puțin apărată de lege? Oare ea deflorată complect sau necomplect nu este totuși deflorată? Oare nu este supusă la aceleași consecințe (graviditate, leziuni venerice etc.) ca și cea complect deflorată? Cu siguranță că da, astfel că părerea *Dr. Pénard* neavând nici o consecință practică, trebuie lăsată deoparte.

114. *Leziuni traumatice genitale și extragenitale.*

Aceste leziuni sunt în raport direct cu următoarele puncte: cu cât copila este mai tânără, cu cât violatorul a fost mai brutal și cu cât există o disproporție între membrul viril al acestuia și organele genitale ale victimei, cu atât leziunile traumatice genitale vor fi mai intense și mai grave. Este bine înțeles că atunci când pentru o rațiune sau pentru alta, deflorarea nu este complectă, ceea ce denotă introducerea numai în parte a membrului viril în vaginul copilei, aceste leziuni vor fi mai puțin grave deși ar exista factorii generali enunțați. În practica noastră de mai bine de 20 ani, nu am avut nici un caz de viol consumat sau încercat, care să fi prezentat leziuni grave genitale, dar autorii menționează fapte de o brutalitate înspăimântătoare.

Mai întâi trebuie să relevăm cazurile de moarte în urma deflorării, datorite unei disproporții prea mari între membrul viril și organele genitale ale victimei, care dezinsărând membrana himen de pe inserțiunea sa vaginală, a determinat o hemoragie mortală peste puțină de a fi oprită.

Brouardel citează cazul unei tinere fete care în noaptea nunței, a avut pe lângă dureri excesive și o hemoragie pe care nici el nici *Nélaton* nu a putut-o opri; fata muri după 12 ore dela deflorare. În asemenea cazuri se poate invoca idiosincrazia cunoscută sub numele de *hemofilie*, care uneori se găsește la mai mulți membri ai aceleiași familii, alte ori este izolată. Pe când eram Medic Primar al Spit. Cantacuzin-Pășcanu din Iași, am observat următorul caz: un tânăr căzând pe o piatră își rupse buza inferioară; nu am putut opri hemoragia cu toate mijloacele întrebuintate și el muri după 24 de ore. *Hofmann*

citează cazul unui arab de 16 ani, care s'a căsătorit cu o fată de 11 ani.

Această fată muri în noaptea nunței, strangulată de soțul ei pentru a o împiedeca de a țipa; la autopsie se găsi pe lângă ruperi ale himenului și o altă rupere a părții superioare și posterioare a vaginului, lungă de aproape 4 cm. care comunică cu abdomenul. *Taylor* citează și el câteva cazuri de ruperi perineale, de ruperi al pereților sau fundușilor de sac vaginali, urmare deflorării. Dar nu în totdeauna se găsesc leziuni de așa gravitate și alte ori totul se mărginește la o vulvită sau vulvovaginită, pe care o vom descrie ulterior sau la o zgârie-tură de unghie pe nimfii mari, pe nimfii mici sau pe pereții vaginului și a vulvei, iar une-ori nici la așa ceva.

115. Dar dacă după cum am spus mai sus, o curgere de sânge și uneori chiar o hemoragie mai mult sau mai puțin abundentă, constituie unul din semnele deflorării, nu este mai puțin adevărat că această scurgere de sânge consecutivă ruperei himeneale, este foarte variabilă. În general ea este în cantitate mijlocie și deflorarea produce câteva pete pe cămașa virginei, câteva pete pe prostirea patului în care s'a culcat și dacă relațiile sexuale nu sunt repetate, totul se reduce aici. Odinioară se atașa o mare importanță acestei hemoragii, ca rezultat al deflorării și constituia unul din semnele virginității. Se pretinde chiar că, după legea lui Moisi și a unor triburi indiane, dacă fata ce se mărită, nu avea o hemoragie vulvară abundentă în noaptea nunței, aceasta constituie un semn de nevirginitate și mireasa era pedepsită cu moartea.

Este exact că deflorarea se întovărășește de o curgere de sânge mai mult sau mai puțin abundentă, dar sunt și cazuri numeroase constatate în mod sigur, din care rezultă că, uneori hemoragia este cu totul neînsemnată, uneori chiar aproape nulă. *D-rul Lutaud* a întreprins și a făcut o mică anchetă în această privință și iată ce a constatat¹⁾:

Din 400 femei pe care le-a interogat asupra acestui punct numai 207 au avut o oarecare curgere de sânge în urma deflorării, dar în cantitate relativ mică, celelalte a căror virginitate în momentul căsătoriei nu se putea pune la îndoială, au

1) *Dr. Lutaud*. Etude Médico-Légale sur la membrane hymeu. In *Révue de Med. Legale* Paris 1894.

declarat că nu au avut nici cea mai mică hemoragie în noaptea nunței, iar durerea care a resimțit a fost minimă.

De aceeaș părere sunt și alți autori ca de pildă *Prof. Tardieu, Hofmann, Brouardel, Lacassagne*, și alții; acelaș lucru l-am observat și noi. Unele fete deflorate veneau și ne arătau că cele spuse de ele erau expresiunea sincerității, cămașa ce purtau în momentul deflorării și care prezenta pe partea ei anterioară cât și pe partea ei posterioară mari pete de sânge; altele din potrivă mărturiseau că, deflorarea nu le-a produs aproape nici o durere și o curgere de sânge minimă sau nulă, ca și când s'ar fi împuns la un deget, îmi spuneau unele din ele, pentru a caracteriza ceia ce resimțise în timpul deflorării. Astăzi dar este stabilit că durerea și hemoragia pot să lipsească în urma deflorării, iar pe de altă parte ca din cauzele de care am vorbit mai sus în paginile precedente, introducerea membrului viril în vaginul unei fete, se poate face cu mare ușurință fără ca lipsa acestor elemente, să constituie cea mai mică bănuială în ceia ec privește virginitatea unei tinere fete oneste.

Ca și ceilalți specialiști în medicina legală, am avut și noi cazuri în care eram întreat de tineri căsătoriți a doua zi după noaptea de nuntă, și care își bănuiau nevestele de a nu fi fost virgine, din cauză că pe deoparte ei putuse să pătrundă în vagin fără nici o rezistență, iar pe de altă parte fiindcă nu determinase soțiilor lor nici o durere, nici o hemoragie; unii din ei chiar veneau întovărășiți de dănele, care se lăsau a fi examinate, pentru a demonstra că soții lor nu fusese înșelați. Am avut și un caz care s'a terminat prin moartea miresei. Un domn X se căsătorește; timp de 2—3 nopți consecutive tânăra fată înfricoșată de ceia ce ar putea să i se întâmple, nu se lăsa a fi deflorată, acest fapt a dat de bănuieț soțului, care în fine putu să-si îndeplinească dorința în noaptea a treia. Dar de oare ce el pătrunsesse cu oarecare ușurință, iar pe de altă parte fiindcă hemoragia fusese aproape nulă, dănsul stabilind o legătură între refuzul nevestei sale de a se supune raporturilor sexuale în cele 2—3 nopți consecutive nunței, lipsa de durere și hemoragie, crezând că fusese înșelat, își părăsi nevasta, pretextând că se duce să se sinucidă. După câteva ore se întoarce acasă, dar femeia desperată de cele ce se întâmplase, se spânzurase; la autopsia ce s'a făcut s'a găsit himenul în stare de rupere recentă, nenorocita fusese virgînă, raportul medico-

legal dresat în cauză în această afacere se află în arhiva noastră.

116. *Leziunile traumatice extragenitale*, nu se întâlnesc de cât arare ori la copilele mici ce sunt violate și deflorate și aceasta din cauză că, violatorul nu are nevoie pentru a face ca fetița să se supună dorințelor sale, de a întrebuița forța; de multe ori o mică promisiune este suficientă și dacă aceasta nu o convinge, o amenințare determină frica și victima se supune. Cu toate acestea există și cazuri contrare. În asemenea împrejurări, leziunile de violență consistă în zgârieturi și echimoze pe obraz și în special împrejurul gurei, determinate de mâinile agresorului, pentru a înăbuși țipetele fetei. Alte ori se găsesc aceleași leziuni ca și în atentatul la pudoare, pe coapse, brațe sau antebrățe câte odată din greșală, violatorul pentru a paraliza orice mișcare a victimei, o apucă de gât, dar apăsând cam prea tare, o strangulează, o omoară fără ca să fi avut această intenție; alteori intenționat o face pentru ași asigura nepedepsirea, prin dispariția și tăcerea celei violate. *Prof. Tardieu* relatează cazul unei fete de 13 ani violată și strangulată. La autopsie el constată: zgârieturi și vânătăi pe obraz, împrejurul gurei și pe partea anterioară a gâtului, himenul rupt, în vagin sânge.

În anul pe când lucram în calitate de asistent pe lângă *Prof. Brouardel* la Morga din Paris, un individ, un băiat de 17 ani numit *Menesclou* a violat și deflorat o copilă de șase ani apoi a strangulat-o și neștiind ce să facă cu cadavrul ei, l-a ascuns sub mindirul patului său; a dormit astfel o noapte întregă peste cadavrul copilei, unde a și fost găsit a doua zi.

În cursul anului 1913 am făcut autopsia unei fetițe de 9 ani *Ruxandra Porcărel*, pe care inculpatul după ce o violase și deflorase, a strangulat-o.

Criminalul a mărturisit în totul actul ce comisese, declarând că a strangulat victima pentru ca aceasta să nu-l denunțe. În fine în unele cazuri se întâmplă că indivizii comit adevărate cruzimi după sau înainte de viol, aceste fapte intrăd mai mult în categoria sadismului, le vom descrie la capitolul special. În ceia ce privește petele de spermă și leziunile venerice ce se găsesc în urma violului și a deflorării, prezența și recunoașterea lor fiind aceleași atât la copilele mici cât și la fetele nubile, vom face o singură descriere la finele capitolului viitor.

117. Fetele nubile acele care sunt menstruate care prin urmare

au atins vrăsta de 14—15 ani, pot fi *deflorate* în mod legitim prin căsătorie, sau înșelate prin diferite promisiuni, dar mai arare-ori *violat*, de oare-ce dănsule au o putere de rezistență care se poate mai cu greu învinge. Urmând în această privință norma stabilită de Thoinot; vom admite și noi că *violul și deflorarea* virginelor nubile, se pot executa în două condițiuni și anume: Sau fata este în plină cunoștință, își posedă voința, liberul arbitru și atunci este violată fie că ea consimte, fie că se întrebuițează forța, sau fata nu își are deplina cunoștință, este pusă în imposibilitate de a rezista, violatorul nu are trebuință de a uza de forță, căci fata cedează de oare-ce este supusă voinței violatorului său.

Semnele violului și dellorării în ambele cazuri sunt aproape identice, cu cele ce se găsesc la copilele mici, semne pe care le-am descris în paginile precedente, cu oare-care excepțiuni pentru unele cazuri determinate și anume: Ruperea himenului cu emoragia consecutivă, întovărășită sau nu de leziuni de violență genitale sau extragenitale, afecțiunile venerice, prezența ligidului spermatic și eventual graviditatea femeii.¹⁾

Ruperele himenului vor avea aceleași caractere ca și rupelele descrise în paginile precedente, de și la fetele nubile, intromisiunea poate mai ușor să aibă loc, une ori aproape fără durere, și fără emoragie și prin urmare fără ruperea himenului, pentru rațiunile expuse. Dacă mai cu seamă violatorul nu procedează la deflorare în mod brusc și dacă penisul sau nu este voluminos, ruperea necompletă a himenului este frecventă.

Leziunile de violență ce se găsesc de obicei la organele genitale ale copilelor, se observă iarăși mai rar la fetele nubile, în tot cazul dacă există, ele sunt determinate mai mult de degetele și de unghiile violatorului, de cât de penisul său. În adevăr afară de disproporțiuni cu totul enorme, între membrul viril al individului și organele genitale ale victimei, intromisiunea se face mai ușor din care cauză la fetele nubile, nu se observă de cât rare ori, traumele care pot să se găsească la copilele mici,

Dar în schimb vom găsi mai des zgârieturi de unghii, pe

1) În un caz de viol și deflorare pe care l'am văzut cu Prof. Brouardel, o fată deflorată în urmă a unui siugur raport prezenta: Ruperi himeneale complete, blenoragie, șancre moi, pediculi pubis, scabie și remăsese și gravidă.

nimfele mari, pe cele mici uneori chiar pe himen, care poate să fie dezinserat, zgârieturi și leziuni datorite eforturilor pe care le-a făcut violatorul, căutând așa-i face loc cu degetele, îndepărtând organele vulvei, pentru a putea pătrunde în vagin.

Din dotrivă *traumele extragenitale* se întâlnesc mai des în violul fetelor nubile, atunci când aceasta rezistă, violatorul va avea de învins o putere va avea a se lupta cu victima sa și în acest caz, leziunile de violență vor fi mai pronunțate și mai aparente. Traumele se observă în general și aproape în mod exclusiv, numai pe partea anterioară a corpului și anume împrejurul gurei, pe gât pe torace și pe coapse, traume constituite prin zgârieturi de unghii de diferite mărimi și forme, precum și prin echimoze.

În afară de leziunile de violență de pe părțile corpului de care am vorbit deja, în afară de ceea ce am descris sub numele de *Brațeleta violului* se găsesc uneori leziuni care demonstrează în mod neîndoios cauza care le-a determinat. La o femeie în vârstă de mai bine de 60 de ani care rămăsese virgină și care nu se bucurase de integritatea facultăților mintale, am găsit pe lângă leziunile complexe descrise mai sus și o echimoză mare și rotundă la nivelul apendicelui xifoid; eră reproducerea până la un oarecare punct a formei genuchiului violatorului, care după ce și îndeplinesc violul s'a strangulat victima, apăsând cu genuchiul pe partea anterioară a corpului.

Tardieu menționează cazul unei femei care pentru a fi violată, a fost așezată cu spatele pe o movilă de pietriș, ce servește a face șosele; pe spatele acesteia se găseau o sumă de eroziuni de diferite mărimi și chiar câteva pietricele înfipte în spate.

O fată violată în afară de leziunile de violență, de afecțiunile venerice și de graviditate, mai poate rămâne afectată de o sumă de afecțiuni nervoase, de isterie, epilepsie uneori de alienație, afecțiuni care nu au așteptat decât o ocaziune propice pentru ași face apariția. În fine în diferite împrejurări, violatorul după cum am menționat deja își omoară victima, cele mai adeseori o strangulează, fie intenționat, fie involuntar numai din faptul că vroidnd a împiedica țipetele apasă pe gât, apăsare care poate fi urmată de asfixie prin strangulare, sau de moarte prin inhibițiune.

118. Am menționat în paginile precedente, modul de cicatri-

zare al himenului rupt la fetele mici, cicatrizare care se face în mod independent de fiecare lambou. De obicei în același mod și după aceeași normă se cicatrizează și himenele fetelor nubile. Dar la acestea în unele cazuri rari, cicatrizarea se face în mod deosebit adică: marginile lambourilor himeneale se apropie una de alta, se confruntă, sfârșesc prin a se lipi și a forma o mică dungă o mică linie albicioasă de scleroză, deosebindu-se de restul himenului care nu a fost atins.

Se înțelege cu ușurință eroarea ce poate rezultă de aci pentru diagnoza deflorării și beneficiul ce-l poate trage fata deflorată care în mod natural, își reface până la un oarecare punct o a doua virginitate.

Brouardel regretatul nostru maestru relatează un caz în genul acesta. O fată de 14 ani este deflorată și examinată de dânsul a patra zi după viol; fata avea un himen semilunar cu o rupere oblică de aproape 3 mm. După 11 zile de la deflorare, aceeași fată este examinată de un alt medic, de un alt specialist în medicină legală, care găsește membrana himen intactă, căci marginile ruperii de astă dată se cicatrizează, cicatrice care luase aspectul unei creștături roză, de aceeași culoare ca și restul membranei. Tocmai abia după 31 de zile aceasta devenise albicioasă și se putea distinge de restul himenului, care rămăsese roză.

În astfel de condițiuni ce s'ar putea face pentru a se evita erorile, care uneori pot avea consecințe destul de serioase? Cu alte cuvinte, cum se poate recunoaște un himen rupt, de un altul care prezintă oarecare creștături, dar care sunt naturale, nu datorite deflorării, creștături cari se găsesc la himenul franjat?

Mai întâi trebuie menționat că eroarea nu poate avea loc decât atunci când, examenul s'a făcut târziu după deflorare și cicatrizare; în cazul acesta iată care este deosebirea. Când o fată este cu adevărat cea-ce am numit *adevărată virgină*, atunci în afară de semnele generale și locale ale virginității de care am vorbit, se va mai găsi un himen subțire, de culoare roză cu un orificiu mai mare sau mai mic, orificiu a cărui margini sunt rotunjite în formă de val, sunt lustruite, totalitatea himenului prezentând aceeași colorațiune, acelaș aspect, aceeași continuitate; tot astfel vor fi și creștăturile unui himen franjat, dar virgin. Din potrivă dacă creștătura va fi datorită unei ruperi a foliolei, atunci pe lângă că generalmente lambourile vor

și mai mari, dar în afară de aceasta marginile lor, nu vor avea aspectul descris mai sus, ci altul cu totul deosebit; ele vor fi tăiate drept, cu marginile fine, iar nu rotunjite, nici lustruite ca cele descrise mai sus, iar dacă cicatrizarea s'a făcut în modul excepțional descris de Brouardel, atunci raportul medico-legal trebuie să fie amânat până la complectă vindecare a lamboului, la nivelul căruia va apăre numai decât o mică dungă foarte fină albicioasă, de țesut de scleroză care va ridica dificultatea.

Am spus mai sus că cicatrizarea himenului începe de ordinar după a 5-a zi și se termină după 7—8 sau cel mult 9 zile după deflorare.

Pentru ce în unele împrejurări cicatrizările se fac mai repede și alte ori mai încet? În afară de rolul ce-l joacă în această privință constituția și starea de sănătate a fetei, care ajută mult la cicatrizarea oricărei plăgi, limfatismul, scrofulo-tuberculoza anemia dimpotrivă întârziindu-le, mai trebuie ținut socoteală încă de doi factori importanți și anume: de repetiția raporturilor sexuale și de prezența unei vulvo-vaginite. Un himen rupt prin deflorare dar lăsat apoi în repaos, adică neiritat prin alte raporturi sexuale și neumectat de o secrețiune permanentă vulvo-vaginală, se va vindeca mult mai ușor decât un altul care, chiar rupt mai puțin va fi mereu împeditat de a se cicatriza, sau prin raporturi sexuale repetite, sau prin o iritație permanentă, datorită unei secrețiuni vulvo-vaginale. Medicul legist examinator trebuie să cunoască toate aceste fapte, pe care le va interpreta și cântări înainte de ași formula concluziunile, sau înainte de a răspunde la întrebările magistratului.

Am văzut cum se cicatrizează și când se cicatrizează, himenul ce devine mai pe urmă el? Dacă raporturile sexuale se stabilesc în mod normal și regulat cum de pildă se întâmplă în căsniciile obișnuite, atunci lambourile se îndepărtează din ce în ce mai mult, se micșorează. Vaginul este larg deschis și aparent, imediat ce s'a îndepărtat nimfele mari.

Dacă femeia măritată a avut și copii, lambourile himeneale tind a dispăre și a se transforma în acele creștături roșii de care am mai vorbit, care iau numele de caroncule mirtiforme.

119. Menționam în paginile precedente că și durerea face parte din cortegiul de simptome ale deflorării, mai cu seamă dacă se examinează victima după un timp nu tocmai îndelungat după atentat. Dar intenționat nu am insistat asupra acesteia fiindcă,

pe deoparte ea se poate cu greu controla cel puțin în ceiace privește intensitatea sa, iar pe de altă parte (pentru că, durerea fiind aproape nulă, alte ori din potrivă fiind foarte intensă, am voit a-i consacra câteva rânduri speciale.

Este exact că generalmente și în mod normal, durerea ca și emoragia vulvară, sunt cele întâi simptome care întovărășesc deflorarea. Dar trebuie știut că și una și alta pot lipsi sau cel puțin pot fi atât de puțin marcate încât să dea de bănuț soțului, care în noaptea nunței a avut o deziluzie asupra virginității soției sale. Medicul legist are datoria în asemenea cazuri de a stabili realitatea faptelor și de a face să dispară bănuiala nedreaptă, asupra aceleia a cărei conformațiune este cauza lipsei acestor două elemente. Din potrivă câte odată atât durerea cât și hemoragia sunt foarte intense, iar în paginile precedente au relatat gravitatea hemoragiilor și cele ce pot rezulta în cazurile când sunt prea abundente, când victima este o hemofilă.

Deasemenea și durerea, foarte puțin intensă uneori, câteodată din potrivă este foarte acută, așa în cât atât primul coit cât și cele ulterioare, o redeșteaptă întru atât, în cât raporturile sexuale nu mai pot avea loc. Se zice că în asemenea cazuri femeia este atinsă de ceia ce se numește vaginism.

Dar uneori această durere poate în anumite cazuri să fie un pretext pentru a evita primele raporturi, atunci când persoana în chestie are ceva pe conștiință și am văzut un caz în care o D-șoară pe punctul de a se mărita, sfătuită de o matroană, își făcuse o arsură destul de gravă la vulvă și vagin, în urma unor spălături cu o soluție prea concentrată de acid fenic, în scop de a face ca organele sale genitale să prezinte o rezistență primelor raporturi și a-i constitui o nouă virginitate. Medicul legist va fi poate uneori consultat în cazuri de acest fel și dansul va trebui să poată deosebi durerea factice, de aceea care în adevăr este foarte acută, datorită vaginismului care descris pentru prima dată de ginecologul englez *Sims* ar fi datorită unei hiperestezii speciale a himenului și a vulvei. Această hiperestezie face la rândul ei prin o mișcare spasmotieă, să se strângă, să se contracteze mușchiul numit constrictor al vaginului și ridicătorul anusului, spasm care aduce o închidere aproape totală a vaginului și a vulvei, împiedicând astfel penetrațiunea penisului și determinând o durere, cu atât mai acută cu cât membrul viril, caută a-și face loc, pentru a pătrunde.

Cum va putea Medicul legist să recunoască că în adevăr există un vaginism și că durerea nu este simulată? Căci în unele împrejurări imposibilitatea raporturilor sexuale normale, poate constitui și un motiv de divorț.

Prof. Brouardel nu admite teoria generalmente descrisă de autori, asupra cauzei durerii ca rezultat al vaginismului și zice cele ce urmează în cartea sa, cităm textul: „Dacă se examinează cu atenție vaginul unei femei atinse de vaginism, se găsește în general chiar în punctul unde membrana himen se înserează pe peretele vaginal, una sau mai multe eroziuni, căci este o lege în patologia generală care zice că, ori de câte ori o mucoasă prezintă vre'o eroziune, sfincterul muscular corespondent se strânge, se contractă. Aceasta se vede regulat la orificiul anal, în cazurile de fisură la anus. Dacă prin urmare va exista o astfel de eroziune la mucoasa vaginală, vaginismul este real, iar, *Brouardel* adaugă că, trebuie numai decât să se vindece aceste eroziuni, care necesitează câteodată anestezia sub cloroform. *Hildebrand* a relatat un caz unic în știință; penisul unui soț a rămas strâns în vagin un timp oarecare din cauza vaginismului, bărbatul și femeia se înodase. *Weiss* a relatat și el un caz curios: o fată de 15 ani a fost violată de patru indivizi consecutiv; din această cauză ea a avut o vaginită foarte intensă, cu o atrezie consecutivă, care a trebuit să fie operată după câțva timp, căci vaginul devenise aproape impermeabil.

120. Ruperea himenului nu este în totdeauna rezultatul deflorării, în adevăratul înțeles al cuvântului și uneori himenul este rupt de unghie, alteori de un corp străin sau chiar prin o intervenție chirurgicală. Unghiile rup himenul mai cu seamă în timpul luptei, pe care uneori violatorul o are cu victima sa, atunci când el caută să ție coapsele ei îndepărtate, pentru a putea introduce membrul în vagin. Ruperea unghială se deosebește de ruperea produsă de penis prin faptul că, cea dintâi produce asupra acestei membrane o sgarietură, care de obicei interesează suprafața acesteia și nu marginile, are generalmente o formă semilunară, une ori există adevărate jupuituri și în fine zgarieturile sunt mai întotdeauna multiple și se găsesc și pe alte părți ale corpului, de obicei în regiunea coapselor din vecinătatea organelor genitale.

Onanismul digital poate rupe himenul? Autorii răspund prin negativ la această întrebare, dar onanismul numit perfecționat

de Brouardel, adică acel executat cu un obiect străin, ar putea să-l rupă.

S'a mai pretins că himenul s'ar putea rupe prin înțeparea lui de un corp străin care ar intra în vagin, în momentul căderii unei fete cu coapsele răsfrante, pe un corp ascuțit. Lucrul se poate întâmpla; sunt în știință câteva cazuri de astfel de ruperi, dar diagnoza se va stabili ușor căci, în afară de anamneza care va pune pe cale pe medic, leziunile produse în o astfel de împrejurare, nu se vor mărgini numai la ruperea himenului, ele vor fi mult mai grave, vor interesa și părțile învecinate, fapte care coraborate cu istoricul celor petrecute, va desluși pe deplin problema. *Tardieu, Vibert, Moret* au citat cazuri de ruperi himeneale, ce s'ar putea confunda cu reperile survenite în urma deflorării, ruperi datorite unei căderi cu coapsele crăcănate dela o distanță mai mare sau mai mică și care pot surveni prin alunecarea în timpul dansului, în timpul călăriei, atunci când fata merge pe cal bărbătește, sau în cazuri analoage.

D-rul Moret a publicat o observație a unei fete de 5 ani care căzând dela o înălțime de vre'o patru metri, a prezentat o rupere a himenului de formă lineară, lungă de aproape 1 cm. Aceste feluri de ruperi survenite astfel, admise de unii, negate de alții, au intrat cu totul în domeniul științific în urmă publicațiilor autorilor francezi și englezi dar mai cu seamă, în urma unui mic studiu foarte documentat făcut de *D-r Niné Rodrigues* prof. de Med. Legală la Bahia (Brazilia. ¹) Dânsul publică câteva observațiuni foarte demonstrative, din care se vede că, o cădere cu coapsele crăcănate de pe o înălțime oarecare, poate determina o rupere himeneală, fără altă leziune a organelor genitale. După acest autor, mecanismul acestor ruperi ar fi datorite, combinațiunei a doi factori: *unul intern*, mărirea tensiunei în escavația pelviană și propulsiunei în vulvă a organelor conținute în această escavație, *altul extern*, rezistența minimă și fragilitatea deosebită a himenului, ce se găsește la unele virgine.

În fine în unele cazuri rari, himenul se incizează de chirurg, atunci când din cauza consistenței sale cartilagineose, relațiunile sexuale sunt nerealizabile, sau constituie o retenție periculoasă fluxului menstrual. Brouardel a asistat pe chirurgul Michon,

1) *D-r Niné Rodrigues*. Des ruptures de l'hymen dans les chutes in Ann. d'hyg et de Med. leg. 1903 Paris.

în un astfel de caz, iar după cum menționăm în paginile precedente, am incizat himenul la o femeie însărcinată și virgină, care nu putea naște din pricina opozițiunii acestei membrane.

Un semn excelent care nu poate fi pus la nici o îndoială, un semn absolut sigur de atentat sau cel puțin de tentativă de atentat la pudoare, de viol, este prezența de spermă pe vulvă, în vaginul victimei, pe părțile coapsei învecinate cu organele genitale, sau pe rufăria acesteia.

În caz când bănuim că s'ar găsi ligid spermatic pe vulvă sau în vagin, se va culege parte din acest ligid și se va examina la microscop, după regulile stabilite unui asemenea examen. Dacă violatorul ar fi ejaculat pe coapsele victimei, atunci în cazul când examenul s'ar face puțin timp după atentat, s'ar putea găsi niște pieluțe uscate, alb-gălbui sedefii sub forma de coji mai mult sau mai puțin transparente, strălucind pe pielea coapselor; se vor ridica ușurel de pe piele, se vor întinde pe lame de microscop și se vor examina cu un obiectiv de imersiune. Dacă petele se vor găsi pe rufăria victimei, ele în cazul acesta vor avea aspectul unei bucăți de pânză scrobită și mai mult sau mai puțin învârtoșată. Se va tăia o particică din ea și se va examina la microscop după regulile artei.

CAPITOLUL XVI

INTERPRETAREA VALOAREI SEMNELOR AT. P. ȘI VIOLULUI

121. Necesitatea analizării leziunilor găsite în un pretins At. P. 122. Valoarea traumelor genitale și extragenitale. 123. Valoarea vulvitelor și vulvo-vaginitelor. 124. Fazele prin care a trecut vulvita socotită ca leziune de At. P. 125. Gonococia și Vulvitele blenoragice. 126. Valoarea gonococului în M. L. 127. Părerile autorilor în această privință. 128. Părerea noastră personală. 129. Ulcerațiile vulvare, sifilomul, șancrela etc. ca factor de At. P.

121. În paginile precedente, am descris elementele și semnele pe care se va baza Medicul-legist pentru a afirma Atentatul sau violul, elemente care vor servi la redactarea Raportului Medico-legal și mai cu seamă la formularea concluziunilor. Dar dacă dânsul s'ar mărgini numai la așa ceva, sau mai bine zis, dacă el s'ar forma părerea având în vedere și ținând socotală numai de prezența brută a acelor elemente sau leziuni, ar

putea de multe ori comite erori grave, care s'ar reŝtrânge, asupra bănuitului violator, i-ar putea aduce o condamnare ce ar putea fi nejustificată. Prin urmare nu este suficient ca Medicul legist să constate prezența leziunilor ce-am descris, ca făcând parte din cortegiul semnelor Atentatelor la Pudoare sau afe-violului, el trebuie pentru ași putea formula concluziunile în cunoștință de cauză, să facă și ceia ce se numește în medicină *Semeiologia medico-legală* a acestor leziuni.

Nu este destul să se constate la organele genitale a unei copile, leziuni de violență, vulvo-vaginită sau boli venerice, mai trebuie interpretate aceste fapte și atribuite factorului ce le-au determinat, căci după cum vom vedea mai jos, aceste semne sau leziuni, dacă se găsesc în atentatele la pudoare, se găsesc și în alte împrejurări cari sunt departe de a fi datorite atentatului sau violului. Faptelor interpretate greșit și ignoranței ce urmează, a fost uneori cauza unei acuzațiuni nedrepte, datorită erorii medicului, care improvizat Medic legist, a ajuns la concluziunea, afirmând un atentat acolo unde nu era.

În cursul nostru de la facultate urmând acest program desvoltăm teorii identice, ori de câte ori este vorba de examenul unei copile sau unei fete, ce se pretinde victima unui atentat la pudoare sau viol.

122. Am văzut în paginile precedente că atunci când o copilă în vârstă de 9—10 ani, se pretinde victima unui viol sau atentat la pudoare, Medicul legist se va baza pentru a deduce concluziuni afirmative, pe semnele și leziunile enumerate mai sus: traume genitale și extragenitale, vulvită sau vulvo-yaginită, leziuni venerice, ruperi himeneale și pete de spermă pe rufăria victimei sau pe părțile corpului acesteia, ce se găsesc mai în apropierea organelor sale genitale.

O fată vine și se plânge că acum 3—4 zile în urmă, a fost victima unui atentat la pudoare sau unui viol; ea prezintă unul sau mai multe din semnele enumerate mai sus, ce concluziuni vom deduce? Cu alte cuvinte, leziunile care constituiesc cortegiul atentatelor la pudoare sau a violului și pe care le prezintă victima, trebuie numai decât atribuite unui atentat, unui viol sau pot fi datorite și altei cauze, și în acest caz, concluziunile Medicului legist vor putea ele fi negative?

Începând cu analiza leziunilor traumatice genitale și extragenitale, este evident că acestea, au o mare valoare când se

vor putea găsi și vor prezenta o fizionomie specială. Așa de pildă când asupra victimei vor exista zgârieturi pe obraz, împrejurul gurei, pe gât, vânătăi pe membrele superioare și în special la nivelul art. radio-carpiane, când aceleași leziuni vor fi și la nivelul sau împrejurul organelor genitale, ca de pildă la părțile interne și superioare ale coapselor, atunci desigur vom putea conchide, că a fost un atentat la pudoare sau un viol, leziunile găsite mai sus fiind datorite luptei dintre victimă și agresor. 1)

Dar cele mai de multe ori, aceste leziuni nu se găsesc, pentru rațiunea că nu a existat luptă, victima terorizată de violator, a cedat de frică fără să fi fost nevoie de violență, sau chiar dacă a fost, un examen tardiv a putut face ca ele să fi dispărut.

În asemenea cazuri, traumele nu mai pot avea o valoare absolută și va trebui să ne bazăm pe celelalte leziuni ce eventual se vor putea găsi la organele genitale ale victimei. Care sunt acele leziuni? *Vulvită sau Vulvo-vaginita, Leziunile venerice și prezența lichidului spermatic*; să examinăm rând pe rând valoarea acestor diferite manifestări în raporturile lor cu atentatul la pudoare și violul.

123. *Vulvita sau Vulvo-vaginita* ce se găsește la examenul unei victime ce pretinde a fi suferit un atentat la pudoare, trebuie numai decât să fie atribuită atentatului? Vulvitele și vulvo-vaginitele fetelor mici, nu pot avea și altă origină? Cu alte cuvinte cine zice *Vulvita* trebuie în mod fatal să zică Atentat sau Viol?

Această chestiune atât de importantă pentru Medicul-legist, de care depinde redactarea raportului Medico-legal și prin urmare condamnarea sau achitarea învinutului, a trecut prin mai multe faze, pe care le vom descrie pentru a o lămurii pe deplin. Vom vorbi dar de vechile păreri emise de autorii secolului trecut, vom vorbi de diferitele vulvite și vulvo-vaginite ce se pot găsi la copilele mici, vom vorbi de descoperirile moderne grație microscopului în specie de *Gonococie*; punând la punct starea chestiunii, astfel cum se prezintă astăzi după cele mai moderne lucrări

1) Un caz în care am găsit în parte leziunile de mai sus, a fost examinat de noi pe când scriam această lucrare. O femeie de 70 de ani Maria Drăgan a fost violată și maltrată de individul Neculai Estime; pe corpul victimei se găseau semnele clasice ale violului.

124. Dacă considerăm cele descrise de autorii clasici ai secolului trecut ca, *Devergie, Marc, Ollivier, d'Angers*, care au pus bazele Medicinii legale moderne și cărora noi aceștia din ziua de astăzi, trebuie să ne închinăm cu respect și mai cu seamă dacă considerăm cele scrise de *Tardieu* asupra acestui punct, atunci în afară de rari excepțiuni, după părerea lui Tardieu, vulvita sau vulvo-vaginita — dacă mai cu seamă îmbracă oarecare fizionomie specială — poate fi considerată ca provenind sigur din un atentat la pudoare.

În adevăr iată ce scrie Tardieu ¹⁾ în această privință.

„Atentatul la pudoare executat cu oare-care blândetă asupra fetelor mici, se mărginește în a determina o iritațiune a vulvei, caracterizată prin o simplă roșată și căldură a nimfelor mari și mici. Dar cele mai de multe ori, leziunile sunt mult mai grave și mult mai serioase, atunci când atentatul s'a repetat și a fost executat cu oare-care violență. În asemenea cazuri se găsește o inflamație acută la părțile genitale externe, inflamație care survine generalmente la fetele mai mici de 12 ani“.

„Nimfele mari ca și nimfele mici sunt umflate și contuzionate, fața lor internă, ca și membrana himen și vestibulul vaginului, sunt sediul unei roșate foarte intensă foarte vie și a unei dureri, care face pentru un timp examenul imposibil. Pe părțile interne ca și pe marginele nimfelor mari și nimfelor mici, se întâlnesc destul de des, excoriațiuni, eroziuni superficiale, une-ori adevărate ulcerăriuni.

„Unii autori ca spre ex: Briand et Chaudé au pretins că pe buzele mari ar exista și echimoze; aceasta este o eroare, căci extravazația sanguină care esențialmente constituie echimoza, nu se întâlnește în acest gen de inflamație; iar când se găsesc astfel de echimoze pe părțile genitale ce se presupun a fi datorite unui atentat la pudoare, ele trebuiesc atribuite unor lovituri directe iar nici de cum inflamațiunii.“

„Dar semnul capital al atentatului consistă în o scurgere purulentă, galben-verzuie destul de abondentă pentru a scălda toate organele genitale și a păta cămașa, uneori atât de cleioasă, în cât lipesc între ele vuiva, uscându-se și făcând cruste.“

Am constatat aceasta mai în toate cazurile de atentat la pudoare, la 169 atentate din 370 cazuri.

1) A. Tardieu. Etude Médico-légale sur les Attentats aux Mœurs Paris 1867 p. 27.

„Mersul acestei inflamațiuni vulvare, caracteristic atentatului la pudoare, este remarcabil prin extrema rapiditate a debutului ei. „Câte odată mai cu seamă la copilele mici, atunci când violența atentatului a fost intensă și prelungită, câteva ore sunt suficiente pentru ca inflamația să izbucnească după acel atentat, cu o mare violență; de multe ori ea însă survine după 2-3 zile arare ori mai târziu. Ea se anunță atunci prin o arsură foarte vie, arsură care crește în intensitate, prin o durere care jenează mersul și provoacă din partea copilelor de ași atinge mereu organele genitale, atingeri care dimpreună cu petele de pe rufăria copilei, atrag atențiunea mamelor chiar celor mai neglijente. În orice caz această inflamațiune ajunge la un grad mare de intensitate, ce se întâlnește arare-ori în altele, datorită unei alte cauze.

«Dar aci, continuă de a scri Tardieu, se prezintă o altă dificultate, de care trebuie vorbit, indicând însemnătatea ei și mijloacele de a o evita.

«Această inflamație vulvară foarte frecventă la copilele mici ridică în adevăr, în cazurile de atentat la pudoare, o dublă chestie relativ la origina și la natura ei.

«Medicii care sunt specialiști în boalele de copii, sunt foarte inclinați—știu aceasta—a considera ca foarte naturală afecțiunea ce am descris mai sus, ca survenind la unele fete mici, fără nici o cauză. Eu însă sunt convins, de oarece am verificat lucrul foarte adese-ori, cu ocaziunea expertizelor ce le-am făcut însărcinat de justiție, că aceste inflamațiuni vulvare așa cum le-am descris, și pe care medicii spitalelor de copii le considerau ca afecțiuni spontanee și fără nici o cauză, sunt în realitate datorite și consecutive atentatelor la pudoare necunoscute, ca și alte crime ca de exemplu avortul, care de multe ori nu se poate descoperi nici dovedi, dar care sunt sigur a fost cauza morții cutarii sau cutarii femeii moartă în mister».

Iată ce scria Tardieu acum 60 de ani în urmă, afirmațiuni care erau admise fără contest, de toți contemporanii săi.

Cu toate aceste, acest savant profesor cu spiritul său eminent observator, recunoaște în paginile următoare ale monografiei sale, cum-că vulvitele fetelor mici pot fi de mai multe feluri, căci el la pag. 29 scrie ceea ce urmează: „Totuși trebuie de adăogat că scurgerile vulvare recunosc patru ordini de cauze diferite și anume: a) o leucoreă constituțională, b) o simplă

inflamație catarală, c) o iritație locală datorită atentatului sau violului, d) o inflamație specifică blenoragică adică de origine veneriană." Intre aceste patru genuri de afecțiuni de natură deosebită, Medicul-legist trebuie să știe să caute și să diferențieze origina lor, atribuind atentatului numai pe cea care în adevăr este datorită lui".

Tardieu crede că vulvita din a patra categorie, nu poate fi datorită de cât unui atentat la pudor și în special unui viol, adică unei atingeri a organelor genitale feminine, cu penisul unui bărbat afectat de blenoragie; în alt mod nu se contractă blenoragia, după credințele de atunci; și fiindcă blenoragia constituia semnul capital al violului, Tardieu se sforțează să poată recunoaște și deosebi aceasta din urmă vulvita de celelalte și în special, de cea din categoria a treia, adică de vulvita neblenoragică, dar tot datorită atentatului sau violului. Pe ce se bazează clasicii de atunci pentru a face acest diagnostic diferențial? Pe acuitatea simptomelor, pe caracterul inflamației și pe caracterele puroiului.

Cu toate acestea, în unele împrejurări simptomele de mai sus nu puteau în totdeauna servi la facerea acestui diagnostic diferențial, căci iată ce spune tot Tardieu la pag. 31.

„Nu mă indoesc cătuși de puțin pentru a afirma cum-că atingerile, presiunile sau frecăturile organelor genitale a unei copile făcute cu penisul unui om perfect sănătos, fără cea mai mică scurgere, poate să determine o inflamație tot atât de acută și tot atât de violentă, întovărășită de o scurgere tot atât de abundentă ca și cea mai acută scurgere blenoragică. Incercările de a găsi un simptom diferențial în examenul puroiului cu microscopul, au rămas până în prezent fără nici un rezultat.

„Sunt însă, continuă de a scrie Tardieu, oare-cari particularități, care merită de a fi semnalate și care au o reală valoare ca diagnoză.

„Una din ele, pe care nu am văzut-o indicată în nici un tratat dar care m'a impresionat de oarece am găsit-o în toate scurgerile blenoragice confirmate și de victime și de inculpați, este turgescența extraordinară a vaselor răspândite la intrarea vulvei și vaginului. Aceste vase astfel turgescențe aveau aparența acelor ce se găsesc pe penisul tumefiat și prepuțitul inflammat, al indivizilor suferind de o blenoragie foarte acută și abundentă.

„Cealaltă confirmată și de autoritatea *Dr. Ricord* este prezența

scurgerii în uretră. În flegmaziă neblenoragică când se apasă cu degetul pe perineul copilului, scurgerea purulentă iese prin canalul vaginal, pe când în inflamația specifică, din contră, scurgerea se face prin uretră. În rezumat termină Tardieu, există dacă nu în fizionomia inflamațiunii și în caracterele scurgerii, cel puțin în aspectul organelor genitale, în turgescența lor cât și în scurgerea de pe canalul uretral, mijloace de o mare valoare pentru deosebirea inflamațiunii blenoragice, de cea datorită unui atentat la pudoare săvârșit de un individ sănătos.

Iată cum stătea pe vremuri chestiunea atentatelor și violului, și diagnoza blenoragiei, ca factor doveditor al atentatului sau al violului.

124. Cum stă astăzi această chestiune și care sunt progresele dobândite în această privință? Trebuie să mărturisim că s'a făcut oarecare progrese în această direcție, dar relativ de o mică importanță — mai cu seamă în cece privește Medicina-Legală — și că vechele învățăminte ale maestrilor secolului trecut și mai cu seamă acele ale lui Tardieu, pot fi considerate ca baza fundamentală a preceptelor de astăzi. O axiomă ce nu are nevoie de demonstrațiune, după cum vom dovedi în rândurile de mai jos este următoarea:

Prezența unei vulvite sau vulvo-vaginite la o copilă, nu dovedește numai decât că dânsa a fost victima unui atentat la pudoare, căci dacă în adevăr în multe cazuri este rezultatul unui atentat, ea aproape tot atât de des poate fi datorită și altor împrejurări, în afară de atentat. *Tardieu* clasifică vulvo-vaginitele fetelor mici sub patru categorii; *Comby* admite cinci grupuri de vulvite sau vulvo-vaginite care trebuie să recunoaștem, se apropie mai mult de cece se vede în practică; iată-le.

a) *Vulvita sau vulvaginita* datorită lipsei de curățenie, lipsei de igienă a organelor genitale.

b) *Vulvita sau vulvo-vaginită* care survine în momentul dentițiunii sau ca o complicațiune în timpul convalescenței unei boli infecțioase ca rușeola, scarlatina, febra tifoidă, gripa etc.

c) *Vulvita sau vulvo-vaginită* specifică, contagioasă dar de origine nevenerică, adică nedatorită unui contact genital, nedatorită atentatului.

d) *Vulvita sau vulvo-vaginită* traumatică care survine în urma unui atentat sau viol, dar negonocică.

e) *Vulvita sau vulvo-vaginită* traumatică adică datorită unui atentat dar în același timp gonococică. Cu alte cuvinte, faptul de a găsi la organele genitale ale unei copile o vulvită sau o vulvo-vaginită, nu implică numai decât existența unui atentat la pudoare și pentru a pune pe scoteala atentatului această vulvită — care uneori constituie singura leziune existentă — va trebui mai întâi ca Medicul-legist să procedă prin eliminare și numai după ce mai întâi va putea înlătura toate celelalte cauze care ar putea determina o vulvită, numai atunci va putea coincide că această afecțiune este de natură traumatică și prin urmare, rezultatul unui atentat la pudoare sau viol.

În clasele sărace ale populației urbane, se întâlnesc adeseori vulvite datorite lipsei de curățenie și de igienă, mai cu seamă atunci, când pe lângă lipsa de curățenie, se mai adaugă și o alimentație insuficientă. Acelaș lucru se poate găsi și la copilele care au fost atinse de o boală infecțioasă, sau la acele cărora le iese dinții; toate aceste vulvite se vor putea ușor recunoaște dacă medicul va avea grijă, de a se urca la antecedentele și origina infecției.

Dar chiar în afară de vulvitele, care recunosc origina de mai sus, se poate întâmpla ca o copilă foarte curată, foarte sănătoasă, bine nutrită și aparținând unei familii avute, să fie atinsă de o vulvită din categoria a treia (de sub litera c) adică de o vulvită specifică contagioasă, care să nu fie datorită nici unui atentat la pudoare, nici unei alte cauze de sub categoria a, b, c, d, sau chiar să fie atinsă de o vulvită gonococică, dar nedatorită unui atentat la pudoare ci unei contagiuni streine. Această vulvită, își are origina în o vulvită similară și copilele care sunt atinse au, fost contagionate prin un contact direct sau indirect de la o altă persoană, suferind de o astfel de afecțiune. Toți medicii cari se ocupă în special cu boalele de copii, cunosc pe deplin aceste fapte.

Comby, Vibert și noi am avut cazuri de vulvite contractate de copile, care se culcau în acelaș pat cu o altă persoană atinsă de vulvită. În unele cazuri contagiunea se face în mod indirect, prin un obiect de toaletă ca de pildă un burete, care servind mai întâi la spălăturile vaginale unei femei bolnave fără a fi dezinfectat, s'a spălat cu el vaginul copilelor sănătoase etc.

Dar mai mult decât atât, unii autori ca de pildă *Ollivier* și *Weill* de la Lyon, au semnalat epidemii de astfel de vulvite

în dispensarii, sau în școli, datorite contagiunii prin un burete sau un termometru, care introdus în vaginul unei copile bolnave, a fost apoi introdus fără de a fi dezinfectat, în vaginul altor copile sănătoase. Toți medicii spitalelor de copii, au observat numeroase cazuri de acest gen.

Care poate să fie origina unor asemenea vulvite, care prezintă cele mai de multe ori simptomele enumerate mai sus—roșăța vulvei și a vaginului, durere, scurgere seroasă etc.—care pot fi confundate cu vulvitele rezultat al atentatelor la pudoare, dar care recunosc alte cauze? Noi credem că geneza acestor vulvite se poate explica după cum urmează.

Să știe că în mod normal, colul uterin, vaginul și vulva, adică segmentul inferior uterin la femeile și fetelă perfect sănătoase, sunt sediul unui mare număr de microbi și factorii nepatogeni, care se dezvoltă și se înmulțesc la temperatura ordinară a vaginului. Bumm care s'a ocupat în special de această chestiune, a găsit la vulva și vaginul fetelor mici, șase specii de diplococi banali, nepatogeni. Aceștia însă la un moment dat se pot înmulți foarte mult, devenind patogeni, mai cu samă atunci când copila se află în o stare propice pentru aceasta, prin lipsa de igienă, necurețenia, limfatismul, lipsă de hrană suficientă etc. Diplococii înmulțindu-se peste măsură, irită mucoasele vaginului și a vulvei, vulvo-vaginita este constituită devenind mai pe urmă la rândul ei, un focar de infecțiune pentru toate copilele ce vor veni în contact direct și intim cu cea dintâiu.

Între o astfel de vulvită și una datorită unui atentat la pudoare sau viol, nu există aproape nici o deosebire, cea-ce dovedește încă odată mai mult, cum-că cea-ce am spus deja în paginile precedente este perfect exact: Prezența unei vulvo-vaginite la o copilă nu probează numai de cât un viol sau un atentat la pudoare.

În diversele periodice franceze și germane am găsit observațiuni interesante de vulvite sau vulvo-vaginite, contractate de copilele mici de la părinții lor, care prezentau astfel de scurgeri banale, în care nu erau gonococi.

Janet,¹⁾ Legrain,²⁾ Luys³⁾ și alții au publicat observațiuni.

1) Janet. Annales des maladies des organes génito-urinaires Paris 1893 2.6000.

2) Legrain idem 1888 p. 220

3) Luys. Traité de la blennorrhagie Paris 1919 p. 57.

interesante de acest gen. Legrain a citat cazul unui student care după o abstenență de aproape o lună a coitat cu o femeie care suferise de un flegmon retro-uterin, după 24 de ore, el fu atins de o scurgere abundentă, verzue, în care examenul microscopic a decelat prezența unui *Micrococcus caeruleus albus*.

Fără de a fi vindecat la o lună după aceasta, studentul se însoară și își infectează soția, în secrețiunea ei vaginală s'a găsit același *Micrococcus*. Luys relatează observațiunea unui menaj, în care ambii soți atinși de o scurgere banală negonococică, ș'au infectat copila, căreia mama ei îi ștersese vulva cu o rufărie murdărită de dânsa. Ricord ¹⁾ avea dar dreptate când pretindea că, pentru ca un bărbat se contracteze o blenoragie, nu este numai decât nevoie să coiteze cu o femeie infectată de această afecțiune, cu deosebirea că, cea ce lua Ricord pe vremuri drept blenoragie, era o simplă scurgere banală, datorită unui diplococ de care am vorbit în paginile precedente.

125. Astfel stăteau lucrurile când în 1879, Neisser descoperi *Gonococul* în puroiul secrețiilor uretrale celor atinși de blenoragie. Se dădu alarma, și se împărți din acel moment în două mari clase, secrețiunile uretrale sau vulvo-vaginale; în secrețiuni cu gonococ și în secrețiuni fără gonococ. Numai cele cu gonococ erau calificate scurgeri blenoragice, celelalte erau scurgeri banale, care puteau fi și ele contagioase, dar care neprezentând gonococul, nu erau calificate *Blenoragie*. Medicina-Legală își apropria această cucerire științifică și unii autori, în dorința ce aveau de a putea recunoaște cu siguranță, o vulvită rezultat al unui atentat la pudoare, de o alta, datorită unei alte cauze, puseră ca axiomă că: **Vulvita sau vulvo-vaginita blenoragică ne putând exista fără o contagiune directă, fără atingerea vulvei cu membru viril blenoragic, prezența unei astfel de vulvite, denotă cu siguranță atentatul sau violul.** După cum—ziceau unii autori—nu poate exista concepțiune și prin urmare sarcină, fără secrețiune spermatică în urma unui coit, tot astfel nu poate exista blenoragie

1) Ricord care nu cunoștea specificitatea agentului patogen al blenoragiei, și care califica blenoragie ori-ce scurgere uretrala, prescria următoarea rețetă pentru contractarea acestei afecțiuni: Incurcă-te cu o femeie blondă, obosește mergând pe jos toată ziua, mănâncă, bea bine, vin, bere și liqueruri, seara dansează, peste noapte arată-te voinic coitând cel puțin de 3-4 ori și dacă peste 3-4 zile nu vei căpăta o blenoragie, este că D-zeu te are în paza lui.

fără gonococ, care eră conținut în uretrul individului ce comite atentatul sau violul. Dar s'a văzut mai târziu că și blenoragia se putea transmite prin gonococul său, fără contact direct, fără atingerea vulvei de membrul viril infectat, prin urmare fără atentat sau viol—in înțelesul propriu al cuvântului—că și blenoragia se putea contracta în mod indirect, prin atingerea vulvei unei copile sănătoase cu un obiect ce atinsese o vulvă blenoragică. Așa dar cine zicea vulvită blenoragică, numai zicea numai de cât atentat sau viol și o anchetă severă, putea cele mai de multe ori să ajungă să recunoască origina infecțiunii.

La congresul Medicilor și Naturatiștilor ținut la Berlin în 1893, *Dr. Cassel* ¹⁾ raportorul chestiunii, spune cea-ce urmează, relativ la etiologia vulvo-vaginitelor fetelor mici.

„Cele mai multe cazuri concernând această afecțiune, sunt datorite unei infecțiuni indirecte, iar cele mai puține, ca rezultat al unui atentat la pudoare. Din 30 de cazuri la care *Cassel* a făcut examenul microscopic și bacteriologic al scurgerii fetelor atinse de vulvo-vaginită, la 24 din ele a găsit gonococul; la 6 nu l'a găsit.

Cassel întréprînse atunci o anchetă asupra celor 24 cazuri de vulvo-vaginită în care găsise gonococul și a găsit că, de 14 ori fetele fusese infectate de mamele lor atinse și ele de blenoragie, fete care se culcau împreună cu ele. În 6 cazuri infecțiunea provenise de la guvernantele fetelor atinse de blenoragie, în celelalte patru, de la bureții de toaletă sau de la canulele ca care se servise sau mamele sau dădacele atinse de gonococie și cu care apoi spălasă copilele.

Comby— Paris, la Societatea medicală a spitalelor, a făcut numeroase comunicări de vulvite și vulvo-vaginită blenoragice prin o contagiune indirectă analogă.

Cunoaștem și noi un caz foarte instructiv și foarte sugestiv de contagiune indirectă a blenoragiei, care dovedește încă odată mai mult cele de mai sus.

La o nuntă un tânăr atins de blenoragie acută, a cărei scurgere devenise pentru moment și mai abundentă, din cauza libațiunilor și oboselei dansului, a murdărit scaunul privății pe care se așezase, cu puroi blenoragic. Două domnișoare surori

1) Cassel in Berliner Klinische Wochenschr. 1893.

ale miresei, așezându-se pe acelaș scaun imediat după acel tânăr, au contractat fiecare o vulvită blenoragică, care a rezistat timp îndelungat unui tratament energetic care era greu de aplicat, de oare-ce ele erau virgine.

Putem cu ușurință să enumerăm încă multe cazuri de contagiune indirectă a blenoragiei, contagiune care une-ori aduce după dânsa cele mai grave complicațiuni. *Dr. Regnier*¹⁾ a publicat observatiunea unei fetițe de 10 ani care din când în când venind sâmbăta seara acasă de la școală, se culca în acelaș pat cu mama ei care era atinsă de blenoragie, infectată și ea de soțul ei. Copila contractă blenoragia infectându-se de la rufăria patului în care se culca cu mama ei, blenoragie care se complică cu o salpingită și un atac de reumatism al artic. genunchiului stâng. Înainte de a fi pusă la pat pentru afecțiunile de mai sus, fetița contagionă două colege ale ei din pensionul în care era internă.

Autorii citează cazuri și mai extra-ordinare de contagiune indirectă blenoragică, dovedind până la evidență pe de o parte vivacitatea gonococului, pe de alta ușurința cu care el se grefează și se înmulțește de îndată ce a venit în contact cu un organism predispus.

Doi indivizi urinand împreună pe marginea unui zid cum se practică de obicei în orașele de provincie, dacă unul din ei este atins de blenoragie, o picătură din urina lui stropind zidul, poate intra în ochiul celuilalt, care poate contracta o oftalmie blenoragică. O femeie ce urinează în un vas de noapte conținând urină blenoragică, stropită de aceasta, poate contracta o blenoragie uretrală sau genitală²⁾.

Cazeneuve a citat cazul unei femei care fiind blenoragică și spălându-se în aceeași baie ca și fetele ei, acestea două au contractat o blenoragie vaginală și uretrală. Astfel fiind lucrurile rezultă de aci, că atunci când s'a găsit gonococul în un pretins atentat sau viol la vulva unei copile, el poate avea și altă proveniență și poate să fie datorit și altei cauze, nu numai decât atentatului sau violului.

La bărbatul adult, când se găsește gonococul în uretrul său, cele mai de multe ori, el provine din cauza unui coit infectant

1) *Dr. Régnier. La contagion blenorragique in Medecine Moderne Paris*
7 Decembre 1895.

2) *Vezi Revue de Medecine Légale Paris 1893 p. 303.*

adică, din cauza intromisiunii membrului viril, în vaginul unei femei blenoragice. ¹⁾ În Medicină-Legală însă, trebuie în totdeauna de făcut și ore care rezerve, ori cât ar fi ele de neînsemnate, și noi nu putem numai decât și fără nici o excepțiune să vedem un culpabil în orice preventit, al cărui uretru conține gonococi, atunci când și pretinsa victimă, posedă și ea același microb.

Astfel fiind lucrurile, putem susține următorul axiom: Vulvita sau vulvo-vaginita consecutivă unui atentat la pudoare sau viol, nu are caractere speciale, care să poată fi atribuită numai decât acelui atentat, și alte vulvite datorite altor cauze se pot prezenta cu același fizionomie și aceleași caractere.

126. În stadiul acesta ajunsese chestia violului și a atentatului. În asemenea condițiuni ne avându-se nici o siguranță relativ la modul de contaminare și al originii vulvitelor—chiar cu prezența gonococului în secrețiuni—Judecătorii cerură Medicilor-Legisti: ca cel puțin în un caz de viol sau de atentat la pudoare, să se pronunțe dacă în adevăr *pretinsa victimă eră atinsă de blenoragie, dacă învinuitul eră atins și el de aceeași afecțiune și dacă se putea stabili o relațiune de la cauză la efect în cea-ce privește contagiunea de la unul la celalt.* Cu alte cuvinte, se cerea diagnoza sigură a blenoragiei, rămânând ca în urma afirmațiunii sau negațiunii Medicului-legist, judecătorul să-și facă convingerea în o direcție sau în alta și prin urmare să condamne sau să achite. Or, în starea actuală a științei se poate diagnostica cu siguranță blenoragia vulvară, sau cea uretrală la bărbați? După generalitatea autorilor care s'au ocupat de această chestiune, vulvita sau uretrita blenoragică, adică acele inflamațiuni datorite prezenței *Gonococului* și specificității lui se pot recunoaște, dacă se vor găsi la acei bolnavi următoarele simptome:

a) O inflamațiune mai intensă, mai acută a întregului aparat vulvo-vaginal, care se manifestează prin o roșăță și un sentiment de arsură, durere continuă și la mers.

b) Propagarea inflamațiunii la Uretră, manifestată prin du-

1) Horand a văzut cazuri de blenoragie în urma unui coit pederastic, femeia avea o blenoragie rectală, iar *Leri* a examinat un individ care contractase blenoragia în urma unui coit ab ore. Gonococul fusese depus în gura femeii de un coit anterior tot ab ore.

terere la micțiune și tumefierea orificiului uretral, uneori prin o arsură a întregii uretre și o mai mare frecvență în nevoia de a urina.

c) O scurgere mucopurulentă, cremoasă, galbenă-verzue, cu un miros sui generis, scurgere care pătează lenjeria.

d) O durată mai lungă și mai rebelă tratamentelor întrebuințate, iar atunci când perioada acută a încetat, trecerea la cronicitate.

e) Examenul urinelor prin metoda paharelor sistem Thomson-Guyon.

f) *Prezența gonococului Neisser în puroiul vulvitelor sau a uretritelor.* Este adevărat că toate simptomele descrise între a—c, pot să existe și să ia o fizionomie identică atât în vulvitele ordinare cât și în vulvita blenoragică, pot să se confunde între ele și prin urmare în unele cazuri rari, diagnoza de vulvită blenoragică, să fie aproape imposibilă de a se afirmă, ținându-se seamă de simptomele de mai sus și că singurul mijloc de diagnoză, ar fi prezența în puroiul vulvitelor sau uretrilor a elementului specific al blenoragiei, **Gonococul Neisser**; aceasta ne aduce la studierea aceiei ce numim **Valoarea Gonococului în Medicină Legală.**

Numai revenim asupra celor ce am spus deja în paginile precedente și anume cum că blenoragia, nu este datorită în totdeauna unui coit infectant și că dimpotrivă, cele mai de multe ori, recunoaște o cauză străină atentatului.

Prin urmare mai cu seamă din punct de vedere Medico-legal, gonococul nu însemnează numai de cât act venerian, și ca atare Medicul-legist aré ca primă datorie în un caz prezumat de viol cu transmisiune de blenoragie — de a face o anchetă serioasă a stării sanitare familiei pretinsei victime, a relațiunilor cu vecinii suspecti în relație cu acea familie, a copilelor, camaradelor de atelier etc. cu alte cuvinte, nu se va ajunge la prezumpțiunea de viol decât atunci, când o altă ipoteză nu ar fi posibil de admis.

Unii autori admit ceea-ce urmează: Dacă o copilă este atinsă de blenoragie, invinuitul trebuie să fie și el atins de aceeași boală; iar dacă copila nu prezintă de cât o vaginită simplă, fără de a înlătura posibilitatea atentatului, Medicul-legist trebuie să se gândească și la posibilitatea unei simulațiuni sau al unui șantaj.

Este evident că această părere a unor autori este în fond exactă, totuși forma în ea însăși are ceva de prea dogmatic și de prea absolut, pentru ca să o putem admite cu totul în medicina legală.

Dar să presupunem un caz de viol cu vulvită, în puroiul căreia s'au găsit gonococi. Ce încredere putem noi acorda examenului făcut asupra puroiului blenoragic, și asupra lenjeriei ce prezintă pete, ce se pretind a fi pete de puroi blenoragic?

D-rul Bosc¹⁾ din lucrarea căruia am extras aceste rânduri, se exprimă după cum urmează. «În starea actuală a științei, nu se poate acorda nici o valoare gonococilor găsiți pe petele de pe lenjerii, fiind-că dacă acest examen s'a făcut cel mult după 4—5 zile de când a fost pătată lenjeria, leucocitele sunt alterate și în acest caz gonococii nu mai au preciziunea ce se cere, pentru un examen medico-legal de care depinde onoarea și libertatea unui om. Gonococul trebuie să fie sau în mijlocul sau în interiorul însăși a leucocitelor polinucleare. Situațiunea *intra-leucocitară* este unul din caracterele morfologice ale acestuia».

Bosc cere aceeași garanție și în cea-ce privește examenul puroiului:

Caractere sigure ale gonococului găsite la microscop pe de o parte, în culturi pe de altă parte, toate făcute de o persoană cunoscută și cu o reputație bine stabilită, în cea-ce privește și microscopia și bacteriologia. «Așa dar caracterele morfologice ale gonococului, nu sunt suficiente pentru a afirma că în o secrețiune vaginală sau uretrală, se găsesc gonococi și dacă în clinică, o eroare ce se strecoară nu are decât un inconvenient relativ, în Medicina Legală numai este tot așa, o eroare poate aduce după dânsa cele mai teribile consecințe».

În cea-ce privește locul de unde se poate recolta puroiul, pentru examenul microscopic, în Medicina-Legală nu admitem decât puroiul ocular și cel genitourinar, adică cel uretral și cel uterin. Puroiul articulațiilor, al peretoneului, al sângelui, gurei sau anusului, nu poate fi utilizat pentru cercetările medico-legale.

De acord cu generalitatea autorilor și în special cu Dr Bosc din lucrarea căruia extragem din nou aceste rânduri, nu vom

1) D-r Bosc. Le Gonococque, bactériologie clinique Etude Médico-legale, Thèse de Montpellier 1893.

considera ca gonococi decât diplococii decolorabili prin Gram, lichefiind gelatina, reproducând pe geloză culturi alb—cenușii, ne putând a se izola decât pe placa amestecate cu soluția Wertheim și formând pe cartofi mici colonii rotunde semuind picătura de puroi. In cea-ce privesc mijlocul de recoltare al puroiului, recomandăm sistemul următor adoptat de generalitatea autorilor și în special de Dr. G. Luys¹⁾: “Un fir de platină îndoit puțin la vârf în prealabil sterilizat la flacăra unei lampe și răcit, se introduce în meatul urinar, care a fost mai întâi șters bine cu vată boricată, și se culege o picătură de puroi, obținută prin o ușoară presiune asupra meatului urinar”.

Această presiune trebuie făcută cu moderațiune, așa că să nu provoace leziuni ale glandelor; ea trebuie exercitată nu numai asupra uretrului penian, dar și asupra celui perineal și scrotal. Pentru ca această presiune să fie executată conform regulilor artei, se recomandă bolnavului de a apăsa ușurel el însuși peretele inferior al uretrei, urmând cu pulpa degetului canalul uretral, de la anus până la meat.

„Apoi această picătură de puroi este întinsă pe o lamă de sticlă cu un ac de oțel, ce se mișcă paralel pe suprafața lamelei. Se fixează în sine preparațiunea trecând-o de trei ori deasupra unei lămpi cu alcool, sau un bec Bunsen și se colorează”.

127. Dar când este vorba de o chestie atât de interesantă ca diagnoza Blenoragiei și Valoarea Gonococului în Medicina-Legală trebuie să se țină socoteală de toate părerile ce sunt în curs — pro și contra — deducându-se și admitând apoi pe aceea ce este sau se pare mai legitimă și mai apropiată de generalitatea faptelor.

D-rul Paul Simon²⁾, profesor la facultatea de Medicină din Nancy, este și el de părere că trebuie să se observe o prudentă rezervă relativ la prezența gonococului ce se poate găsi, în vulvitele sau uretritele datorite violului sau atentatelor la pudoare. Trebuie ca concluziile Raportul Medico-legal să nu fie afirmative, de cât atunci când Medicul-legist va fi sigur că a putut înlătura cea mai mică cauză de eroare și că nici o îndoială nu se poate ivi asupra acelor cercetări și examene. In periodicul, Revue Médicale de l'Est din 1896, Paul Simon și Spillman rela-

1) D-r G. Luys *Traité de la Blennorrhagie* Paris 1912 p. 40.

2) Dr. Paul Simon. *Du Gonocoque en Medecine légale*, in *Revue Medicale de l'Est* Nancy No. 1 1896.

tează următorul caz, care este foarte instructiv și pe care l rezumăm în următoarele rânduri:

«Un individ era inculpat de a fi atentat la pudoarea unei copile de 6 ani, frecându-și penisul pe vulva copilei, din care cauză i'ar fi comunicat o blenoragie, de care acel individ se zicea că era și el atins. Copila prezenta o scurgere vaginală de culoare verzuie, cremoasă, foarte abundentă care conținea numeroși gonococi clasici caracteristici, având dispozițiunea intracelulară cunoscută și colorându-se în mod normal, prin metodele de colorațiune cunoscute. Prevenitul era un om de 37 de ani, de constituție viguroasă, sănătos care nega atentatul, care mărturisea că la vârsta de 20—22 avusese o blenoragie de care însă să vindecase complect, că acum era perfect sănătos, și că de atunci numai avusese nici un fel de afecțiune venerică».

«Exameunul canalului uretral, făcut în mai multe rânduri cu toate măsurile de precauțiune necesare, nu a permis de a constata nici cea mai mică scurgere, nici de puroi nici de o altă secrețiune. Dar făcându'l să urineze în mai multe pahare după procedeul *Thompson-Guyon*, urina unuia din pahare de altfel limpede și transparentă, conținea în momentul emisiunii câte-va filamente de aparență mucoasă, care prin repaos se precipitau la fundul paharului. Examenul bacteriologic și microscopic al depozitului făcut de *Haushalter* profesor agregat la facultatea de Medicină din Nancy, a decelat ceace urmează. În preparațiunile colorate cu violet de gențiană, existau celule epiteliale, câteva globule albe și microbi diferiți: dintre aceștia, unii în număr destul de mare, erau în afară din celule și aveau forma de micrococi, alții de scurte bastonașe. Alții conținuți în aceste celule intruniți câte doi, aveau o formă lungăreată ca fasolea sau bobul de cafea, reproduceau până la un care-care punct aspectul gonococilor. Dar tratându-i după metoda lui Gram aceste elemente se decolorau în mod incomplect și nu destul de clar, pentru ca să se poată afirma, că elementele conținute în acele celule erau cu siguranța gonococi.

«În astfel de condițiuni afirmă *Prof. Simon*, nu puteam decât să ne rezervăm și concluziunile și apreciațiunile, deși fără de a avea intenția de a exagera însemnătatea unui fapt izolat, ne-a fost permis de a constata că, în un caz în care examenul bacteriologic putea — până la un oarecare punct — să dea oarecare indicațiuni Medicului-legist, asupra naturii și contagiunii unui

vechi exsudat uretral, examenul microscopic ca și cel bacteriologic a fost în neputința de a afirma prezența gonococului Neisser, și nu a putut decela decât diplococi asemănători cu gonococul, atât prin forma cât și prin caracterele colorațiunii.»

«De oarece în fapte de acest gen, prezența gonococului ar putea fi considerată ca un argument decisiv demonstrând atențatul sau violul, în o blenoragie acută, acest examen este mult mai puțin necesar, pare că examenul bacteriologic nu poate fi de multe ori considerat, decât ca un argument de slabă valoare. De altfel continuă de a serie *Simon*, chiar dacă s'ar fi găsit în o scurgere vaginală gonococi cu caracterul lor patognomic de formă, colorațiune și cultură, tot ar rămâne de elucidat chestiunea unui contact direct — viol sau atențat la pudoare — sau unuia accidental.»

Pentru moment — astăzi dar — putem zice că, autorii care s'au ocupat de această chestiune, sunt încă împărțiți în două câmpuri, unii care susțin specificitatea neindolnică a gonococului ca singurul agent al blenoragiei, alții care pretind că gonococul s'ar găsi și în alte secrețiuni uretrale, ceace ar însemna cum că acesta nu este unica cauză a acestor scurgeri vulvare sau uretrale.

Pintre cei dinții putem cita pe: *Finger* care este foarte afirmativ, pretinde că gonococul se găsește fără excepțiune în toate supurațiunile de natură blenoragică, că acest microorganism lipsește în celelalte și că inoculațiunea de culturi gonococice reproduce, în totdeauna blenoragia. *Czéri*, *Späeth* împărtășesc aceiași ideie. *Chantemesse* este de părere că vulvo vaginita copilelor mici, este mai în totdeauna de natură blenoragică și că prezența gonococului Neisser în scurgerile uretrale sau vaginale, care nu sunt de origină venerică, dovedesc un singur lucru — că gonococul nu prezintă totdeauna — același grad de violență, și nimic alta.

Castiaux și *Lober* merg și mai departe și admit, nu numai specificitatea gonococului în secrețiuni, dar chiar și pe rufăria pe care sunt pete uscate datorite puroiului blenoragic.

Dar alți autori neagă specificitatea gonococului și pretind că el se găsește uneori și în mucositățile vaginale la femeile sănătoase; că în starea actuală a cunoștințelor noastre, nu este în totdeauna posibil de a-l distinge de alți micrococi, care pot exista în secrețiunile vaginale, că cultura acestui microorganism

nu'l caracterizează în totdeauna în mod sigur, și că același sindrom patologic poate fi produs, prin agenți bacterieni diferiți.

Prof Strauss¹⁾ a relatat cazul unei bolnave o fată de 16 ani care, în urma unei îndelungate masturbațiuni, fără să fi avut nici un raport sexual, a contractat o uretrită în secrețiunea căreia s'a găsit gonococul. Vibert și Bordas²⁾ au examinat copile care fusese victima unui atentat la pudoare, săvârșit de indivizi perfect sănătoși, neprezetând nici cea mai mică scurgere, dar cu toate acestea au găsit în acele secrețiuni vulvare gonococi, care din punctul de vedere bacteriologic, prin reacțiunile lor, morfologia și culturile obținute, nu se deosebeau de loc de gonococii ordinari.

De aci au dedus concluziunea că, puroiul vulvitelor, nu permite în starea actuală a cunoștințelor noastre, de a determina cu siguranță, dacă aceste vulvite erau de natură blenoragică sau nu. Societatea de Medicină-Legală din Paris căreia a fost făcută comunicarea, a admis prudentele concluziuni ale acestora care erau astfel formulate;

„Putem afirma că încă actualminte, chestiunea gonococului este încă departe de a fi rezolvită, astfel cum o cere exigențele medicinei-legale. Suntem deci de părere că nici într'un caz, Medicul-legist nu este autorizat a afirma natura blenoragică a unei vulvite, chiar bazându-se pe cel mai complet examen bacteriologic“.

Comby, a spus în o ședință a Societății Medicale a Spitalelor din Paris în 1892, că prezența gonococului în secrețiunile vulvo-vaginale nu dovedea absolut nimic, că, dacă acest microorganism a fost găsit în scurgerile blenoragice, el a fost găsit și în lichidele normale a vaginului și uretrului și că prin urmare nu se poate asimila cu blenoragia.

Comby a relatat numeroasele erori de diagnostic ce se pot face, atunci când este vorba de a se stabili natura blenoragică a secrețiunilor ce vin din uretră, din foliculele periuretrale, din glandele lui Bartolin sau din colul uterin: din 278 de scurgeri suspecte, gonococul specific a fost găsit de 94 de ori.

Coutagne de la Lyon, pretinde că gonococul nu se poate decela de pe rufărie, atunci când petele sunt deja uscate. Verchere în o comunicare Societății Științelor medicale din Paris

1) I. Strauss Archives de Médecine expérimentale Paris 1886.

2) Vibert et Bordas Annales de Médecine-Légale Paris 1891.

susține că este foarte probabil, poate chiar sigur că, blenoragia recunoaște prezența unui microb specific particular; că acest microorganism se găsește în totdeauna în blenoragia virulentă, dar că dovada determinării acestor afecțiuni prin inoculări de culturi gonococice, nu este încă pe deplin probată, prezentând oare-cari lacune, care încă nu au fost cu totul elucidate.

Pentru a termina această lungă expunere a lucrărilor moderne, relativ la această chestiune vom expune și părerea noastră, cu care vom isprăvi această importantă discuțiune.

128. Iată ce credem noi: Gonococul ¹⁾ este agentul specific al infecțiunii blenoragice, precum bacilul Koch este agentul parazit al tuberculozei, bacteridia al pustulei maligna etc. Acolo unde se găsește gonococul se poate afirma blenoragia, după cum se califică de tuberculoză acolo unde se găsește bacilul Koch și așa mai departe. Dar pe când spre exemplu, baciul tuberculozei se poate găsi în fossele nazale la persoanele ce stau des în contact cu tuberculoși, fără ca aceștia să fie tuberculizați, Gonococul îndată ce se află în contact cu mucoasele uretrei, a vaginului, conjunctivei și chiar în cavitatea bucală, el prosperă se înmulțește irită mucoasele și începe a distruge epiteliile respective, a provoca o stare de inflamație a acestora, de unde scurgerea blenoragică, cu evoluția ei în perioadele cunoscute.

Când s'a descoperit gonococul de Neisser, el prin culturi pure de gonococi, a comunicat blenoragia inoculând la om aceste culturi.

Bokai (Budapesta) a inoculat și el culturi de gonococi la trei studenți și le-a comunicat blenoragia uretrală, iar înainte de descoperirea gonococului, s'a inoculat virusul blenoragic tot la om și s'a reprodus identic aceiași infecție. Dar trebuie știut că, nu orice scurgere uretrală sau vaginală este datorită numai decât gonococului, căci avem uretrite și vulvo vaginite neblenora-

1) Gonococul nu este singura specie de Micrococcus care se găsește în puroiul blenoragic Zeissl, Bumm, Giovanini au izolat și alte specii, Legrain a găsit în puroiul uretrei blenoragice 15 specii de bacterii, micrococi sau bacili din care unii au caractere morfologice foarte asemănătoare cu ale gonococului Neisser. Totuși după Roux, acest Micrococcus Gonorrhoeae are două caractere care-i aparțin în propriu: prezența sa în interiorul celulelor și în special în interiorul globulelor de puroiu, și decolorațiunea lui constantă prin Gram.

gice, lucrul este incontestabil, dar acestea vin repede și dispar tot atât de repede în urma unui tratament foarte simplu, uneori chiar fără nici un tratament, prin simplu repaus, curățenie și igienă“.

Pe de altă parte să știe că Swediaur, introducându-și o soluțiune de amoniac în canalul uretral, a contractat o uretrită care a durat 6 săptămâni, dar pe atunci nu se cunoștea un agent patogen specific al blenoragiei, așa că uretrita lui Swediaur, trebuie clasată între uretritele nongonococice, iar picături din această serectiune introduse în canalul uretral al omului, nu a fost urmat de nici o scurgere.

„Negreșit sunt autori care susțin cum eră spre pildă Ricord, de care am vorbit în pag. precedente și alți autori mai moderni, care susțin încă că se căpătă blenoragia fără contact: un bărbat stând toată ziua lângă o femeie care'i rezistă, din cauza prea marei iritațiuni, ar fi avut fără nici un contact o scurgere uretrală. Dar după noi aceste scurgeri nu sunt decât redeșteptări ale unei vechi blenoragii, provocate prin congestii și iritațiuni repetite și îndelungate. În această ordine de idei intră și alte cazuri și s'a pretins de unii autori că, faptul de a umbla călare un timp îndelungat vara pe căldură mare, poate determina o scurgere blenoragică uretrală. Cunosc următorul caz ce mi s'a prezentat cu câțiva ani în urmă, caz foarte sugestiv din un special punct de vedere.

Intr'o zi primii vizita unui preot care îmi spuse că a contractat o blenoragie, fiindcă umblase călare cu vre'o trei zile înainte, aproape zece ore pe o căldură tropicală din luna lui Iulie; preotul îmi eră adresat de un tânăr medic fost elev al meu. Constatând la preotul în chestie o blenoragie clasică cu gonococul prezent, nu me-a fost greu de a'i recunoaște origina — eră însăși medicul care mi'l adresase care se știă vinovat, de oarece comunicase blenoragia preotesei care eră amanta lui, preoteasa comunicând-o la rândul ei preotului, soțul său.

Dacă acest bolnav ar fi fost examinat de un alt medic mai naiv, s'ar fi crezut că în adevăr blenoragia în puroiul căreia s'a găsit gonococi clasici, a fost datorită călăriei îndelungate vara pe timp călduros. Alți autori au publicat cazuri de blenoragie contractate de bărbați de la femei, care spuneau ei că erau siguri că acestea sunt îndemne și că nu erau atinse dejea mai mică scurgere. După mine toate aceste cazuri de blenoragii, contractate în atari

condițiuni sunt datorite cu siguranță unei infețiuni gonocice alte ori, sunt redeșteptări ale unei vechi blenoragii care rămasă un timp oarecare în stare latentă, s'a redeșteptat pentru o cauză oare-care, : călăria, oboseala, excesele de regim etc. Negăsirea gonococului la un prim examen al secrețiunii uretrale, nu înseamnă că el nu a fost sau nu există, căci de multe ori examenul puroiului care nu decelează nimic astăzi, va decela mâine sau mai târziu. Guiard spune că a avut cazuri de uretrite blenoragice cronice, la care abia după 8—9—10 preparate microscopice făcute consecutiv timp de 8—9—10 zile abia a putut găsi gonococul, fiindcă acesta poate sta ascuns în orificiile glandelor sub mucoasă, fără de a fi la suprafață ca de obicei. Recunoaștem și noi că în uretra, în vulva și în vaginul fetelor sau chiar a copiilor sunt diferiți micro-organisme care nu sunt gonococi, ceace a făcut pe mulți autori să nu admită specificitatea acestuia. În afară de cei ce i-am citat deja mai putem adăuga și pe *Eraud-Lyon* ¹⁾ care combate și el specificitatea gonococului, admitând că există în uretra indivizilor sănătoși, un stafilococ, capabil să producă blenoragia și chiar complicațiunile sale, epididimita etc.

Din cele ce preced se vede că încă astăzi, sunt două păreri cari stau față în față. Una care are foarte puțini adepți, adversarii ai gonococului, care pretind că acesta este un microb banal care se găsește în orice scurgere [venerică sau nevenerică, că el nu are nici o valoare și că prin urmare Medicul Legist nu trebuie să țină socoteală de el, altă părere la care s'au raliat cei mai mulți și noi, care credem în specificitatea acestui infim de mic, formulând în o formulă aritmetică părerea: blenoragie egal gonococ sau vice versa.

Blenoragia clasică este unică, și este produsă de un singur micro organism de gonococ, singurul care poate determina blenoragia adevărată, căci după cum zice Gosselin, nu se poate contracta blenoragia orice s'ar zice și orice s'ar face, coitând cu o femeie care nu are și ea aceeași afecțiune ²⁾.

1) La Spécificité du gonocoque in Semaine Médicale Paris 1893

2) Acum în urmă diverși autori ca Irons, Fromme, Tzank au încerca așa numita Cuti — reacțiunea pentru diagnoza blenoragiei determinând așa numitele Intra — derma — reacțiune sau Oftalm reacțiunea. Dar aceste sunt fapte care sunt încă în studiu și care până în prezent nu au nici o valoare din punctul de vedere Medico-Legal.

Suntem siguri că cu timpul se va ajunge în a se demonstra că gonococul există la toți blenoragicii și că nu există decât la ei, cu condițiunea : a l' căuta la timp, adică cât de repede după ivirea scurgerii^{tr}, înainte de aparițiunea altor bacterii banale care-l întunecă și-l face mai greu de găsit.

Din punctul nostru de vedere din punctul de vedere Medico-legal, Medicul-legist trebuie să nu uite nici odată cum-că, sunt două categorii de vulvite gonococice sau blenoragice, care se ntălnesc destul de des la copilele mici: Una foarte rară dacă se compară cu cealaltă, rezultă prin transmisiunea criminală a blenoragiei, adică este datorită violului sau atentatului la pudoare, alta foarte frecventă, cea mai banală din vulvitele infantile, rezultat al transmisiunii accidentale a blenoragiei, este după cum zice *Aubert* Blenoragia Insontium-Blenoragia Inocentelor; între aceste două categorii de blenoragii trebuie să știe Medicul-legist să diferențieze scurgerile sau secrețiunile ce va găsi în un caz suspect, de atentat la pudoare sau viol. Printre lucrările care nu sunt lipsite de oare-care valoare făcute la noi în țară asupra acestui subiect, putem cita lucrarea D-lui *Dr. N. Stoenescu* ¹⁾ Șef de lucrări la Institutul de Medicină-Legală din București, și cea a d-lui *Dr. Aurelian Teodoru* ²⁾ fost secretar al serviciului Medico-legal din Iași.

D-rul N. Stoenescu în teza sa ajunge la următoarele concluziuni:

a) Vulvitele, blenoragică, traumatică și spontanee nu au caractere proprii și sigure care să permită să le distingem una de alta.

b) Gonococul Neisser se găsește totdeauna în scurgerile blenoragice. El se găsește asemenea și în alte scurgeri pretinse limfactice sau traumatice. Este însă posibil ca acel ce se găsește în aceste două din urmă scurgeri, să fie o varietate a gonococului Neisser, însă știința în aceste momente nu poate să'i deosebească unul de altul.

c) Medicul-legist trebuie să fie foarte prudent în aprecierile sale și nu trebuie să afirme nici odată când a găsit gonococul, că se află în fața unei infecțiuni blenoragice comunicată prin

1) Dr. N. Stoenescu. Contribuțiuni la studiul Vulvo-Vaginitelor la copile din punctul de vedere Medico-legal Teza pentru doctorat în Medicină București 1894.

2) Dr. Aurelian Teodoru. Vulvo-Vaginita fetelor mici. Studiu Clinic și Medico-Legal Teză Iași 1909.

contactul sexual, această infecțiune putându-se produce și prin contactul cu rufăria sau alte obiecte care erau contaminate cu produsele blenoragice. Din contră, absența gonococului blenoragic indică că scurgerea constatată la 6 copilă, nu este blenoragică.

d) Medicul-insărcinat cu expertizele atentatelor la pudoare asupra copilelor care suferă de vulvită în momentul examenului, trebuie să se informeze despre antecedentele morbide ale fetei, să noteze în ce stare de curățenie se găsește, să caute care este constituțiunea ei, să-și dea seamă cu îngrijire de ceea ce prezintă particular organele sale genitale, să ceară a face totdeauna examenul inculpatului și a rufelor ce purta copila, în ziua păsupsă a atentatului.

e) Să facă examenul microscopic al puroiului. Neglijând de a se supune acestor reguli, expertul riscă de a comite mari erori de diagnostic.

Recunoaștem că lucrarea D-lui Dr N. Stoenescu este făcută cu multă îngrijire și tratată din toate punctele de vedere; totuși concluziunile sale, cel puțin unele din ele nu pot fi acceptate în totul, căci ele ni se par alături cu datele științifice de astăzi. Din acest punct de vedere credem că concluziunile la care a ajuns *d-l Dr Aurelian Teodoru* sunt mai în concordanță cu cunoștințele medicale actuale; iată acele concluziuni care completează prin câte-va rânduri, reflectează cu totul părerea noastră pe care o susținem în această privință.

A) Vulvo-vaginita fetelor mici mai poate fi datorită la trei ordine de cauze:

a) Ca rezultat al unei contaminări în urma unui atentat la pudoare.

b) Din cauza unei infecțiuni accidentale.

c) În urma și ca complicațiune a diferitelor afecțiuni, unele febrile altele constituționale.

B) Cele două dintâi categorii de vulvo-vaginită a și b, care se mai pot numi și vulvo-vaginite venerice, se recunosc atât prin simptomele ce prezintă, cât și prin prezența gonococului Neiser ce se găsește în secrețiune; în vulvo-vaginită din a treia categorie de sub litera c, gonococul lipsește.

C) Rolul medicului și în special al Medicului-legist în fața unei asemenea afecțiuni, consistă de a diferenția și de o diagnostică, cărei din aceste trei categorii de vulvo-vaginită aparține boala, de care este atinsă pacienta pe care o examinează.

D) O asemenea diagnoză, este aproape imposibilă în unele împrejurări și medicul expert în asemenea cazuri, trebuie să fie foarte prudent; el nu trebuie să afirme decât lucruri de care el este absolut sigur.

E) Existența unei vulvo-vaginite gonococică la o copilă și prezența unei uretrite de aceeași natură la un inculpat, constituie o prezumpțiune temeinică în favoarea acuzațiunii și a atentatului la pudoare.

F) Medicul pentru a se putea pronunța în cunoștință de cauză, are nevoie de un examen repetit în mai multe rânduri la intervale de 3—4 zile și în totdeauna în prezența unei a treia persoană.

G) Simulațiunea vulvo-vaginitelor trecute ca rezultat al atentatelor la pudoare, sunt destul de frecvente și une-ori așa de bine întocmite, în cât ele pot induce în eroare pe medicii cei mai abili.

H) În fața unui caz indoelnic, Medicul-Legist, ne putând face o demonstrațiune, va cere în asemenea împrejurări și concursul specialiștilor în materie. Vom termina acest capitol adaogând rândurile următoare: Contagiunile cari aduc după ele vulvo-vaginitele sunt numeroase și diferite. Gonococia nu este numai decât rezultatul unui coit infectant, a unei atingeri peniene sau unui viol, infecțiunile indirecte accidentale fiind cele mai de multe ori în cauză.

În afară de infecțiunile gonococice indirecte de care am vorbit deja, se pretinde că toate oftalmiile nouilor născuți, nu sunt decât infecțiuni gonococice ale ochilor copiilor, cari contractează oftalmia în momentul trecerei capului prin canalul vulvo-vaginal. H. Leyden¹⁾ a publicat un caz de infecțiune gonococică a gurei unui copil nou născut. Acesta în afară de o dublă oftalmie gonococică, mai prezintă pe gingii și pe mucoasa obrazilor la 8 zile după nașterea sa, mici pustule gălbui de mărimea unui bob de mazăre, acoperite de un strat epitelial intact și inconjurat de o zonă roșie tumefiată. Prin presiunea cu degetul se scurgea, o serozitate louche care examinată la microscop conținea gonococi tipici.

Medicul-legist va trebui să se gândească le toate aceste diverse moduri de propagare, să fie condus de o prudentă rezervă, să

1) H. Leyden. Centralb f. Gyn, Wien 1394.

caute microscopicește gonococul, oridecâte ori se va pretinde că este un atentat la pudoare căci dacă astăzi, poate valoarea lui este contestată și insuficientă din punctul de vedere medico-legal, mâine nu va mai fi tot astfel, știința face progrese pe fiecare zi.

Dacă am insistat cu multe detaliuri asupra blenoragiei și caracterelor sale, cari o pot deosebi de alte afecțiuni similare, am făcut-o fiindcă pe de o parte, această afecțiune este una din acele care se întâlnește mai des în afacerile de viol, sau atentat la pudoare, iar pe de altă parte, fiindcă dânsa considerată mult timp ca o afecțiune banală ușoară, care se vindecă și care nu infectează restul economiei¹⁾ era de multe ori tratată cu dispreț și cu nepăsare: Cine n'a avut cel puțin odată în viața lui un sculament? iată credința populară din care cauză, cei care aveau sculament, fără a fi vindecați, continuau de a avea relațiuni sexuale, se insurau își infectau nevestele care la rândul lor, nedându-și socoteală de gravitatea afecțiunii, își infectau copii, contractând oftalmii alții vulvite și așa mai departe.

Astăzi numai este tot așa și blenoragia este și trebuie să fie considerată ca una din cele mai teribile boli ale omului, iată ce scriam în această privință la începutul anului 1897²⁾.

„Se poate afirma fără nici o îndoială că blenoragia, această afecțiune atât de răspândită și de comună, este în același timp o afecțiune ce poate aduce grave surprinderi, prin complicațiunile sale variate și numeroase“.

„Debutul, mersul, terminațiunea dar mai cu seamă complicațiunile sale, probează până la evidență natura sa infecțioasă.

„Astfel fiind lucrurile socotim că în scurt timp, blenoragia va eși din cadrul nozologic în care se găsește astăzi cuprinsă, pentru a se apropia cu totul de celelalte boli infecțioase dar în același timp și constituționale. Până acum știm că *Micrococcus gonorrhoeae*, este cauza primordială și după aproape unanimitatea autorilor, unicul agent infecțios; prin manifestările ca și prin complicațiunile ei, gonoreea pare a fi o afecțiune generală, care se localizează este drept, mai adese ori asupra mucoasei uretrale sau vaginale, dar care se poate localiza, sau chiar debută

1) Sculamentul nu intră în sânge, ca șancrul sau sifilisul este o veche credință populară cunoscută.

2) Dr. G. Bogdan. Complications peu communes de la blenorragie in Journal des Maladies Cutanées et Syphilitiques Paris 1897 p. 83.

asupra altor organe. Un singur pas mai trebuie de făcut și iată blenoragia, boală infecțioasă, contagioasă, dar în același timp și constituțională: Gonococemia și de ce nu? Pentru ce agentul patogen al blenoragiei nu s'ar transmite prin ereditate ca și alți congeneri ai săi? Câte afecțiuni pe care astăzi nu le considerăm ca atare, nu recunosc altă cauză? Aceste reflecțiuni scrise de noi în 1907, ș'au găsit până la un oare care punct ecoul în tratatele clasice ulterioare.

Așa Prof. E. Macé-Nancy zice în tratatul său din 1904.

„Gonococul poate pătrunde în circulația generală determinând o adevărată infecțiune generală Gonococemia afecțiune gravă și uneori mortală; prin mijlocul culturilor s'a putut găsi microbul în sânge, care când se cantonează determină Septicemie pură sau Septicemie cu focare metastatice. Unii autori au semnalat de mult Micrococul în sângele bolnavilor atinși de reumatism blenoragic, iar pe de altă parte, cele mai variate și mai grave afecțiuni, pot fi rezultatul acestei gonococemii.

În afară de localizațiunile articulare, endocarditele, unele stomatite semnalate de Jesionek¹⁾, iar acum în urmă Hudelo²⁾, Jacquet și Vidal au descris leziuni trofice simetrice ale genunchiului, mâinei și piciorului precum și Hiperkeratoza, cornele cutanate plane etc. Și cu toate acestea legea nu califică decât ca insultă gravă, ba uneori chiar nici atât, comunicarea blenoragiei de un bărbat unei femei și vice versa. Socotim că în urma progreselor făcute, ar trebui schimbate unele articole din actuala lege, pentru a fi înlocuite cu altele mai umanitare și mai în raport cu gravitatea și consecințele acestei teribile afecțiuni.

129. Dar pe lângă vulvo-vaginita sau în afară de aceasta care poate lipsi, se poate găsi uneori la vulva victimei, ulcerăriuni care dacă ar fi de natură specifică, ar constitui încă un element dovăditor de contaminare și prin urmare de atentat la pudoare. Ce dovedesc aceste ulcerăriuni și de ce natură sunt ele? Cu alte cuvinte, prezența unor asemenea ulcerăriuni la vulva unei copile, probează numai decât că aceasta a fost violată sau că asupra ei, sa practicat un atentat la pudoare? În unele cazuri da, în altele nu, aceasta depinde de natura și fe-

E. Macé. *Traité pratique de Bactériologie*. Paris 1904 p. 444.

1) Jesionek. *Deutsche Arch. für klin. Med.* LXI p. 182.

2) Hudelo. *Nouveau traité de Médecine*. Fasc. I p. 470 Pris 1921.

lul ulcerățiilor, de mersul lor și de o sumă de alte considerente pe cari le vom desvoldă ulterior.

În afară de ulcerățiile cari pot să rezulte din zgârieturile de unghii, pe care violatorul le-a făcut victimei sale căutând să-i învingă rezistența, ulcerății ce se pot ușor recunoaște și diagnostică, ulcerățiile cele mai banale ce se pot găsi la vulva unei copile victimă de viol sau atentat la pudoare, sunt acelea datorite uscărei puroiului vulvitelor, care face o coaje pe nimfele mari sau pe cele mici și care ridicate cu unghia, lasă sub ele o ulcerăție dureroasă, care sângerează. Aceste ulcerății nu probează nimic, sau în tot cazul nu probează decât că pacienta este atinsă de o scurgere vulvară, care uneori demonstrează atentatul, alteori nu, afirmațiunea sau negațiunea acestuia bazându-se pe scurgerea găsită, pe specificitatea ei, iar nici de cum pe prezența ulcerățiilor menționate.

Ulcerățiile venerice ce se pot găsi cu sau fără vulvită în cazuri de atentat la pudoare sunt: Sifilomul sau Șancrul indurat, Șancrul moale sau Șancrela și Plăcile mucoase sifilitice. Dar imediat ce s'a constatat o astfel de ulcerăție, trebuie să ne punem în următoarea dilemă, care este de cea mai mare importanță și anume: Ulcerăția, face ea parte în adevăr din afecțiunile venerice de mai sus, sau este de altă natură? Și dacă este de altă natură venerică, a fost ea contractată numai decât prin contact direct, ceea-ce ar proba atentatul sau violul, sau poate să aibă și altă origină? Iată punctele esențiale, pe care numai de cât Medicul-legist trebuie să le aibă în vedere, înainte de a-și formula concluziunile.

Pentru a putea rezolvi aceste diferite probleme, este absolut necesar în rândul întâi ca să știm să recunoaștem la o femeie sau la un bărbat, afecțiunile venerice de mai sus, și prin urmare, trebuie în mod sumar, să vedem care sunt caracterele lor esențiale; nu putem face mai bine, decât reproducând, lecțiunile regretatului *Prof. Fournier*.

Sifilomul sau Șancrul indurat se prezintă generalminte sub forma unei ulcerățiuni unice, pe una din nimfele mari sau mici sau pe o altă regiune a vulvei, șancrul indurat multiplu existând dar fiind mult mai puțin frequent. 1)

1) În anul 1897 am publicat în revista *Revue des Maladies Cutaneés et syphilitiques* cazul unei fetițe victimă unui atentat la pudoare care a fost infectată de două șancre sifilitice. Vezi Dr. G. Bogdan. *Deux chancres syphilitiques chez une petite fille de sept ans Paris 1897 p. 278.*

Ulceratiia este așezată pe o bază vârtoasă, strânsă între două degete, ea pare a se enuclea ca o margică, nu este dureroasă și se vindecă relativ ușor, une-ori chiar fără aplicarea vre-unui medicament oare-care. Ganglionii inguinali sunt prinși de ambele părți, sunt vârtoși, nedureroși nu supurează, persistă mult și rulează ca niște mărgelile sub degetele ce le pipăie; în fine ca după 6 săptămâni sau două luni după apariția sifilomului, survin așa numitele accidente secundare plăcile mucoase și rozeola.

b) Șancrul moale sau Șancrela se prezintă cu următoarele caractere. Generalmente afară de foarte rari excepțiuni, ulceratiile sunt în totdeauna multiple, contrar de ceea ce se vede în Sifilom. Baza lui este moale, ușor purulentă, se vindecă greu, și are ca satelit un bubon-o adenită inguinală, care supurează, produce mari dureri care este unică și în totdeauna de aceeași parte, de care este și ulceratiia.

c) Plăcile mucoase sifilitice se prezintă sub formă de mici papule mai mult sau mai puțin ridicate fără epiderm, având o suprafață de culoare cenușiu-murdar, ele une ori sunt diseminate, alteori se întrunesc și formează plăci mai mari, alături de papule mici. Aceste plăci se găsesse generalmente și pe alte părți ale corpului, în gură, pe buze, la anus, la vulvă, între degetele de la picior etc.

Dar pe lângă ulceratiile venerice descrise mai sus, se mai pot găsi la vulva unei copile și alte ulceratiї ca de pildă: Ulceratiile herpetice, ulceratiile afoase și gangrenoase descrise de Parrot, ulceratiile difterice și în fine acele care sunt rezultatul ridicării mai mult sau mai puțin bruscă a cojilor care survin la vulva unei copile, din cauza uscării puroiului.

Fiecare din aceste diferite ulceratiuni se prezintă cu caracterele lor speciale, ele nu trebuiesc confundate unele cu altele iar Medicul-legist să se ferească de a face una din următoarele erori: a) Se declare că ulceratiia găsită este rezultatul unui atentat la pudoare, ea având altă origină și b) Să declare că o ulceratiie ce se găsește la vulva unei copile este de natură sifilitică, ea având cu totul altă origină.

Pentru a evita prima eroare, Medicul-legist va trebui să treacă în revistă, toate cazurile care pot aduce după ele o ulceratiie, dar care nu este datorită unui atentat sau viol, cazuri sau împrejurări de care am vorbit mai sus. Procedând la un examen

minuțios, aducându-și aminte de cauzele de erori ce trebuiesc evitate, dânsul va putea se face o diagnoză sigură evitând o confuziune, care ar putea avea urmări periculoase. În ceea ce privește ulcerațiile de natură venerică, chestiunea trebuie dezvoltată mai pe larg, de oarece ea se referă, nu numai la legăturile ce are cu atentatele la pudoare, dar și la cazurile de infecțiune care aduc după ele o responsabilitate în materie civilă, așa cum se prevede în paginile precedente.

Am văzut în acest capitol, cum trebuie considerată infecția gonococică, care este valoarea gonococului în Medicina legală și cum trebuiesc considerate gonocociile ce se pot prezenta Medicului-legist, numai revenim asupra acestor fapte. Ne vom ocupa de celelalte leziuni venerice, comentând tot ceea ce s'a scris în ultimii ani asupra acestei chestiuni.

Fizionomia Șancreei sau Șancrului moale și aspectul clinic sub care se prezintă au fost deja descrise; această afecțiune, dacă mai cu seamă este examinată un timp scurt după apariția ei, fără de a i se fi modificat caracterele prin aplicarea de topice sau medicamente, se poate cele mai de multe ori recunoaște, fără mare greutate.

Bacteriologia a permis acum în urmă am putea zice completarea diagnozei clinice, grație descoperirii bacilului șancrului moale în 1885 de Ducrey. Se va culege dar o picătură din puroiul șancreei și preparat după indicațiunile medicului de mai sus, dacă în adevăr va fi o șancrelă, atunci se va găsi un mic bacil cu extremitățile rotunzite, imobil, nesporulat, prezentându-se în puroi sub formă de corpuscule izolate, uneori în grămezi sau în lanțuri mai mult sau mai puțin lungi (Streptobacili). Acest bacil nu ia Gram, se colorează cu culorile bazice de anilina dar cu multă greutate, culoarea nefixându-se decât asupra extremităților, de unde aspectul în formă de suveică. Culturile se obțin cu greu și necesitează mediuri speciale (sânge-gelozat); maimuța este singurul animal receptiv.

În ceea ce privește Sifilomul lucrul este mai complicat, vom căuta a descrie părerile Medicilor-legiști și Sifilografilor cei mai distinși asupra acestui punct.

Scaudinn în 1905 descoperi agentul specific al sifilisului, pe care-l numi *Treponema palidă* și care se găsește în afară de siflom, în erupțiunile secundare ale pielei și ale mucoaselor, uneori în rozeola sifilitică, în ganglioni câteodată în gome, în

testiculele animalelor infectate, în ficatul, splina și rinichii sifiliticilor, în pemfigusul specific al noilor născuți, în măduva oaselor etc.

Pentru a se diagnostica Sifilomul, s'a recurs iarăși la bacteriologie, s'a căutat *Treponema* în accidentul primar, în Sifilom. Dar de oarece acest bacil se găsește cu mare greutate în această ulceratie, s'a renunțat de a-l mai căuta în sifilom, și s'a recurs la ceea ce cunoaște sub numele de *Reacțiunea Wassermann*.

În 1901 doi medici francezi *Bordet și Gengou*, dau la lumină o metodă nouă, dentru diagnosticul sifilisului, pe care în 1906, *Wassermann, Neisser și Bruk* au aplicat-o cu succes, metodă care de atunci poartă numele de *Metoda Bordet-Wassermann*. Reproducem după savantul nostru coleg Prof. Petrini-Galatz. ¹⁾ cele ce urmează, relativ la importanța și tehnica acestei metode de laborator.

„Behring și Kitasato au spus că orice agent microbian patogen, care pătrunde în organism, provoacă o reacțiune a organismului, din care rezultă anticorpi, care sunt specifici, corespunzând numai antigenului care i-a produs. De aci a plecat metoda fixațiunii complementului și scopului este de a pune în evidență, după o tehnică prealabil stabilită, anticorpii produși de sifilis în organismul celor atinși de această boală».

«Pentru a putea executa această reacțiune continuă de a scrie Prof. Petrini-Galatz, care s'ar putea numi mai curând *Reacția de deviere a complementului* și care se numește încă și *Reacțiunea Wassermann* după numele celui care a aplicat-o pentru prima dată, să cere două lucruri: *Conștiință și Știință*. Zic conștiință pentru că nu e lucru indiferent să spui cuiva că are sifilis când nu are, iar când am spus că trebuie știință înseamnă că reacțiunea Wassermann prin delicatețea și greutatea tehnicii sale, cere un experimentator obicinuit cu laboratorul, abil și conștiincios.»

Reacțiunea Wassermann ²⁾ trebuie dar făcută de oameni,

1) Dr. Petrini-Galatz. Despre noile descoperiri în Sifilografie, București 1911.

2) Condițiunile unei bune reușite a Sero-Reacțiunii Wassermann sunt următoarele:

a) Serul trebuie recoltat cu cel puțin 3-4 săptămâni după ultima injecțiune de Neosalvarsan sau după ultima injecție mercurială.

b) Serul trebuie recoltat de preferință dimineața sau cel puțin 4 ore după ultimul prânz.

competenți ce au o mare obicinuință de laborator, iar nu incredințată oricui, care știe sau pretinde că știe a se uita prin un microscop. Clinicianii, încetul cu încetul, părăsiră sau cel puțin unii din ei, lăsară pe planul ai doilea stabilirea diagnozei, bazată pe simptomele clinice descrise și studiate de vechii maeștri, pentru a se deda cu totul serologiei și cercetărilor microscopice. *Reacțiunea Wassermann* deveni totul în materie de diagnoză a sifilisului, eră ea pozitivă, individul eră considerat ca sifilitic, negativă, acesta nu avusese niciodată sifilis.

Prin urmare atât în materie penală cât și în materie civilă, pentru a se statua dacă atentatul la pudoare sau violul contaminase victima și de o afecțiune venerică, se recurgea la *Reacțiunea Wassermann* care tranșa nodul gordian.

Așa au mers lucrurile o perioadă de timp sub influența entuziasmului acestei noi sero-reacțiuni. Câte erori și poate câte condamnări nedrepte nu au decurs, din cauza inviolabilității acestei sero-reacțiuni, adoptată fără nici o rezervă de unii autori. Dar încetul cu încetul se văzu ce aveă de excesiv Metoda Bordet-Wassermann; astăzi entuziasmul a dispărut și o serie de lucrări tind o demonstra, că de multe ori această sero-reacțiune eră greșită în rezultatele ei.

Charlet¹⁾ și Nicolas afirmău dejă în 1902 că *Reacția Wasserman* nu poate fi o călăuză terapeutică de mare valoare, iar în 1914 ei demonstrară că în urma unor experienți minuțioase, au constatat că această sero-reacție induce foarte adeseori clinicismul în eroare, căci de 39% s'a găsit reacțiunea pozitivă la indivizi care nu fusese niciodată afectați de sifilis; Ravant²⁾ a constatat același lucru. Concluziunile acestor diferiți autori fură cele următoare: a) *Reacțiunea Wassermann nu este*

c) Serul trebuie pus și expedit în sticle sterile și pe cât posibil noui cari nu au servit și nu au conținut substanțe ca fenol, naftol, etc.

d) Complementul (sângle de cobay) ca și cel de oaie să fie prospăt și bine spălat pentruca ultima spălătură a globulelor de sânge să nu conție urme de albumine.

e) Reacțiunile să fie făcute de serologi competenți, să lucreze conform cerințelor moderne cu trei antigene și cu ceilalți reactivi; amboceptorul să fie preparat în un laborator cunoscut.

1) Charlet et Nicolas: Variations de la Réaction de Wassermann faite en séries chez les syphilitiques in Ann. de Derm. Paris 1912.

2) Ravant Les erreurs d'interprétation de la réaction de Wassermann. in Ann. de Derm. Paris 1914.

specifică în esența sa; b) Reacțiunea Wasserman nu este specifică în rezultatele ei; c) Neavând nici o specificitate nici în esența nici în rezultatele sale, Reacțiunea Wassermann poate aduce după dânsa cele mai grave erori.

Prof. Jeanselme și Marcel Bloch¹⁾ Spillmann și Lasseur²⁾ Lisser³⁾ Wolbarst⁴⁾ și alții, împărtășesc părerele autorilor citați mai sus.

Astfel fiind lucrurile, de oarece reacțiunea *Bordet Wassermann* numai prezintă garanții suficiente, pentru formularea unei diagnoze sigure, relativ la specificitatea sau nespificitatea sifilisului, s'a căutat să se recurgă la alte metode de laborator, care să vie să completeze ceea ce lipsea acestei din urmă reacțiuni.

Unii autori au abandonat'o, și au adoptat Metoda Sacks și Georgi, care se bazează pe reacțiunea chimico-coloidală, ce se mai numește și metoda precipitinelor. Dar ca și pentru seroreacția *Bordet Wasserman*, trebuie să se lucreze cu multă băgare de seamă, trebuie făcută în un laborator cunoscut și de o persoană cu o reputație științifică care să nu lase nimic de dorit. În laboratorul colegului nostru Prof. Dr. G. Demetriade, se face în mod curent această reacție, am văzut'o și ne-am convins de eficacitatea ei. Colegul nostru Prof. *Demetriade* procedează după cum urmează; iată nota textuală ce ne-a dat în această privință.

A) Serul bolnavului suspect de sifilis, se recoltează cât se poate de steril, iar reacțiunea să se facă imediat sau cât mai repede. Se inactivează o jumătate de oră (Bain marie 55° C). La acest ser se adaugă o. 5 c.c. m. (1/2 ctm. c.) de soluție dintr'un *extract*, se agită bine și se lasă 18—24 ore la termostat (37° C.) *Extractul* îl prepară *Dr. Prof. Demetriade* după cum urmează.

Se ia un gram de cord proaspăt de bou, la care se adaugă 5 gr. alcool absolut la 96°. Din soluția în proporția de mai sus

1) Jeanselme et Bloch. La réaction de Wasserman. Interprétation actuelle des resultats în Bulletin Medical Paris 1919.

2) Spillmann et Lasseur. Le sero-diagnostic de la Syphilis Ann, de Derm et de Syphil. Paris 1920.

3) Lisser. The tyranny of the Wassermann test in The Journ. of Cutaneous Diseases London 1919.

4) Wolbarst. Wassermann contradictions considered form clinician's point of View in New-York Med. Journal 1920.

se ia 100 gr. plus 200 gr. alcool 96°, plus 13,5 gr. din o soluție alcoolică de colestirină 1%. De regulă extractul se diluază în proporție de $\frac{1}{6}$, adică înainte de a face experiența, se amestecă o parte extract, cu o parte ser fiziologic 0,85%. Apoi după o prealabilă agitare, se mai adaugă patru părți soluție de ser fiziologic.

B) Două controluri sunt necesare: a) Controlul serului: La jumătate ctm. cub ser de bolnav diluat cu ser fiziologic $\frac{1}{10}$, se adaugă $\frac{1}{2}$ ctc. cub sol. ser fiziologic 6 plus alcool una. b) Controlul extractului: 0.5 ct. cub extract plus 1 gr. soluție fiziologică.

Soluțiile trebuie să fie limpezi și mai întâi filtrate. Dacă pe un fund negru se ivesc grăunțe lucitoare, aceasta însemnează sifilisul prezent. Dacă lichidele sunt numai turburi reacțiunea este dubioasă.

Acum în urmă s'a mai pus în practică pentru diagnoza sifilisului, Reacțiunea Meinicke bazată pe precipitinele ce le dă serum în prezența unei soluțiuni de Clorură de Sodiu, Reacțiunea Perotz pentru care se întrebunțează Glicolatul de Sodiu și în fine așa numita Reacțiunea Nonne și Apelt care întrebunțează lichidul Cefalo-rachidian.

Dar trebuie știut că primele reacțiuni *Meinicke și Perotz*, nu au decât o valoare foarte relativă, care s'au abandonat sau care în tot cazul, nu au rămas decât ca lucrări complimentare de laborator. Se puna mari speranțe mai cu seamă în ceea ce privește Sifilisul Cerebral sau Mielar, pe reacțiunile sau modificările ce le dădea lichidul Cefalo-Rachidian, amestecat cu părți egale din o soluție suprasaturată de Sulfat de Amoniu.

În Clinica *Prof. Demetriade* de la Spit. Sf. Spiridon din Iași, am căutat să ne dăm seamă de valoarea acestei probe, și trebuie să mărturisim că nu am rămas de loc convins de valoarea ei. În primul rând extragerea prin puncțiune a unei cantități de lichid din măduva spinării, nu este o operațiune fără pericol așa după cum s'a crezut, ea este periculoasă, căci Medicina legală a înregistrat cazuri de morți subite ca rezultat al acestei puncțiuni, ceea ce face că beneficiul ce se pretindea că-l trage bolnavul în urma acestei probe, nu este de loc în raport cu pericolul mare la care el este expus.

1) Mulțumim colegului Prof. Demetriade pentru nota trimisă pe care am reprodus-o textual după cum ne-a fost trimisă de d-sa.

Amestecul soluțiunii sulfatului de sodium cu ligidul cefalo-ra-chidian, ar face în cazuri pozitive, ca el să se tulbure ceea ce ar denota că bolnavul este în adevăr sifilitic. Am văzut soluțiile și trebuie să spun că totul era confuz, nimic clar nimic cert. Rămănem dar convinși că simptomele locale și generale ale bolnavului, bine interpretate de un clinician conștiincios și priceput, au după noi o mult mai mare valoare decât reacțiunile de mai sus.

În fine pentru afirmarea Atentatului la pudoare, se vor mai căuta pe victimă, pe inculpat și pe rufăria acestora, pete de ligid spermatic, care constituie ca să zicem așa, dovada cea mai prețioasă a atentatului.

Aceste pete trebuie căutate și se pot găsi: Pe victimă la nivelul sau în vecinătatea organelor genitale, pe coapse, pe abdomen sau pe părul dela pubis.

Pe lenjeria victimei, sau pe lenjeria unde s'a perpetrat atentatul, patul, prostirea sau chiar parchetul de lângă pat, iar pe inculpat se pot găsi pe izmenele sau pe cămașa.

Aceste pete au un aspect deosebit care depinde de locul unde se găsesc. Așa pe pielea de pe abdomen sau de pe coapse, ele au aspectul de mici coji subțiri de culoare albă strălucitoare, sunt ca un fel de mici solzi care se ridică ușor cu unghia. Pe rufărie, sperma face o mică pată care a îngroșat și scrobit locul unde a căzut, având un contur neregulat ca o hartă geografică, cu un miros *sui generis*, iar pe păr acest lichid lipește câteva fire între ele care trebuie tăiate. Aceste pete detașate trebuie examinate la microscop, pentru a se recunoaște spermatozoizii după următorul procedeu: Dacă de pildă petele suspecte se găsesc pe cămașa sau pantalonii victimei sau a inculpatului, atunci tăem cu foarfecele una din ele, o punem în o sticlă de ceasornic și turnăm peste ea câteva picături din o soluție de clorură de sodiu 1%. După câteva ore de macerație luăm o picătură, o punem pe o lamă de microscop, peste care turnăm două picături din reactivul Florence (soluție de iodoiodurat). Acoperim preparația cu un couvre-objet și examinând la microscop se vor găsi, dacă acele pete sunt în adevăr pete de spermă, cristale de culoare cenușie aproape analoage cu cristalele de hemină dar ceva mai mari. Luând apoi din nou o altă picătură din prima soluție de macerație o întindem pe o lamă de microscop și o uscăm cu incetul la o lampă cu alcool.

Apoi se colorează preparația cu o soluție apoasă slabă de albastru de metilen și se examinează la microscop cu un obiectiv de imersiune. În asemenea condițiuni se vor găsi spermatozoizii, unii întregi, alți ruți, dar trebuie de știut că în unele împrejurări, nu se vor găsi spermatozoizii deși lichidul va fi lichid spermatic și aceasta se întâmplă nu numai la unii bătrâni, dar și la alții cari numai au spermatozoizi, din cauza unei boli anterioare ce i-a distrus, ca de pildă epididimita blenoragică sau alta analoagă. Corin și Stockis (Liège¹) au publicat un studiu foarte important, relativ la prezența și determinarea petelor de spermă pe lenjuri, modificând și simplificând metoda precedentă.

Când examenul lichidului spermatic nu se face prea târziu, atunci zoospermii sunt încă vii și mișcă pe câmpul microscopului. Ei se pot găsi chiar în organele genitale a femeilor moarte. Colegul nostru prof. Mina Minovici a făcut cercetări și experiențe în această direcție, ajungând la următoarele concluziuni: După 10 — 12 ore după moartea femeii, spermatozoizii, mor în vagin din cauza acidității lichidelor vaginale, dar ei se pot găsi morți chiar după 2—3 luni și chiar după mai multă vreme când putrefacția nu este înaintată.

CAPITOL XVII

PEDERASTIA

130. Istoric, Definiție, Sinonimie, Legislație. Cauzele Pederastiei. 131. Aspectul pederastilor. 132. Semnele pederastiei acute. 133. Idem ale celei cronice. 134. Forma penisului pederastilor activi. 135. Examenul pederastilor.

130. Cuvântul pederastie își trage etimologia de la două cuvinte grecești—*pedos crastis*—în limba latină—Pueri amator—iubitor de copii mici sau mai bine zis iubitor de băieți tineri și are ca sinonime Sodomia, Amor Grec, Coit anal. Cunoscută și practică de vechi noștri strămoși, Pederastia a fost taxată ca un viciu rușinos și în Leviticul israelit este calificată infamie. *Coranul* o menționează fără de ai aplica nici o pedeapsă. La Greci ca și la Romani, pederastia se practica fără nici o jenă

¹ Corin et Stockis. Nouvelle méthode de recherche des taches spermaticques sur le linge in Archives d'Anthropologie Criminelle. Lyon 15 Decembre 1908.

de oare ce legea nu o oprea. Se pretinde chiar că oameni celebri ca *Alcibiade*, *Cezar*, *Neron*, erau recunoscuți ca pederasți chiar *Horatiu* la finele carierei sale, s'ar fi dedat la pederastie.

În China după cum am menționat deja, pederastia este foarte comună, acolo există chiar localuri publice destinate în special pederastiei.

În Europa pederastia tolerată un timp oare-care, este mai pe urmă pedepsită cu cea mai mare asprime, pederasții sunt spânzurați sau arși de vii.

Actualmente acest viciu încă se practică destul de des, mai cu seamă în centrele mari, unde din când în când, reese câte un scandal, datorit pederastiei, practicat de personaje mai mult sau mai puțin importante și tot în unele orașe, există chiar o adevărată prostituție pederastică. Lupănare, în care se găsesc băeți tineri, sau femei care se pederastiază.

Din punct de vedere medico-legal, se înțelege prin pederastie, coitul anal, introducerea membrului viril în anus, indiferent de sexul aceluia care servește la așa ceva, cu alte cuvinte un bărbat poate pederastia pe un alt bărbat, după cum poate pederastia o femeie.

În C. P. R. ca și în C. P. F. pederastia face parte din atentatele contra bunelor moravuri, fără ca să existe un articol special de lege, care s'o menționeze; acest act imoral intră în prevederile art 263 și 264 C. P. R. dar poate să fie pedepsit și de Art. 262. C. P. R. atunci când actul, ia caracterul unui ultragiuri public la pudoare. Sunt însă unele legislațiuni ca de pildă cea germană (Art 75. C. P. P) și cea austriacă, care au articole speciale, vizând numai pederastia.

După C. P. R. acest act practicat de un individ chiar asupra soției sale legitime, când mai cu seamă dânsa refuză de a consimți la așa ceva, constituie un atentat la pudoare și poate fi pedepsit în consecință; este ceia ce Tardieu numește sodomia conjugală¹⁾.

Cauzele pederastiei sunt multiple și de diferite ordine. În rândul întâi putem clasa depravațiunea, care la unii indivizi setoși de noi și diverse senzațiuni, caută să-și satisfacă plăcerile pe această cale; alții fac din pederastie o meserie, constituind preludiul șantajului și al asasinatului.

1) Unii autori ca de pildă Prof. Lacassagne au menționat pederastia și la animale. Când turma de animale este compusă numai din subiecte masculine, fără femele, aceștia să pederastiază între ei.

Aglomeratiunile de bărbați ca inchisorile, pensionatele, cazarmile, predispun la pederastie din cauza lipsei de femei. Alte-ori ea devine ca să zicem așa o necesitate; lipsa de erecțiune datorită obiceiurilor învechite de onanism, o anomalie de dezvoltare a organelor genitale sau unele infirmități, ca atrofia penisului sau herniile scrotale considerabile și în fine cea-ce se cunoaște sub numele de *Infantilism* sau *Feminism*. Toate aceste afecțiuni, aducând după ele impotența relațiilor sexuale normale, indivizii caută așa să satisfacă plăcerile venerice în alt mod, ei devin pederasți. În fine după *Westphal*, *Charcot*, *Magnan* și alții, pederastia ar fi rezultatul unei inversiuni sexuale care intră în sfera psiopatiilor morbide și care fac din acești pederasți, o clasă a parte de cerebrali.

Ca dovadă despre acesta vom relata cazul următor observat de noi, din care se poate vedea că în unele împrejurări, unii pederasți sunt atinși de o fobie morbidă care-i împinge la cele mai extravagante acte.

Doi indivizi Robert și Daniel se pederastiau, sau mai bine zis Robert pederastia pe Daniel. După un timp oare-care Daniel refuză de a se mai preta la așa ceva, el chiar se incurcă cu o tânără fată. Robert cuprins de o gelozie nebună sub pretext de a-i da o ultimă întâlnire de adio, pe când îl pederastia, i'a tăiat gâtul cu un cuțit, apoi s'a aruncat în *Seina*; am asistat la ambele autopsii. Oare nu se poate stabili oare-care analogie între această crimă și cea imputată numitului *Dimitru* din strada *Zorilor* din *București*, petrecută în cursul anului 1915 și împrejurul căreia s'a făcut atâta zgomot? În fine pederastia se practică de bărbați asupra soțiilor lor legitime, care câte odată le este impusă' alte ori fiind-că femeile o preferă durerilor vulvovaginale, ce unele din ele resimt în timpul coitului.

131. După cum am spus în rândurile precedente, de obicei pederasții sunt adulții care să servesc de băeți tineri spre așa să satisfacă plăcerile. Unii din aceștia fac mereu pe bărbatul, adică el mereu pederastiază pe alții și în asemenea caz el ia numele de *Cymaeduss Incub* sau *Pederast activ*, pe când acel care se lasă a fi pederastiat care face pe femeia se numește *Pathicus Incub* sau *Pederastul pasiv*. Trebuie însă să menționăm că în unele cazuri rari dar care există, une-ori acelaș pederast este *Incub* și *Sucub* adică pederastiază, dar se lasă și el a fi pederastiat.

În unelele centre mari după cum am mai spus deja, există o adevărată prostituție pederastică, sunt pederasți de profesiune care se arată pe străzi și în localurile publice, care se afișază pentru a fi recunoscuți de amatori ca și prostituatele. Tardieu a făcut o descripție magistrală zugrăvind în maestru, aspectul exterior al acestor pederasți prostituți.

Aceștia au aspectul și înfățișarea persoanelor de sex feminin sau mai bine zis a femeilor publice. Rași, unși pe obraz cu diferite creme și oloiuri parfumate, cu părul lung și ondulat cu haine de culori deschise și bătătoare la ochi, ei aruncă în dreapta și în stânga priviri provocante. Mersul lor este caracteristic, legănat, făcând tot ce le stă prin putință de ași scoate fesele în relief. Parfumati și foarte cocheti exterior, pe de desupt sunt din contră foarte murdari.

132. Semnele pederastiei pot fi de două feluri și se deosebesc după cum a fost și atentatul adică: Când a fost practicat o singură dată dar cu violență, avem la anus cea-ce se numește Pederastia acută. Dacă din potrivă a fost executat cu blândeță și consimțit chiar când a fost practicat de mai multe ori, avem cea-ce se numește Pederastia cronică sau obicinuită. După unii autori și în special după Tardieu, membrul viril al pederastului activ prezintă o înfățișare specială, câte-odată asupra aceluiași pederast, se găsească semnele ambelor pederastii și pasivă și activă.

La un copilandru de 12—13 ani pederastiat pentru prima dată, dacă violatorul introduce penisul său care este voluminos cu violență în anusul sucubului, atunci avem atentatul *pederastic acut*, la care se pot găsi dacă se examinează victima curând după act: Traume anale și spermă în anus, uneori traume la *distanță iar mai târziu chiar unele boli venerice. Traumele locale* ce se găsească atunci când victima a fost examinată îndată după atentat, au fost foarte bine descrise de un medic englez *Wilson Jahston* care a avut ocaziunea de a observa numeroase cazuri de pederastie în Indii. El pretinde că în asemenea condițiuni în afară de durerea resimțită de victimă, de țipătul cel scoate și de o mică hemoragie, redusă în cele mai multe cazuri la câteva picături de sânge, mucoasa anală crapă mai în totdeauna pe linia mediană, lângă rafeu, în punctele în care aceasta este mai aderentă, atât la dreapta cât și la stânga. Uneori există două ruperi pe o parte sau pe alta, care împreunându-se, fac o figură triunghiulară: prof. Lacassagne a verificat ca exactă această

observațiune. Dar câte odată leziunile traumatice sunt mult mai întinse; așa *D-rul Coutagne* citează un caz în care, la o mică fetiță după un atentat pederastic acut, s'a găsit o rupere care mergea de la anus până la vulvă, oprindu-se lângă himen. Pe lângă ruperile mucoasei, se mai poate constata o roșată a regiunii și o durere la mers, la defecat, sau atuni când victima stă jos pe scaun. *Tardieu, Cullerier* și mai târziu *Brouardel* pretind că chiar în urma unui singur atentat acut și brutal, se poate găsi o deformare în formă de infundibulum a anusului ceia ce face că acesta fiind tras în sus, ia forma unei leice sau unui cornet având marea deschizătură în jos, formată de ambele fesse; acest infundibulum devine și mai aparent în momentul explorării, dar este în acelaș timp și mai dureros.

Deschiderea permanentă a anusului menționată de unii autori, se întâlnește mai cu seamă în *pederastia cronică*:

La congresul de Medicină-Legală care s'a ținut la Bruxelles în 1910 Prof. E. M. Ziemke (Kiel) raportorul chestiunii relativ la pederastie, a supus congresului raportul sau cu următoarea concluziune: Penetrațiunea membrului viril în rectum, provoacă generalninte leziuni mai puțin intense decât introducerea bruscă a degetelor sau corpurilor streini. De aci rezultă că ruperile superficiale ale mucoasei anale pledează pederastia, pe când ruperile întinse ale mucoasei rectale, permit de a presupune mai curând introducerea degetelor, sau obiceiuri pederastice combinate cu introducerea de corpi streini în rectum.

În fine uneori se găsesc *leziuni sau traume pe corpul victimei*, în afară de regiune anală, leziuni care nu au nimic special pederastiei și care se întâlnesc mai în toate atentatele, atunci când victima opune rezistență. *Prezența de spermă* în anusul victimei, pe părțile vecine sau rufăria victimei, constituie un semn de netăgăduită valoare. În un caz medicul însărcinat cu expertiza, a avut ideea de a administra victimei o clismă în apa căreia s'a găsit spermatozoizi.

Prezența boalelor venerice la anusul victimei atunci când ele se pot găsi, constituiesc un bun semn pentru a afirmă atentatul pederastic acut. Ca și la vulvite se poate să existe: șancru moi, blenoragie, plăci mucoase și șancru dur. *Șancrele moi și blenoragia anală* mai cu seamă aceasta din urmă, sunt afecțiuni cari constituiesc varietăți patologice, pe care autorii cari s'au ocupat ani de zile cu aceste chestiuni, nu le-a

întâlnit în cariera lor, decât poate odată sau cel mult de două ori, așa se exprimă Tardieu. În cea ce privește plăcile mucoase, ele nu au nici o valoare științifică pentru a afirma pederastia, deoarece acestea constituind o manifestare secundară a sifilisului, se poate foarte bine întâmpla ca pederastul să fi avut un sifilom penian, care să se fi vindecat și plăcile mucoase anale ca și cele locale sau faringiane, să nu fie decât o manifestație a infecțiunii generele sifilitice; nu avem nevoie de menționat că aceste trei afecțiuni venerice, se vor manifesta cu același simptome și leziuni ca acele descrise de noi în paginile precedente.

O valoare deosebită pentru diagnoza pederastiei o are *Sifilomul sau șancrul dur* care, atunci când se găsește la anusul pederastului, deoarece acesta survine acolo unde virusul sifilitic a fost depus, va demonstra aproape sigur pederastia. Dar diverșii autori nu acordă aceeași valoare sifilomului anal pentru a o afirma. *Tardieu și Jullien în Franța, Casper și Strassman în Germania*, susțin că sunt cu totul excepționale cazurile de sifilom anal, care să nu fie datorite pederastiei. Alții ca de pildă *Prof. Fournier* ¹⁾ sunt mai rezervați și șancrul anal după expresiunea acestui din urmă, constituie numai o presumpțiune, o presupunere în adevăr importantă pentru a afirma pederastia, dar trebuie mai întâi să se excludă toate celelalte cazuri de contaminare străină pederastiei. *Prof. Fournier* ¹⁾ căreia îi împrumutăm rândurile următoare zice ceace urmează: «În unele cazuri șancrul anal este datorit infecțiunii ce gura sau limba unui sifilitic a atins anusul. Alteori inocularea se face cu degetele, exemplu: un individ duce și-și atinge penisul sau anusul cu degetele sale proprii, care sunt murdărite de virus sifilitic; sifilomul se va putea ivi în una din aceste două puncte, fără ca individul să fi fost pederast.

Prof. Fournier spune că a văzut chiar un caz în care un domn, a contractat în aceeași noapte un șancru sifilitic penian sau anal, în urma relațiunilor sexuale cu o prostituată, care eră atinsă de plăci mucoase sifilitice ²⁾. Dacă șancrul anal la

1) Prof. Fournier. Chancres extragénitiaux Paris 1888.

2) Am avut de examinat acum câțiva ani în urmă un domn care prezenta un șancru anal, la care eră exclusă cea mai mică bănuială de pederastie, dar care mărturisea contactul cu o sifilitică cu aproape două luni înaintea ivirii sifilomului. Domnul mărturise că pederastiasese prostituata și atinsese cu mâna organele genitale ale acesteia și apoi pe ale sale.

bărbat are valoarea sa, în materie de pederastie, el are numai o valoare relativă după expresiunea Prof. Fournier la femei, deoarece în numeroase cazuri, din cauza vecinătății vulvei, de anus, contaminarea se face prin secrețiunile vulvare sau vaginale, care mereu se scurg și care pot contamina anusul. Vom adăoga în fine în afară de faptul că, atunci când se poate examina și inculpatul sau pederastul activ și se contactă și la acesta un sancru penian, ambele sifilome vor fi atât la sucub cât și la incub de aceeași parte; contrarul se obsearvă în atentatele la pudoare, iar pe de altă parte în caz de nedumerire asupra leziunii venerice anale, expertul se va pronunța numai în urma mai multor examene repețite, sau chiar numai după ce se vor ivi și accidente secundare.

133. Dacă în urma constatărei semnelor de mai sus, ținând seamă și evitând leziunile dubioase ce pot da naștere la confuziuni, se poate în cele mai multe cazuri recunoaște atentatul pederastic acut, numai este tot așa și pentru *Pederastia cronică*, care uneori este aproape imposibil de recunoscut. Când pederastia este consimțită, când dilatația anală se face pe încetul, când incubul nu este brutal și are precauțiunea de a-și unge prealabil penisul cu oarecare corpuri grase, pentru a aluneca mai ușor, atunci nu există nici un semn extern de pederastie, astfel că sunt unii pederastași pasivi inveterați, care nu prezintă nici o leziune, ce ne poate permite a recunoaște acest act.

Dar nu este întotdeauna așa și *Pederastia cronică pasivă*, este întovărășită de un cortegiu de simptome care a fost în mod magistral descris de *Prof. Tardieu*. După acest ilustru profesor, semnele pederastiei pasive sunt: dezvoltarea exagerată a feselor, deformația infundibuliformă a anusului, relaxarea sfîcterului anal, dispariția pliurilor anale, crescăturile mucoase cunoscute sub numele de *creste de cucuș*, *marisci* etc, dilatarea externă a orificiului anal, incontinența materiilor fecale, ulcerările, ragadele, hemoroizii și fistulele anale, corpii străini introduși în anus și în fine leziunile venerice diferite.

Dar trebuie de observat că nu toate aceste semne descrise de eminentul maestru, au aceeași valoare și se pare că, cel puțin unele din ele, au fost întrevăzute mai mult de imaginația fecundă a celebrului profesor. *Așa dezvoltarea exagerată a feselor*, după cum observă mulți autori moderni între cari *Prof. Brouardel*, nu are mare valoare, căci se observă la unii indi-

vizi cari nu au obiceiuri pederastice și din potrivă, nu există la acei cari sunt pederăști de meserie; noi nu am găsit-o nici odată, la cazurile ce am avut de examinat și dacă există, aceasta se datorește mult mai adesea ori, stărei *de infantilism* ce am menționat mai sus, infantilism care fiind întovărășit de o atrofie cel puțin parțială a organelor genitale, face din infantil un candidat la pederastie. Astfel putem afirma cumcă, dezvoltarea exagerată a feselor, aduce după ea pederastia, mult mai adesea ori, decât aceasta din urmă ar determina hipertrofia fesieră.

Deformațiunea infundibuliformă a anusului, a fost semnalată pentru prima dată după cum am mai spus de *Cullerrier* admisă de *Tardieu* dar combătută în parte de *Casper* de la Berlin și *Hofmann* de la Viena. Ea consistă, atunci când se privește regiunea anală a unui pederast, în un fel de leică, a cărei mare deschidere, este făcută și limitată de fese, iar mica deschidere prelungindu-se în sus spre orificiul rectal; introducând degetul indicator, se simte sfincterul împins în sus și limitat de un inel mai mult sau mai puțin vârtos.

*Brouardel și Coutagne*¹⁾ pretind că această deformație lipsește de multe ori la pederăștii pasivi vechi și că din potrivă, există une ori la aceia cari au încercat o singură dată acest viciu

Rățiunea acestui fapt se explică după *Brouardel*, stărei de nervozitate și de excitabilitate exagerată la unii adolescenți, care în momentul examenului, prin faptul contracturei sfincterului anal, contractează și mușchiul ridicător al anusului. Acesta contractându-se, atrage la rândul său anusul în sus, formând astfel cu fesele, leica de care am vorbit. Lipsa acestui infundibulum la pederăștii de meserie se poate explica: sau printr-o paralizie a muschilor anali, care a urmat contracturei (paralizie care dă loc la incontinența materiilor fecale) sau prin o lipsă de contractilitate a mușchiului ridicător al anusului. Se petrece aici un fenomen analog ca în fisura anală, cu deosebire că, în aceasta din urmă, contractura musculară, oricât ar fi de incompletă, este în acelaș timp dureroasă. *Casper* care nu admite acest infundibul descris de școala franceză, menționează cu toate acestea la pederăștii pasivi, un fel de *infundătură în formă de cornet cu marea deschidere către anus*; este după cum

1) Henry Coutagne. Précis de Med. Légale Paris 1896.

se vede o variantă al acelu infundibulum descris de *Cullerier și Tardieu*.

Zacchias acum câteva sute de ani înainte, a descris ca semn al pederastiei pasive, *ștergerea, dispariția totală a plicelor și indoiturelor de pe mucoasa anală*; excelent semn care nu a fost contestat de nimeni și care nu constituie decât prima etapă a *relaxării sfincterului anal*, urmat și el curând după aceea de *dilatarea permanentă a anusului* care aduce în mod fatal incontinența materialelor fecale. Această deschidere a anusului există în mod normal la cadavre, un timp oarecare după moarte, fără ca să fi existat obiceiuri anterioare de pederastie, lucru ce trebuie știut de Medicul-legist pentru a evita confuziunile.

Ulcerațiile anale, fisurile, hemoroizii, ragadele, creșăturile mucoasei, mariscii, se întâlnesc și în alte cazuri în afară de pederastie, iar *Hofmann* a menționat *catarul cronic* al rectului, consistând în o scurgere sero sau muco-purulentă, mai mult sau mai puțin abundentă. Ceeace am spus mai sus, relativ la atentatul pederastic acut, se aplică și la atentatul cronic, numai revenim asupra acestor fapte; în fine în unele împrejurări unii vechi pederasții pasivi, cari nu mai găesc amatori pentru a se pederastia, își introduc în anus și chiar în rect fie degetele proprii, fie diferite corpuri străine. Prof. E. Ziemke din Kiel, a comunicat congresului de Med-Legală care a avut loc la Bruxelles în 1910, câteva observațiuni de automasturbație pederastică, făcută cu degetele, urmate de ușoare leziuni de violență.

În un caz el a găsit la un alienat, care se autopederastia și care-și băgase vre-o trei degete în anus, o mare perforație a rectului, pe unde hérniase o parte a intestinului subțire și o parte din epiploon. Cele mai variate obiecte au fost găsite în anusul pederasților; bucăți de lemn, sticle iar pe când lucram la Morga din Paris am văzut un pederast care-și introdusese în anus, fără de a-l mai putea scoate, un dop dela o sticlă de muștar francez de un diametru de aproape 7 cm. Explicația dată de acest individ care nega obiceiurile pederastice, era pe cât de naivă pe atât de originală, el pretextă introducerea acestui dop în anus, pentru a opri o diaree ce nu se putea vindeca.

Drul *Fidelin* a publicat și el un caz de corp străin în rectum ¹⁾ la un bătrân de 70 ani, pederast. Un individ de 70 ani, fost

¹⁾ Dr. *Fidelin*. Corps étranger du rectum în Normandie médicale 1895 Paris.

jandarm și-a introdus în anus o sticlă goală de colonie având 7 cm. de diametru—vroind apoi să o scoată, nu numai că nu a putut dar a băgat-o și mai adânc în rectum. A trebuit să fie operat, să-i să facă rectotomia și numai astfel s'a putut extrage; individul după două luni de zile s'a vindecat.

Ziemke din Kiel¹⁾ a publicat un caz interesant de pederastie. Un lucrător în vârstă de 48 de ani avea obiceiul de a se pederastia de mai mulți indivizi la rând unul după altul; unul din aceștia la un moment dat, i-a introdus în anus o bucată groasă de lemn care-i determină următoarele leziuni :

La marginea anusului, o plagă rotundă cu mărgini inegale, largă de 35 mm, plagă care mergea prin un traect supurant, până în regiunea apendicelui. Alte două leziuni una cu 11 alta cu 8 cm, deasupra anusului se găseau pe mucoasa rectală și la stânga. Individul după un tratament de 2 luni se vindecă dar îi rămase o strictură rectală destul de pronunțată.

Roloff²⁾ (Nordhausen) citează cazul unui individ care masturbându-se cu o bucată de lemn în anus, într'o zi el scăpă lemnul fără de a-l mai putea scoate; după câteva zile muri de și se intervenise prin laparatomie. La autopsie se găsi o peritonită clasică, iar bucata de lemn în abdomen; dânsa perforase mai multe anse intestinale.

Acestea sunt semnele pederastiei pasive, dar uneori trebuie știut că chiar atunci când pederastia este mărturisită, se poate să nu găsim nici unul din semnele de mai sus; aceasta se întâmplă atunci când actul este consimțit, când incubul ia oarecare precauțiuni, merge cu blândețe și când nu există disproporție notabilă între penisul activului care este mic și conformația anusului, care prezintă o deschidere relativ largă.

În asemenea condițiuni când mai cu seamă pederastul pasiv este un copilandru de 10—11 ani care se supune de frică actelor de desfrânare unui individ oare-care, atunci actele de pederastie dacă nu lasă urme în regiunea anală, ele se resfrâng asupra sănătății sale, asupra întregului său organism, imprimându-i une-ori o fizionomie specială, mai cu seamă dacă actul se repetă frequent. Acesta după cum descrie Tardieu, are o figură

1) Ziemke (Kiel). Mastdarmverletzung nach Pederastie in Otlystf. f. Gerichtlichen Med. Bd 41. 1911. Kiel.

2) Roloff (Nordhausen) Tödliche Verletzung dur Masturbation per rectum in Münch-Med. Wochenshv. 1911 München.

suferindă, o bătrânețe anticipată, ochii sunt duși în fundul capului, privirea stânsă iar fața de o paliditate remarcabilă. Pieptul lor este înfundat, merge cu greu, suferă mai întâi de constipație datorită abținerii de-a-și satisface necesitățile, pentru a evita durerile determinate de evacuațiuni, iar mai pe urmă sunt atinși de o incontinență a materiilor fecali, datorită relaxării sfincterului anal.

Dar trebuie de recunoscut că dacă această descripție făcută de Tardieu este recunoscută exactă în unele cazuri, sunt și altele în care ele lipsesc, sănătatea și organismul incubului nu sunt întru nimic alterate.

Am văzut acum în urmă un caz foarte important de pederastie pasivă, pe care l'am publicat și pe care îl dăm în rezumat¹⁾.

O femeie E. B. 22 ani măritată cu un individ de origine turcă era pederastiată de soțul său de aproape trei ani de zile. Dânsa foarte slăbită în nutriție, palidă cu ochii în fundul capului, fu găsită virgină la examenul ce i'am făcut, dar prezentând toate semnele pederastiei pasive.

Prin tușeul rectal am putut constata că indicatorul nu pătrundea decât ca de aproape $2\frac{1}{2}$ ctm; o strictură aproape complectă împedcând eșirea materiilor fecali. Femeia a venit să ne consulte asupra operațiunii ce i'ar fi trebuit pentru a putea defeca, i'ar pe de altă parte vroia un certificat cu care să poată divorța.

134. Excelenta lucrare a Prof. Tardieu, conține între altele un capitol în care vorbește de unele semne ce ar fi speciale pederastiei active, semne care interesează în unele caruri fața, alte-ori gura, în altele penisul pederastului activ.

În afară de privirea provocatoare de care am vorbit deja, inerentă pederastilor, Tardieu pretinde că la unii din aceștia, gura este puțin strâmbă, dinții mici și scurți buzele groase resfrante în afară.

Penisul incubului este de două feluri; la unii din ei este subțire și lung; la alții voluminos și relativ scurt.

La pederastii cu penis subțire și mic, acesta merge subțindu-se dela bază la vârf luând aspectul penisului de câine (canum more) la cei cu penis voluminos, glandul este strâns la bază,

¹⁾ Dr. G. Bogdan. Trois nouveaux cas de perversion sexuelle in: Annales d'Hyg. publ. et de Méd. légale Paris. 1921.

luând aspectul botului de scroafă, deosebindu-se cu totul de penisul onaniștilor, a cărei extremitate ia forma de măciucă.

Și la unii, și la alții penisul este puțin învârtit asupra lui însuși, în formă de șurub, ceea ce face că meatul urinar este deviat, când la dreapta când la stânga.

Trebue să convenim că cele expuse mai sus de Tardieu sunt mai mult sau mai puțin imagine, căci ori la câtă activitate pederastică s'ar deda un incub, cele menționate de Tardieu relativ la forma penisului, nu pot fi exacte având, în vedere elasticitatea ce posedă membrul viril; de altfel generalitatea autorilor moderni, nu admit părerile eminentului profesor.

135. În o afacere de pederastie, trebue pe cât posibil examinat ambii indivizi inculpați și pederastul activ ca și cel pasiv.

Dar aci mai mult de cât oriunde, examenul trebue făcut cât se poate de repede după atentat, căci numai în asemenea condițiuni, avem cele mai multe șanse de găsit, semnele și leziunile ce am menționat mai sus.

Însă mai înainte de a proceda la vizitarea bănuțiilor, Medicul legist trebue să fie înarmat de cea mai desăvârșită prudență, să nu se pronunțe de cât după ce va fi cu totul convins că nu s'a înșelat, să nu-și formeze concluziunile, decât după un examen repetit, să-și aducă aminte că, dacă în materie de atentat la pudoare minciuna merge alături cu atentatul, în materie de pederastie, minciuna, simulațiunea și acușările nedrepte, sunt și mari frecvente și în fine să nu uite un cuvânt a lui Pénard: „Un singur cuvânt acușator lăsat să iasă din gura Medicului legist va fi deajuns pentru a stigmatiza pe un om pentru tot restul vieții sale, deși mai pe urmă se va recunoaște inocența lui. În caz de îndoială, Medicul legist va trebui să recunoască că nu se poate pronunța, că atentatul nu este demonstrat căci este mult mai cavalesc pentru omul de știință, în un caz determinat să răspundă, nu știu, nu mă pot pronunța, decât să fie obligat în fața greșelei comise, de a se retracta și a zice nu am știut.

Se găsecs în știință cazuri multe de erori, unii medici luând drept leziuni datorite pederastiei, ulcerații sau traume determinate de alte cauze.

Dr. L. Raynard (Alger) relatează două cazuri de leziuni anale determinate de disenterie și luate drept leziuni pederastice. Inculpații, doi arabi au stat 3 luni de zile închiși în prevenție, mai pe urmă s'a dovedit nevinovăția lor.

Am văzut un caz analog; un medic a confundat oarecari tumori mici hemoroidale cu mariscii pederastiei; mandatul de arestare eră dejă iscălit contra inculpatului, dar după examenul ce am făcut s'a contramandat.

În fața unui pederast pasiv recunoscut, se va proceda cam așa: fără de a-i spune scopul vizitei medicale se i va comanda să dea pantalonii jos și atunci el, dacă în adevăr are a-și reproșa ceva, se va întoarce cu spatele la medic pentru a-i fi examinat anusul. De preferință examinatul se va așeza în poziția numită genu-pectorală, un ajutor va da într'o parte fesele aplicând câte o mână pe fiecare din ele. Se va examina orificiul anal, și se vor notă ulcerările, ragadele și tot ce se va găsi la acest orificiu. Va notă starea de infundibulum, va face tușul rectal și mai cu seamă în cazurile de sodomie conjugală, va examina organele genitale; în un caz de sodomie de felul acesta după cum am menționat mai sus, am găsit femeea virgină.

Deși individul examinat va fi acuzat de sodomie pasivă, medicul îi va examina și organele sale genitale, căci de multe ori un pederast oarecare este în acelaș timp și pasiv și activ.

Va nota starea penisului, a glandului, a prepuțului, a meatului și particularitățile ce prezintă; în un caz văzut de noi, un individ ce aveă un șancru sifilitic pe partea laterală dreaptă a penisului. a dat un șancru pe partea laterală dreaptă a anusului sucubului. Va examina și hainele bănușilor și în special cămașa, izmenele și pantalonii, cari pot prezenta pe ele materii fecale, sânge sau spermă. Când pederastia a fost urmată de asasinat, se va notă, poziția cadavrului și alte fapte pe care le vom descrie când vom trata moartea, survenind în urma atentatelor la pudoare.

Prof. Jaumes de la Facultatea de Med. din Montpellier a relatat un caz interesant de pederastie diagnosticat în următoarele împrejurări: Un băiat de 14 ani fu pederastiat cam între ora 4—5 seara în luna Noembrie. Victima care avusese dureri mari și toate leziunile caracteristice ale pederastiei săvârșite cu violență, acuză pe un individ care mai aveă la pasivul lui asemenea acuzațiuni. Confruntat cu victima, acesta nu putu preciza nimic, nu-i văzuse bine fața. Drul Jaumes procedând la examenul inculpatului, îi găsi membrul viril cât și partea cămășei de dinainte plină de câteva pete de sânge și de materii fecale, pederastia fu demonstrată în urma acestei constatări.

CAPITOL XVIII

CAUZELE DE ERORI LA CARE POT DA LOC
ATENTATELE LA BUNELE MORAVURI.

136. Frecvența simulațiunelor At. P și cauzele erorilor.
137. Vulvo-Vaginita cauză de eroare 138. Ulcerațiile venere
rice cauze de erori 139. Copii falși acuzatori 140. Mitomania
și Fabulațiunea 141. Acuzațiunile colective.

136. Nimic mai frequent ca simulațiunea de atentat la pudoare și viol, căci după părerea autorizată a celor mai mulți autori, acuzațiunile de atentat la pudoare și viol, merg mână în mână cu minciuna. Nimic mai frequent decât erorile care se comit în această materie de către unii medici tineri fără experiență, care pe de o parte din cauza unei preparări insuficiente în Medicina-legală, pe de alta din pricina unei increderi prea mari în alegațiunile celor interesați, deduc concluziuni și afirmă fapte care nu se pot demonstra și care sunt eronate.

După calculul făcut de Brouardel 60 % din plângerile formulate și acuzațiuni de atentat la pudoare, viol sau deflorare sunt neintemeiate, unele simulate altele greșite.

Acelaș lucru l-am constatat și noi; aproape jumătate din preținsele victime ce ni se trimit a fi examinate sunt găsite de noi uneori neatinse, nedeflorate, de și acestea și câte odată chiar inculpații, afirmă atentatul sau violul, dând toate detaliurile ce comportă asemenea fapte, care la un examen superficial par a fi adevărate. Repetând dar cele ce am spus în paginile precedente, trebuie ca medicul care este chemat să examineze un pretins atentat la pudoare, să lucreze cu multă băgare de seamă, să nu se pronunțe — când cazul este dubios — în urma unui singur examen și chiar lăsând deoparte falșul amor propriu, să recurgă și la consiliile unui alt medic mai experimentat, înainte de a se pronunța definitiv.

Cauzele erorilor și simulațiunilor în materie de atentat la pudoare și viol sunt multiple și de diferite ordine.

În rândul întâi eroarea este datorită nerecunoașterii *membranci himen*, care după cum am văzut este de diferite forme și uneori prezintă niște creștături naturale, care pot induce în eroare pe medicul neobicinuit cu asemenea examene: *Taylor*,

Taurdes, Brouardel, Casper—Liman, Minovici și alți autori, citează cazuri de erori datorite acestui fapt; un exemplu foarte sugestiv de astfel de eroare, este descris de *Prof. Brouardel*. Un medic tânăr fu delegat de parchet să examineze o fată de 10 ani ce pretindea a fi deflorată cu 8—10 zile înaintea examenului făcut. Medicul influențat de cele spuse de pretinsa victimă, conchide că în adevăr fata a fost deflorată, ceia ce determină pe judele instructor să aresteze în prevenție pe autorul atentatului. Dar de oarece acesta protesta cu energie contra acestor incriminări, se delegă *Prof. Brouardel* se facă o contra expertiză. El găsi fata *virgină*, dar având un himen franjat, adică un himen încrestat, ceiace indusese în eroare pe primul medic. Confrunțați amândoi, cel dintâi recunoscă eroarea, dar se scuză spunând că el în timpul studiilor sale medicale, nu văzuse nici odată membrana himen, de oarece spitalurile ce frecventase, nu avusese nici o singură bolnavă care să fie virgină, iar la cursul de medicina legală dânsul care avea intenția de a face cu totul o altă specialitate, nu studiasse decât strictul necesar de care avea nevoie, pentru ași trece examenul și nimic mai mult.

În cariera noastră, am avut în diferite rânduri ocaziunea, de a ne găsi în fața unor asemenea erori; în trei cazuri greșala a fost urmată de o sechestrare preventivă și de un proces la jurați, care din fericire toate s'au terminat prin achitarea preveniților, în urma contra expertizei noastre, prin care am dovedit eroarea primilor medici care, ca și în cazul de care vorbește *Prof. Brouardel*, nu recunoscuse prezința membranei himen.

Primul caz privește pe un preot astăzi decedat, care fusese acuzat de viol și deflorare asupra unei nepoate a sa (Vezi R. M. L. No. 45 din 1891) Al doilea caz se referă la fata P. P. care pretindea că fusese deflorată din picicioare de un individ fiind rezemată de un perete (Vezi R. M. L. No. 134); al treilea caz concernă pe numita A. B. care iarăși a fost găsită de noi virgină (Vezi R. M. L. No. 32 din 1916). Toți preveniții fusese arestați în prevenție, în urma unor rapoarte făcute de medici, care afirmase că toate aceste fete fusese deflorate.

137. În afară de nerecunoșterea membranei himen, o altă cauză de eroare care se întâlnește destul de des în practică, este prezența unei vulvo-vaginite întovărășită sau nu de cortegiul său obicinuit de simptome, vulvo-vaginită care este străină de orice fel de atentat, datorită unei alte cauze, dar care în foarte multe

împrejurări, se pun tot pe socoteala unui fapt criminal. Uneori secrețiunea se usucă, produce niște coji pe vulvă, coji care ridicate cu unghia, fac ca mucoasa de sub dânsa, să sângereze și să simuleze perfect o zgârietură; poate să fie ceva mai sugestiv și mai propice pentru a se comite eroarea? Trebuie dar ca în asemenea condițiuni să nu se conchidă la o vulvită traumatică — rezultat al unui atentat la pușoare sau viol — decât după ce medicul va elimina toate celelalte cauze străine aten-tului, enumerate mai sus. În tot cazul, după cum am mai spus deja, să nu se pronunțe niciodată cu ușurință în urma unui singur examen, iar la nevoie că consulte și un medic specialist în materie.

Uneori vulvita sau vulvo-vaginita nu este datorită nici unei din cauzele citate mai sus, ci fabricată în mod artificial de aceia care vroesc să aducă o acuzație falsă, sau să facă șantaj.

Prof. Fournier a relatat Academiei de medicină din Paris, un caz tiptic în această privință, caz care se găsește publicat în extenso, în *Annales d'Hygiène publique et de Med. légale* din 1885 Paris (3 iéme serie Tome V p. 408).

„O copilă de 8 ani se pretindea victima unui atentat la pușoare, săvârșit asupra ei de un domn bogat și cu oarecare situațiune.

În afară de cele mărturisite de copilă, care dădea de altfel detaliurile cele mai intime asupra actului, dânsa era atinsă de o vulvo-vaginită de o extremă intensitate.

Intreaga vulvă era scăldată în o cantitate colosală de puroi; nimfele mari erau umflăte, roșii, dureroase la pipăit și lipite una de alta. Examenul local complet fusese imposibil în momentul admiterii copilei în spital, din cauza durerilor ce provocă.

Dar se mai constatase și fapte care nu erau de loc în concordanță, nici cu starea generală, nici cu cea locală a pacienței. În adevăr copilă, în afară de o jenă în mers, avea o stare generală perfectă, toate marile funcțiuni erau normale, iar acea vulvo-vaginită atât de intensă cedase ca prin farmec unui tratament anodin: repaus în pat și comprese pe vulvă cu vulgara apă de plumb (Aqua Gulardi).

În afară de aceasta *Prof. Fournier* observase că, fetița răspunde la întrebări puse asupra originii vulvitei, în mod cu totul automatic și istorisea faptele ca o lecțiune învățată pe de rost, luând aceleaș inflexiuni de voce, la anumite pasagii din

istorisirea sa și neputând continua recitațiunea, dacă o intrupeai la mijlocul ei, fără de a reincepe de la capăt acea istorisire. Surprins de aceste fapte *Prof. Fournier* avu bănueli asupra originii acelei vulvite, care se pretindea ca rezultat al unui atentat la pudoare și caută prin blândețe a câștiga încrederea copilei.

Urmând acest sistem, după câteva zile fetița mărturisî totul, spuse că istoria atentatului săvârșit asupra ei eră o fabulă, pe care mama sa o învățase ca s-o spună, iar vulvo vaginita, eră datorită unor frecături repetite cu o perie de vax, cu care în mai multe rânduri o frecase tot mama ei, pentru a-i determina inflamația vulvară și că nimeni nu-i atinsese organele genitale, nici domnul învinuit pe care ea nici nu-l cunoșteă, dar care fusese închis în prevenție, nici altul.

Reumitul medic englez *Astly Cooper*, a citat un alt gen de eroare în materie de At. la pudoare, determinat tot de prezența unei vulvo-vaginite; iată cum se petrec lucrurile în asemenea cazuri; Mama unei fetițe aparținând unei clase de oameni puțin avuți și neglijenți în ceia ce privește igiena și curățenia, observă deodată că fetița lor merge mai greu ca de obicei, că se scarpină mereu la organele genitale și se reține de a urina, din cauza durerilor ce-i determină. Ingrijată de aceste fapte, mama desbracă fata și care nu-i este mirarea când vede, la organele genitale ale copilei, pe lângă un eritem-intertrigo și o scurgere vaginală. Ea uită pentru moment că de mult timp nu ș-a îngrijit copila și nu i-a făcut toaleta intimă zilnică și dacă mai cu seamă, fie din citirea gazetelor, fie din faptul că cu câtva timp înainte, una din vecinele sau cunoștințele sale, a fost în adevăr victima unui atentat la pudoare, ea își montează imaginația, să sugerează și vede în boala copilei sale ceva analog cu acea ce a citit în gazete sau i-a istorisit vecina. Astfel în mod inconștient, fără ași da socoteală, de ceia ce face, sugerează ea însăși fetiței, ceia ce ș'a inchipuit că s'a întâmplat, atentatul imaginar este constituit. După cum descrie foarte bine *Astly Cooper*, următorul dialog se petrece între mamă și copilă:

— „De unde și de când a-i boala aceasta? Cine ți-a pus mâna acolo? Cine te-a frecat acolo, spune drept, spune numai decât, spune că altfel vai de capul tău, vei vedea ce am sa-ți fac? Copilăța răspunde că nimeni nu i-a făcut nimic, că nimeni nu i-a pus mâna și n-a frecat o la organele genitale și că nu știe

cum și de unde i-a venit această boală. Mama înfuriată crezând că fetița minte și nu vrea să spună o amenință, îi bate din picior, poate chiar o lovește, promițându-i o recompensă dacă va mărturisi. La toate acestea copila răspunde în mod invariabil că nimeni nu i-a atins organele genitale. Dar mama insistă și atunci pentru a-i ușura răspunsurile fetei, o întreabă dacă, nu cumva D-l X un prieten al casei i-ar fi făcut aceasta? copila ca să scape de pedeapsă și să capete recompensa răspunde că da, D-l X i-a pus mâna la rușine, Dl. X pe care în mod inconștient, i l-a sugerat mama. Atentatul este constituit, mama consultă un medic care, inspirat de ceia-ce spune mama și fata, văzând scurgerea vulvară, declară și el că această vulvo-vaginită, este de origine traumatică; se face plângerea la parchet iar bietul invinuit, este anchetat și uneori chiar arestat în prevenție. *Cooper* adaogă că a putut în multe rânduri să scape inocenți de la spânzurătoare, invinuiți de atentate sau violuri inchipuite în acest mod. *Prof. Brouardel* spune că, a putut să demonstreze falșitatea celor spuse de pretinsa victimă prin următorul subterfugiu: întrebând cu blândețe numele autorului atentatului îi sugera că; inculpatul trebuia să fie un personaj celebru, care murise de mult; nu este așa întreabă Brouardel pe copilă, că Lord Byron, Napoleon și a pus mâna acolo? și fetița în mod automatic și inconștient acuză pe unul din aceștia, după cum la primele întrebări acuzase pe D-l X sau Y.

Alături de vulvitele datorite unei alte cauze, de cât atentatul la pudoare și alături de vulvitele sau vulvo-vaginitele simulate de care am vorbit mai sus, o altă cauză de eroare care se întâlnește destul de des în practică, este constituită prin prezența a diverse eroziuni sau ulcerăriuni, ce se găsesc la vulva preținselor victime și care se pot confunda cu unele leziuni venerice, determinate de contactul agresorului cu victima sa. Trebuie dar ca Medicul legist să știe să recunoască natura acestor ulcerăriuni, ce eventual se găsesc la vulva copilelor victime de atentat la pudoare și să nu le confunde, cu acele eroziuni sau ulcerăriuni, care sunt datorite unei alte cauze străine.

În rândul întâi trebuie știut că, unele ulcerăriuni sunt rezultatul după cum am menționat mai sus, a cojilor produse de scurgerile vaginale ce se usucă și care ridicate cu degetile, lasă sub ele o ulcerăriune sângerândă, care poate să fie confundată cu zgârieturi de unghie. Șancrele îndurate, șancrele moi, plăcile mucoase vul-

vare, constituiesc este adevărat un excelent semn de atentat la pudoare sau viol, dar aceasta cu două condițiuni: a) eroziunea sau ulcerarea găsită la organele genitale ale unei copile să fie în adevăr o ulcerare din genul specificat mai sus, b) eroziunea sau ulcerarea să fi fost contractată prin contact veneric, din cauza unui atentat sau viol și nu din altă cauză străină atentatului, fapt ce se întâmplă și se vede destul de des în practica Medico-Legală. Nu vom reveni asupra diagnozei șancrelor sau plăcilor mucoase vulvare bucale sau anale, de care am vorbit deja, dar vom repeta ceea ce am spus că uneori această diagnoză este foarte greu de făcut, trebuie un examen repetit minuțios, iar uneori chiar așteptat un timp relativ lung, pentru a se vedea mersul leziunilor și evoluția lor, care va permite atunci și numai atunci, afirmația pozitivă a speciei ulcerării. De multe ori Medicul legist va avea nevoie de luminile unui specialist, care va putea să-i fie de ajutor, atunci când există o îndoială asupra diagnozei. Examenul inculpatului va fi făcut, ori de câte ori va fi posibil și va fi făcut cât mai curând după examenul victimei.

Ulcerările venerice pot fi confundate cu o sumă de alte ulcerări, care recunosc altă origină și uneori unele din ele, simulează atât de bine o leziune venerică, încât confuziunea se poate face chiar de medicul cel mai instruit și mai cunoscător în asemenea materie. Pentru a da un exemplu unimitor de ceea ce spunem, vom reproduce textual următorul fapt pe care *Prof. Fournier*¹⁾ îl relatează în interesanta lucrare asupra sifilisului.

„Un caz important zice Prof. Fournier, l-am observat anul trecut, un exemplu foarte sugestiv a acestei varietăți de ceiace se numește *vulvită ulcero-șancriformă*. Țin să vă descriu acest fapt cu toate detaliurile ce comportă deoarece ce el este instructiv *din două puncte de vedere*. Nu numai veți vedea că niște ulcerări simple inflamatorii, pot să ia aspectul și fizionomia șancrului, dar mai mult decât atât din cele ce vă voi relata, vă veți convinge de rezerva ce trebuie întotdeauna să aveți, atunci când e vorba de a pune diagnoza medico-legală, a acestor ulcerări.

„O copilă de 6 ani intră în spital sub pretext că dânsa este atinsă de vulvită și șancre sifilitice vulvare, survenite în urma unui atentat la pudoare; individul incriminat eră deja arestat.

1) Fournier. Leçons sur la syphilis chez la femme. Paris 1873.

Examinasem cu atențiune fetița și constatasem: vulvită foarte intensă, nimfele mari erau umflate, roșii, oedemațiate, dureroase scăldate în puroi și lipite între ele prin acest puroi); în plus se găsea și un intertrigo eroziv a regiunilor perivulvare - iar - și aceasta este și mai important, pe una din nimfele mari, se găseau trei ulcerații, una aproape ca o alună, celelalte mici ca două linte. Aceste ulcerațiuni sunt de culoare cenușie și acoperite cu o subțire falsă membrană, ele au descamat superficial dermul, sunt lățite iar suprafața a două din ele, în formă de papulă, face relief. Nu sunt dureroase prin ele însăși, dar baza lor este învârtoșată; de ambele părți adenopatie destul de pronunțată, unde se găsesc sub piele mai mulți ganglioni liberi, independenți unii de alții, rulând sub degetul ce-i pipăie însă nedureroși.

„In fața acestui complex de simptome mărturisesc adaogă *Prof. Fournier*, că fără multă ezitațiune am pus diagnoza: *Vulvo-vaginită și șancre sifilitice*.

Judele Instructor care delegase pe *DI. Dr. Bergeron* Medic legist, să examineze copila și să facă raportul Medico-legal, în cauză, a pus aceiași diagnoză. Acest magistrat cerea raportul foarte urgent, de oarece eră arestat în cauză și mărturisesc că ezitațiunea nu mi se părea justificată nici mie, nici D-lui Dr. Bergeron, de oarece leziunile ni se păreau foarte caracteristice. Totuși în virtutea unei regule de conduită, de care niciodată nu mă despart, mai cu seamă în astfel de cazuri, regulă pe care trebuie să o adopteze orice medic chibzuit, am trăgănat cu depunerea raportului medico-legal, și am făcut să trăgăneze, pentru ca să câștigăm timp și eu și Medicul legist D-rul Bergeron.

Am avut o excelentă idee făcând aceasta, căci iată ce s'a întâmplat.

Cu repaosul în pat și câteva aplicațiuni locale de simplă apă borică, vulvo-vaginita, intertrigo cât și adenopatia au dispărut ca prin farmec după câteva zile, iar șancrele sau ceia ce luasem noi drept șancre, s'au vindecat fără a lăsa nici o indurație și nici o cicatrice, în opt zile. Am ținut fetița trei luni în observație nimic nu s'a produs, nici un accident secundar sifilitic, nici rozeolă, nici plăci mucoase, nimic absolut nimic. Copila a fost subprivegherea noastră timp de mai multe luni de zile și nimic nou nu s'a ivit în starea ei generală sau locală. Inculpatul a fost pus în libertate, afacerea s'a clasat, căci copila nu fusese prin urmare atinsă, de cât de o simplă vulvo-vaginită cu ulce-

rațiuni șancriforme consecutive, leziuni care nu erau datorite nici unui atentat sau viol.

«Prin urmare continuă *Prof. Fournier* făcusem o eroare de diagnoză, atât eu cât și D-nul Bergeron, noroc că nu eliberasem raportul Medico-legal sub prima noastră impresiune, căci cine știe ce ar fi pățit nenorocitul inculpat.

O astfel de eroare făcută de medici conștiincioși și obișnuți cu examenul unor atare leziuni, este foarte instructivă și departe de a o ascunde sau a o disimula, din potrivă am crezut de cuviință de a o da publicității, pentru ca, tinerii medici să ia aminte în cazuri de felul acesta și fiindcă ea comportă două învățăminte:

a) Se arată că în unele cazuri de simple leziuni inflamatorii, acestea câte odată pot lua masca și pot simula niște adevărate șancre sifilitice.

b) Se demonstrează că diagnoza medico-legală de șancru, nu trebuie afirmată, ținând socoteală numai de ulceratiia care îmbracă forma șancrului; dar de un complex de simptome, care se confirmă și se completează unele pe altele, precum și de evoluția totală a leziunii, care cuprinde ca *prim termen*— șancrul accidental primar — și ca termen *ulterior* mai doveditor și mai esențial, *manifestațiunile diatezice secundare* care survin la o dată aproape fixă.

Profesorul Fournier termină această instructivă relațiune cu următoarele cuvinte:

«Revin la cele ce am spus elevilor mei în mai multe rânduri; linia mea de conduită nevariabilă și nestrămutată aceea de a nu diagnostica un șancru în urma unui singur examen, mai ales atunci, când este vorba de un raport medico-legal în cauză.

„Numit într’o expertiză de inculpație de atentat la pudoare sau viol, voi refuza întotdeauna de a-mi formula părerea, având în vedere numai simpla leziune locală, oricât de tipică ar fi dânsa și ori cât ar fi de semnificativă. Voi cere întotdeauna timp, voi aștepta ca să văd mersul leziunii și urmările sale, căci în urma experienței ce am dobândit, știu cu ce ușurință poate comite o eroare un medic, fie el cât de experimentat și atunci și prevenitul, poate să fie condamnat pe nedrept, judecătorii ținând seamă de concluziunile raportului nostru care-i sunt defavorabile“.

Prof. Brouardel este de aceeași părere, nici el nu se pro-

nunță în urma unui singur examen, și așteaptă mersul ulterior al ulcerățiunii, pentru a-și formula concluziunile.

Rândurile de mai sus au dat la lumină un exemplu foarte demonstrativ de condițiunea primă, necesară pentru examenul ulcerățiilor reputate venerice, menționată în paginile precedente.

Dar uneori ulcerăția venerică este în adevăr un șancru sifilitic, însă acesta nu este contractat în urma unui contact, rezultat al unui atentat la pudoare, ci contractat prin alt mod cu totul altul, care însă la prima vedere, poate impune și poate fi socotit ca rezultatul unui atentat. *Prof. Brouardel* ¹⁾ citează următorul caz interesant care demonstrează cele ce preced:

O familie întreagă, tata, mama, bunicul, bunica un copil și o dădacă, toți erau sifilitici. La început se acuza dădaca, dar s'a recunoscut mai târziu că ea nu era vinovată, ci o simplă victimă și numai cu multă greutate s'a putut stabili filiațiunea și geneza acelei infecțiuni. Culpabilul era bunicul, om încă relativ tânăr care contractase un șancru în unul din voiagiurile sale, și care apoi își contaminase nevasta. Aceasta la rândul ei, contaminase copilul pe care-l îngrijea mai cu deosebire, copilul contaminase pe tatăl său și pe mama sa, precum și pe dădaca lui, care prezenta un șancru sifilitic al antebrațului stâng, datorit contactului unor plăci mucoase sifilitice anale, dădaca ținând copilul în brațe și având o zgârietură pe antebraț, infecțiunea s'a produs ușor.

Iată un caz care ar fi încurcat pe cei mai iscusiți medici legiști, dacă s'ar fi admis atentatul la pudoare, cauza primordială a sifilisului survenit la copil și la dădacă.

Acelaș lucru se poate întâmpla și în ceiace privește vulvita și vulvo-vaginita blenoragică, contagiunea poate să aibă loc și ără atentat la pudoare, numai prin un contact indirect, după cum am menționat faptul observat de noi în paginile precedente.

În diverse foi medicale periodice, am găsit cazuri analoage, unul din ele are mare importanță, este acel publicat în revista numită la *Quinzaine médicale* Numărul de Mai 1910, de D-rul Dufour din Marsilia.

„Un domn X contractează o blenoragie pe care o comunică soției sale. La câțva timp după aceasta, D-na X observă că o copilă a sa în vârstă de 4 ani, este și ea bolnavă.

Un medic consultat puse diagnoza de vulvo-vaginită blenora-

1) Brouardel. L'exercice de la Médecine et le charlatanisme Paris 1898.

gică acută, transmisă prin contagiune și probabil, ca rezultat al unui atentat la pudoare.

Bănuelile cad asupra unui vecin la care copilița se ducea din când în când, cu învoiala părinților.

Aceștia formulară o plângere la parchet, contra vecinului în chestie, care cu toate protestările sale fu depus. Din fericire pentru el, pe de o parte onorabilitatea lui ce nu putea fi bănuită pe de alta că era perfect sănătos, fără nici o urmă de blenoragie, a făcut pe D-rul Dufour să procedă la un examen minuțios al părinților copilei și descoperi că ambii aveau gonogocie; fata se culca în pat cu muma ei de la care se contaminase. Ce s'ar fi întâmplat oare, dacă vecinul învinuit ar fi avut și el blenoragie? De sigur s'ar fi comis o nouă eroare medicolegală, s'ar fi învinuit un inocent.

139. Cazurile de mai sus se rapoartă la erorile ce se pot comite, atunci când acuzațiunea pornește de la o persoană din familia victimei, aceasta din urmă neavând decât un rol secundar în chestia atentatului sau violului.

Dar de multe ori se întâmplă contrariul, copila sau copilul acuză, dânsul povestește atentatul și obligă pe cei ce-l inconjoară, de a face plângerea.

Trebue însă mai întâi stabilit un fapt și mai cu seamă, trebue distrusă o legendă, care pentru multă lume trece încă și astăzi ca un fapt ce nu suferă nici o îndoială. S'a pretins cumcă *Adevărul iese din gura copiilor* și câți nu sunt încă care cred că, un copil este incapabil de a spune o minciună. Nimic mai fals de cât această pretinsă parabolă și dacă sunt unii copii cari, în adevăr nu mint, fiindcă nu au nevoie de a minți, cei mai mulți din ei inventează minciunile și făuresc acuzațiuni fără nici o remușcare și fără nici un scrupul, ori de câte-ori persoana lor este în joc; ei mint pentru a scăpa de o pedeapsă, sau pentru a primi o recompensă.

În general copilul posedă, alături de o putere surprinzătoare de sinceritate în invențiunea unei minciuni și o intuiție remarcabilă pentru aceasta. El ghicește, simte de multe ori cea-ce o persoană dorește ca să afle de la el și vorbește în această direcție și în acest sens. La întrebările ce i se pun, în fizionomia și ochii unei persoane el găsește de multe ori indicațiuni pentru ași formulă răspunsurile. Din momentul acesta, din momentul ce a spus minciuna, el trăește se identifică cu ea și va putea,

sugerându-se însuși, să creadă cu sinceritate la cea-ce inventase, putând determina une-ori groasnice catastrofe. Tocmai mai târziu, după ce va crește, el își va putea da socoteală de răul ce l-a făcut cu minciunile spuse.

În afară de acești copii care mint unii de frică, alții pentru a primi o recompensă sau din obicinuință, unii din ei mint fiindcă sunt atinși de așa numita:

140. *Mitomanie* care după expresiunea lui *Dupré*, este o stare morbidă, consistând în o negațiune voluntară a adevărului. Alții sunt atinși de așa numita *Fabulațiune*, adică inventează istorii sau fabule, în care cel ce a inventat fabula, joacă rolul principal, sau este eroul faptului. Știința posedă numeroase exemple de acest gen, vom cita pe unele din ele:

a) O fetiță de vreo 12 ani pleacă de acasă și nu vine decât după vre-o patru zile. Părinții ei foarte îngrijați, făcură toate cercetările posibile să o găsească, dar ele rămase fără efect. Copila se reîntoarse după câteva zile dar fiind dojenită de părinții ei, pentru a scăpa de reproșurile lor, spuse că a fost răpită de un mare personaj foarte cu renume pe atunci — ducele de Morny — care fermecat de frumusețea ei, a ținut-o ascunsă patru zile în palatul său princiar, după ce ea devenise metresa lui. Auzind această nenorocităii părinți erau gata să facă plângere autorităților, când sosi o scrisoare din provincie din care reeșea că, fetița fusese la o prietenă de aceeași vârstă ca și dânsa și că nimeni nu o răpise după cum pretinsese. Pentru a avea o siguranță și mai mare, ei cerură un examen medico-legal, care o descoperi virgină; totul nu fusese dar decât o minciună făurită de copilă, o fabulă pentru a scăpa de pedeapsă.

b) *Bourdin* citează următorul fapt. O căsnicie neavând copii, luase să crească de suflet o fetiță de vreo 9 ani. Intr'o zi D-l X intrând acasă, citi soției sale un ziar în care se vorbea de un mare scandal de atentat la pudoare, ce se petrecuse în provincie și pe care acel ziar îl descria în toate detailurile; fetița se jucă într'un colț al camerei, neavând aerul să dea nici o atenție celor ce se petrecea împrejurul ei. La câteva zile după aceasta, D-na X surprinse copilița că-și desbrăcase goală o păpușe ce avea și o sărută și o gâdilă cu limba la organele genitale. Întrebată ce însemna ceia-ce făcea păpușei sale, copila cu o mare îndrăzneală răspunse că face și ea păpușei, ceia-ce și se făcuse mai de mult și în mai multe rânduri ei însăși atât

de un băiat din vecinătate, cât și chiar de D-l X. Se înțelege cu ușurință emoțiunea ce determină în casă, aceste destăinuiri ale fetei; un medic fu chemat în grabă, dar el găsi fata nu numai virgină, dar chiar fără cel mai mic semn de atentat la pudoare și fără nici o scurgere, în starea cea mai perfectă.

Luată din nou la cercetare și întrebată, asupra acestor alegațiuni, care se demonstrase că nu erau exacte, fata mărturisi că nu eră nimic adevărat din cele ce spusese, și că a vroit numai pur și simplu să facă și ea *păpușei sale, ceia-ce damele făcuse între ele, după cum citise papa în jurnal*.

Savantul nostru camarad de bancă D-rul Dupré cu care am lucrat împreună la Prof. Brouardel, astăzi unul din cei mai distinși alieniști, relatează cazul următor de interesant de Mitomanie. „Un băețaș de vreo 9 ani, făcu în prezența autorităților din Paris, grave destăinuiri asupra unei serii de atentate de lubricitate și acte de pederastie ce s'ar fi executat asupra lui, de către doi bărbați, acte care uneori se petreceau numai între ei, alte ori în prezența altor persoane și mai ales în prezența altor copii, cam de aceiași vârstă ca și el. Băețașul descria în termenii cei mai nerușinați, scenele de orgie ce se petreceau între ei, ba mai mult decât atât, făcu un lung memoriu scris asupra acestor fapte. Întrebat asupra cauzelor ce-l determinase pentru a participa la astfel de acte monstruase, el răspunse că se ducea acolo pentru că i se dedia diferite lucruri bune de mâncare, dar mai mult fiindcă el însuși resimte foarte mare plăcere, în asemenea exerciții. Examinat atât de *Dupré* cât și de regretatul *Garnier*, băețașul a fost găsit cu totul intact fără nici o urmă de atentat, fără nici o urmă de pederastie.

Atunci voind a se ști, care a putut fi cauza acestor alegațiuni mincinoase, pe care tânărul satir le debuta în fața oricui, îl întreba, dânsul interogat cu oarecare abilitate și confundat în minciunile sale, sfârși prin a mărturisi că, totul eră o minciună și că nu istorisise cele de mai sus, de cât în urma interogatoriilor repetite puse de părinții săi, cari ei cei dintii îi sugerase în mod inconștient, aceste fapte. În adevăr aceștia prin curiozitatea lor naivă și bolnavă, educase fără să-și dea socoteală și chiar stilizase narațiunea copilului, care încetul cu încetul deveni pentru el o istorie adevărată.

c) În cariera noastră am avut de observat și noi câteva cazuri aproape identice, dar cel mai important și cel mai sugestiv este cel următor. (Vezi R. M. L. No. 12 din 1915).

Copilița B. A. în vârstă de 9 ani, foarte vioaie și foarte isteată, se culca în aceeaș cameră cu mama ei, chiar lângă patul acesteia. Mama ei trăia în concubinaj cu un domn X. Fără a băga de seamă că fetița de multe ori noaptea era deșteaptă, mama ei se dedă la o serie de acte, cari se înțeleg și pe cari ne dispensăm de a le descrie.

Intr'o zi fetița spuse mamei sale, că D-l X îi făcuse ei, ceea ce în mai multe nopți îi făcea și acesteia din care cauză, simțea oarecari dureri la organele genitale.

Examinată de noi, dânsa ne dădu detaliile cele mai deslușite asupra actelor la care se dedase D-l X asupra ei, dar fu în acelaș timp găsită nu numai virgină, dar chiar fără nici o leziune, care să ne fi putut permite afirmarea unei încercări de atentat la pudoare. Am conchis în raportul nostru că fata era virgo intactă și că cu cea mai mare probabilitate, ea nu inventase aceea fabulă, decât pentru a face și ea ca mamă-sa sau ca persoanele mari.

Mezeray ¹⁾, citează cazul unei fete de 14 ani, mincinoasă și nedisciplinată care fusese izgonită din mai multe școli și care acuza pe un unchiu al său de a fi violat-o. Examinată ea fu găsită virgină fără nici un semn de atentat la pudoare, recunoscând ea însăși mai târziu că tot ceea ce spusese era o invențiune.

d) D-rul Motet savantul alienist citează următorul caz: Un băiețel de vre-o 8 ani, dintr'un pension de băieți, spunea că unul din servitorii aceluï stabiliment intrase noaptea în dormitor că-l pusese cu fața în jos și după ce-l gădilase la organele genitale, căutase să-i introducă penisul în anus: bine înțeles nici unul din camarazii săi, cari dormeau în aceeaș cameră cu el, nu observase așa ceva. Deoarece dânsul dădea detaliurile cele mai sigure asupra acestui fapt, în noaptea următoare un pedagog se puse la pândă că să afle adevărul.

Pe la miezul nopței, gardianul de noapte care-și făcea ronda, trecu ca de obicei pe la patul copilului.

Acesta atunci începù să vorbească prin somn și să repete prin cuvinte întrerupte, acuzațiunea ce istorisise cu o zi mai înainte; a doua zi el își renoi acuzațiunile, cari erau false.

¹⁾ Mezeray. Mensonges des enfants in Revue de l'hypnotisme. Paris 893 p. 17.

Care era cauza acestor fapte? Lucrul se descoperi ușor, copilul avea limbrici și *oxiuri vermiculari* din care cauză, avea mâncărime foarte mare la anus și organele genitale, mâncărimi care produsese chiar un eritem-intertrigo. Aceste leziuni care-i tulburau somnul îi aducea acele visuri erotice, era de ajuns ca în timpul nopții, gardianul să treacă pe lângă el și să-i proec-teze lumina lanternei asupra ochilor, pentru ca copilul să creadă a doua zi că ceia ce vedeă în visurile sale, era realitate.

D-rul Motet adaugă relativ la psihologia minciunilor in-conștiente a copiilor, rândurile ce urmează pe care le reproducem textual din observația savantului alienist.

„Trebue să fie bine știut că, în ceia ce privește copilul, ju-venila sa inteligență, este în totdeauna gata a prinde mai mult partea miraculoasă sau extravagantă a unui fapt oarecare, ne-glijând părțile comune; nălucile îl farmecă, fantomele îl sperie, el își animează ideile și cu o mare ușurință întrupează și dă vietate, chiar umbrelor pe care le-a întrevăzut.

Visul trece la realitate și în acest haos, el numai știe care-i partea cea reală și care-i partea cea inchipuită, repetând în mod in-conștient și ca un automat, ceia-ce își inchipuie, ceia-ce i se pare că a văzut, ceia-ce i s'a sugerat. Dacă la toate acestea, se mai adaugă și o cauză fizică morbidă, ca de pildă limbricii sau ceva analog, ca la copilul de care am vorbit mai sus, toate aceste fapte survin și mai ușor.

141. Dar uneori faptul devine și mai grav căci, acuzațiunea este făcută nu numai de un singur copil-băiat sau fată, ci de mai mulți laolaltă acuzațiunea este făcută în comun, de mai mulți băieți sau de mai multe fete, asupra unei aceleiași persoane. Se înțelege cu ușurință gravitatea acestui fapt, căci dacă până la un punct se admite că un copil să inventeze o fabulă, sau să spună o minciună, se admite cu mult mai mare greutate, o aso-ciație de copii care, la unison să acuze aceiași persoană și să spună aceiași minciună.

Și cu toate acestea lucrul există, minciunile colective spuse în comun de copii, nu constituie o raritate.

Profesorul Lacassagne a descris sub numele de *Afacerea Preotului Bérard*, o curioasă acuzațiune de minciună colectivă inventată de mai multe copile, care în mod automatic spuneau și aduceau acuzațiuni formale de atentat la pudoare.

Preotul Bérard fusese acuzat de patru fete, cea mai mare de

15 ani, celelalte ceva mai tinere că aceasta că în mai multe rânduri, s'ar fi lăsat gol înaintea lor și le-ar fi arătat membrul viril în erecțiune. Prof. Lacassagne chemat ca expert a demonstrat tribunalului că condițiunile în care spusese fetele că preotul Bérard și-ar fi arătat penisul înaintea lor, eră imposibil de executat; preotul a fost achitat, totul dovedindu-se că a fost o minciună colectivă.

Brouardel citează cazul următor: Niște domni străini se preumblau cu trăsura pe frumoasa preumblare pariziană numită Champs Elysées; trei fete cari vindeau flori le oferă buchete dar în acelaș timp îi rugară, să le preumblă și pe ele puțin cu trăsura.

Dorința lor fu satisfăcută. Către seară care nu le fu surprinderea când întâlnind din nou pe acele fete pe stradă, acestea îi acuzară că ar fi atentat la pudoarea lor. Dar acuzațiunile mincinoase au fost lesne sfărâmate, de oarece s'a putut demonstra prin mărturia birjarului care-i preumblase, că nu numai această preumblare nu ținuse de cât maximum un sfert de oră, dar mai mult de cât atât, nici unul din acei domni nu se dăduse jos din trăsură și nu rămăsese singur cu vreuna din fete; totul eră o minciună colectivă urzită în scop de șantaj. De alt fel examenul fetelor făcut de un medic-legist a demonstrat că toate erau de mult deflorate, fără ca să prezinte nici un semn de atentat recent.

Rolul Medicului-legist în asemenea cazuri este foarte prețios cele mai de multe ori demonstrativ, căci el poate prin un raport științific să probeze că alegațiunile celor ce învinuesc, nu numai că sunt false, dar chiar imposibil de a fi executate.

Corin-Liège a dovedit acest lucru în un caz de ultragiu public la pudoare, în care iarăș acuzațiunea era colectivă. Vom reproduce faptul în rezumat căci el merită de a fi cunoscut.

Mai multe fete din Liège acuzau pe un cinstit comerciant că în mai multe rânduri, acesta ș'ar fi dat pantalonii în jos în fața lor și ținându-și penisul cu mâinele, se masturba până la erecțiune.

Corin a demonstrat cum-că cele spuse de fete, nu s'au putut petrece așa din cauză că, învinuitul pe de o parte fiind acondroplazic,¹⁾ iar pe de alta obez (cântărea 100 kilo) și burtos.

1) Membrerele sale superioare erau atât de scurte încât nu putea ajunge penisul ci numai abia ombilicul.

el nu-și putea atinge penisul cu mâinele, în pozițiunea în care spuneau fetele că a executat actul. Pentru a putea urina, fără de ași murdări pantalonul și a nu urina pe el, dânsul era obligat să se plece foarte mult înainte, ca abia să-și poată dirija penisul pe oală fără a se murdări; ori în această situațiune, penisul nu se mai putea vedea de alte persoane, pe de o parte de burta lui proeminentă, pe de alta de pozițiunea ce luă de flexiune înainte, pe care acesta era obligat să o ia, ori de câte ori vroia să-și atingă penisul cu mâna pentru a urina.

CAPITOL XIX

ISTERIA ȘI ATENTATELE LA PUDOARE

142. Generalități. 143. Hetero-Auto și Auto-hetero-Acuzațiile isterice. 144. Gradațiunea mentalității Istericelor. 145. Somnambulismul isteric. 146. Impulsiuni și iluziuni la Isterice. 147. Diverse cazuri de Simulațiuni.

142. Alături de faptele citate în capitolul precedent și de actele de simulațiune mai mult sau mai puțin colorate de sentimentul realității, trebuie să mai studiem și acuzațiunile survenite din o altă cauză, acuzațiunile făurite de acele persoane care sunt atinse de ceea ce se numește Isteria. Această nevroză joacă uneori, un mare rol în geneza acuzațiunilor de atentat la pudoare, viol. Istericele făuresc cu multă ușurință istorii mincinoase, câteodată numai în scopul de a minți pentru a se face interesante, alteori fiindcă, istericele au halucinațiuni cari transformă visul în realitate și atunci dinsele cu bună credință acuză un inocent, fiind sigure că în adevăr au fost victima unui atentat care de fapt este numai rezultatul unei vedenii, unei halucinațiuni. Cea mai mare parte din facultățile istericelor sunt mai mult sau mai puțin știrbite, mai cu seamă sunt atinse facultățile afective acea a dreptei judecăți, cât și acea a reflecțiunii, pentru execuțiunea unor acte, în care se angajează isterica și din care mai pe urmă nu știe cum să se descurce.

Trebuie știut că în general, contrar celor ce se admit încă și astăzi de mulți autori, această pornire a istericelor de a se pretinde victima atentatelor la pudoare, nu izvorește din cauza unei dorinți excepționale ce dansule ar avea pentru apetiturile sexuale; nimic mai falș de cât această tendință, care a făcut să creadă pe unii medici că mariajul și satisfacerea abundentă a

relațiilor sexuale, ar fi cel mai sigur mijloc, pentru vindecarea histeriei.

Charcot și elevii săi au demonstrat de mult, cât de greșită este o această părere și dacă unele histerice, privesc cu indiferență raporturile sexuale, altele sunt chiar atinse de un sentiment de frigidity, care le fac să respingă cu desgust aceste raporturi. Atunci care este psihologia acestei conduite a generalității istericelor?

În general, afară de rare excepțiuni isterica are dorința de a se pune în scenă și în evidență, pentru că este atinsă de un *Eretism psiho-sensorial*, care aduce după dânsul această necesitate bolnăvicioasă — pe deoparte de a se pune ea mereu pe tapet — pe de alta, de a face rău unei persoane, ce-și inchipuește că o dușmănește sau o jignește, în demnitatea ca și în amorul ei propriu.

Isterica este neconținut minată, de o trebuință patologică pentru a imagina și inventa evenimentele cele mai dramatice, care prezentate cu oare-care abilitate, parvin a face să fie crezute de mintea cea mai sănătoasă. Aceste istorii imaginare parvin — fiind neconținut repetate și executate de isterică — să facă corp, să facă ființă cu isterica însăși, să-și inchipue că, ceia-ce a inventat este exacta realitate, și dacă pentru un moment dânsa minte în mod conștient, mai pe urmă minciuna devine inconștientă, devine un fapt îndeplinit, năluca devine adevărul.

143. Dar mai mult decât atât, în unele împrejurări, isterica se sacrifică pe ea însăși, chiar cu risicul de a fi condamnată, numai și numai împinsă de dorința, de a fi înconjurată de atenția deosebită a opiniunii publice, sugestionată de mentalitatea ei neuropatică. Alături dar de *Hetero-acuzațiunile isterice* există *Auto-acuzațiunile* și *Auto-Hetero acuzațiunile*, căci dacă unele ființe se sacrifică pentru dragostea adevărului, altele ca istericele se sacrifică pentru amorul minciunei și a invențiilor lor dramatice.

Prof. Brouardel menționează următorul caz: Un domn X pleacă într-o seară cu soția lui manifest isterică la teatru. Ajunși jos la scară, femeia pretextează că a uitat să-și ea ceva din casă, lasă pe soțul său jos, iar ea urcă cele cinci rânduri de scări pentru a intra în apartamentul ce ocupă. După câteva minute se reîntoarce și petrec împreună seara la teatru. Reîntorcându-se

acasă, care nu fu surprinderea D-lui X găsiind în sobă niște bonuri în valoare de vreo cinci mii de lei.

Pe cine să acuze de aceasta? Numai nevasta lui intrase în casă după plecarea lor și prin urmare numai ea ar fi putut comite acest act, dar nevrând a o acuza era pe cale ași retrage reclamația. Dânsa atunci fiind deziluzionată, văzând că afacerea era pe punctul de a se clasa se duse la parchet și vroi să convingă pe magistrați că afacerea trebuia să-și facă cursul și că dacă nu găsec nici un vinovat, nu poate fi decât dânsa autoarea arderii bonurilor, insistând să se deschidă acțiune contra ei, să fie urmărită. Eră o isterică care aveă dorința de a apare în fața juraților, de a fi arestată, dusă la judecată cu sentinela și de a fi obiectul relatărilor din gazete și a opiniunii publice. În un alt caz o isterică își ucide copilul, cerând apoi să fie urmărită și dată judecâtei juraților.

Medicii și ajutorii lor sunt în rândul întâi victimele unor asemenea acuzațiuni nedrepte.

Prof. Pitres de la Bordeaux citează mai multe cazuri de acuzațiuni, făcute de isterice asupra medicilor sau a personalului medical din spital; vom reproduce una din ele în rezumat:

„O bolnavă Elisa R. intrase în serviciul medical al *Prof. Pitres* pentru o contractură isterică a membrelor inferioare. D-nul M. M student în medicină fusese însărcinat să ia observația bolnavei și să-i dea o îngrijire mai apropiată. La început, bolnava se arată foarte mulțumită de aceasta solitudinea și aveă o deosebită recunoștință pentru studentul M, dar la câteva zile mai pe urmă ea își schimbă atitudinea, deveni răutăcioasă, agresivă și acuză pe student de atentat la pudoare asupra ei. — De aproape o săptămână în fiecare noapte—spunea dânsa—studentul M sare pe fereastra ce este deasupra capului meu, se culcă în pat alături de mine, mă sărută, mă desmiardă și îmi face declarațiuni infocate de dragoste care mă tulbură și mă înfricoșază. Dacă dânsul s'ar opri aici, ași suferi aceste manifestațiuni, dar el merge mai departe, mă violează de 2—3 ori în șir fără ca să aibă milă de mine, de rugămintele mele, nici de starea mea de boală în care mă găsec, apoi mă brutalizează, mă lasă mai mult moartă de oboseală și pleacă amenințându-mă că va reîncepe acelaș lucru în noaptea următoare. Toate aceste alegațiuni erau false, studentul M, nu ar fi putut intra pe fereastră și apoi bolnava Elisa R. era culcată între alte bolnave în o sală în

care se găseau 20 de pacienți și nici una nu văzuse așa ceva. Numita Elisa R. avea halucinațiuni isterice, fapt care determinase acele false acuzațiuni.

Toți autori clasici citează cazul cunoscut sub numele de afacerea De La Roncière care s'a terminat prin condamnarea unui inocent la 10 ani închisoare, victima halucinațiunilor unei fete histerice, care curând după aceea a murit nebună într'un azil, din cauza atacurilor succesive de *isterie mare*.

Cazul descris pe larg în cartea lui *Legrand Saulle*, îl vom rezuma după cum urmează, citând pe cât posibil textual descrierea făcută de celebrul medic parizian.

«În anul 1834 *Generalul Baron de Morel* comandant șef al școlii de cavalerie de la Saumur, locuia în acest oraș împreună cu soția sa care era încă tânără și frumoasă, și cu doi copii un băiat și o fată de 16 ani, Marie de M. eroina acestei drame unică în genul său.

«Printre ofițerii garnizoanei să găsea și locotenentul *Emile Clément de la Roncière* în vârstă 30 ani, fiul *Marchizului dela Roncière*. D-ra Marie de Morel fu atrasă de eleganța și distincția locotenentului de la Roncière, și cam umilită de faptul că, acesta se uita mai mult la mama ei de cât la dansa. Ea merse până acolo încât într'o zi, aflându-se la masă lângă locotenentul dela Roncière, ea pretinse că acesta i-ar fi spus următoarele cuvinte jignitoare: Aveți D-ră o mamă încântătoare, ce păcat că D-ta îi semeni atât de puțin!

Pentru o minte sănătoasă și ponderată, s'ar fi văzut imediat că astfel de cuvinte, nu le-ar fi putut spune niciodată un ofițer aparținând unei societăți atât de înaltă, tocmai cui? copilei generalului, care era șeful său și în casa căruia era primit cu atâta bunăvoință, și dacă s'ar fi judecat lucrul s'ar fi recunoscut de sigur, imposibilitatea acestui fapt.

La câteva zile după aceasta, începu să se primească de către D-na și D-ra de Morel, o serie de scrisori anonime insultătoare, unele din acestea erau chiar semnate cu inițialele E dela R. Iată încă un fapt căruia dacă i s'ar fi dat toată atenția cuvenită s'ar fi recunoscut desigur ca neverosimil, căci era puțin probabil ca cineva care scrie scrisori anonime de insulte, să nu caute să facă tot posibilul ca să nu fie recunoscut, și prin urmare să nu-și pună inițialele sale, care puteau trece drept o semnătură.

Chiar generalul primi scrisori de același gen, ceea ce făcu

ca într'o seară — locotenentul delà Ronciere care se prezentase la o serată — generalul îl somă să plece, reproșându-i purtarea sa necuviincioasă.

Pe când delà Ronciere căuta să-și explice cauza acestui afront, în aceiași seară cam între 2 — 3 noapte se petrecea o dramă grozavă în casa generalului.

Guvernanta D-rei de Morel auzi gemete în camera de alături unde se culca aceasta; intrând să vadă care este cauza acestor plâsete, care nu-i fu mirarea găsindu-și pupila întinsă jos pe scânduri, numai în cămașe, având o batistă legată împrejurul gâtului și o frânghiuță împrejurul mijlocului, cămașa avea pe piept câteva picături de sânge.

Intrebată asupra celor ce se întâmplase, D-ra de Morel în o stare de grozavă surescitare și deabiă vorbind, spuse că un om pe care l-a recunoscut că fiind locotenentul delà Ronciere, a intrat pe fereastră în camera ei, spărgând un geam, a trântit-o jos pe podele și după ce încercă, dar în zadar de a o violă, a brutalizat-o, i-a dat câteva lovituri de cuțit la organele genitale și apoi a plecat, spunând că va reveni în noaptea următoare. Părinții fetei înștiințați abia a doua zi de cele întâmplate, au ținut secret cele petrecute. De notat că după două zile D-ra de Morel revenită din emoțiunea urmare agresiunii săvârșite asupra ei, a dansat toată noaptea la un bal, deși dansa afirmase că fusese rănită cu un cuțit, în organele cele mai intime, răni care însă nu lăsase nici o urmă, în afară de o mică zgârietură fără nici o importanță, care ar fi putut să fie tot atât de bine determinată sau de un cuțitaș sau de o unghie.

Dar scrisorile anonime continuă de a curge la familia generalului, semnate E delà Ronc... scrisori în care semnatarul își lauda isprava făcută, în faimoasa noapte a atentatului. Într'o zi D-ra de Morel iese din camera sa cu un bilet anonim în mână, plin de amenințări la adresa ei și a familiei sale; sub această impresie ea cade jos din picioare în prada unor spasme teribile, are halucinații, plânge și strigă: Iată omul roșu, scrisoarea, Asasinul; vrea să omoare pe tata și pe mama; timp de două zile dansa este prada unor puternice halucinații și atât de bolnavă, încât preotul îi dădu spovedania agonizanților. După 48 ore își reveni complect și se află foarte sănătoasă ca și când nu i s'ar fi întâmplat nimic cu 48 ore înainte. Tatăl D-rei de Morel se hotări atunci să se plângă Justiției, contra locotenen-

tului Dela Ronciere, care fu arestat în prevenție. Dar fapt curios deși locotenentul era ținut la cel mai strict secret fără să poată, comunica cu nimeni, scrisorile anonime ca prin farmec, continuă de a sosi la adresa D-șoarei de M și a familiei sale. Mai mult de cât atât, pe când dela Ronciere era arestat la Saumur și D-ra de M se afla la Paris, dânsa mai spuse că vroind să intre acasă cu trăsura, la un moment dat un individ a deschis geamul dela fereastra trăsurei, i-a dat o lovitură puternică peste braț, care ca prin minune nu s'a frânt, și i-a remis o scrisoare anonimă, scrisă pe o hârtie identică și cu aceeași caligrafie, ca și cele precedente, care se atribuiu locotenentului dela Ronciere. Acesta este dat în judecată și invinuit de tentativă de viol făcut cu violență și încercare de asasinat asupra D-rei M, el este apărât de celebrul avocat *Chaix d'Est Ange*, generalul de ilustru *Berryer* și *Odilon Barrot*. Apărătorul inculpatului, într'o pledoarie pe atât de oratorică pe cât de științifică și care cu drept cuvânt ar putea constitui încă și astăzi un model în arta medicinei legale, a căutat să demonstreze și să facă să iasă în relief, pe deoparte contradicțiile și faptele fantastice istorisite de D-ra M, iar pe de altă parte, imposibilitatea în care s'ar fi găsit cel puțin în unele împrejurări locotenentul dela Ronciere, ca să poată fi el autorul faptelor de care era acuzat. Așa el căută să atragă atențiunea juraților, asupra imposibilității cuvintelor necuviincioase, pe care D-ra de M pretindea că i le adresase la masă locot. de la Ronciere. Apoi scrisorile anonime cari continuă de a sosi, semnate cu aceleași inițiale și scrise pe o hârtie analoagă, cu aceia pe care D-ra de M își făcea temele fiind în pension, pe când dela Ronciere era arestat și prin urmare nu putea face nimic, fără ca să treacă prin filiera administrațiunei închisorei. Atentatul din faimoasa noapte executat dela Ronciere, care pentru a intra în camera fetei, spărsese un geam fără ca să se audă nimic de guvernanta care dormea într'o cameră alături, rănila pretinse făcute la organele genitale cu un cuțit, care erau niște vulgare zgârieturi de unghii, care s'ar fi putut face, chiar de însăși persoana asupra ei și în fine scena de spasme și de halucinații atunci când în timpul zilei D-ra de M se credeă urmărită erau imaginare.

Un raport medico-legal făcut de *Drii Bailly*, *Recamier* și *Ollivier (d'Angers)* asupra persoanei D-rei M, deducea în concluziuni că, sus numita suferea de contracturi nervoase, mișcări

spasmotice foarte pronunțate și de accidente morbide, prezentând caracterele catalepsiei și al somnambulismului.

Bazându-se pe toate aceste fapte, avocatul apărării *Chaix d'Est Ange* deduse că scrisorile anonime erau scrise de însuși D-ra de M, și că atentatul pretins, nu a avut loc decât în imaginația bolnavă a D-rei de M, care a fost prada unei halucinațiuni, ca element a unei boli nervoase, pe care avocatul nu o putea numi, dar de care cu siguranță eră afectată D-ra de M, și care a pricinuit aceste diferite acuzațiuni, aduse contra locotenentului de la Roncière.

Acest celebru avocat, întrevăzuse dar afecțiunea nervoasă de care eră atinsă D-ra de M, dar el nu putu merge mai departe, de oarece pe atunci patologia nervoasă, eră încă înconjurată de vălul întunerecului, pe care numai după vreo 40 ani geniul lui Charcot și a elevilor săi, l-a putut îndepărta, studiind isteria și stările nervoase analoage. El descoperi între altele zonele hipnogene și stările intermediare hipnotismului care întunecă uneori liberul arbitru și conștiința, luând drept realitate actele pe care pacientul le-a văzut sub formă de nălucă prin creerul său bolnav.

Cu toate acestea după cum se întâmplă de multe ori, încă și astăzi opinia publică fiind defavorabilă nefericitului de la Roncière, el fu condamnat la 10 ani de reclusiune, pe care dânsul îi făcu în închisoarea de la Clairvaux și fu pe punctul de a-și pierde mintea pentru nedreptatea ce i se făcuse.

După 15 ani Odilon Barrot, unul din avocații care fusese contra lui care ceruse condamnarea și care acum devenise ministru de justiție, convingându-se de eroarea ce făcuse și de mistificarea în care se lăsase să cază, a cerut el însuși revizuirea procesului și a reabilitat pe nenorocitul de la Roncière, care-și făcuse în totul pedeapsa zece ani de reclusiune. D-ra de M. din ce în ce mai isterică, continuând de a avea halucinațiuni și accese tipice de isterie mare, muri câtva timp, în un azil de alienați.

De la Roncière a fost nevinovat, totul nu era decât o urzeală a însăși D-rei de Morel o isterică cu halucinațiuni. Dânsa scria scrisorile anonime, dânsa singură și-a făurit scena violului din acea tragică noapte, dânsa singură s'a zgâriat sau lovit, parvenind a induce justiția în eroare pentru a condamna un nevinovat.

De la Roncière ar fi putut cu un singur cuvânt să spulbere această monstruoasă intrigă, el însă cavaler peste măsură, s'a lăsat să fie condamnat decât să dezonoreze pe soția unui camarad al său, al cărui amant era. În faimoasa noapte de viol, Dela Roncière eră în brațele amantei sale și dacă ea sau el ar fi destăinuit lucrul, totul s'ar fi descoperit, a preferat însă să fie condamnat decât să-și trădeze amanta.

Legrand du Saulle citează cazul unei hysterice care a pretins că fusese violată de șapte oameni pe rând, unul după altul. Dar care nu fu mirarea medicului care examinându-i organele genitale a găsit în un vagin foarte larg și foarte dilatabil o bucată de potcoavă, două cuie și un pachet de sârmă: toate aceste obiecte și le introduse pretinsa victimă care de altfel nu simțise nici o durere; era o isterică care avea organele genitale în o stare foarte înaintată de nesimțire; organele sale genitale erau cuprinse în zona sferelor hypnogène care la isterice sunt insensibile. În afară de aceasta mai trebuie de știut că la unele hysterice pe corpul acestora, echimozele apar cu cea mai mare ușurință la cea mai neînsemnată presiune și uneori în mod spontan eu fără presiune. Este evident că pentru un medic puțin obicinuit cu asemenea fapte, echimozele pot să-i impună și să creadă că sunt datorite unor loviri sau unei lupte dintre victimă și agresor.

Acestea sunt ceea ce am numit Pseudo-echimoze sau Echimoze false, adică ele au aspectul forma și culoarea echimozelor, dar nu sunt determinate de loviri ci de altă cauză. Astfel de false echimoze se ivesc mai cu seamă la isterice în momentul unei crize fără nici o atingere a corpului fără nici o lovire, etc. se numesc echimoze spontanee. Am văzut o isterică care nu putea să apese ceva mai tare clanța ușei cu mâna, fără se apară o echimoză. ¹⁾

Regretatul Paul Garnier ²⁾ a publicat un studiu foarte interesant asupra istericilor acuzatrice, din care se poate vedea cu câtă iscusință și perversitate, acele isterice își întocmesc acuzațiunea falsă, care în unele împrejurări, a putut să inducă în

1) Dr. G. Bogdan. Pseudo echimozele sau echimozele false în Atentate contra Sănătății și vieții prin răniri și loviri. Cartea Românească, București 1921 pag. 110.

2) Dr. Paul Garnier. Les Hystériques accusatrices în Ann. d'hyg et de Méd. legale 3 éme Série Paris 1903.

eroare justiția și să facă să condamne niște nevinovați. El relatează trei observațiuni pline de interesante detalieri cari se pot rezuma cam astfel.

Primul caz se referă la o fată de 22 ani, Louișa G., isterică care simulează o tentativă de asasinat urmată de viol. Ea se mutilează singură, își leagă mâinile și gâtul cu o frânghie și desemnează ca autor al acestei crime, pe un tânăr pe care prinsese necaz, fiindcă acesta îi respinsese propunerile de dragoste. Prinsă cu minciuna, ea mărturisi că totul era o cabală făcută din răzbunare; după câțva timp ea are accese frecvente de isterie mare, care necesitează internarea ei în un azil.

Al doilea caz privește o altă fată tot de 22 ani, numită Ca. mille D... care acuză de viol pe un preot din localitate, simulând și o sarcină. Mai pe urmă acuză pe tatăl ei de acelaș lucru. S'a recunoscut că totul era iarăși o cabală, pornită din mintea bonavă, a unei isterice, după cum s'a recunoscut că sarcina era simulată. Dânsa ca și fata precedentă, a fost internată, deoarece prezenta accese de isterie mare, care deveneau periculoase pentru cei ce o incunjurau, dar după scurt timp ea muri.

A treia observație vorbește de o fată Louise H. în vârsta de 19 ani, care acuză de asasinat pe fostul său logodnic și pe familia acestui; apoi acuză de același lucru, dar și de viol pe tatăl său; mai pe urmă mărturisește că totul a fost o istorie inventată din ură; ea sfârșește prin a fi internată în un azil ca și celelalte două isterice precedente

144. Din cele ce am descris, se poate ușor vedea că în materie de isterie, există o oarecare gradațiune în ceea ce privește dispoziția specială de mentalitate a istericelor, ca factori de acuzațiuni neintemeiate.

În afară de isteria mică și isteria mare, aceasta din urmă fiind la limita alienațiunei mintale, tendința istericei de a minți trece prin trei faze progresive.

In o prima fază, isterica este atinsă de un spirit de exagerațiune, care aduce după sine această exagerațiune; ea crește de la sine ca rotogolul de zăpadă făcând boule de neige... tot mai mare în un senz sau un altul. Acele minciuni inofensive în unele cazuri constitue bănueli, rău făcătoare în altele. Isterica uneori exagerează afecțiunea, alteori desinteresarea către ai săi și în tot momentul găsește prilej de a contraria, fapt care face că viața cu ea sau alături de ea, să fie foarte penibilă.

In o a doua fază încep intrigele, insinuările de acuzațiuni. Isterica își inchipue că D-l X sau Y moare după ea, ar fi în stare să o fure de acasă dacă este domnișoară, sau să o fure de la bărbatul ei dacă este măritată, și ar fi încântată dacă această aventură, ar determina un scandal cât de mare în care dânsa să fie eroina principală.

Imaginelor fantastice făurite de creerul istericei, încep a se îmbrăca cu haina realității, ea este gata de a izbucni și așteaptă numai o ocaziune, care să-i pară favorabilă. În starea aceasta, totul încă poate intra în dreapta cale a realității, dacă un factor puternic și cu influență asupra istericei, îi arată primejdia în care va cădea; dacă însă acest factor lipsește, ea atunci, intră în *Faza a treia — calomnia urzită*. Totul este preparat și simulațiunea atentatului la pudoare, a violului sau a răpirei, încep a funcționa cu toate detaliurile ce comportă asemenea acte. Isterica este jucăria automatismului creerului său bonlav, care primește și răsfrânge în afară, ca o realitate trăită, ceia ce numai imaginația ei delirantă a putut crea.

Dacă acum aruncăm o privire asupra acuzațiunilor pe care pe deoparte le urzesc copii, pe de altă istericele în materie de atentate la pudoare, vedem că după observațiunile și lucrările savantului alienist *D-rul Motet*, există o analogie destul de pronunțată între aceste două categorii de acuzători. Și la unii și la alții tendința de exagerare — mai cu seamă a unor categorii de fapte — este dusă la extrem. După cum la copii sau la isterice Eul primează totul, egoismul este apogeul personalității, lipsa de condescendență și de respect brutalitatea și plăcerea de a tortura se întânlesc destul de des și la unii și la alții se văd anomalii care-și găsesc sămânța, în așa numitul *Infantilism moral*, care aduce după el acea lipsă de coeziune mintală, izvorul tuturor faptelor ce am descris.

Medicul legist are datoria, în fața unor asemenea acuzațiuni — care după cum am văzut — sunt țesute câte odată în mod atât de dibaci, să-și reamintească că, la copii ca și la isterice, există uneori o aptitudine specială acuzătoare, datorită unei periculoase sugestii, și să nu se lase a fi înșelat de spiritul inventiv pe care și unii și alții îl posedă.

El mai are datoria de a lumina pe judecători, expunând în mod cât mai lămurit aceste cazuri complexe, judecători care ar trebui să fie inzestrați cu o pacientă prudență, referindu-se cu încredere la capacitatea și experiența medicilor specialiști.

Dar alături de aceste acuzațiuni mincinoase țesute de isterice, pentru a simula un atentat la pudoare sau un viol, se mai cunosc în știință și alte cazuri și alte delictе, care dacă nu intră numai de cât în sfera instinctului genital, ele se apropie, demonstrând încă odată mai mult, psihicul inconștient al acestor nevrozate.

145. La unele isterice, aceste nevroze se manifestă prin un atac de Somnambulism isteric preparat mai de mult în creierul șubred al acestora, ca o manifestare psico-patologică a intelectului lor rău echilibrat. Vibert la șediata din 11 Decembrie 1893 a Societății de Medicină Legală din Paris, a relatat un caz foarte interesant din care reiese că uneori, aceste manifestațiuni ale istericeii, nu sunt de loc simulate, nu pornesc din nici un instinct dictat de egoismul istericeii, de oarece ea nu trage nici un folos din această inscenare; iată cazul relatat de D-rul Vibert.

O d-nă Z, avea cameristă pe o fată X în vârstă de 28 de ani. Intr'o dimineață d-na Z eși de acasă, recomandând fetei să nu se ducă nicăiri, să nu lase casa singură, de oarece în acel cartier, eră o banda de hoți care devalizau apartamentele în absența locatarilor.

După o jumătate de oră d-na Z se reintoarse dar care nu-i fu surprinderea, găsindu-și camerista în antreu, întinsă jos pe parchet, legată, cu fața și cu mâinile pătate de sânge. Dânsa spuse că intrând în camera de culcare după plecarea stăpânei ei, a văzut un individ care deschisese un scrin, căutând bani. Văzând-o el s'a aruncat asupra ei, a trântit'o jos a legat'o la gură, și'apoi a dispărut.

D-rul Vibert, întovărășit de comisarul de poliție, constată la primele cercetări, unele fapte care părură suspecte și în neconcordanță cu ceea ce spusese camerista. Așa de pildă, dacă fața și mâinile ei erau pătate de sânge aceasta eră din cauza unei abondente curgeri de sânge din nas ¹⁾ iar nici de cum din cauza vre-unei plăgi ce nu avea. Apoi batista cu care pretindea fata X că a fost legată la gură pentru a nu țipă, eră batista ei însăși, care nu, eră legată nici împrejurul gurei nici împrejurul gâtului, ci menținută între dinții acesteia. O parte din mobile erau răsturnate cu susul în jos, dar lăsate la locul lor și în

1) Fata fără de a fi însărcinată nu avusese menstruația de vre'o trei luni de zile.

fine hoțul nu furase nimic, vre-o 30 de napoleoni de aur (atât avea d-na Z în acel moment în casă) erau diseminați printre rufăria sicrinului.

De altfel portăreasa care curățase scara, a spus că nu văzuse pe nimeni urcându-se la apartamentul d-nei Z, și nimic nu fusese furat.

Cercetată cu oarecare abilitate, după câte-va ore dansa mărturisii că probabil cele istorisite de dansa nu se petrecuse așa și că *nu-și mai aduce aminte cum de a fost găsită legată și cine a pus-o în starea descrisă.*

După mai multe examene succesive, fata X sfârși prin a mărturisi că nimeni nu intrase în apartamentul d-nei Z „dar că nu știe cum și cine a legat-o și a trântit-o jos“.

Zonele ipnogene ce prezintă camerista întovărășite de întregul cortegiu al isteriei, au demonstrat până la evidență d-rului Vibert, că scena pretinsei agresiuni istorisită de fata X, nu era o istorie inventată ad-hoc în cunoștința de cauză, ci un fenomen psihic inconștient petrecut în timpul unui acces de *Somnambulism isteric*, somnambulism întovărășit de data aceasta de o rară complicațiune, căci fata X, nu s'a mărginit de a-și închipui ca realitate ceea ce visase, ci a făcut mai mult, a îndeplinit ea însăși și rolul de autor ca și acel de spectator. Oare absența menstruațiunii pe de o parte, sugerarea de către d-na Z în momentul plecării că sunt hoți în acel cartier care devalizează apartamentele pe de altă parte, să fi constituit ideea primă care mai pe urmă s'a dezvoltat și complectat, în virtutea unui automatism cerebral determinând înscenarea făcută de fata X? Se poate, în tot cazul, iată o observațiune interesantă, iată o dramă înfăptuită de o isterică în afară de sfera delictelor instinctului generațiunii.

146. Impreună cu regretatul meu maestru și amic D-rul Paul Garnier, am văzut un caz iarăși foarte interesant de *tentativă de omor* executată de o isterică, ca rezultat al unor Impulsiuni amoroase complicate de Iluziuni senzoriale.

Intr'o dimineață din luna Septembrie 1888, s'a procedat la arestarea unei tinere fete D-ra C., care în camera unui otel, descărcase un foc de revolver asupra amantului ei. Modul cum se petrecuse lucrul, atitudinea și răspunsurile acesteia, hotărîră pe judele instructor să ceară examenul mintal al fetei C.; d-rul *Paul Garnier* a fost însărcinat cu acest examen, care s'a făcut în mai multe ședințe, la care am asistat.

Fata C. în vârstă de 20 ani, bine constituită fără de a fi grasă, de talie mijlocie, a fost al cincilea copil al unei femei care a avut în mai multe rânduri accese tipice de epilepsie; ea muri de pneumonie la vârsta de 60 de ani. Menstruată la 13 ani, dânsa învăță 4 clase primare iar la 20 ani veni la Paris unde intră cameristă în o familie burgheză.

Stăpânii săi au declarat că nu erau nemulțumiți de serviciul ei, dar observase că eră afectată de o extremă susceptibilitate, de o mobilitate deosebită a caracterului său — plângea și râdea cu cea mai mare ușurință pentru nimicuri — caracterul său eră foarte neegal și ciudat.

După câte-va mici legături amoroase fără importanță, dânsa vroia să-și găsească un Amant serios cu care să poată trăi cel puțin cât-va timp; el fu găsit în persoana numitului Henri V, pedagog în un liceu, cu care făcuse cunoștință în un bal de boulevard.

Din momentul acela dânsa fu cuprinsă de o dragoste nebună pentru Henri, numai trăia numai visă, de cât pe acest Henri, alesul inimei sale. Din nefericire, acesta nu răspundea cu același foc, cu aceeași dragoste pasiunii fetei, cea-ce o desperă făcând'o să slăbească, să nu mănânce, să nu doarmă.

Ea mereu se ducea la balul de boulevard unde făcuse cunoștința lui Henri cu speranța că-l va întâlni. Foarte emoționată, tremurând, cu atenția încordată avându'l mereu în ochii ei și crezând mereu că'l va întâlni, dânsa de multe ori adresa vorbe unor domni pe care îi lua drept Henri, dar care nu aveau nici o asemănare cu acesta. Totuși spunea dânsa eră mulțumită căci cel puțin pentru câte-va clipe, avusese iluzia de fi regăsit pe iubitul inimei sale.

În ziua de 2 Septembrie ea cumpără un revolver cu intenția de a se sinucide, dar înainte de ași pune planul în execuție, se duse pentru ultima dată la balul de boulevard cu speranță de a întâlni pe iubitul său Henri. Bucuria ei fu mare, îl găsi îi luă imediat brațul și se duseră apoi amândoi la otelul unde se petrecuse drama.

Convinsă că în fine a regăsit pe Henri, ea se dădu lui trup și suflet în cursul acelei nopți.

La ora 9 dimineața pe când se îmbrăca făcând să promită lui Henri că peste câte-va zile se vor întâlni iarăși, dânsa fără nici un motiv fără nici o schimbare de vorbe, descărcă aproape à bout portant un revolver, asupra acestui Henri. Din fericire

proectilul ricoșă făcând acestuia o plagă foarte puțin gravă. Ea imediat întoarse revolverul asupra ei însăși ca să se sinucidă, dar amantul ei o împedecă; el după aceasta leșină din cauza unei emoragii ce se declarase.

Atunci fata crezând că ș'a lovit amantul de moarte se aruncă asupra lui, zmulgându-și părul din cap, lamentându-se, plângând și vroind să-i dea ajutorul necesar; în acel moment sosiră oamenii otelului care au asistat la scena de deseserare a fetei C.

Sosind și comisarul de poliție, care nu fu mirarea și surprinderea numitei C. când acesta cerând numele și pronumele ambilor eroi, află că cel ce credea ea că este Henri, nu era el, ci un altul care avea o oare-care asemănare cu Henri, dar care în realitate eră un altul cu numele de F. Jean.

În fața acestui fapt, fata C rămase siderată, rămase de marmură, ea fusese convinsă că a petrecut noaptea cu Henri, când în realitate o petrecuse cu un altul, ea își inchipuse că descărcase un foc de revolver asupra lui Henri, când în realitate îl descărcase asupra altuia.

Drul Paul Garnier examinând în mai multe rânduri pe prevenita C care fusese închisă în prevenție, a dat concluziuni de nerresponsabilitate, bazându-se pe următoarele considerente. Fata C coincidea Garnier prezintă toate simptomele isteriei. Natură aprinsă și exaltată, inculpata a fost ruinată și condusă de o idee fixă, de o idee ce o urmărea mereu, care'i domină liberul arbitru, aceia de ași regăsi amantul și de a face prin ori-ce mijloc să nu o mai părăsească,

Persoana lui Henri lui o urmărea mereu, trăind cu idea fixă, că trebuie să'l regăsească. Ea întreținea mereu în imaginația ei supra, excitată, vedenia, figura dispărutului, ajungând grație acestui delir, în ași transforma dorința în fapt real.

Ea în fine își revăzu pe Henri, ea își regăsi amantul dar în persoana altuia, care nu avea decât o vagă asemănare cu el. Ea nu se comportă ca o halucinată care, și crează însăși realitatea obiectivă, ea numai transformă realitatea externă în fapt concret, ea fu o iluzionată trăind câte-va ore cu totul absorbită de iluziunea sa, grație exaltațiunii de spirit în care se găsea de un timp relativ îndelungat. Fata C ș'a pierdut echilibrul facultăților sale mintale și afective, și cu toate că pare a fi de o inteligență destul de vie, există mari lacune în creierul său, care la un moment dat, se pot umplea cui dei și impulsioni de

care dansa nu'și dă socoteala și pe care nu le poate coordona. În urma acestor concluziuni Tribunalul a achitat inculpata.

147. Pentru a complectă și a termina cazurile de simulațiune în materie de atentat la pudoare, vom spune că une-ori copii pot simulă, sau pot fi puși la cale de a simulă un atentat pederastic. Am avut în mai multe rânduri ocaziunea de a examina copii care pretindeau a fi fost victima unui atentat, dar la care în realitate nu am găsit nimic.

Lacassagne citează cazul unui tânăr de 19 ani, care după ce asasinase un călugăr pentru a'l fură, își făcu el singur cu unghiile mai multe zgârieturi în regiunea anală și scrotală, vroind să simuleze ca călugărul ar fi vroit să'l pederastieze și că din această cauză l'a ucis. Dar minciuna a fost lesne descoperită, tânărul a făcut mai târziu destăinuiri complete.

Une-ori se simulează diferite traume, câte-odată leziunile venerice.

În afară de zgârieturile de unghii, se simulează echimozele care se pot produce sugând organele genitale cu buzele, alte ori frecând pielea, cu o bucată de plumb, sau văpsind-o cu un corp colorant.

O femeie voind să simuleze asupra copilei ei nu numai atentatul dar și infecția sifilitică, profitând de faptul că copila prezenta și o ulceratie vulvară, i-a făcut pe tot corpul o serie de mici pete lenticulare, servindu-se de un creion de nitrat de argint; din nefericire dansa prea făcuse cu o regularitate geometrică acele pete, iar pe de altă parte colorațiunea care imita rău rozeola, a dispărut ca prin farmec frecând acele pete cu o soluție de clorură de sodiu.

Adulții simulează atentatele la pudoare și violul sau direct sau prin intermediarul copiilor, pe cari îi dreseză în acest sens, cu scopul numai de a-și răsbuna asupra cuiva, alte ori în scop de șantaj

D-rul Bernard citează următorul caz: În împrejurimele Parisului, un domn sta întins pe iarbă cam prin luna Septembrie 1879; o fetiță zdrențuită, veni lângă el să-i cerșească câțiva gologani; domnul căută în buzunar, dar neavând parale mărunte, dădu fetei câteva bomboane. Fata plecă dar la o distanță de vreo 100 de metri, o femeie care pândeă, abordă un gardist spunându-i că domnul în chestie, atentase la pudoarea copilei; domnul fu dat în judecată și condamnat la 3 luni închisoare în urma depunerii

acelei femei, a fetei și constatărei unei ușoare vulvo-vaginite care și-ar fi găsit foarte ușor explicația în starea puțin igienică și mizerabilă în care se găsea fata; domnul în chestie era nevinovat; minciuna era urzită de o femeie R., care voia să-și răzbune asupra aceluiași domn, făcuse lecția fetei învățând-o să spună că acel domn a culcat-o lângă el și ar fi atentat la pudora ei; o anchetă minuțioasă făcută de soția domnului învinuit, a făcut să se descopere șantajul; fata mărturisii la urmă, că nimic nu fusese adevărat din cele ce spusese mai înainte și că tot a fost pus la cale de femeia R., învățând-o cum să mintă.

Medicii sunt uneori învinuiți de atentat la pudora, asupra bolnavilor lor, mai cu seamă când acestea suferă de vreo boală genitală, ce necesitează un examen intern al organelor genitale.

O femeie voind să și răzbune asupra unui medic ieșind din cabinetul acestuia, se duce imediat pe deoparte la poliție, pe de altă parte la un medic tânăr și neexperimentat, care eliberă un certificat, prin care recunoștea că pacienta, prezenta semnele unui atentat la pudora, de oare-ce avea oarecare zgărieturi pe coapse, iar vaginul foarte inflammat, roșu, dureros și foarte fierbinte. O mică anchetă asupra faptelor a descoperit că, totul era simulat în scop de șantaj; zgărieturile de unghii erau făcute de însăși pretinsa victimă, iar roșăța și celelalte semne vaginale erau datorite frecării acestor organe, cu un fel de melesteu de lemn, imbibat în o cantitate de spirit de canforă.

În cursul anului 1899 am văzut la Iași un important caz de simulațiune de viol și deflorare, făcută de o femeie în scop de răzbunare și șantaj. În sălile Palatului de justiție din Iași s'a vorbit multă vreme de acest caz, cunoscut sub numele de Violul Rusoacei.

O femeie ca de vre-o 22 de ani a simulat un atentat la pudora cu violență asupra ei, atentat care a fost afirmat chiar calificat de doi medici din Iași profesori la facultatea de medicină —acum decedați—ca un adevărat act de barbarie, ca un act de sadism. Dânsa pretindea că după viol și deflorare, inculpatul i-ar fi introdus în organele genitale o bucată de lemn, origina acestor leziuni atât de grave. Invinuitul fost pe vremuri funcționar la creditul urban din Iași, a fost arestat în prevenție. Violul și deflorarea se petrecuse după afirmațiile ei, cu zece zile înainte de reclamațiune; dânsa afirma că ar fi fost virgină până în noaptea atentatului.

și că nu ar fi avut și că nici nu ar fi putut să aibă relațiuni sexuale, în urma violului.

Dar pe când se instruia afacerea, învinuitul fiind arestat iar pretinsa victimă în spital pentru a se vindeca de brutalitățile violatorului, dânsa avortă un embrion de 3 luni; simulațiunea a fost pe urmă ușor demascătă, un viol petrecut cu 10—12 zile înainte nu putea să dea loc la un avort de aproape 3 luni de zile.

Prinsă cu minciuna, dânsa a mărturisit simulațiunea făcută cu scop de răzbunare, asupra persoanei învinuite, care nu-și ținușe promisiunea de a o lua de soție.

Borri ¹⁾ a semnalat un caz important de leziune vulvo-vaginală, care la o primă vedere ar fi putut să fie confundată cu leziunile produse de un viol.

O copilă în vârstă de 8 ani prezenta un prolaps al mucoasei uretrale cu emoragii uretrale, vestibulare și vaginale. Medicii-legiști presupuse că fata fusese violată, ceea ce-i determinase leziunile de mai sus.

Borri a demonstrat că toate leziunile accesorii ce prezenta fata, nu au fost determinate de presupusul viol, himenul fiind întreg. În ceea ce privește prolapsul uretral, *Borri* reamintește că s'au mai descris acum în urma cazuri numeroase de acest gen, de origină inflamatoare, uneori spontanee, frecvente mai cu seamă la meno-pauză. Numai trei cazuri de prolaps uretral a găsit *Borri* în literatura medico-legală, provocate de traume generale, iar ca rezultat al violului unul singur și încă și acela era suspect.

Borri deduce concluzia că în ceea ce privește prolapsul la copilă în chestie, el nu a fost determinat de viol, ci de o traumă indirectă.

1) *Borri*. Sul prolasso dela mucosa uretrale femmine rispetto ala violenza carnale nelle impuberi în Archiv. di Antrop. Crim. et Med. legale Turin 1911.

CAPITOLUL XX

ATENȚATELE LA PUDOARE ȘI VIOLUL SĂVÂRȘITE
ASUPRA FEMEILOR CE SE GĂSESC ÎN IMPOSIBILITATE
DE A REZISTA.

148. Viol prin surprindere. 149. Viol asupra femeilor în stare de beție, somn etc. 150. Viol în timpul somnului artificial. 151. Transformarea somnului natural în somn artificial prin inhalațiuni de soporifice. 152. Violul sub influența magnetismului și hipnotismului. 153. Cazuri de hipnotism neconsimțite. 154. Viol sub influența hipnotismului consimțit. 155. Diferitele stadiuri sau forme sub care se prezintă hipnotismul. 156. Fazele intermediare sau hipnotismul frust. 157. Interpretarea faptelor expuse. 158. Paralela între diferitele stadiuri ale hipnotismului. 159. Părerile autorilor moderni asupra hipnotismului. 160. Delictele și crimele sugerate în timpul hipnotismului. 161. Sugestiuni criminale fără hipnotism. 162. Crimele pasionale. 163. Incheiere.

148. Vorbind despre Atentatele la pudoare și viol la prag. 108 din cap XV, spuneam că aceste crime și delikte se execută une-ori asupra femeilor care rezistă sau care ar putea rezistă, dar alte ori ele se săvârșesc asupra acelor care sau sunt surprinse și nu se pot opune, sau sunt în o astfel de stare, încât vroința, liberul arbitru al lor este complet anihilat pentru timpul în care s'a perpetrat crimă; în acele momente ele se găsesc în imposibilitate de a rezista violatorilor.

Autorii citează cazuri în care unele fete sau femei în mod accidental și prin însăși imprudența lor, s'au găsit la un moment dat în o astfel de pozițiune, încât le-a fost peste putința de a rezistă violatorului. *Profesorul Thoinot* relatează în tratatul său de Med. Legală mai multe cazuri de acest gen, cazuri de viol prin surprindere.

Cel întâi se referă la o tânără țărăncă care strânsese în un fel de prostire o mare cantitate de iarbă pe care voia să o ia în spate și să o ducă acasă. După ce i dă cele patru capete ale prostirei, dânsa se lăsă cu spatele pe o grămadă, și-și băgă ambele brațe în legătura prostirei, pentru ca să-i vie mai ușor

de transportat; ea fu surprinsă în această pozițiune de un individ care o violă fără ca să se poată rezista, de oarece fiind culcată pe legătură și cu brațele reținute de aceasta, nu putea face nici o mișcare.

Haberda descrie cazul următor: Un medic pretextând un examen la speculum, își culcă clienta pe masa specială, și după ce-i introdusese picioarele în scările mesei, dânsul o violă fără ca femeea să poată rezista.

Prof. Tardieu relatează în cartea sa câteva cazuri de viol, săvârșite asupra idioatelor sau imbecilelor, cari fusese violate fără ca ele să-și dea socoteală de ce se petrecuse cu dânsule; una din ele rămăsese însărcinată. *D-rul Chambey* a publicat în analele de Medicină legală din 1838, un viol săvârșit asupra unei surdo-mute, iar *Devergie* a relatet cazuri de viol asupra unor paralitice sau alienate. Am examinat și noi două fete surdo-mute violate și deflorate.

Fodéré istorisește următorul caz de viol care s'ar fi petrecut, victima fiind în stare de somn letargic.

„Un tânăr călugăr pribeag, ajunsese într'o seară într'un sat și fu adăpostit la niște țărani, cărora le murise unica lor fată, tânără și frumoasă, în vârstăde 21 ani. Călugărul se oferî să stea el noaptea, și să vegheze moarta, până a doua zi, când trebuia să aibă loc înmormântarea.

Dar fiind singur și fata părându-i că prezintă încă unele culori ale obrazului, care demonstau un rest de viață, călugărul o violă; în zorii zilei el plecă și nu se mai întoarse.

Însă în momentul de a fi îngropată, fata care nu era moartă ci numai în un somn letargic, se deșteptă spre marea mirare a tuturor celor ce o înconjura, iar după nouă luni de zile, dânsa născu un copil. Puțin după aceia, acelaș călugăr, trecând prin aceeași localitate și aflând cele întâmplare, mărturisî totul și declarându-se tatăl copilului, se descălugări și luă fata în căsătorie.

D-rul Mabile citează un caz aproape identic pe care l'ar fi observat în cursul anului 1884, caz pe care-l reproducem textual.

„O fată de 22 de ani de o inteligență foarte mărginită eșind într'o noapte târziu de la o petrecere fu dusă cu sila de patru indivizi în o șură și violată de trei dintre ei; timp de aproape două ceasuri s'au petrecut scene de o scârboasă lubricitate, victima își pierdă cunoștința în timpul atentatului.

La interogatorul judeului-instructor, fata își pierdu din nou cunoștința și iarăși intră în somnul letargic, lucru ce se repetă și în timpul judecării procesului la curtea cu jurați.

149. *Beția profundă* a putut se face ca unele femei care erau în asemenea stare, să fie violate fără știrea lor și în imposibilitate de a rezista; există în literatura specială cazuri de acest gen, ca și cazuri de viol în timpul unei sincope sau unui atac de epilepsie.

Violul în timpul somnului natural, a dat loc la numeroase discuțiuni, inspirate de vechiul aforism: *«non omnes dormiunt, qui clausos et conniventes habent oculos»* dacă lucrul se poate admite în unele rari împrejurări, Medicul legist înainte de a se pronunța, trebuie să examineze lucrul cu mare prudență și să nu se pronunțe, de cât după o analiză detaliată a celor petrecute.

Dar mai întâi, un lucru trebuie deosebit în această privință: violul urmat de deflorare asupra fetelor virgine în stare de somn natural, și violul asupra femeilor cari nu mai sunt virgine ce sunt deflorate de un timp oare-care și au avut chiar unul, sau mai mulți copii.

Odinioară după părerea Facultaților de Medicină din Halle și Leipzig, care fusese consultate asupra posibilității deflorării unei fete surprinsă în somn fără ca dânsa să se deștepte; „*acest fapt nu eră imposibil*“ așa s'a pronunțat aceste două facultăți la începutul secolului XIX-lea. Dar dacă se analizează acele două cazuri supuse deliberării savanților esculapi germani, se vede cu ușurință cât de greșite și cât de puțin științifice, erau argumentele ce se invocau pe atunci, pentru a se susține astfel de teorii. Astăzi nu se mai admite așa ceva și toți autorii sunt de acord pentru a susține că deflorarea unei fete virgine, în timpul somnului natural, fără ca ea să simtă ceva și fără ca ea să se deștepte și prin urmare fără ca să se poată opune este imposibilă; este o invențiune mincinoasă, întocmită pentru trebuința cauzei.

Nu mai este tot așa atunci când este vorba de un viol săvârșit asupra unei femei care doarme mai mult sau mai puțin profund, dacă femeia este deja de mult deflorată, dacă a avut unul sau mai mulți copii și dacă dânsa este măritată sau în concubinaj; în asemenea condițiuni lucrul se prezintă altfel și violul poate avea loc, fără ca femeia să se deștepte, sau în tot

cazul, ca să se deștepte tocmai în momentul spasmului ejaculator, când actul este deja consumat.

Taylor, Maschka, Vibert, citează în tratatele lor cazuri de acest gen, care nu lasă nici o îndoială asupra exactității faptelor și lucrul se înțelege că se poate întâmpla, dacă victima întrunește una din condițiunile enumerate mai sus.

«O țărancă obosită peste măsură, după aproape 12 ore de lucru în luna Iulie, moartă de oboseală, este cuprinsă de un somn profund; ea se trânteste pe pat îmbrăcată numai cu fusta cu care fusese la lucru și adoarme. Prin somn simte că cineva se urcă deasupra ei și coitează cu ea; aceasta nu o surprinde de oare-ce fiind măritată, a crezut că bărbatul său legitim eră acela care-și exercită drepturile sale.

Dar în momentul în care individul se ridică de pe ea, care nu-i fu surprinderea văzând că acesta nu eră soțul său ci un altul, care abuzase de situațiunea în care se găsisse. Tradus înaintea curței, acest act fu taxat viol și pedepsit ca atare.

150. Dar une-ori victimele atentatelor la pudoare, susțin că violul a fost săvârșit asupra lor pe când se aflau sub influința unui somn artificial, ca spre pildă în timpul anesteziei prin cloroform eter, protoxid de azot; este oare acesta posibil, violul se poate executa asupra femeilor în stare de somn anestezic artificial? Aci două cazuri deosebite se pot prezenta: în primul rând trebuie să vorbim de anestezia consimțită, în al doilea rând de anestezia neconsimțită, de acea care ar putea surveni prin surprindere, prin fraudă sau prin violență.

În cea-ce privește anestezia consimțită, adică adormirea prin cloroform sau eter a unei femei bolnave, ce urmează a fi supusă unei operațiuni, este evident că violul poate fi consumat, persoana cloroformizată fiind în complectă nesimțire și la discreția celui care o adoarme; literatura medico-legală posedă câteva cazuri de astfel de atentate.

Dar aci trebuie deschis o paranteză și evitat o cauză de eroare, care uneori poate fi foarte dăunătoare.

În timpul somnului cloroformic sau eteric, femeile foarte adeseori, au visuri erotice și senzațiuni voluptoase, care pot persista chiar după deșteptarea lor. În asemenea condițiuni, ele cred că în timpul anesteziei, medicul care le-a adormit, a abuzat de ele și dacă imaginația acestora, este ușor impresionabilă, dânsa poate pt realitate și de bună credință, face o plângere

de atentat la pudoare și viol, contra aceluia care a practicat anestezia. Pentru a se evita asemenea incriminări cari ori cât de neintemeiate ar fi, pot descredita pe medicul operator, este prudent ca anestezia, să nu se facă niciodată fără de prezența cel puțin a unei a treia persoană, care va putea în asemenea caz să restabilească adevărul.

Prof. Brouardel mai adaugă că dacă este prudent ca cloroformizarea să se facă cel puțin în prezența unei a treia persoană, aceasta în nici un caz nu trebuie să fie soțul adormitei, căci în timpul somnului cloroformic, senzațiunile voluptoase ar putea face ca femeia să facă destăinuiri amoroase, să pronunțe un alt pronume de cât acel al soțului ei legitim, ceea ce poate ar aduce oarecare perturbațiuni în acel menaj, care mai înainte eră foarte unit.

Relativ la prudența necesară de a îndepărta soțul în timpul somnului cloroformic. D-rul Lutaud a publicat în Revue de Médecine Légale din 1901 pag. 43, următoarea anecdotă care este foarte sugestivă.

„Un medic de oare care vârstă, un savant foarte ocupat, eră proprietarul unei case de sănătate din împrejurimile Parisului. Dar de oare-ce dânsul aveă un serviciu de spital și un cabinet de consultație în Paris, nu se duceă la Sanatoriu decât de 2—3 ori pe săptămână; D-na Dr. Z. soț:a lui împreună cu Dr. L. un tânăr asistent îngrijeau bolnavii. Afacerile mergeau bine, sanatoriul prosperă, dar de odată d-na Z. contractă un antrax, care necesită o incizie sub cloroform, pe care-l administră tânărul asistent Dr. L. După primele inhalățiuni cloroformice d-na Z. doarme dar devine inconștientă începe a vorbi și spuse între altele: Vin-o Jules¹⁾ în brațele mele, căci maimuțoiul a plecat!? Scene, tablou, iar ca epilog congedierea asistentului.

Iată ce se întâmplă în unele cazuri de anestezie consimțită. Dar în alte cazuri ea nu a fost consimțită, femeia pretinde că a fost adormită fără voia ei, iar în urmă violată. Se poate admite așa ceva?

În ceea ce privește pretinsa adormire pe care au invocat-o unele femei ca survenind pe când treceau pe stradă pe lângă un domn, care numai agitându-le pe la nas o batistă îmbibată de un soporific le-au adormit și pe urmă au fost prădate sau violate, cea mai elementară analiză a faptelor, demonstrează

1) Pe asistent îl chemă Dr. Jules L.

imposibilitatea acestui lucru; știința nu admite așa ceva, aceasta nu se poate, femeile care pretind o anestezie practică în astfel de condițiuni, simulează și mint.

Dar se poate să se întâmple un alt caz mai complicat; unele femei pretind că pe când dormeau în un vagon de drum de fier, răzbite de oboseală, cineva care s'ar fi introdus încetșor în acelaș compartiment, ar fi transformat somnul natural în un somn artificial, prin aplicarea la nasul lor, a unei batiste imbibate cu un soporific oarecare eter sau cloroform și că în asemenea condițiuni, dănsle fiind în completă nesimțire au fost prădate san violate.

151. Chestiunea intră dar în o nouă fază, acea de a se ști dacă în adevăr, este posibil ca în asemenea condițiuni, pe nesimțite se poate transformă somnul natural în somn artificial, prin respirațiunea de cloroform sau eter.

Multă vreme încercările și experiențele făcute în această privință nu au reușit din cauză că, aplicațiunea unei batiste imbibată cu un soporific, pe fața celui ce doarme, era întotdeauna urmată de cunoscuta fază de excitațiune care face ca adormitul să se deștepte și prin urmare, să-și dea socoteală de ceace se prepară contra lui. Transformarea somnului natural în somn artificial nu s'ar putea prin urmare executa, decât prin menținerea acelei persoane de mai mulți indivizi, făcând-o să respire în mod forțat acel soporific. Cu alte cuvinte ar trebui o adevărată preparațiune criminală și conlucrarea a mai multor complici. Aci stăteau lucrurile, nu se admitea transformarea somnului natural în somn artificial prin sistemul menționat mai sus.

În anul 1874 Prof. Dolbeau¹⁾ în o serie de încercări ce a întreprins, a făcut să intre chestiunea în o nouă fază.

O bolnavă din serviciul său de spital refuza de a se lăsa să fie operată, îi eră frică și de adormirea prin cloroform și de operație. Ea avea dureri grozave, ceea-ce făcea că nu numai că nu se nutreă, dar nici numai dormea; ea slăbise foarte mult. Într'o dimineață Dolbeau își găsi bolnava dormind — nu dormise câteva nopți în șir — și aplicându'i o batistă cu cloroform, el putu de data aceasta, să transforme somnul natural în somn cloroformic artificial, o operă fără ca să simtă absolut nimic.

1) Dolbeau. De l'emploi du chloroforme au point de vue de la perpétration des crimes in Ann. d' hyg. et de Médecine-Legale. Paris 1874.

Heurtaux de la Nantes a putut și el să obție acelaș lucru, a adormit o fetiță de 7 ani în aceleași condițiuni ca și Dolbeau, i-a deschis un panarițiu, i-a curățit plaga fără ca copila să simtă nimic. Eră al doilea caz de transformare a somnului natural în somn arificial. Rafael Guerieri din Bologna, a putut adormi în aceleași condițiuni 6 alienate din 9, asupra cărora făcuse încercări ca și cei doi predecesori ai săi.

Chirurgul Guiard a publicat o notă în *Journal de Médecine et de Chirurgie pratiques* din Paris în anul 1906, în care spune că, din opt cazuri experimentate asupra a opt bolnavi din Ospiciul Bicêtre, a reușit să adoarmă prin cloroform în modul descris mai sus, numai trei din ei, iar *Paul Berger și G. Perier* au reușit de două ori din zece încercări, la doi copii în vârstă de 6—7 ani; *Lucas Championiere*, zice că nu a reușit nici odată.

Fristch din Breslau pretinde că a reușit să adoarmă prin cloroform, o pacientă în condițiile de mai sus, asupra căreia a practicat o laparotomie, fără ca bolnava să fi resimțit absolut nimic.

Alte observațiuni pozitive de felul acesta, sunt publicate în unele reviste medicale americane, ca de pildă *Therapeutic Gazette și Journal of the American Medical Association* care apar la Philadelphia.

S'a încercat acelaș lucru și asupra câinilor și s'a obținut adormirea în condițiunile de mai sus, însă numai asupra câinilor foarte mici, nici odată asupra celor mai mari.

Analizând mai în detaliu rezultatul obținut de autorii ce am citat mai sus, se poate ușor vedeă că, dacă în unele împrejurări excepționale, s'a putut obține transformarea somnului natural în somn artificial și prin urmare s'ar putea perpretă violul în asemenea condițiuni, cazurile la care se referă experimentatorii citați, privesc sau persoane alienate sau persoane bolnave, slăbite și foarte obosite, de afecțiunea de care sufereau. În asemenea condițiuni, se găseă femeia operată de Dolbeau care suferea de ankiloză, ca și fetița de care vorbește Heurtaux, care din cauza durerilor nu dormise câteva nopți.

Chaput și Angelesco au întreprins și ei o serie de în cercări în această direcție, din care unele asupra bolnavilor, altele asupra animalelor, și în special asupra câinilor; ei au ajuns la următorul rezultat. Au reușit să adoarmă adică să tran-

sforme somnul natural în somn artificial prin aplicarea de comprese imbibate cu cloroform, la bolnave care le-au găsit dormind, dar care erau slăbite, anemiate, care nu dormise mai multe nopți din cauza durerilor, dar nu au reușit să adoarmă pe acele care nu se găseau în aceleași condițiuni. Acelaș lucru s'a întâmplat și cu câini; cățelușii mici și slăbiți au putut fi adormiți, cei mari și voinici nici odată.

Prin urmare astăzi se admite cum-că, în unele împrejurări excepționale, se poate obține transformarea somnului natural în somn artificial prin aplicarea unei comprese imbiată cu cloroform asupra feței, dar pentru aceasta trebuie să se poată găsi un teren favorabil: femei alienate, nervoase sau slăbite, oboșite, anemiate, de boală sau o lungă convalescență — dar chiar atunci trebuie ca cel ce încearcă cloroformizarea să știe să manipuleze această substanță, să aibă până la un oarecare punct obicinuința unor asemenea încercări, căci altfel cloroformizarea nu va putea reuși; în alte condițiuni această afirmațiune nu va trebui să fie primită de cât cu foarte mare rezervă.

D-rul Lutaud ¹⁾ a publicat ceea ce urmează relativ la această chestiune.

„Un farmacist numit P. Pillot, s'a stabilit în anul 1890 în un oraș din depart. Isère. Acesta deși nu era doctor în medicină, exercita medicina fără drept, și mai cu seamă arta dentară. Dar se pare că el deschisese un cabinet de chirurgie dentară, având mai mult ca țintă practicarea de acte obscene — atentate la pudoare și viol — pe care le exercita asupra clientelor sale, după ce mai întâi le adormea cu cloroform. Când vre-o bolnavă venea să-l consulte — mai cu seamă din acele care aveau dureri de dinți sau măsele — el sub cuvânt că vrea să le evite durerea, cu consimțământul acestora le adormea cu cloroform și apoi le violă.

Farmacistul Pillot a violat astfel cinci femei, două din ele au rămas însărcinate; dat în judecată el a fost condamnat. De notat că de data aceasta numai este vorba de adormire prin surprindere, toate victimele lui Pillot consimțise a fi adormite. Chestiunea era de a se ști dacă odată adormite, acele femei mai aveau sau nu conștiință de cele ce se petrecea cu ele și dacă ar fi putut rezista sau nu. Din depozițiile făcute de unele din victime reeșea că, cel puțin două din acele cinci au mărturisit că ele își dădeau

1) D-r Lutaud. Peut on violer une femme pendant l'anesthésie? in Revue de Médecine légale Paris 1901 p. 40.

socoteală de ceea ce le făcea Pillot: așa una din acestea chiar în seara violului s'a plâns stăpânilor săi de cele întâmplate; alta pretindea că resimțea că este violată dar că nu putea rezista, nu se putea opune.

Pentru ce nu se putea opune? Pentru ce cealaltă nu a rezistat? Este evident că Pillot s'a făcut vinovat de actele ce îi s'a imputat dar nu este mai puțin adevărat că, în două din cele cinci cazuri se pare că femeile consimțiseră a fi violate¹⁾.

152. Ajungem acum la chestia violului și 'atentatelor la pudoare, săvârșite asupra femeilor cari pretind că sunt în imposibilitate de a rezista și de a se opune violatorului, din cauză că au fost magnetizate sau hipnotizate, de acei ce vroesc să le violeze

Nu vom intra în descrierea istoricului prin care a trecut hipnotismul, aceasta necesitează detalieri, de care cred că ne putem dispensa; voi aborda imediat subiectul în partea lui cea mai intimă, în partea de care are mai mare nevoie și judecătorul, ca și Medicul-legist.

Hipnotismul ²⁾ care-și trage etimologia de la cuvântul grecesc *Ipnos* și care însemnează *Somn* provocat, este o stare psihică particulară, susceptibilă de a fi provocată, care pune în activitate sau exaltă sugestibilitatea, care exaltă acea aptitudine de a fi influențată de o idee, ce se imprimă în creier și care mai pe urmă se îndeplinește și se execută. Acest hipnotism, care se traducea sau care se manifestă odinioară, prin o singură atitudine, crezându-se prin urmare că se confinează și îmbracă o singură formă, s'a văzut mai târziu, că este ca să zicem așa, rădăcina unor stări particulare care are mai multe ramuri și care sunt în linii mari: *Letargia*, *Catalepsia*, *Somnambulismul* *Vigilambulismul* cu numeroase și diferite stări intermediare, care fără de a fi hipnotismul în complectul său, sunt stări analoge sau derivate.

1) Nu se cunosc cazuri de viol în stare de sincopă, dar Thoinot reproduce după Casper, un caz de viol în stare de comă. O fată Amelia.... avea frecvente atacuri de epilepsie. Într'o zi pe când un tapițer lucra în apartamentul acesteia, dânsa fu cuprinsă de un atac de acesta gen; lucrătorul, după ce se asigurase mai înainte că este în nesimțire, o violă.

2) Hipnotismul a înlocuit cuvântul *Magnetism* care era întrebuintal înaintea perioadei științifice a acestei științe ocultă, pusă în relief de Brad din Manchester.

Pentru moment să ne oprim aci, cu descripția și enumerarea acestor diferite manifestațiuni și să vedem atunci când o persoană oarecare vine și se plânge judei că fiind hipnotizată a fost violată, care este drumul ce va trebui să-l apuce acesta, pentru limpezirea faptelor și edificarea conștiinței sale.

În primul rând el va trebui să defere cazul Medicului-legist care la rândul său va proceda la examenul victimei, pentru a se asigura dacă în adevăr a fost violată sau poate chiar și deflorată, după cum pretinde, căci de multe ori acuzațiunea cade de la sine, și afacerea se clăsează, de oare-ce omul artei constată că, victima nu este violată și cu atât mai puțin deflorată. În asemenea condițiuni și cercetarea relativ la pretinsul hipnotism, numai are loc.

Dar să presupunem cazul contrar: Medicul-legist constată violul cu sau fără deflorare, viol ce se pretinde că s'ar fi executat în stare de hipnotism, sau în o stare analogă; cum va trebui să se procedeze la examenul victimei și cum va trebui să se întocmească Raportul Medico-legal și concluziunile?

Pentru a lămurii chestiunea vom spune că mai multe cazuri se pot prezenta în practică, unele mai greu altele mai ușor de deslegat; să le enumerăm și să le studiem unul după altul. În primul rând victima poate pretinde că a fost hipnotizată fără voia ei prin surprindere, și că odată în această stare, ea nu a mai putut rezista ascultând în mod automat ceiace-i porunceă hipnotizorul: va trebui prin urmare să elucidăm următorul punct:

A) Este posibil ca o persoană să fie hipnotizată fără voia ei?

153. Diverșii autori care s'au ocupat cu această chestiune au publicat cazuri în genul de mai sus, pe care le vom reproduce, din care ar reeși că în adevăr în unele împrejurări rare, se poate ca o persoană să fie hipnotizată fără voia ei; primul caz este acel publicat de Coste și Broquier în 1859, pe care-l reproducem după cartea lui Tardieu.

A) O tânără fată în vârsă de 18 ani Margareta A. crezându-se bolnavă de nervi, s'a dus întovărășită de o soră mai mică la un fel de medic fără diplomă, care pretindea că poate vindeca aceste boli, prin magnetism; în fiecare zi ea se ducea la acesta să-și facă ședința. După câteva luni fata văzând că a rămas însărcinată, se plânse autorităților. Parchetul însărcină pe *D-rii*

Coste și Broquier să constate, dacă în adevăr numita Margareta A. este însărcinată și dacă dânsa a putut fi deflorată fără voia ei, fiind adormită în partea sau în totul, prin magnetism sau hipnotism. Cei doi medici experți fac un raport afirmativ, bazându-se pe un alt raport dresat mai înainte în această chestie, de o comisiune de membri ai academiei de Medic. din Paris — *Double, Magendie, Guersant, Gueneau de Mussy și Husson* care zic în concluziile lor:

1. Fata Margareta A. este însărcinată.
2. Sarcina datează de 4 sau 4½ luni.
3. Credem că este posibil ca o fată să fi fost deflorată și să rămână însărcinată fără voia ei, vrointa acesteia fiind anihilată prin efectele magnetismului. *D-rul Devergie* profesor de Med. Legală la Facultatea din Paris, consultat asupra acestui caz a răspuns cu următoarele cuvinte: „Eu cred în teză generală că o tânără fată de 18 ani, poate să fie deflorată și să rămână însărcinată fără voia ei, fiind sub influența somnului hipnotic. Aceasta constituie o chestiune de observație și de sentiment personal. *Dar alături de somnul hipnotic sunt atâtea minciuni, încât nu aș putea merge mai departe.* Somnul magnetic sau hipnotic este *fictiv sau real; fictiv* în sensul ca persoanele care dau consultațiuni sau reprezentațiuni de magnetism, nu sunt nici odată adormite; *real* și atunci, orice relațiuni, orice sentiment sau conștiință, poate să dispară prin efectul somnului, senzibilitatea poate fi în parte anihilată, sau chiar cu totul dispărută și prin urmare femeia în imposibilitate de a rezista“.

Profesorul *Tardieu* consultat și el a emis o părere analoagă.

A doua observațiune de viol în timpul hipnotismului a fost descrisă de *D-rul Jules Roux* profesor la școala de medicină navală din Toulon, și reprodusă în toate tratatele de Medicină legală; această observațiune este cunoscută sub numele de afacerea *Castellan*; o vom reproduce aproape în întregime, după tratatele clasice.

B) „In ziua de 31 Martie 1865, către 6 ore seara, s'a prezentat la o casă din un sat numit Gouils, un individ mizerabil îmbrăcat, uricios, în parte schiop; el avea vârsta de aproape 25 de ani. In casa aceasta, locuiau un bătrân numit Hugues și doi copii ai săi, un băiat de 15 ani și o fată de 26 de ani numită Ioséfina. Acest individ care se numea Castelan Timoteu era un lucrător leneș care în urma unei tăeturi la un deget, părăsi orice lucru

trăind din cerșetorie și spunând că posedă mijlocul, de a vindeca oarecare boli, prin magnetism sau farmece; de altfel el nu se exprimă de cât prin semne și pretindea că este surdomut. Bătrânul Hugues văzând cât este de sărac, îi dădu ospitalitate și-l pofti la masă. În timpul mesei, el are o ținută stranie, nu bea de cât după ce își face cruce și-și umple paharul în trei rânduri, făcând cruce și deasupra paharului.

După masă sosesc mai mulți vecini, vroind să văză pe curiosul individ. Atunci el intră în un fel de convorbire cu ceilalți asistenți și face cu un creion pe niște hârtie niște semne cabalistice și caraghioase cu ajutorul cărora, el făcea pe ghicitorul; în fine el este trimis în pod unde eră niște fân ca să se culce. Victima Iosefina a pretins că din momentul ce acest individ a intrat în casă, ea s'a simțit cuprinsă de o mare groază, iar pe de altă parte de o atracție contra voinței ei, către acest individ, ea se culcă în acea noapte îmbrăcată. În timpul nopții nu s'a petrecut nimic important. A două zi dimineață, Castellan este iar poftit de Bătrânul Hugues să mănânce, iar apoi pe la ora 7 dimineața, ei pleacă împreună. Dar după câteva minute, Castellan se reîntoarce și găsește pe Iosefina, care eră ocupată cu menajul; vre-o câțiva vecini vin și ei, unii chiar îi aduc lucruri de mâncare ouă, lapte, aceluia pe care unii mai naivi, îl luau drept om sfânt

Acești vecini nu observă nimic mai particular la început, dar mai târziu către ora 12 din zi, unul din ei a văzut că numitul Castellan, făcea oarecare semne cu degetul pe spatele Iosefinei care era plecată cu fața'n jos, vroind să curețe un ceavn. Aceasta părea neliniștită, aveă frică, prezența unei alte persoane îi dădea oarecare siguranță; în fine pe la 12 ei rămaseră șinguri.

Ce s'a petrecut apoi între 12—4 ore p. m. nu s'a putut află, de cât din depozițiile vagi ale fetei și din cele spuse de Castellan, care erau în contradicție cu cele spuse de Iosefina. Se pare că aceasta, având milă de cerșetor, îl invită să mănânce împreună cu ea, el acceptă invitația și se așeză în fața ei. Dânsa — așa cel puțin pretinde fata — a luat o lingură de fasole, dar în momentul când se pregătea să mai i-a una, Castellan i-ar fi aruncat ceva, de care nu-și dă socoteala în mâncare; din momentul acesta ea a simțit că leșină și amintirile ei asupra celor petrecute devin din ce în ce mai confuze.

Trezindu-se din această semi letargie, în urma unor stropiri

cu apă rece pe care, i le făcuse Castellan, ea a vroit să iasă din casă, sa dus la ușă, dar nu a putut deschide ușa, a leșinat din nou. Atunci acesta a luat-o în brațe, a dus'o în camera ei, a trântit'o pe pat și acolo ar fi deflorat'o. Iosefina *pretindea că avea conștiință de ceea ce se petrece cu ea* dar fără ca să aibă puterea de a rezista, fără chiar să poată să bată în perete, ceiace ar fi fost destul pentru ca să facă să-i vină cineva în ajutor. Ea aude pe una din rudele sale care a venit și a bătut la ușă, ea îi recunoște vocea, dar nu poate să-i răspundă. Dânsa nu-și reamintește, dacă Castellan a avut o singură dată, sau de mai multe ori relațiuni cu ea, crede că acesta i-a dat și câțiva pumni dar nu știe sigur; de asemenea nu știe dacă acesta i-a ordonat să meargă după el, dar știe că o putere la care nu a putut rezista, a împins-o să se ducă cu el. Pe la ora 4 p. m. ei pleacă împreună, spre marea mirare a tuturor care cunoșteau și care nu puteau pricepe, cum o fată ca Iosefina cu o reputație nepătată, a putut să urmeze un cerșetor ca numitul Castellan. Dar în acelaș timp, cu toții observă aerul de buimăceală și îngrijorare în care se află atunci Iosefina.

Ea plecă fiind îmbrăcată în haine ordinare de muncă, articulând vorbe neînțelese celor ce-i eșeau în cale, spunând că urmează pe omul lui D-zeu etc.

Castellan afirmă că pe drum, conform unui obicei din acel sat, Iosefina ar fi luat doi martori, afirmându-le că pleacă de buna ei voie, dar acești martori, nu au fost regăsiți. În astfel de condițiuni, ei vagabondează din sat în sat.

În fine după vreo două zile, ei întâlnesc niște vânători, care înterpeleză pe Castellan; Iosefina profită de aceasta împrejurare și fuge, exprimânduși mulțumirea că a scăpat de sub robia acestuia; mai pe urmă ea este condusă de niște oameni la casa părintească. Dânsa pătrunde în casă fiind în o mare stare de exaltație, spunând vorbe neînțelese, sau îngânând pe cei ce erau lângă dânsa. Starea aceasta a ținut mai multe zile. Un medic care o văzu, a constatat că Iosefina avea febră, vorbea mereu și se găsea în o mare surescitare, atunci când își aducea aminte de cele petrecute și de cinstea ce și-o perduse.

Unul din vecini ce se ocupă de magnetism, a hipnotizat-o, a adormit-o dar nu a putut obține starea de luciditate magnetică, nici vreun alt detaliu, relativ la cele ce se întâmplase în primul somn hipnotic. Această stare a mai ținut câteva săptămâni, după

care Iosefina intră în starea ei normală, pe care o avusese și înaintea acestei întâmplări. Antecedentele sale personale, au arătat că Iosefina nu era de loc isterică, avea o moralitate deplină, *puțin cam naivă și lesne crezătoare*, dar altfel harnică și serioasă; în familia ei nu fusese nici un caz de nervozism sau imbecilitate. Castellan a fost arestat ca inculpat de vagabondaj și deflorarea fetei Iosefina Hugues. D-rii *Roux și Auban* au fost însărcinați să facă raportul medico-legal asupra acestui caz; ei au formulat următoarele concluziuni:

1) Se poate prin manoperile numite magnetice — exercită asupra voinței unei persoane, predispusă prin temperamentul său nervos, o influență atare, încât libertatea sa morală, să fie mai mult sau mai puțin anihilată.

2) În timpul somnului magnetic, se poate avea relațiuni sexuale intime cu o persoană, fără ca ea să știe ceia ce i se întâmplă.

3) Se poate prin efectul magnetismului ca senzibilitatea să fie în parte ștearsă și voința în destul anihilată, la o tânără fată, pentru ca, chiar atunci când somnul magnetic nu este complet, dânsa să nu mai aibă libertatea morală necesară, pentru a se opune la relațiuni intime, sau pentru a-și da o aderare în cunoștință de cauză. Castellan fu judecat și condamnat pentru crima de viol la 12 ani închisoare.

C) *Prof. Brouardel* a publicat al treilea caz de viol și deflorare în timpul somnului hipnotic neconsimțit; vom reproduce această observațiune cu toate detaliile ce comportă, după *Analele de igienă și Med-legală* din 1879, unde se găsește publicată;

Un dentist numit *Levy* voiajă din oraș în oraș pentru ași exercita profesiunea. Trecând prin orașul Rouen el fu consultat și de D-ra Berthe B în vârstă de 20 ani; după câtvă timp ea rămânând însărcinată, acuză pe Levi că ar fi deflorat-o după ce mai întâi o hipnotizase; iată ce se găsește în actul de acuzare.

„Acuzatul Levi a făcut mai întâi fetei și mamei sale care o întovărășă, niște întrebări din cele mai stranii, relativ la starea generală a sănătății clienței sale, asupra purtării și caracterului său, iar mai pe urmă spunând că pentru ca să reușască tratamentul dinților, trebuie să se știe dacă este virgină, vizita organelor genitale ale pacientei este absolut necesară; ambele femei consimțiră ca să se examineze organele genitale. Levi declară atunci că bolnava este foarte anemică, slăbită și că trebuie *operat o reacțiune a sângelui, reacțiune care trebuie făcută la*

organele genitale; ambele femei au crezut aceasta și au acceptat tratamentul propus de Levi.

Camera care servea drept cabinet de consultație dentistului Levi, era de 7 metri lungime. Fotoliul pe care se așezau pacienții, era la un capăt al camerei aproape de fereastră, lucrurile se petreceau în cursul luni Februarie 1878. Mama fetei care o întovărășea, fu așezată la celaltă extremitate a camerei lângă sobă, fiind întoarsă cam cu spatele la locul unde opera Levi,

«Acesta așază pacienta pe fotoliul de operație, ridică partea inferioară a acestui fotoliu și dădu în jos partea superioară, așa că pacienta era aproape complet culcată pe fotoliu; operatorul se așază între picioarele fetei.

Dupe recomandăția lui Levi, însuși pacienta își aplică mâna ridicându-și buzele asupra nasului, având privirea fixă în plafon; după câteva secunde ea își pierdă cunoștința; pacienta spuse că s'a simțit amețită și inconștientă, tot timpul cât a durat operațiunea.

«Nici pacienta nici mama ei, care era tot timpul întoarsă cu spatele către fotoliul de operație, nu știu ce s'a petrecut în această primă ședință. La vizita care a avut loc a doua zi, nu s'a petrecut nimic mai deosebit, care să atragă atenția celor două femei, în afară de faptul că pacienta a căzut în aceeași toropeală, în aceeași nesimțire ca și în ziua precedentă. Dentistul recomandă că ambele femei să revină și a treia zi. La această ședință, care a ținut mai mult ca celelalte, mama fetei a văzut că acuzatul Levi s'a îndepărtat deodată în mod bruscat de lângă clienta sa — care și de astă dată se găsea în aceeași nesimțire ca și în zilele precedente — că a luat un flacon de la o măsută, pe care i l-a pus la nasul pacientei, aceasta aspirând se deșteptă și scoase un țipăt.

«Mama fetei impresionată de aceasta, s'a sculat de unde ședea s'a îndreptat către fereastră, dar Levi a oprit-o de a merge mai departe spunându-i: *Nu e nimic, nu te deranjă, noi suntem obișnuiți cu asemeni lucruri.*

Levi apoi luă un prosop pe care-l puse peste pacientă, ca și când ar fi voit să ștergă ceva, apoi repede a mototolit acest șervet și l-a aruncat într'un colț al camerei: «Deșteptată din toropeala în care se găsea, fata rămase încă amețită și căzu din nou pe fotoliu. Ea părea cam zăpăcită având dureri mari la organele genitale; avea un sentiment de arsură, din ele curgea puțin sânge.

Este absolut sigur că în acea zi acuzatul Levi, care căpătase încrederea ambelor femei și care studiasse cazul și lucrurile în cele două prime ședințe, a deflorat atunci pacienta, lucru pe care-l mărturisește el însuși, deflorare care s'a petrecut în prezența mamei fetei, care nu pricepuse nimic, din ceia ce se petrecuse cu fata ei.

Profesorul Brouardel a fost însărcinat să facă raportul Medico-legal asupra acestui caz, după ce a examinat pacienta, inculpatul și localitățile; el a dresat convenitul raport din care extragem părțile următoare cele mai importante:

„Două ipoteze erau de prevăzut: prima aceea a pierderii simțirii și voinței prin întrebuițarea de anestezice (eter, cloroform); ipoteză pe care imediat o și îndepărtăm, a doua, aceea a pierderii simțirii sub influența unei stări morbide, ipoteză care mi s'a părut mai aproape de adevăr.

«Vom căuta de a stabili elementele noastre de judecată relativ la starea sănătății actuale a D-rei Bertha B, dar trebuie chiar de pe acum să declarăm că, nimic nu dovedește că ceia ce poate fi exact astăzi, a putut fi tot așa, atunci când D-ra B. a început tratamentul cu dentistul Levi.

Astăzi ea este însărcinată în a 5-a lună, dânsa pare a fi foarte turburată și emoționată de cele ce i s'a întâmplat și este probabil că, starea sa nervoasă, este mult mai mult alterată astăzi de cât eră la finele lunii Februarie; poate chiar ea este alterată în un mod deosebit de cât eră atunci.

Cu rezerva acestor observațiuni, iată constatările ce am cules la examenul nostru din ziua de 29 Iulie și următoarele ale anului 1878.

D-ra B. în vârstă de 21 ani este slabă, palidă, buzele sale sunt decolorate, are un suflu cardiac la bază, cu un cuvânt este anemică în un grad foarte pronunțat. Dânsa este mereu în o stare de apatie, aproape adormită, gata să plângă îndată, fără de a se irita de loc la întrebările ce i se pun; inteligența sa este mai mult ca mijlocie, dar nu ne putem pronunța dacă în totdeauna a fost așa, sau dacă această adormire este sau a fost trecătoare; mama fetei spune că dânsa adoarme cu cea mare ușurință.

Nu punem nici o bază pe sentimentul de înădușeală, frică subită, visuri stranii, spasme pe care spune că le are pacienta, de oarece nu le putem controla; de altfel răspunsurile sale sunt

cașă de puțin precise, încât ele trebuiesc considerate ca neavând nici o valoare.

Se pare însă că dânsa nu a avut nici odată atacuri de isterie mare, cu formă convulsivă, atacuri care dacă ar fi trecut fără de a fi impresionat pacienta, desigur nu ar fi rămas fără să fie observate de mama fetei.

Senzibilitatea generală prezintă următoarele modificări: o scădere pe unele puncte, chiar o ștergere completă. la sentimentul durere (analgezie), păstrarea sensibilității la pipăit și la temperatură (nu există anestezie) păstrarea simțului activității musculare (cunoștința pozițiunii membrilor), integritatea simțului vederii și auzului; sentiment dureros la tușeul vaginal (conservarea sensibilității la durere, la atingerea acestor părți).

În rezumat fata Bertha B. este astăzi o anemică, prezentând manifestări isterice cu formă depresivă, fără excitații, fără mobilitate, fără contracturi spasmodice sau convulsive. Am supus pe această tânără fată la următoarea experiență: i-am închis ploapele și aproape instantaneu am simțit globii oculari agitați de mișcări convulsive, care-i duceau în sus și înăuntru în un strabism convergent.

Capul fetei s'a dat în jos pe spate, mâinile care erau încrucișate au căzut ca inerte de ambele părți ale corpului, respirația a devenit mai grea; toracele se ridică mai sus ca de obicei la fiecare respirațiune și în mai puțin de o minută, fata a adormit. Am scuturat-o puțin cu mâna, pupilele care erau retractate s'au dilatat foarte mult, după cum se dilată de obicei când cineva iese dintr'un somn natural și imediat s'a deșteptat recăștigându-și toate simțurile.

Am repetat în două rânduri această experiență care ne-a dat rezultate identice, dar n'am voit să prelungim mai mult aceste experiențe, de oarece ne am temut că fata fiind însărcinată, să nu aibă concesii rele asupra ei.

Se poate dar să se procure și să se facă să intre în somnul hipnotic D-ra Berthe B, cu cea mai mare ușurință fără ca să se întrebuițeze vre un agent soporific, dar repet cu intenție, aceasta am constatat-o acum, nu știu dacă a fost tot așa și cu câteva luni înainte.

Procedeu cu ajutorul căruia am reușit a adormi pe fata Berta a fost aplicațiunea degetelor pe ploapele pacientei. Nu suntem autorizați a admite că de acest procedeu s'a servit și dentistul

Levi, dar să știe că la persoanele care intră cu așa ușurință în somnul hipnotic, este de ajuns pentru a le hipnotiza de a întrebuița unele mijloace și mai simple, ca de pildă a face pe pacientă să privească fix, timp de câteva secunde, un obiect oarecare strălucitor pus înaintea ochilor, sau chiar numai ca privirea să fie ținută fix și în sus, privind un obiect oarecare, real sau fictiv. Faptul esențial necesar obținerii somnului hipnotic, este acela de a determina fixarea privirii în sus și de a produce astfel oboseala ochilor, la care se poate adăoga, oboseala simțurilor pacientei prin concentrarea lor monotonă, în o singură impresie.

În majoritatea cazurilor somnul hipnotic, este obținut mai cu seamă la femeile nervoase, dar se pot adormi și unele femei cari sunt predispuse, după cum s'a demonstrat și s'a obținut acest somn de *Azam, Broca, Velpeau, Demarquay* și de noi înșine; după câteva ședințe de hipnotism, acei hipnotizați dobândesc o foarte mare ușurință de a intra în somnul hipnotic.

Dar este de observat că *hipnotismul nu aduce după el în mod fatal pierderea tuturor simțurilor și a sensibilității*; unele hipnotizate dobândesc din potrivă un sentiment contrar, ca de pildă o *exaltațiune a sensibilității generale*, totuși cele mai de multe ori, există o pierdere a oricărei sensibilități.

Cloquet, Azam, Broca, Guerineau din Poitiers, Velpeau atunci pe când eram internul său, au făcut operațiunile cele mai dureroase, pacienții fiind numai hipnotizați fără ca aceștia să simtă cătuși de puțin.

Aceste fapte incontestabile pot să fie aplicate acestui caz particular? Fata Berta nervoasă, impresionabilă, așezată de Levi într'o pozițiune culcată, ridicându-și cu mâinile buza superioară și astupându-și nasul, o împiedică de a vedea ce se petrece către părțile ei inferioare, forțând globii oculari a se ridica în sus; toate acestea au determinat oare somnul hipnotic?

La această întrebare îmi este peste putință de a răspunde în mod sigur.

Dar din cele ce am relatat mai sus, reese în mod evident că, unele persoane nervoase — femei sau bărbați cele mai de multe ori isterice, au putut în unele împrejurări, să fie adormite prin hipnotism și în timpul acestui somn, să nu aibă conștiință, de actele ce se săvârșeau asupra lor.

Concluziunile noastre au fost următoarele: ca ipoteză generală putem presupune că, faptele de care este acuzat Levi, sunt exacte că Fata Berta B. a fost adormită de un somn nervos, și prin urmare în imposibilitate de a ști ce se face cu ea și de a-și da consimțământul, la aceste acte. Dar în absența unei mărturii sigure, capabilă de a aprecia în mod științific caracterele unui fapt atât de complex, care nu lasă nici un semn în urma lui, este imposibil de a afirma că acest somn hipnotic s'a manifestat.

Marele avocat *Lachaud* a pledat pentru apărarea lui Levi, dar acesta a fost condamnat. După câteva zile, Levi a mărturisit președintelui Curții cu jurată, că faptele se petrecuse, așa după cum le întrevăzuse Brouardel.

D) Un al patrulea caz de viol sub influența hipnotismului neconsimțit este acela publicat de *Dr. Emile Laurent* ¹⁾.

O fată de 28 ani Adolfină V. servitoare la niște țărani, foarte îngustă la minte și foarte impresionabilă, făcând cunoștința unui cioban șiret și foarte inteligent. Acesta văzând imediat cu cine are a face, a început zilnic a o infricoșa, spunându-i că el are pe dracu, care îi dă putere asupra ori care-i alte ființe. Adolfină se impresionează foarte mult de asemenea dialoguri, iar într-o zi, ciobanul care se numea Bastid, găsind-o singură acasă, o fixă în ochi, îi închise pleoapele pronunțând niște cuvinte cabalistice; fata Adolfină adormi iar Bastid o violă. Ea rămase însărcinată, după nouă luni născând un copil de sex feminin pe care-l înecă în o baie cu apă, iarăși după porunca lui Bastid, fiind din nou hipnotizată.

Iată patru cazuri din care ar reeși că în unele împrejurări, rari o persoană poate să fie hipnotizată, fără consimțământul ei și odată hipnotizată să se supună capriciilor hipnotizatorului.

154. Cazurile de viol în urma hipnotismului consimțit nu sunt mult mai frecvente de cât cele precedente; printre cele mai importante putem cită.

Prof. Pitres-Bordeaux și elevul său *Dr. Gaube* ²⁾ relatează cazul unei persoane care ar fi fost hipnotizată în urma atingerii așa numitelor *Zone hipnogene* ce posedă unele isterice sau femei nervoase. Rezumăm din teza acestuia, acest caz care nu este lipsit de oarecare interes.

1) Emile Laurent. Les suggestions criminelles Paris 1891 p. 22.

2) Dr. Gaube. Recherches sus les zones hystérogenes. Thèse de Bordeaux 1882.

„D-ra X intră în serviciul spitalicesc al profesorului Pitres de la Bordeaux în anul 1883, suferind de accidente isterice, corea ritmică și paralizia membrelor inferioare. Dânsa eră virgină, foarte nervoasă și putea fi hipnotizată (adormită) cu mare ușurință; ea intră în stare de somnambulism, numai prin simpla fixare a ochilor, prin privirea fixă a unui obiect strălucitor sau a unui sgomot brusc etc; după câțva timp bolnava foarte ameliorată părăsi spitalul în tovărășia unei alte isterice numită Tereza; iată cum istorisește ea scena violului:

„Eșind din spital, ne-am întâlnit cu doi domni pe care Tereza îi cunoaște și care ne invitară să dejunăm împreună. Deodată nu am voit să primesc invitația, dar după insistențele tuturor am acceptat. Am intrat în un mic restaurant în afară de oraș. Unul din domni a voit se mă sărute, m'am mâniat și am amenințat că plec, ne-am pus la dejun fără ca acel domn să mai înceapă intimitățile. După terminarea dejunului *Tereza plecă cu unul din domni, și m'a lăsat singură cu celălalt*. Atunci el voi din nou se mă sărute, m'am apărât, am țipat și chiar l'am amenințat că-l voi lovi cu scaunul; el atunci a sărit asupra mea și m'a luat în brațe, am pierdut cunoștința, am leșinat și nu știu ce s'a mai petrecut cu mine. Când m'am deșteptat m'am trezit că eram din nou cu cei doi cu care dejunaseram în sala restaurantului, iar după câteva minute am plecat dar m'am simțit udă la organele genitale, am simțit că mă doare și imediat am intrat acasă; nouă luni după această întâmplare, am născut un copil la termen“.

Profesorul Pitres în lecțiunile sale clinice adaogă ceiace urmează la această observație: „După părerea mea, versiunea de mai sus pare a fi cu totul exactă, dar trebuie să adaog că, nici un *fapt absolut sigur*, nu demonstrează exactitatea celor spuse, de pretinsa violată. Am întâlnit zilele trecute pe Tereza tovarășa violatei; am întrebat-o cu peristență, și ne'a afirmat că, nici odată nu fusese la dejun cu pretinsa victimă; ce puteam crede? Cunoscând pe cele două bolnave care fusese în cura mea, am mult mai multă încredere în cele ce me-a spus fata violată, dar repet cu siguranță asta nu poate fi stabilit.

D-rul Dumontpallier Medic al Spit. Pitié din Paris unul din cei mai distinși și mai competenți medici în această materie, a publicat următorul caz.

O fată de 17 ani care fusese bolnavă în serviciul său, suferind

de contracturi isterice ce alternau cu pareze și hemipleгии trecătoare, pleacă din spital în partea ameliorată. După 4 luni se reîntoarce plângându-se de data aceasta de o tumoare abdominală, Dumontpallier constată că tumoarea eră o sarcină. Intrebată relativ la origina acestei sarcini, dânsa jură, protestează că nu să știe vinovată cu nimic, că este încă virgină.

Pentru a se află adevărul se hipnotizează și atunci ea istorisește cea-ce urmează.

„După trei zile după ce eșisem din spital, treceam pe dinaintea unei berării, când de odată fu'i chemată de niște studenți care mă îngrijise pe când eram bolnavă. Mi se oferi un păhăruț de liqueur pe care l'am băut. Dar de odată unul din ei, ma privește fix în ochi, se scoală și-mi poruncește de a'l urma. Plec cu el ca o mașină fără voință (fata indică cu mare exactitate numele otelului, etajul și numărul camerei.) Acolo a făcut cu mine tot ce a vroit, iar mai pe urmă me-a poruncit se mă duc și se mă așez pe banca unui bulevard; l'am ascultat m'am așezat pe bancă, iar după câte-va minute m'am deșteptat, eră 5 ceasuri seara. M'am cam mirat că mă găseam acolo, dar nu peste măsură, de oare-ce de multe ori stăteam se mă odihnesc pe acea bancă, dar nu'mi dam socoteală, și nu'mi aduceam aminte de loc de cele ce se petrecuse cu mine“.

S'a controlat cele spuse de fată și s'a găsit că totul eră perfect exact. Violul fusese executat de unul din studenții serviciului de spital.

Un alt caz de viol sub influența hipnotismului consimțit este datorit *D-rului Ladame* din Geneva¹⁾. O fată Maria F., prețindea că a rămas însărcinată în urma unui viol, săvârșit asupra ei de un tânăr, care aveà obiceiul să o magnetizeze; dânsa născu un copil la termen în urma acestui viol.

Fata Maria F., istorisea că lucrurile s'ar fi întâmplat după cum urmează: „Tânărul Louis V. a venit în bucătărie după mine, în ajunul crăciunului 1881 și fără a-mi cere voe, m'a magnetizat; la un moment dat, m'am deșteptat în parte, am văzut că *sunt întinsă pe pat și că el se află deasupra mea*, am vroit să-l resping, dar nu aveam nici o putere; pe urmă m'a adormit și mai profund, am vroit să fug, să țip dar

1) D-r Ladame. Du viol pendant le sommeil hypnotique in Annales d'hyg. publique et de Med. leg. Paris. 1882.

nu am putut. „Justiția încredință expertiza *D-rului Ladame* agregat de Medicina legală din Geneva, care-și termină raportul cu următoarele concluziuni:

1) Trebuie să admitem că Maria F., a putut fi violată de Louis V., după ce dansa a fost adormită prin *hipnotism* sau *magnetism*. Fiind în această stare, dansa nu s'a putut opune atentatului ce-l suferea și nu a păstrat, nici o amintire de ceea ce s'a petrecut cu dansa după ce s'a deșteptat, sau în tot cazul, nu a păstrat decât un suvenir confuz a unei părți a atentatului.

2) Concepțiunea a putut foarte bine să fi fost urmarea violului și epoca când a născut Maria F., demonstrează că, momentul fecundațiunii, coincide cu epoca violului presupus.

3) În absența unei expertize medico-legale făcută imediat după scena care s'ar fi petrecut în ajunul crăciunului din anul 1881, este imposibil de a se afirma actualmente că, Maria F., a fost cu adevărat adormită în scop criminal și violată în acea seară, de numitul Louis. V.

4) Ar fi desigur ușor de a obține o descriere detaliată a scenei violului, hipnotizând pe Maria F., dar experiența este foarte delicată și poate induce în eroare prin faptul că, în somnul hipnotic se pot sugera persoanei adormite, cu voie sau fără voie, visuri sau halucinațiuni, pe care mai pe urmă le descrie cu o mare precizie. Această descriere poate să fie convingătoare și se face să se creadă ca exacte, fapte care au fost întrevăzute în visul celei adormite sau hipnotizate.

5) În ori ce caz, demonstrațiunea somnului hipnotic provocat la Maria F., va fi desigur un element important de informațiune pentru ancheta acestei afaceri; totuși rezultatele obținute prin acest mijloc, nu vor putea în nici un caz să servească de mărturie suficient doveditoare, pentru a se putea formula o hotărîre decizivă și sigură.

Judecătorul nefiind pe deplin luminat cu aceste concluziuni a mai formulat o serie de întrebări pe care le-a pus *D-rului Ladame*; iată acele întrebări:

a) Istorisirea povestită de Maria F., poate fi considerată ca exactă în trăsăturile ei generale?

b) Coitul a putut avea loc, în condițiunile indicate de dansa și fără ca să-și dea socoteală de atingerile ce i se făceau?

c) Vroința ei eră ea complet anihilată la această fată, și ea nu a putut opune nici o rezistență seducătorului ei?

d) Concepțiunea este posibilă la o femeie în stare de absolută neșimțire ?

La prima întrebare D-rul Ladame a răspuns după cum urmează:

„Da, istorisirea povestită de fata Maria F. poate fi considerată ca exactă în trăsurile ei generale.

Declarațiunea făcută de aceasta, prin care susține că dânsa își pierdeă voința, când se află în prezența lui Louis V., este evident exagerată, totuși trebuie să se admită, că acesta reușea în totdeauna chiar fără voia ei de a o magnetiza și că nu avea nevoie pentru aceasta, cele mai de multe ori, de cât de un semn ce-i făcea, sau privind'o fix în ochi. Acest fenomen este un lucru foarte obicinuit, la persoanele care au mai fost adormite, faptul a fost constatat de noi destul de des.

„Credem iarăși — că se poate admite ca verosimilă — în trăsăturile sale generale, scena petrecută în ajunul crăciunului istorisită de Maria F., în special acea următoare, asupra căreia avem însă o rezervă de făcut.

-Maria F., spune că a fost adormită în parte și fără voia ei, că eră *pe jumătate deșteaptă*, că a simțit pe numitul Louis V. că este deasupra ei, că a voit să-l respingă, dar că i-a fost peste putință să o facă, nu a putut, nu a avut nici o putere, etc. Pentru a înțelege și a admite această istorisire — zice D-rul Ladame — trebuie să se știe că în somnul hipnotic, există mai multe gradațiuni și că atunci când el nu este *prea profund*, *conștiința poate fi păstrată până la un punct oarecare*. Primul grad al acestui somn hipnotic, este un fel de toropeală; persoana adormită are conștiința de ceea ce i se face, și chiar își inchipue că poate reacționa, ea însă este în neputință de a o face. *D-l Ch. Richet* prof. la Facult. de Medicină din Paris, istorisește cazul unui amic al său care, fiind numai amortit și nu complet adormit prin hipnotism, a studiat în mod deosebit acest fenomen *de neputere, coincizând cu iluzia de a putea*“. Când îi ordon să facă o mișcare — zice D-l Richet — el o execută în totdeauna, chiar atunci când înainte de a fi magnetizat el eră hotărît a-mi rezistă.

În această stare de somn, persoana hipnotizată își inchipue că poate rezistă; în realitate, ea nu rezistă și numai își face o iluzie asupra puterii sale de rezistență. Dacă prin urmare Maria F. afirmă că a voit să respingă pe seductorul său, dar nu a

avut puterea de a o face, că a voit să țipe dar că nu a putut țipa, trebuie să admitem că dansa numai *își închipuia* că ar fi putut rezista, că ar fi putut țipa, dar că nu avea puterea de a o face, căci nu este puterea care este anihilată în timpul somnului magnetic, ci voința este anihilată, voința este paralizată. Dând acest înțeles cuvintelor fetei Maria F. și făcând *rezervele noastre* în ceia ce privește o invenție mincinoasă, putem concluda că, nimic din ceia ce istorisește pretinsa victimă, nu este în contradicție cu fenomenele cunoscute ale somnului hipnotic sau magnetic și că nimic nu ne autorizează de a privi istorisirea povestită de Maria F. în trăsurile sale generale, ca neverosimilă. D-rul Ladame dă următorul răspuns la a doua întrebare.

„Operațiunile cele mai dureroase au putut să fie făcute asupra unor persoane adormite prin somnul hipnotic, fără ca ele să aibă conștiință de ceea ce se face asupra lor. Am constatat noi înșine adesea ori, această insensibilitate a persoanelor hipnotizate. Trebuie dar să admitem alături de toți medicii, care ne-au precedat în acest studiu de Medicină Legală, că o fată poate fi violată în timpul somnului magnetic, fără ca ea să-și dea socoteala de atingerile ce i se fac. Dar nu este mai puțin adevărat că *simulația în asemenea cazuri* este ușoară și trebuie să admitem, în unele împrejurări, că posibilitatea unei asemenea simulațiuni, a putut exista. Cu aceste rezerve răspundem la a doua chestiune cu următoarele cuvinte: Da, coitul a putut avea loc în condițiunile istorisite de Maria F. fără ca dansa să-și poată da socoteala de ceia ce i se făcea.

Răspunsul la a 3-a întrebare fu următorul. Făcând rezerve în ceea ce privește *posibilitatea simulațiunei*, și admitând ca real somnul hipnotic provocat asupra fetei Maria F., vom răspunde prin afirmativa și la această întrebare. Da, numita Maria F. a fost hipnotizată de numitul Louis V. în împrejurările povestite de dansa, fără de a putea opune nici o rezistență violatorului. La a patra întrebare răspundem da, fără nici o rezervă.

Dar dacă se analizează concluziunile cât și răspunsurile la întrebările, puse D-lui Dr. Ladame, se poate ușor constata lipsurile ce conține și prin urmare imposibilitatea de a afirma fără restricțiune ceia ce afirmă Maria F. În adevăr în rândul întâi, D-rul Ladame comite o mare greșală, dresând un raport Médico legal și deducând concluziuni, fără de a *fi văzut măcar*, *fără de a fi examinat pacienta*. Cum putea această medic de

altfel specialist în materie, să se pronunțe asupra unui caz atât de complex, fără de a examina victima, fără de a-i cunoaște nici antecedentele sale ereditare, nici ceea ce era mai important, pe cele personale? Pe de altă parte, dacă analizăm cu stricteță unele din concluziunile raportului, atunci se pare că ar există oarecari contradicții. În adevăr în concluzia No. 1, D-rul Ladame zice că trebuie să se admită că Maria F. a putut fi violată de Louis V. după ce a fost mai întâiu adormită de acesta prin hipnotism sau magnetism, iar în concluzia de sub No. 3 zice: în absența unei expertize Medico-legale făcute, imediat după ceia ce s'ar fi petrecut în ajunul Crăciunului, este imposibil de a se afirma etc., nu există între aceste două concluziuni dacă nu o contradicție cel puțin o afirmațiune contrară celor zise la concluzia No. 1? Cu alte cuvinte, violul survenit în timpul hipnotismului, dacă în adevăr a existat, el nu s'a putut afirma decât numai pe baza, celor spuse de pretinsa victimă, fără ca aceasta să fi fost examinată de medicul expert și prin urmare, fără ca să se constate prezența isteriei, sau unei alte nevroze, care ar fi putut să explice până la un oarecare punct, inventarea celor istorisite de Maria F. Prin urmare cazul expus de D-rul Ladame nu poate fi demonstrativ și nu poate constitui un model de viol prin hipnotism.

În periodicul francez *Annales de Psychiatrie et d'Hypnotisme* numărul din Martie 1895; găsim relatat o importantă observațiune intitulată *Hipnotismul în Med. legală sau Procesul Czynski—de Zedlitz*; vom rezuma observațiunea care nu este lipsită de interes, de oarece ea se referă iarăș la un caz de viol sau de pretins viol, în timpul hipnotismului consimțit. Eroul procesului eră numitul Czynski care a fost dat judecătii Tribunalului germane sub inculpația de mai sus. Czynski nu eră medic dar el urmase un timp oare care, cursurile de boli nervoase și de hipnotism, ale lui *Charcot* la *Salpêtrière* și *Luis* la spitalul *Charité*. El se stabili la *Dresda* ca specialist în boli nervoase și tratarea lor prin hipnoterapie.

Între alte paciente, se prezentă și D-ra de *Zedlitz* care suferea de durere de cap intolerabile, rebele la orice tratament.

Din primul moment — așa spuneau ambii tineri — ei au simțit o atracție unul către altul, ceea ce determină un oare care grad de strânsă întimitate; se vorbise chiar de căsătoria lor, lucru însă care nu s'a putut îndeplini, de oarece Czynski eră deja în-

surat. În Ianuarie 1894 acesta abuză de increderea bolnavei sale o defloră, din care cauză fu arestat în prevenție. Medicii legiști desemnați ca experți, împreună cu câțiva specialiști neurologi, au fost invitați să se pronunțe, dacă bazându-se pe diferite detalieri, în intimitatea cărora nu putem să intrăm, Czynski posedă pe D-ra de Zeelitz cu consimțământul său, sau dacă o posedase în urma unei sugerări hipnotice, la care D-ra Zedlitz se supunea la fiecare 2—3 zile; după cum se înțelege ușor, aceasta onstituiă partea interesantă a procesului.

După arestarea lui Czynski, D-ra de Zedlitz susține că l iubea pe acesta. Dar oare această iubire eră un amor normal, sau eră un sentiment impus, grație sugestiunii? Iată ce se întrebau judecătorii. Aci—după părerea unora din experți—chestiunea se găseă în plin paradox și eră în același timp foarte deplasată, deoarece dânsa aparțineă domeniului psihologiei generale și unei concepțiuni în totul opusă psihologiei dragostei. Căci, ce este dragostea sau amorul? Este generalminte o sugestiune involuntară ce se inspiră persoanei iubite, fără însă ca aceasta să alarmeze, nici Tribunalele nici pe păzitorii moralei publice.

Medicii experți au răspuns în mod deosebit unii de alții, *Prof Grashey de la Munich* a spus:

„Dragostea D-rei de Zedlitz pentru Czynski nu este normală. Căci ea este efectul unei sugestiuni.

Pe de altă parte este stabilit cum că, D-ra de Zedlitz care este o persoană foarte religioasă, ș'a pus în cap de a purifica sufletul lui Czynski, pe care l socotea posedat de diavol. Se pune acum întrebarea, cum s'au putut concilia ideile bigote ale D-rei de Zedlitz cu apetiturile sexuale? Urmează de aci, conchide Prof. Grashey, că seducerea D-rei de Zedlitz nu poate fi decât consecința subordonării voinței acesteia și puterii de sugestiune a lui Czynski.

Prof. Hirt nu a împărtășit părerea colegului său. El nu admite că sugestiunea poate să continue în mod permanent un timp îndelungat. El crede că D-ra de Zedlitz s'a amoretat de Czynski și nimic mai mult, amor care a avut ca rezultat ceea ce trebuia să aibă... relațiuni sexuale. D-ra de Zedlitz eră amoretata, slabă de fire, amoretata inocentă ca și Margareta care nu a refuzat lui Faust suprema dovadă a dragostei sale.

Dr. Schrenk-Notzing, prim redactor al Analelor hipnotismului din Berlin, citează mai multe observațiuni din care unele ale

sale proprii, altele ale medicilor francezi, ajungând la concluzia că, D-ra de Zedlitz, este o isterică fantască și extravagantă, după cum sunt toate care după ce a acordat favorurile lor unui tânăr, îl acuză apoi de a fi abuzat de ele. Czynski este satirul psiholog, omul fără scrupule care în prezența unei femei slabe, nu ezită nici o minută, profită, nu lasă să-i scape prada din mâni. Este dar adevărat că actul poate fi calificat o depravațiune morală, dar cu toate acestea, nefiind singurul vinovat, el nu trebuie condamnat.

Prof. Preger a admis părerea de mai sus. El spune că aceasta dovedește între altele că, dacă ochiadele înflăcărâte sunt capabile de a aprinde inimele unor ființi slabe, acestea totuși nu poate fi condamnați și pedepsiți de Codul Penal; Czynski a fost achitat. Iată o observațiune interesantă pe care școala din Nancy ar fi calificat-o cu siguranță ca viol în timpul și din cauza hipnotismului, adăogând-o la celelalte cazuri de aceste gen în care sugestiunea a avut rolul determinant.

Ași putea cită încă alte cazuri analoage, dar deoarece ele sunt aproape identice, credem inutil a mai insista; rezultă dar că: O persoană ce consimte a fi hipnotizată, poate fi violată de hipnotizorul său, dar numai în anumite condițiuni și împrejurări.

Aceste spuse să vedem acum care sunt stadiurile hipnotismului sau somnului hipnotic, și prin ce forme sau faze poate el trece.

156. Să știe că hipnotismul a trecut prin două perioade: o perioadă rău definită, în care șarlatanismul cuprinde o bună parte a acestor fenomene stranii, este cea care începe de la Mesmer pe care l'am putea numi inventatorul Magnetismului devenind mai pe urmă Hipnotismul de astăzi; și o a doua perioadă care se poate numi perioada științifică a Hipnotismului, care începe cu Braid din Manchester, dar care a fost pusă mai cu seamă în relief de geniul marelui Charcot și a elevilor săi, constituind cea-ce se cunoaște sub numele de Școala de la Salpêtriére. Charcot a fost cel întâi care a stabilit ordine în haosul în care se găsea această nevroză, din lucrările lui și din splendida lucrare a elevului său Gilleș de la Tourette vom reproduce rândurile ce urmează.

Marele hipnotism ca și Isteria mare se poate manifesta după cum spune Charchot sub trei stadiuri diferite: Letargia

Catalepsia și Somnambulismul, la care se mai adaugă Vigilambulismul și Noctambulismul.

A) *Letargia*¹⁾ se obține de odată prin fixarea privirei, sau prin apăsarea pleoapelor cu degetele, la o persoană care este deja în stare de Calepsie; caracterele principale ale letargiei sunt:

Ochii sunt închiși sau semi închiși; membrele superioare sunt inerte, moi, ridicate în sus ele cad, iar pielea și mucoasele sunt în o stare completă de insensibilitate. Inteligența este cu totul suspendată, ștearsă, la deșteptarea din somnul letargic există amnezie, adică adormitul nu-și aduce aminte de nimic din cele întâmplate în timpul letargiei. În fine există ceea ce se numește Hiperexcitabilitatea nevro-musculară adică contractura tuturor muschilor unui membru, când se malaxează ceilalți mușchii antagoniști ai acestui membru. Deasemenea când se apasă cu degetul asupra unui nerv, toți mușchii inervați de acesta se contractă. După cum se vede starea de letargie ar fi favorabilă violului, victima neputând opune nici o rezistență, atunci când ce'l ce o adoarme cunoaște bine aceste fenomene.

B) *Catalepsia*, se poate obține proiectându-se o puternică lumină deodată și pe neașteptate în ochii celei ce voim să adormim, sau încă determinând un sunet puternic și neașteptat care să impresioneze subiectul în experiență. Uneori întâmplarea realizează ceea ce face experiența și unele persoane predispușe și manifest isterice, cad în catalepsie atunci când văd pe neașteptate o lumină vie făcând contrast de la întuneric la lumină, sau când aud un puternic zgomot la care nu se așteptau.

Un letargic trece cu ușurință în stare de catalepsie, dacă i se deschid în mod brusc ochii pe neașteptate.

Catalepticul este imobil, cu ochii deschiși, sensibilitatea generală este complet distrusă, excitabilitatea nevro-musculară este absentă. Cel mai caracteristic simptom al catalepsiei este o flexibilitate musculară foarte pronunțată, mușchii par a fi de ceară, ceea ce face că acest cataleptic poate lua pozițiunile cele mai stranii și cu totul extravagante ce se dau corpului său. În această stare există o sugestibilitate particulară ca să zicem așa automată; când subiectul este redeșteptat el nu-și aduce aminte de nimic de ce s'a petrecut în timpul catalepsiei. Cata-

1) Descripțiunea acestor manifestațiuni sunt reproduse din lucrările și cărțile lui Thoinot și Gilles de la Tourette pe care și ei le-au cules din publicațiunile lui Charcot.

lepsia este puțin favorabilă atentatelor la pudoare sau violului, de oarece dânsa se transformă în un atac sau o contractură generalizată, făcând ca întregul corp al catalepticului să fie țeapăn și cu totul neflexibil.

C) *Somnambulismul* se poate determina la o persoană în stare de letargie fricționându-i vertexul, sau deodată la un subiect treaz prin sugestione și comandă. Dormi și subiectul doarme. Somnambulismul este laza de hipnotizm cea mai veche ce s'a cunoscut și care s'a studiat. Aspectul somnambulului nu diferă cu mult de al letargicului și contractilitatea musculară poate surveni numai prin o simplă excitare a pielii.

Dar somnambulul prezintă alte caractere care descrie de Charcot, au foarte mare importanță din punctul de vedere medico-legal.

În adevăr, somnambulul este o ființă a cărei piele și mucoase prezintă o insensibilitate complectă la durere, și contrast straniu la acest analgezic, forța musculară și simțurile speciale sunt exaltate ca și facultățile cerebrale.

Inteligența somnambulului nu este adormită, ca aceea a letargicului, sau a catalepticului; el își aduce aminte de ceea ce a făcut în viața lui ordinară, el răspunde și vorbește cu rațiune și logică.

Dar mai mult decât atât, sugestiunea pentru săvârșirea unui act comandat în timpul somnambulismului, se poate executa de acel somnambul chiar după redeșteptarea acestuia și după un timp mai mult sau mai puțin îndelungat. El redeșteptat nu și amintește de nimic, din ceea ce sa petrecut în timpul somnului și pentru ași aduce aminte de acele fapte el trebuie pus din nou în stare de somnambulism. Dar uneori, acest somnambulism nu are nevoie de a fi provocat, el survine în mod spontan de la sine, fără nici o influență exterioară. Prima manifestare are loc noaptea sub influența razelor lunii, care bat fața subiectului, de unde vine și numle de *Lunatic* sau *Noctambul*. Este un vis pus în realitate compatibil cu o perfectă sănătate: la redeșteptare noctambulul nu și aduce aminte de nimic, din ceea ce a făcut în timpul accesului său.

156. Aceste sunt acele trei faze ale hipnotismului mare, ale hipnotismului în complectul său, faze bine studiate și puse în relief de Charcot și de elevii săi. O persoană se supune a fi hipnotizată prin un procedeu oarecare: fixațiunea privirei, fix

ățiunea unui obiect luminos, apăsarea unei zone hipnogene sau ceva analog, ea este hipnotizată și intră în unul din acele trei stadiuri pe care le-am descris: letargia, catalepsia sau somnambulismul.

Dar trebuie știut că, uneori în mod spontan sau artificial, un subiect care a început prin a fi în stare de letargie, poate să continue a fi în catalepsie sau în somnambulism, adică unul din acele stadiuri să se transforme în un altul analog, stadiuri care pot fi complete sau necomplete, adică care pot prezenta toate fenomenele ce'i aparțin, sau numai pe unele din ele. În asemenea caz persoana este tot sub influința hipnotismului, dar sub influența hipnotizmului *mic sau frust* după expresia lui *Pitres*,¹⁾ sub influința unei stări intermediare, după expresiunea lui *Gilles de la Tourette*.

«Cele trei mari stadiuri ale marelui hipnotism ca letargia cu hiperexcitabilitatea nevromusculară, catalepsia cu plasticitatea membrelor și somnambulismul cu excitabilitatea cutano-musculară și automatism cerebral, se găsesc arare-ori realizate la același subiect în stare de perfectă puritate, ele se întâlnesc am putea zice, numai în clinicele speciale, la acele persoane atinse de isteria mare și care ca să zicem așa au făcut școală, au o educațiune specială în această direcție. Generalmente lucrurile nu se prezintă așa, la ori-ce persoană suscetibilă de a intra în somnul ipnotic, și cele mai de multe ori, acestea prezintă mai întâi sau intră în așa numitele stări intermediare ale hipnotizmului, după expresia *Gilles de la Tourette* sau în stări hipnotice mixte sau fruste după cum zice *Pitres*.

Eminentul profesor de la Bordeaux din cartea căruia extragem rândurile de mai jos, descrie după cum urmează aceste stări mixte ale hipnotizmului.

A) La starea de *letargie tip-Charcot*, corespund următoarele stări mixte sau fruste zice *Pitres*.

a) *Starea letargoidă cu ochii deschiși.*

b) *Starea letargoidă cu ochii închiși.*

c) *Letargia lucidă.*

În aceste stări letargoide, există caracteristica-letargiei adică stupoarea, dar nu există hiperexcitabilitatea neuro-musculară.

În Letargia lucidă, rezoluția musculară este completă, ane-

1) *Pitres. Leçons sur l'hysterie, l'hypnotisme Paris 1891.*

stezia profundă, dar inteligența este conservată, letargicul păstrând memoria celor ce i s'a întâmplat. Aceasta are o mare importanță din punctul de vedere medico-legal, căci admitând că o persoană nu ar putea rezista violului, ea însă o dată deșteptată își va aduce aminte foarte bine, de cele ce i s'au întâmplat.

- B) La starea de *catalepsie tip-Charcot*, prof, Pitres leagă:
- Starea cataleptoidă cu ochii deschiși.*
 - Starea cataleptoidă cu ochii închiși.*
 - Starea cataleptoidă cu hiperexcitabilitatea musculară.*
 - Starea de Extaz.*

Stările cataleptoide se deosebesc de catalepsia-tip prin faptul că, subiectul răspunde la chestiunile ce i se pun, conservând atitudinea ce i se imprimă de hipnotizor.

- C) La starea *Somnambulism tip Charcot se reunesc:*
- Fascinația.*
 - Farmecul.*
 - Parafronia.*
 - Oneiria*
 - Deșteptarea somnabulică.*

După Gilles de la Tourette starea de *fascinație și de farmec* sunt aproape identice. În ambele stadiuri mișcările sunt conservate, dar subiectul este anestezic. Particularitățile acestor stadiuri sunt cele următoare :

Subiectul este ca să zicem așa înclăștat de hipnotizorul său pe care-l urmează cu cea mai mare docilitate, respingând și luptându-se cu ori-ce persoană care ar vroi să-l impedece de ași urmă hipnotizorul; el însă își reamintește când s'a deșteptat cea-ce a executat în timpul fascinațiunei,

Stare de *parafronie* se caracterizează prin un fel de delir întovărășit de mișcări, atitudini și cuvinte în raport cu concepțiunile delirante ale subiectului. În stadiu *oneiric* delirul se rapoartă numai la vorbe nu și la acte, iar în *Somnambulismul treaz* subiectul pare a fi neadormit, totuși se conduce ca un adevărat somnambul, îndeplinind ordinele ce i se dau.

În fine *Prof. Pitres* a mai descris ca aparținând istericelor, un fenomen curios numit *Zonele hipnogene*. Aceste zone, sunt niște puncte mai mult sau mai puțin întinse pe corpul istericelor, care fiind apăsate cu degetele, fac să izbucnească atacul de isterie, sau din potrivă să înceteze. Același lucru și în cea-ce privește hipnotismul care poate să survie, atunci când se apasă pe

una din zonele hipnogene, care sunt diferite de la subiect la subiect.

Prof. Azam din Bordeaux a descris cea-ce se cunoaște sub numele de *Vigilambulism* sau *Dedublarea personalității*, pe care mai pe urmă l'a studiat și *Charcot* împreună cu elevul său *Guinon*. După acesta, *Vigilambulismul* sciziunea unei persoane în două personalități deosebite, o singură persoană face două, o singură ființă trăește cu două vieți sau cu două existenți deosebite, din care una ignorează pe celaltă ca și când nu ar exista. Una din aceste existenți, una din aceste vieți este normală, cea-laltă patologică; cea dintâi se numeste *Condițiune primă cea de a doua Condițiune secundă* sau *vigilambulism*. În condițiunea secundă toate actele automate ale vieții survin subit și se execută ca la un om normal.

Charcot ¹⁾ descrie în lecțiile sale cazul femeie *Maria H.*, care eră tipul *vigilambulismului*, și a cărei observațiune o redăm așa după cum am găsit-o în cartea marelui maestru al școalei de la *Salpetrière* „*Fata Maria H.* a fost în stare cu totul normală până în anul 1884; către sfârșitul anului 1884, ea cade în condiție secundă și stă în această stare un timp relativ îndelungat, având numai intervale scurte de condițiune primă sau normală.

În stare de condițiune secundă, ea nu-și aduce aminte de loc de ceea ce se întâmplase înainte de 1884, ea nu putea să-și reamintească numele părinților săi. Analfabetă până în 1884, dânsa învăța a citi și a scrie în timpul condițiunei secunde, dar pe când se reîntorcea în condiția primă ea uită chiar alfabetul pe care'l învățase, dar își reamintește totul, pusă din nou în stare de condiție opusă; la *fata Maria H.*, condițiile prima de cea secundă se ignorează complet.

Este evident că dacă această fată ar fi fost victima unui viol în condiție primă, nu ș'ar fi reamintit nimic în stare de condiție secundă și vice versa.

După *Charcot* acest *vigilambulism* nu este altceva de cât o *isterie transformată, în somnambulism hipnotic*, de oarece în cele mai multe cazuri, *vigilambulismul* începe cu un atac de *isterie* și se termină tot astfel.

În cărțile în care *Azam* și *Thoinot* tratează acest subiect, se găsesc două observațiuni tipice care au devenit clasice de

1) *Charcot*. Clinique des maladies du système nerveux. Paris 1879.

oarece, se găsesc reproduse mai în toate tratatele care vorbesc de *Vigilambulism*, observațiunea unei fete numită *Felida X.* și alta a *Marchizei de B.* care ambele rămăseseră însărcinate în un moment de *Vigilambulism — condiție secundă* — fără ca în condiție primă să aibă cunoștință de starea în care se găseau. Trebuie de observat cum că acest *vigilambulism* care survine la unele persoane predispuse în mod spontan, fără nici o influență externă, se deosebește de hipnotismul clasic prin faptul că, pe când în această din urmă stare, hipnotizata este până la un oare care punct, sub dominația hipnotizorului, în *vigilambulism* subiectul se aparține în totul, el nu face decât ceea ce vrea să facă, fără însă de ași aduce aminte de nimic, atunci când este în condiție primă, de ceea ce a făcut sau i sa întâmplat în condiție secundă și pentru că să-și reamintească de așa ceva, trebuie să fie pus din nou în condiție secundă și vice versa.

157. Aceste spuse, ne rămâne acum să intrăm în dezvoltarea și interpretarea faptelor de mai sus, căutând pe cât posibil a rămâne pe terenul *Medicinii legale*, dar în acelaș timp, a răspunde întrebărilor ce se pun generalminte de *justiție*, în asemenea materie.

Pentru aceasta vom face apel la lucrările cele mai de seamă a celor mai competenți oameni de știință și în special la lucrările lui *Charcot*¹⁾, *Brouardel*²⁾, *Gilles de la Tourette*³⁾, *Beaunis*⁴⁾, *Bernheim*⁵⁾, *Ladame*⁶⁾, *Pitres*⁷⁾, *Azam*⁸⁾, *Mesnet*⁹⁾, *Paul Richer*¹⁰⁾, *Binet*¹¹⁾, *Féré*¹²⁾, *Liebault*¹³⁾, *Liégeois*¹⁴⁾, *Dumontpallier*¹⁵⁾ *Giraut Teulon*¹⁶⁾.

- 1) Charcot. Archives de neurologie Progrès Médical Paris 1870.
- 2) Brouardel. Les Attentats aux Mœurs. Paris.
- 3) Gilles de la Tourette. L'hypnotisme et les états analogues. Paris 1889.
- 4) Beaunis. L'expérimentation par le somnambulisme provoqué. Paris 1890.
- 5) Bernheim. De la suggestion, dans l'état hypnotique. Paris 1884.
- 6) Ladame. La nevrose hypnotique. Paris 1881.
- 7) Pitres. Des Zones hypnoyènes. Bordeaux 1885. Leçons sur l'Histérie et l'hypnotisme. Paris 1881.
- 8) Azam. Le sommeil nerveux in Arch. de Med. Paris 1860.
- 9) Mesnet. Etude Médico-legale sur le somnambulisme. Paris 1887.
- 10) Paul Richer. Etude sur la grande hystérie. Paris 1885.
- 11) Binet. L'Halucination. Paris 1880.
- 12) Féré. Les hypnotiques hystériques. Paris 1883.
- 13) Liébault. Etude sur le zoomagnetisme. Paris 1883.
- 14) Liégeois. De la suggestion hypnotique. Paris 1885.
- 15) Dumontpallier. Analgésie hypnotique in Revue de l'hypnot. Paris 1887.
- 16) Giraut-Teulon. Recherches sur l'hypnotisme. Paris 1880.

În primul rând: Este posibil ca o persoană să fie hipnotizată fără voia ei, prin surprindere sau uzând de un subterfugiu oarecare?

La această întrebare care ni se poate pune de justiție, vom răspunde fără nici o ezitare Da, lucrul este posibil. Ca dovadă cităm cazurile citate mai sus: Cazul Castellan, cazul Levi, cazul fetei violată de studentul în medicină citat de Dumontpallier. Cu atât mai lesne vom răspunde în urma celor expuse mai sus, la a doua întrebare ce eventual ni s'ar putea pune de justiție: O persoană ce a consimțit a fi hipnotizată cu scopul de a fi vindecată de o afecțiune oarecare, poate fi violată cu acest prilej? Și la această întrebare vom răspunde în mod afirmativ Da, violul se poate executa. Dar asupra acestui punct ne facem rezervele noastre, căci în principiu susținem cum că, dacă violul s'a putut executa, el s'ar fi putut și împiedica, adică hipnotizata ar fi putut rezista dacă ar fi vroit; aceasta este părerea generalității autorilor moderni și în special Charcot, Brouardel, Gilles de la Tourette adică a școlii de la *Salpetriere din Paris*, la care ne raliăm și noi și pe care o împărtășim.

Susținem părerea de mai sus pe următoarele considerente.

Mai întâi ca și pentru cazurile de hipnotism neconsimțit, bilanțul violului în stare de hipnotism consimțit este foarte sărac, de oarece nu există iarăși decât 4—5 cazuri determinate și confirmate prin analiza observatorilor competenți, cazuri care dacă însă se trec prin filiera unei critici severe, nu pot rezista unei indoeli, care devine cu ușurință o crudă realitate.

În adevăr, cazul citat de Prof. Pitres de la Bordeaux de la pag. 302, dovedește că fata X a fost violată mai mult cu forța decât prin hipnotism, viol la care dansa se așteptă până la un oarecare punct, și la care consimțise în parte, de oarece nu respinsese decât cu moderațiune, demonstrațiunile amoroase ale don juanului, în tovărășia căruia se găsea. Ș'apoi dacă nu ar fi consimțit de a se supune capriciilor tânărului cu care stătuse la masă și petrecuse, pentru ce, în momentul în care prietena sa Tereza cu amicul ei au părăsit camera unde se găseau câte-și patru, nu a plăcut și ea, consimțind de a rămâne singură cu un domn pe care-l văzuse pentru prima dată și asupra intențiunii căruia, avea destul de bănuț?

După cum s'a opus la primele avansuri ale aceluia domn, acelaș

lucru l'ar fi putut face cu siguranță și mai târziu. Acelaș lucru îl puteam repetă și în ceea ce privește cazul citat de Dr. Dumont pallier și acel de Dr. Ladame din Geneva, de altfel comentarea făcută de acest distins medic, lasă să se întrevadă îndoiala ce o are el însuși asupra celor spuse de pretinsa victimă, îndoială care a adus achitarea inculpatului.

Știm bine și cunoaștem și păreri contrarii, pe care le-au susținut Facultatea de Medicină din Nancy prin reprezentanți de mare valoare și foarte autorizați ca de pildă Beaunis și Liégeois, care plecând de la un punct greșit, ajung la o concluziune tot atât de greșită.

În adevăr Școala din Nancy pune ca axiom cum că în materie de hipnotism totul este subordonat Sugestiunii. Sugestiunea adoarme producând în urma hipnotismului Somnambulismul, în care stadiu cel adormit, se supune voinței hipnotizorului“.

O primă eroare pe care o face școala din Nancy este aceea că, dânsa pare a vroi să reducă întregul hipnotism la stadiu de somnambulism; or, aceasta este o greșeală, căci dacă în adevăr cel hipnotizat cade uneori în somnambulism, el câte-odată intră și în alte stări deosebite ca de pildă catalepsia, letargia sau fascinațiunea, care diferă de somnambulismul de predilecțiune a școalei din Nancy. Liégeois¹⁾ unul din cei mai convinși și mai autorizați susținători a ideilor de mai sus, apărând ideile Școalei din Nancy, zice ceea ce urmează în importanța sa lucrare pentru a-și susține părerea. Orice persoană pusă în stare de somnambulism, devine în mâinile experimentatorului, *un pur automat*, atât în ceea ce privește moralul cât și fizicul.

„Somnambulul este ca un lut în mâna celui ce l' frământă, ba uneori el face mai mult decât atât, el ghicește dorința hipnotizorului său și o satisface. El nu vede și nu aude de cât ceea ce acesta vrea să vadă, și să auză, nu simte de cât ceea ce îi poruncește de a simți, nu crede decât ceea ce i se dă voie de a crede“. „Orice spontaneitate i-a dispărut; o voință streină a gonit din creierul său voința sa proprie, astfel că cel hipnotizat săvârșește, simte, vede, se supune în timpul fazei hipnotice la tot ceea ce i se ordonă de a vedea, a săvârși, a simți etc“.

„Când s'a deșteptat din starea în care se găseă, somnambulul nu-și aduce aminte de nimic din ceea ce a făcut în stare de

1) Liégeois. De la suggestion hypnotique. Paris 1885.

hipnoză și dacă se crede căși va aduce aminte, să i se sugereze să uite totul și va uita“.

Dar *Liegeois* merge și mai departe și pretinde că, în timpul somnambulismului, se pot sugera acte, pe care adormitul va trebui să le îndeplinească după ce se va deșteptă. El în ziua și la ora fixată de hipnotizor va executa acel act impus, chiar dacă este fixat un timp îndelungat după sugerarea lui. *Beaunis* spune că a putut să facă o atare execuțiune după 112 zile dela hipnotism, *Liegeois* după un an iar în momentul în care, hipnotizatul îndeplinește acel act, el este convins că-l executa din propria lui voință, din propriul lui imbold, nici de cum din ordinul altei persoane și sub influența hipnotizorului; iată ce susține școala de la Nancy.

Școala din Paris, reprezentată după cum am spus deja prin *Charcot*, *Brouardel*, *Gilles de la Tourette* și în urmă prin *Raymond* succesorul lui *Charcot*, la ideile cărora ne raliem și noi, nu împărtășește părerile Școlii din Nancy; iar în ceea ce privește puterea hipnotizorului asupra somnambulului, ea rămâne pe deoparte în o prudentă rezervă, pe de alta reduce cu mult atât puterea de sugestiune a hipnotizorului, cât și aceea de supunere a hipnotizatei.

Dacă s'ar admite ceea ce susține *Liegeois* și școala din Nancy pe care o reprezintă, violurile prin hipnotism s'ar număra cu sutele, cu atât mai mult cu cât aceeași școală pretinde cum-că 95% din femei și chiar din bărbați sunt hipnotizabili, lucru care iarăși nu se admite de Școala din Paris. Ce ușor ar fi dacă realitatea s'ar găsi de partea profesorilor de la Nancy. Unui domn X, îi place o fată sau o femeie, ea îi rezista propunerilor ce i se fac, aceasta însă nu face nimic, d-nul X o hipnotizează și apoi își satisface toate capriciile sale, fără nici o grijă de pepepsă, fără nici o răspundere, de oarece hipnotizorul a avut grija de a-l sugera că, redeșteptată din somnul hipnotic, să nu-și aducă aminte de nimic din cele petrecute; ce comod și ce plăcut ar fi, dacă lucrurile s'ar petrecea astfel!

Cu toate acestea fapt curios, violurile în timpul hipnotismului se numără, ar fi 4—5 numai bine cunoscute, și chiar aceste 4—5 cazuri bine analizate, nu pot rezista unei critici severe, care reduce cu mult teoria admisă de școala din Nancy.

După cum am spus mai sus, nu numai întregul hipnotism nu se reduce la stadiul de somnambulism, după cum pretinde *Lie-*

geois dar chiar dacă ar fi așa, somnambulul, chiar dacă acesta ar fi un automat, el este un Automat conștient care și dă socoteală până la un oarecare punct de ceeace i se comandă, care poate încă deosebi în creerul său ceeace e bine de ceeace e rău și care poate refuză ceeace i se comandă, dacă actul ce i se cere nu-i convine.

Hipnotizatul în stare de somnambulism își păstrează personalitatea — este încă cineva — care își poate manifesta voința rezistând sugestiunii. Ch. Féré¹⁾ susține că somnambulul poate rezistă unei sugestii determinate care se găsește în contradicție cu sentimentele profunde ale acestuia iar Brouardel²⁾ zice că, somnambulul nu realizează decât sugestiunile care-i convin și care-i fac plăcere sau ii sunt indiferente, dar nici odată acele care nu-i convin sau care-i displac.

Dacă se recitesc aceste observațiuni, se vede cu ușurință cum-că, în afară de cazurile extrem de rare ce se cunosc în știință de *hipnotism* prin *surprindere* și viol consecutiv — trei patru cel mult în toată literatura medicală — ele se rapoartă sau ele privesc femei, sau fete simple de tot, aproape fără nici o instrucțiune, dar chiar cu o inteligență foarte mărginită, obtuză, fără nici o experiență și confinate în un mediu obscur, incult și restrâns.

În astfel de condițiuni, ori-cine ș'ar da osteneala de a le convinge sau de a le sugera o idee, ele surprinse de superioritatea și puterea personajului cu care se află în relație, vor cedă cu ușurință cerințelor aceluia pe care dânsule il privesc ca o ființă superioară, diabolică sau divină, chiar fără să fie nevoe de a fi adormite sau hipnotizate.

Cu atât mai ușor aceasta se va întâmpla, dacă terenul este favorabil adică dacă acea persoană este isterică și dacă intenționat sau întâmplător i se atinge o zonă hipnogenă, care provoacă hipnoza și mai ușor. Se citează câteva cazuri de revelațiunea a isteriei și de hipnotism la unele femei predispuse, cari au survenit numai prin faptul că, au asistat o singură dată la una din acele ședinți publice de somnambulism, Hipnotism, etc, executate de așa numiții profesorii X sau Y și cari dau reprezentații publice.

1) Ch. Féré. Les hypnotiques hysteriques in Bull. Soc. Médico-psych Paris 1887.

2) Brouardel. Gazette des hôpitaux Paris Noembre 1887.

Aşa dar cazuri în felul celor de mai sus au existat sunt exacte în ar mai putea există, dacă s'ar repeta în aceleaşi condiţiuni ce am menţionat.

Însă pentru ca Medicul-Legist să se poată pronunţa în cunoştinţă de cauză, să poată răspunde în mod afirmativ şi prin urmare să facă să se condamne cei invinuiţi cum au fost Castellan, Lévy etc trebuie numai decât ca el să aprofundeze lucrul cu cea mai mare seriozitate, să-l studieze sub toate aspectele sale şi să se ferească de simulaţiuni ca şi de numeroasele erori, la care poate fi expus şi despre care vom vorbi în curând.

În ceea ce priveşte puterea de sugestiune în baza căreia hipnotizata execută actele sugerate, chiar un timp oarecare mai mult sau mai puţin îndelungat după sugerare, se găseşte în literatura medico legală un singur caz, pe care se poate pune oarecare bază, de oarece el este raportat de un medic parizian Dr. E. Mesnet, partizan al ideilor şcolii din Nancy dar care trecut prin filiera unei analize ştiinţifice, este şi el pasibil de multe erori şi exagerări; iată-l aşa cum îl descrie Mesnet în lucrarea sa». În cursul anului 1889 am avut între bolnavele mele din spitalul Hotel-Dieu o tânără fată de 17 ani, care pretindea că fusese violată după ce mai întâiu fusese hipnotizată. Ea adormea prin fixarea privirei cu cea mai mare uşurinţă, era înconştientă şi insensibilă, ceea ce făcu că am putut-o examina la speculum fără ca să simtă nimic şi fără ca la deşteptare să-şi reamintească acel examen.

Fiind deşteaptă dânsa nu putea spune decât un singur lucru că într'o seară s'a dus cu un tânăr la el acasă unde stătuse aproape noaptea întreagă. *Hipnotizată* dânsa spunea lucrurile cu totul altfel, ea istorisea ceea ce urmează, „Eram într'o seară în o ghiretă de tramvay aşteptând să-mi vină rândul, acolo văzui pe d-nul X pe care'l cunoşteam din vedere şi care vroi să-mi vorbească; eu îl evitai dar el se apropie de mine mă reţinu şi fixându'mi privirea mă adormi, din acel moment am încetat de a'mi aparţine, am urmat ca o maşină inertă pe hipnotizorul meu care m'a pus în o trăsură şi m'a dus în piaţa Bastiliei în un otel unde locuia. Acolo îi ordonă să se desbrace şi să se pună

1) D-r. E. Mesnet. Outrages à la pudeur dans le somnambulisme provqué et la fascination Paris. 1894.

în pat cea-ce și făcu, iar către ora 12 noaptea, mi-a împus să mă îmbrac și să plec cea-ce am și făcut».

„Trei zile după aceasta cam pe la 2 după prânz, de odată mă sculai de pe scaun și trecând ca un automat pe lângă surorile și mama mea care vroiau să mă împedece de a eși, mi-am pus pălăria și am plecat, m'am dus la d-nul X care mă aștepta și i'am spus: Am venit după cum me-ai spus.“

Iată observațiunea relatată de Mesnet un distins și învățat medic, dar acesta este singurul fapt ce se cunoaște în știință, fapt care după cum am spus, este pasibil să dea naștere la oare-care indoeli:

«Hipnotizarea momentană în ogheretă de tramvai plină cu lume, care trece inobservată de nimeni, de și să petrece în prezența atâtor persoane este oare posibilă?»

Dar în afară de aceasta, nu ne raliăm la ideile școalei din Nancy și pentru alte motive, din care unul din cele mai principale este că: Nu ori-ce persoană poate fi hipnotizată, sunt unele cu totul refractare care nu au putut fi adormite cu nici un preț și prin urmare nu pot fi hipnotizate 95 % după cum pretinde școala din Nancy. Cele ce se pot hipnotiza, sunt în general acelea care au un temperament isteric sau nervos, acele cu temperament calm și normal nu pot fi adormite.

Cu atât mai puțin se poate adormi cineva contra voinței sale, căci cele mai de multe ori, este destul că să facă un gest, să se pronunțe un cuvânt, care se jignească amorul-propriu al persoanei în experiență, pentru ca aceasta să devină cu totul refractară și să reziste. De altfel, dacă se analizează cu stricteță cazurile de hipnotism neconsimțit, la câte și la ce se reduc ele? Mai întâi până astăzi abea s'au publicat trei sau patru observațiuni, dar care și ele au fiecare câte-va puncte care sunt obscure și care nu pot fi lămurite, ori-ce interpretare l'i s'ar da.

Devergie consultat în afacerea în care D-rii *Coste și Broquier* au făcut raportul Medico-legal de la pagina 292 zice între altele: „Dar alături de somnul hipnotic sunt atâtea minciuni etc., iar în afacerea *Castellan*, fata hipnotizată Iosefina Hugues mărturisește ea însăși de mai multe ori că, aveă conștiință de cea-ce se petrece cu ea, dar că nu a putut rezistă etc., iar fata din afacerea *Levi* eră pusă în așa pozițiune pe scaunul de operație

incât, chiar să fi vroit să reziste nu ar fi putut'o face, din cauza situațiunii în care se găseă.

Dar afară de aceasta, cine sunt hipnotizatele lui Castellan și Levi? Niște fete simple, inculte, lesne crezătoare, ușor sugestibile căci Berta este deflorată am putea zice în prezența mamei sale, fără ca măcar dânsa să poată pricepe cea-ce se petrece cu fata ei. Levi a văzut îndată cu cine are aface, atunci când pentru a vindeca o durere de măsea, le convinge pe ambele femei că, totul vine de la organele genitale și că pentru ca se poată vindeca durerea măselei, trebuie mai întâi să'i examineze organele genitale ca să vadă dacă este virgină sau nu! Când cineva este în stare de a crede așa ceva, poate fi înșelată cu cea mai mare ușurință.

158. Pe de altă parte după cum am spus dejă în paginile precedente, sugestiunea nu este totul în materie de hipnotism după cum o pretinde Școala de la Nancy și în special *Liégeois* sugestiune care ar constitui după acest autor, întregul motor în Somnambulismul hipnotic.

Oare în stare de Somnambulism, subiectul perde ori-ce control a voinței sale și se găsește el oare silit de a săvârși în timpul hipnozei sau după ce s'a deșteptat, actele care i s'au sugerat? Nu, voința hipnotizatului somnambul nu este ștersă decât în aparență. Se poate ordona să se execute de un somnambul, acte care par la o primă impresie cu totul neraționale și pe care acesta nu are obiceiul de a le face în viața de toate zilele. Dar nu i se poate ordona de a face o acțiune care s'ăi fie vătămătoare lui însuși sau chiar numai neplăcută. În atari condițiuni somnambulul rezistă și refuză de a o executa.

Spiritul de critică și de analiză nu este adormit în timpul somnului hipnotic, subiectul nu este pasiv și poate alege între diiversele sugestiuni ce i se comandă. Vroința acestuia este atât de puțin anihilată, încât în unele împrejurări, somnambulul are puterea de a păstră oare-care secrete, chiar fără importanță pe care hipnotizorul îi impune de a le descoperi,

Catalepsia aduce după dânsa o elasticitate și o moliciune a membrilor subiectului, care paré a fi favorabila violului sau atentatului la pudoare, totuși de oare-ce catalepsia pe de o parte se transformă cu cea mai mare ușurință în un atac isteric cu contracturi generale, iar pe de altă parte cel mai mic incident extern face să inceteze atacul de catalepsie, atentatele contra pudorei sunt și în acest stadiu foarte greu de săvârșit.

Rămâne Letargia care întovărășindu-se pe de o parte de acea hiperexcitabilitate neuro-musculară de care am vorbit, pe de alta de insenzibilitatea pielii și mucoaselor, ca și de amnezie după redeșteptarea subiectului, ar fi stadiul de hipnotism cel mai favorabil violului, sau atentatelor la bunele moruvuri.

Dar convenim că în cazuri foarte rari hipnotismul în stadiul letargic ar putea — până la un oare-care punct — să permită violul. Dacă însă analizăm faptele mai de aproape vedem că, pentru punerea subiectului în letargie și realizarea violului, trebuiesc o sumă de condițiuni de îndeplinit cari numai arare ori se pot întruni;

În adevăr, mai întâi trebuie ca acea femeie care pretinde că a fost violată în acest mod să fie nu numai o isterică, dar în acelaș timp să poată fi hipnotizată și să se preteze de bună voie de a fi adormită ¹⁾.

În al doilea rând, trebuie ca ea să intre de preferință în stare de letargie și apoi să i se producă îndepărtarea sau desfacerea membrelor inferioare, pentru ca violatorul să poată intra între picioarele ei, iar pe de altă parte să-i imobilizeze membrele superioare pentru ca să nu se poată apăra. Or, cum se obțin toate acestea? Prin malaxarea fină și superficială a mușchilor extenzori sau fleșisori, malaxare care trebuie făcută ca să zicem așa în mod științific, de o persoană care cunoaște și anatomia și modul de determinare a acestei hiperexcitabilități. Dar ce se poate întâmpla? Alteori această contractură cuprinde în mod automat și alți mușchi, ca de pildă pe acei ai gâtului sau a toracelui și în asemenea condițiuni, hipnotizata având dificultate de respirațiune face mișcări involuntare a întregului corp, care jenează perpretarea violului. Este evident că în unele împreju-

1) După cum am arătat în paginile precedente, numai în cazuri extrem de rari, cazuri de altfel cari nu rezistă unei critici severe, se poate adormi o persoană fără voia ei. Braid însă menționează în cartea lui că uneori se poate adormi un subiect prin înșelăciune,

„Spuse-i unui servitor al meu să se așeze pe un scaun să dea capul pe spate și să fixeze cu atenție un punct fix în plafon — atitudinea aceasta fiindu-mi necesară — istorisește Braid — pentru reușita unei experiențe chimice. După două minute pleoapele i se închise încetisor, capul îi căzu pe piept, scoase un lung oftat și adormi.

Dar această înșelăciune ar putea cu greu reuși și altă dată și în tot cazul, somnul nu surveni decât la un subiect predispus sau deja adormit de mai multe ori.

rări rari, toate aceste se pot îndeplini și execută, dar de oarece pe de altă parte aceste condițiuni se pot cu foarte mare greutate să se găsească întrunite „violul cu asemenea manopere se poate iarăși“ cu greu efectua.

159. Intre autorii cari au scris asupra acestei chestiuni și care cu o imparțialitate cinstită, analizând argumentele și pro și contra, au ajuns la aceiași convingere pe care am menționat-o în rândurile precedente, putem cită pe Dr. Babinski ¹⁾ unul din cei mai distinși elevi ai prof. Charcot, care se exprimă după cum urmează: „Hipnotismul este aproape identic cu isteria cu care se confundă. Hipnotizabilii ca și istericele sunt susceptibili de a prezenta turburări și fenomene la realitatea cărora ei cred, dar numai în o măsură oarecare; sinceritatea lor este limitată“.

«In numeroase cazuri de isterie ca și în stadiurile diverse ale hipnotismului, subiecții sunt în mare parte stăpâni pe actele și sentimentele lor. Contrar cu ceea ce se petrece cu epilepticul, isterica sau hipnotizata nu are atacuri decât în locuri determinate și precise. Ele iesă din aceste atacuri din aceste crize clownice, care sperie publicul, fără nici o contuziune. Deși se găsește poate în prada unei halucinațiuni înspăimântătoare, ele nu comit după cum fac *alcoolicii halucinați*, acte periculoase nici pentru ele, nici pentru cei ce îi inconjoară.

«Atinși de o anestezie termică foarte profundă — dar numai aparentă ei nu vor fi ca acei siringo — mielici expuși a se frige sau a se arde». «O scădere a vederii determinată de închiderea pleoapelor nu-i vor împiedica — după cum se întâmplă în unele afecțiuni oculare — nici de a umbla, nici de a evita vre-un obstacol». «Se sugerează unui hipnotizat — somnambul sau cataleptic — că arde casa în care se găsește și că nu poate scăpa decât eșind pe fereastră, el se va înfricoșă, dar nu va sări pe geam dacă locuște la etaj, ci va căută să iasă pe ușă.

La cele de mai sus putem adăoga și noi că, la o ședintă de hipnotism, la care am asistat la Salpêtrière, o femeie ce făcuse școală acolo în această materie și care era un subiect perfect, pentru așa ceva, a băut o ceașcă în care i se turnase apă — lucru ce văzuse — și care i se spusese că este otravă, dar când i s'a dat o călimară plină cu cerneală poruncindui-se să și-o toarne pe haine, dansa a refuzat.

1) Dr. Babinski. Conception de l'hystérie et de l'hyponotisme. Paris 1906.

Fenomenele hipnotice ca și cele isterice sunt rezultatul sugestiunii, dar ele dispar sub influența unei contra-sugestiuni, a convingerii sau a constrângerii.

Hipnotismul fiind un produs al imaginațiunii, se prezintă după cum am văzut sub diferite aspecte, dar somnul hipnotic oricare ar fi el nu creează sugestibilitatea, uneori chiar nici nu face să-i crească intensitatea, constituind numai una din manifestările sale.

Alături de Babinski se raliază părerilor de mai sus și alți medici, de o incontestabilă valoare, ca de pildă Prof. Bernheim de la Nancy, elevii săi Dr. Brulard și Dr. Burot prof. la școala de medicină din Rochefort.

Dr. Brulard¹⁾ în o lucrare inspirată de Bernheim zice: „Pentru unii autori, orice persoană pusă în stare de hipnotism sub orice formă, devine un adevărat automat în mânele hipnotizorului atât din punctul de vedere fizic cât și din punctul de vedere moral. Dar pentru alții, ideea sugerată, nu are nimic nici special nici particular; nimic nu deosebește această idee sugerată de altele care-i străbat creurul, în fiecare moment“.

„Se poate ca această idee sugerată să fie mai intensă, mai puternică decât celelalte, totuși în prezența unei idei sau unui act de executat, subiectul se găsește în aceleași condițiuni morale, ca în prezența altor idei sau acte, pe care le execută zilnic și, dacă una din aceste idei, este în opoziție evidentă cu principiile sau obiceiurile sale, el rămâne liber de a le execută sau de a le refuza; ideea în sine este numai immagazinată de creurul subiectului; realizarea acestei idei depinde cu totul de vroința subiectului hipnotizat“.

„Dacă acesta este slab de fire, fără vroință, un nedumerit, care nu poate rezista propriilor sale impulsuni, atunci el nu va rezista nici impulsunilor unei persoane străine. Dacă din potrivă, acesta este un individ decis, stăpân pe sine și pe caracterul său, obicinuit a se domina și a nu execută nimic decât sub controlul sever al rațiunii sale, dânsul va examina mai întâi ideea sugerată, cântărind-o și analizând-o ca pe toate celelalte ce se făuresc în creurul său, și le va execută sau nu le va execută, după cum va crede că-i convine mai bine.

D-rul Burot a mers și mai departe căci dânsul pretindea—

1) Dr. Burot, De l'Auto-Suggestion en Médecine Légale in Revue de Med Légale Paris 1893 p. 558.

în urma experiențelor făcute—cum că chiar acea pretinsă *Amnezie* a celor întâmplare în timpul somnului hipnotic, amnezie sugerată de hipnotizor, poate în unele împrejurări să dispară și subiectul să-și aducă perfect de bine aminte, de cele întâmplare și prin urmare să semnaleze celor ce'l întreabă, felul actului săvârșit, numele delicventului, locul unde s'a perpretat actul, ziua etc.; iată cum se exprimă *Burot* relativ la această chestiune.

„În prezența unui delict ce justiția vroește să descopere, se poate adresa Medicului-legist ca să-i vină în ajutor. Dacă acesta presupune că acuzatul este un somnambul care a comis delictul sub influența unei sugestii, ¹⁾ el va încerca să-l adoarmă din nou și să-i ceară să-i dea detaieri, relativ la delictul comis. El însă se va lovi de o dificultate, căci hipnotizorul l'a ordonat să nu-și aducă aminte de nimic după ce se va deșteptă; cum se va procedea pentru a se înlătura acest inconvenient? *Burot* pretinde că în urma a câtorva experiențe ce a întreprins, există un mijloc de a descoperi secretul.

„În loc de a se adormi subiectul și de ai cere să spună cecece s'a petrecut în ziua cutare și cum s'a petrecut etc. se dresează subiectul, se obicinuește de a se adormi el însăși, cu scopul de a-și aduna în creier și a-și reaminti, tot cecece a făcut sau tot cecece i s'a făcut în hipnoză. În asemenea condițiuni se întâmplă de multe ori că, memoria revine și că subiectul își aduce aminte și vorbește, cu toate că i s'a sugerat de hipnotizor să uite și să nu vorbească.

„Iată una din acele experiențe între altele — continuă a scrie *Burot* — care va da o noțiune exactă de cea-ce se petrece în asemenea cazuri“.

„Numitul Auch..., lucrător la arsenal, a fost adormit prin hipnotism în mai multe rânduri, pentru a se vindeca de o intensă nevralgie facială, care rezistase la ori-ce tratament, Pentru a provoca somnul hipnotic, aplicam mâna dreaptă pe fruntea pacientului și'i porunceam să doarmă; nevralgia cedă repede. Dar de oare-ce din când în când, durerele reapăreau, pacientul eră

1) Suntem însă din acei care nu admitem hipnotizarea, pentru descoperirea unei presupuse crime; nu se poate admite, ea nu este nici logică nici umanitară ci în contra tuturor principiilor de drept comun, de oarece inculpatului trebuie să-i lase neatrinse toate drepturile de care dispune, pentru apărarea sa.

foarte nerăbdător să mă vază că vin la spital, pentru a-l adormi. Durerile survenind în mod foarte neregulat și une-ori chiar noaptea — cea-ce m'ar fi deranjat peste măsură de a mă duce în fiecare moment la spital, avui ideia de a-l învăța să se adoarmă el însuși, fără să mai aibă nevoie de nimeni. Ii făcui următoarea recomandăție: Când te vor apucă durerile, te vei adormi singur, pentru a te liniști, îți vei aplica mâna pe frunte cu intenția de a adormi. De îndată ce vei dormi, mâna îți va cade în jos de la sine, vei dormi cât va trebui pentru ca să te calmezi". Reușita a fost deplină, bolnavul intra astfel în hipnoză și durerile încetară".

160. În paginile precedente am vorbit de atentatele la pudoare și de viol, executate de un individ asupra unei persoane hipnotizate, aceasta fiind cu totul în stare de pasivitate, adică lăsându-se a fi violată de oarece nu putuse rezista voinței hipnotizatorului; ea era o ființă pasivă, un obiect inert.

În paginile următoare vom descrie faptul contrar adică, vom vorbi despre actele și delictele ce s'ar putea comite de o hipnotizată s'au de un hipnotizat, în urma sugestiunii unui individ care face de data asta ca hipnotizatul, să aibă întregul rol activ. ca el să săvârșească actul, hipnotizorul rămânând în pasivitate.

Cu alte cuvinte sugestiunea ar putea fi pusă în serviciul comiterii unei crime, de alt ordin decât acel al violului sau al atentatului la pudoare. Un rău făcător îndrăzneț și inteligent, ar putea se face să se comită acte criminale, de hipnotizații lor, numai sugerându-le acestora iluziuni senzoriale, halucinațiuni sau impulsuni automate, în raport cu actul de executat. Vom vorbi deci de delictele și chiar și de crimele ce se pretind că se comit, sau s'ar putea comite de un individ, sub influența unei sugestiunii efectuate un timp oarecare înainte de executarea actului; care și de ce fel pot fi aceste delictes sau crime?

Începând de la cele mai puțin grave și mergând până la asasinat — după cum pretinde școala din Nancy — s'ar putea în primul rând sugera unei persoane, că datorește alteia, o sumă oarecare de bani și că trebuie să semneze o poliță (o cambie, exigibilă după un timp oarecare. Hipnotizata sub influența sugestiunii, semnează acea poliță, deși ea nu este datoare cu nimic iar la scadență trebuie să plătească, căci în caz contrar va fi urmărită. În al doilea rând s'ar putea captă un testament, de oarece testatorul inort, nu va mai putea restabili adevărul. Un

individ sugerează altuia de a face un testament în favoarea sa, desmoștenind pe adevărații moștenitori; acesta sub influența sugestiunii, va scrie actul sub dictando hipnotizorului; după câțva timp el moare și conform testamentului, hipnotizorul va cere moștenirea. Periodicul francez *Revue de Médecine-légale* din 1898 Paris p. 240 publică sub titlul: *Hipnotismul în medicina legală o afacere de acest gen de captare de testament, o vom rezumă:*

În Anglia la Blackpool în departamentul Lancaster, la marginea mării Irlandei, trăia o damă bătrână foarte bogată și foarte respectată, văduva *Henrieta Howard*. Văduvă în 1861 ea rămăsese singură și izolată, de oarece trei din copiii săi murise, iar un al patrulea — *Iohn Aron Howard* — se înstrăinase de ea trăind la Londra foarte departe de mama lui, și nevenind decât foarte arare-ori să o vadă, afacerile reținându-l mereu în capitală. La moartea bătrânului Howard, o discuțiune ivită din cauza moștenirii răci și mai mult relațiunile dintre doamna Howard și unicul ei fiu.

Rămăind cu totul izolată, bătrâna se consacră complectamintea la opere de bine facere, venitul ei de la averea ei ce se urcă la aproape două milioane, trecea aproape tot la diferite societăți filantropice. Devenind și hiponcondriacă, crezându-se mereu bolnavă ea nu numai consultă toți medicii din localitate, dar luă și toate medicamentele pe care le găsea anunțate în pagina a patra a gazetelor.

În anul 1883 se stabili la Blackpool un medic tânăr harnic și inteligent numit *Dr. George Chadwick Kingsbury*. El curând își făcu un foarte bun renume, căpătă mai toată clientela din Blackpool, fu ales în mai multe rânduri consilier comunal și primar. D-na Howard îl luă ca medicul său curant. D-rul Kingsbury deși foarte ocupat scria și lucrări medicale, între altele un volum asupra hipnotizmului care a fost destul de apreciat.

D-na Howard moare în 1897; la deschiderea testamentului se găsește că D-rul Kingsbury este legatar universal cu un legat de peste un milion; celălalt milion era dăruit pentru diferite societăți de bine facere, fiul d-nei Howard nemoștenind decât o mică parte din averea mamei sale.

Acesta atacă testamentul ca nul și neavenit, de oarece pretindea că între 1893—1897, doctorul hipnotiza mereu pe mama lui, că

în astfel de condițiuni bătrâna asculta de tot ce-i spunea doctorul și că prin urmare testamentul fiind sugerat prin hipnotism, el trebuie casat.

La aceasta medicul răspunde că în adevăr a căutat să hipnotizeze pe d-na Howard în urma cererii acesteia, pentru a o vindeca de niște dureri imaginare, dar nu numai că nu a reușit nici odată să o adoarmă de și încercase de mai multe ori, dar că totul se petrecea în prezența guvernantei d-nei Howard-care nu eșea din camera stăpânei sale, decât după ce pleacă doctorul.

Judecătorul pentru a-și putea forma o convingere a chemat mai mulți medici ca experți; depozițiile lor fiind contradictorii și demonstrându-se cum că sugestiunea — dacă sugestiune ar fi fost — nu are nici o influență și nu se poate exercita după un timp îndelungat de la sugerare, dr-ul Kingsbury a câștigat procesul.

În ceea ce privește faptele detaliate în aceste 3—4 pagini precedente, noi credem că aceste aserțiuni datorite sugestiunii, pe care le-am putea numi fără nici o exagerare, delictе inchipuite crime de laborator sau de scenă, se pot ușor controla și ușor combate.

În adevăr, să presupunem că un escroc oarecare face să iscălească o cambie, făcând să creadă victimei sale că îi datorește o sumă de bani. Totul va merge momentan după dorința hipnotizatorului, dar hipnotizata nu va rămâne indefinaminte sub puterea sugestiunii aceluia care vrea să o fure, ea va căuta să-și reamintească cum și pentru ce a împrumutat această sumă de bani și în ce mod a întrebuințat-o; aceste rememorări tardive există și survin la hipnotizați, mai toți autorii le-au semnalat. Se vor ivi în mintea sa oare care indoeli asupra acestui lucru, el va ști că a fost adormit sau hipnotizat în mai multe rânduri de pretinsul său creditor, el mai știe că în timpul somnului hipnotic, hipnotizorul îl făcea să facă fel de fel de acte mai mult sau mai puțin stranii. Familia și prietenii lui și încă mai mult oamenii cu care el făcea afaceri, se vor mira de această datorie necunoscută lor și de această cambie, a cărei plată se cere. Se vor lua informațiuni, se va afla că creditorul nu este de o reputațiune nepătată, o anchetă va urmă aceste fapte și adevărul nu va putea să nu iasă la lumină, dovedind escrocheria.

Putem spune acelaș lucru și în cea ce privește captațiunea

testamentară, ba încă chiar mai mult, căci deși la o primă ochire, s'ar părea că falșul ar rămânea nedescoperit, de oare ce testatorul nu ar mai trăi, un testament făcut în asemenea condițiuni este și mai ușor de respins.

Mai întâi nu se poate prevedea când testatorul va înceta din viață; dacă el nu moare curând după iscălirea testamentului, sugestiunea numai are nici o influență, acesta își va revine la starea lui normală, și își va aduce aminte că testamentul i'a fost dictat și luat cu forța, iar nu de bună voie. Dacă testatorul a murit, moștenitorii vor protesta, vor căuta misterul, se va afla că acel în favoarea căruia s'a iscălit acest testament, avea obiceiul de a hipnotiza pe decedat, astfel că toate aceste fapte coroborate, vor putea demonstra falșitatea actului.

Dar unii autori fanatici ai hipnotismului cum sunt spre pildă Liébault ¹⁾, Liégeois ²⁾, Beaunis ³⁾ merg mai departe și pretind cum că se pot executa și crime în urma unei sugestiuni, că ar exista ceea ce se numește **Automatismul Somnambuliç.**

Hipnotizezi pe un individ și'i ordoni: „Vei fură suma cutare din casă și 'mi vei aduce-o, sau vei ucide pe cutare persoană. După executarea actului vei merge în un anumit loc și acolo te vei deștepta“. „Dar nu-ți vei aduce aminte că mi-ai dat mie banii, nu-ți vei aduce aminte că eu 'ți-am ordonat de a face aceste fapte, vei crede, vei fi convins că le-ai executat din propria d-tale voință, din propriul d-tale imbold“.

Aceste acte se pot ele executa, se pot ele perpetra, consecința sugestiunii hipnotice, și subiectul poate el fi pus în această stare de *automatism somnambuliç*? Până astăzi — în afară de 2—3 cazuri, nu de crime comise de hipnotizatul însuși ci de alții — hipnotizații sau mai bine zis somnambuli sugestionati, ne făcând oficiul decât ca ajutoari morali sau intermediari între executorii crimelor și victimele criminalilor, nu se menționează în știință crime autentice, ele nu au depășit clinicele sau laboratoriile de experiență.

În laboratorii, un hipnotizat după cum deja am spus mai sus, bea apă din o ceașcă ce i se prezintă ca otravă, de oarece el a văzut și ș'a dat socoteală că în acea ceașcă nu este otravă. De

1) Liébault. Du sommeil hypnotique et des états analogues. Paris 1888.

2) Liégeois. De la suggestion et du somnambulisme dans leurs rapports avec la jurisprudence et la Médecine légale. Paris 1889.

3) Beaunis. Du somnambulisme provoqué. Paris 1890.

asemenea el va înfige cuțitul... de lemn sau evantaliul ce i se va spune că este pumnal în pieptul cuiva, dar un cuțit adevărat nu'l va înfige. Executarea unei crime în stare de somnambulism, a fost admisă ca posibilă, de unii autori moderni, bazându-se sau generalizând următorul fapt descris de *D-rul Mesnet* un distins medic al Spit. Hotel-Dieu din Paris; faptul este cunoscut sub numele de cazul *Didier*.

Tânărul Emile Didier, în vârstă de 27 de ani a fost admis în secția D-rului Mesnet și observat timp de mai bine de două luni. Ca antecedente ereditare se notează, că mama lui eră foarte nervoasă, o soră a sa este isterică, un frate a murit de tuberculoză pulmonară iar tatăl său, inveterat alcoolic, este foarte brutal. În timpul copilăriei sale, numitul Didier a făcut onanism, iar mai pe urmă a făcut mari excese veneriene, fapt căruia bolnavul, atribuie afecțiunea de care suferă actualmente.

El avea accese de somnambulism spontan, în timpul cărora făcea acte de care nu-și reamintea nimic când se deștepta. De oare ce tratamentele încercate pentru a face să dispară somnambulismul de care Didier eră afectat, nu dăduse nici un rezultat, D-rul Mesnet se hotărî a-l hipnotiza, pentru a transforma accesul de somn spontan, în somnambulism provocat, poate mai profitabil de cât celelalte tratamente.

Prin fixarea privirii asupra unui obiect oarecare, Didier intră în somnul hipnotic cu cea mai mare ușurință. Somnambulismul se prezenta de data aceasta sub formă de fascinație.

Hipnotizat aproape în fiecare zi, Didier adormea cu cea mai mare ușurință; eră de ajuns de a trece pe lângă el și a-l privi fix, pentru ca dânsul să intre în somnul hipnotic. După o ședere și un tratament în spital de mai bine de două luni, Didier părăsi spitalul, fără ca starea lui să se fi modificat câtuși de puțin.

La începutul anului 1881 (Didier plecase din spital pe la fiinile lui Mai 1880) agenții bunelor moravuri arestară pe un individ în o vespasiană publică, inculpat de masturbație (ultragiul public la pudoare) și de propuneri de pederasie pe care le-ar fi făcut chiar agenților care-l arestară. El protestă, spune că este inocent, totuși în trei zile el fu judecat, condamnat și închis; dar fu imediat pus la infirmerie de oarece eră bolnav.

Inculpatul făcând apel, D-rul Mesnet fu numit expert. În fața tribunalului el fu hipnotizat și atunci, neascultând de cât de cel care-l hipnotizase, dânsul repetă în fați judecătorilor în mod inconștient

actul pentru care fusese judecat și condamnat. În urma acestei expertize, justiția având convingerea că Didier nu era vinovat și că executase actele în un moment de somnambulism, a fost achitat.

Cazul expus de d-rul Mesnet trebuie considerat că adevărat, de oare-ce el emană de la o autoritate medicală recunoscută, dar de aci a vroi să se generalizeze, să se întindă la crimele de asasinat sau la furturi, este un abiz care nu poate exista în realitate.

Am spus și repetăm, hipnotizatul în prezența unei idei sugerate, se găsește încă în posesiunea tuturor mijloacelor sale de acțiune, de control și de rațiune: Sunt o sumă de condițiuni care pot împedecă realizarea actului sugerat, căci după cum am menționat deja, somnambulul nu este numai decât o mașină, un automat în mâna hipnotizorului său.

Dacă în timpul somnului hipnotic, vroița poate fi redusă la minimum, se poate totuși ca hipnotizatul să raționeze, să refuze de a se supune, el având încă o vroiță, o inițiativă personală o rezistență care în potriua tuturor mijloacelor întrebuițate, nu se poate învinge,

În afară de aceasta însuși *Liegeois*, unul din partizanii puterei sugestiunii până la exces, indică mijlocul de a învinge dificultatea.

„De oare-ce — zice Liégeois în cartea scrisă de el și pe care am citat-o deja — de oare ce inculpatul în virtutea ordinului primit, nu va denunța pe autorul sugestiunii care l'a împins a comite crima, se poată să se facă ca el să'l denunțe în mod indirect, prin acte al căror scop nu le poate pricepe, prin demersuri sau gesturi cărora li se vor dà aparența unei protecțiuni sau unei apărări a criminalului însuși; spre exemplu.

X a ucis pe Z: A este autorul presupus sugestiunii lui X care refuză de a'l denunța, fiind-că i s'a ordonat de hipnotizor de a'i uita numele.

Atunci iață cum se procede: se spune lui X; când acela ce țî-a sugerat de a ucide pe Z va intră, nu vei spune nimic dar vei izbucni într'un hohot de răs, sau te vei pune în fața lui pentru a'l împedecă de a trece mai departe, sau îl vei salută etc. X ascultând și supunându-se acestor sugestiuni care nu sunt direct și expres contrarii-amneziei sugerate, va face în prezența autorului moral al crimei, unul din actele ce i s'au poruncit de a face, fiind convins că a urmat în totul sugestiunea impusă, iar hipnotizorul va fi demascăt.

D-r Burot de care am vorbit în paginile precedente, a făcut experienți în această direcție care i-au răușit pe deplin.

Pe același bolnav pe nevralgicul Auch... de care am vorbit mai sus după ce l'a adormit, i'a sugerat idea de a merge să fure din buzunarul unui domn, un ceasornic; Auch... a executat cea-cei se sugerase, iar la deșteptare a uitat cea-ce făcuse ca pe și persoana care'i sugerase furtul. Atunci el ca și pentru vinderea nevralgiei de care suferea, s'a adormit singur punându-și mâna pe frunte, și astfel auto-adormit el a recunoscut faptul desemnând și persoana care i'l'a sugerat. S'ar putea dar în un caz prezumat de crimă să se întrebuințeze sistemul Liègeois, coroborat cu sistemul Burot. Prin aceste mijloace, dispăre acea siguranță absolută a crimelor nedescoperite și nepedepsite, justiția își reia drepturile sale, fiind ajutată de știința și capacitatea Medicului-legist.

161. Prof. Bernheim-Nancy zice în lucrarea sa că mulți indivizi, care au fost hipnotizați și care că să zicem așa, sunt deprinși cu hipnotizările, pot prezenta, chiar fiind deștepți, neadormiți, aptitudinea de ași manifesta același fenomene sugestive, chiar fără de a fi readormiți. Se poate dar după școala de la Nancy, să se sugereze în timpul hipnotizării acte, pe cari subiectul să le îndeplinească, mai pe urmă, fiind în stare normală neadormit, numai influențat de puterea sugestivă a unei hipnotizări oare-care anterioare.

La unii copii impresionabili, se pot provoca adevărate halucinațiuni retroactive, făcându'i să mărturisească lucruri mincinoase. Prin intimidare sau convingându'i meru de oare-care fapte, li se imprimă în creierul lor idei, pe care cu timpul le cred adevărate, luând astfel cea-ce li s'a sugerat ca o realitate, iar mai târziu sunt atât de siguri de acest adevăr, încât nu li se va mai putea scoate din mintea lor.

Iată de altă parte un isteric cu o ereditate nervoasă foarte încărcată. Într'o zi un individ ce d'abia îl cunoscuse, îi dădu niște obiecte furate, rugându de a'i face îndatorirea să le amănesteze la o bancă de amaneturi. El consimte, lăsându-se a fi astfel compromis în această afacere, de un hoț.

După cât-va timp el făcu cunoștință unei femei foarte șireată care chiar din minutul în care'l cunoscuse, văzu cu cine are aface că este un individ slab fără vroință. Această femeie îi dădu să vândă un ceasornic și un lanț pe care le furase; ambii au fost

arestați. Pe când erau închiși în prevenție, complicea îl făcu să ceară divorț de femeia lui, cea-ce ceru. Soția lui putu să-l întoarcă, iar *D-rul Garnier* pledând neresponsabilitatea, Tribunalul îl achită.

Pe când mă aflam în laboratorul regretatului meu prof. *Brouardel*, am asistat la două procese la curtea cu jurați din Paris în care erau implicate și date în judecată, două femei—*Gabrielle Fenayrou și Gabrielle Bompard*, ambele acuzate de complicitate criminală; apărarea a susținut în ambele cazuri sugestiunea hipnotică, neresponsabilitatea și prin urmare achitarea. Medicii chemați ca experți s'au împărțit în două câmpuri: Școala din Nancy admitând sugestiunea tardivă subiectul fiind treaz, că atare participarea la crimă în mod inconștient, Școala de la Paris contestând această părere; jurații s'au unit cu părerea școalei pariziane, ambele femei au fost condamnate; iată faptele în rezumat. Farmacistul Fenayrou află după un timp oarecare că femeia lui îl înșală cu un student în farmacie numit Aubert. Acesta furios de ceea ce se întâmplase, tortură pe soția lui, o amenință și îi sugestionă ideea, atât ei cât și unui frate al său — om incult și simplu — că onoarea casei, numelui și familiei sale trebuie răzbunate. Sub imperiul acestei sugestiuni zilnice și torturi continue, femeia consimți a scrie amantului ei Aubert, cerându-i o întâlnire în o casă izolată de pe malul Senei.

Acesta se duse la întâlnire dar de odată eșiră ambii frați Fenayrou, care ajutați de femeie, uciseră pe Aubert și-l aruncară în Seine la un loc numit Chatou, de aceea această afacere se cunoaște sub numele de crima de la Chatou. După cât-va timp cadavrul plutind pe apă, crima s'a descoperit.

Jurații au achitat pe fratele farmacistului, a condamnat la muncă silnică pe farmacist, la zece ani reclusiune pe femeia Fenayrou.

Al doilea caz este cunoscut în analele criminalității sub numele de afacerea *Gouffé*.

O femeie tânără frumoasă și relativ inteligentă, se încurcă cu un individ numit *Eyraud*. Femeia ce se numea *Gabrielle Bompard* fu imediat dominată de acesta, care eră un individ fără nici un scrupul și care trăia de mai mult timp din prostituția numitei Gabrielle. La un moment dat portărelul Gouffé om matur, însurat, deveni amantul Gabriellei. Atunci Eyraud o îndemnă ca să-l omoare la finele lunii Iulie, adică într'o zi în care se presupunea că portărelul ar fi încasat mulți bani.

Gabriella atrase la ea pe Gouffé și după ce se puseră în pat; la un moment dat Eyraud îi puse un ștreang de gât și-l lucise.

Apoi ambii îl puseră în un sac pe care-l cusu însăși Gabriella și-l expediară în provincie. După câțva timp Gabriela — prinsă de remușcare după unii, după alții sugestionată de un individ numit Granger, cu care făcuse cunoștință în America — se re-intoarse la Paris, se constituie prizonieră și istorisi lotul parchetului. Și de data aceasta Școala din Nancy a susținut neresponsabilitatea Gabrielei Bompard, pretinzând că a participat la crimă, sub imperiul sugestiunii lui Eyraud. Jurații s'au raliat părerii lui *Brouardel și Motet* care au susținut responsabilitatea și a condamnat pe Gabriela la 20 ani reclusiune; reproducem argumentele școalei din Nancy reprezentată prin *Liégeois* care susține neresponsabilitatea. D-sa începe prin a recunoaște că bazele justiției ar fi zdruncinate, dacă s'ar admite ideile sale, totuși dânsul trebuie, este dator să-și susțină teza, fiindcă în viitor când știința va fi adoptat în mod necontestabil și oficial teoriile ce susține, avantajele de care vor beneficia cei nevinovați, vor întrece cu mult, inconvenientele ce ar prezenta acum pe cei vinovați.

Gabrielle Bompard ascultă și se supune orbește ordinelor lui Eyraud, ea se teme de el fără de a-l iubi, așa că după părerea lui *Liegeois*, aceasta în timpul hipnotismului a fost sugestionată în direcția crimei, sugestiune care apoi, a urmat și mai pe urmă după deșteptarea Gabriellei din somnul hipnotic. Pentru aceste motive Gabrielle Bompard ca și Gabrielle Fenayrou sunt neresponsabile, sau în tot cazul au o responsabilitate limitată.

Brouardel Charcot și Motet au combătut părerea lui *Liegeois* susținând responsabilitatea întreagă a ambelor femei. Ambele erau niște isterice perverse, care au participat cu voință și știință la crimele executate, trebuind ca pentru a se admite neresponsabilitatea, să se stabilească mai întâi științificește, cum spre pildă Gabrielle Bompard a putut să fie complicea supusă a lui Eyraud în premeditarea și execuțiunea crimei, și cum, după ce a păstrat atât de mult timp tăcerea, odată crima săvârșită, a putut în mod brusc să-și schimbe atitudinea și versiunile, relativ la modul cum sa săvârșit crima.

Cei sau cele sugestionate, mint dese ori fiindcă ei sunt cei dintâi victimele imaginațiunii lor înșelătoare; ei spun și adaogă faptului adevărat inflorituri personale, uneori din potrivă redactază sau spun mai puțin decât este.

Ca toate istericele Gabrielle Fenayerou sa și Gabrielle Bompard, sunt ființe care sunt în totul posedate de instinctul lor de predilecțiune, ființi lipsite de orice sentiment de moralitate și de conștiință, un fel de automate dominate de sentimentul gândirei către rău, ca și niște păpuși insuflite, având oarecare inteligență. Ele merg către bine, după cum ar merge și către rău, totul depinde de cel ce o conduce. Or, în cazul femeii Bompard, ea a fost mereu condusă și supusă simțurilor ei depravate, urmând instinctul pervers al creierului său slab; dansa merge acolo unde o conduce satisfacerea plăcerilor sale: la vițiu mai întâi, la crimă mai pe urmă.

162. Alături de crimele de mai sus, Medicului legist se poate cere avizul uneori, atunci când un bărbat, mai dese ori, o femeie comite ceea ce la palatul Justiției se califică de **Crimă pasională**, omorul unei ființe iubite tocmai de acela sau de aceia care l'a iubit mai mult, și care s'a sacrificat s'au ș'ar fi putut sacrifica totul pentru dragostea ei.

În atari cazuri, apărarea iarăși pledează în unele împrejurări neresponsabilitatea, invocând sugestiunea sau mai bine zis auto-sugestiunea, cauză determinantă și provocatoare a crimelor, și lovirelor cauzatoare de moarte.

Pentru ca să se poată admite neresponsabilitatea în materie de pasiuni violente, avocații apărării invoacă cum că în asemenea împrejurări, inculpatul sau inculpata cuprinsă în totul de acest sentiment de dragoste — **Amorul**—care nu este decât o sugestiune, a putut la un moment dat, sub impresia acestei dezichilibrări cerebrale, să comită acte, care poate mai pe urmă le regretă, dar care și'a făcut efectul nereparabil.

Pe când ne făceam studiile la Paris, am asistat împreună cu *Prof. Brouardel* la un proces calificat **Crimă pasională**. O tânără fată *Maria Bière* crezându-se înșelată de amantul ei, pentru a se răzbuna, l'a aruncat în obraz cu jumătate litru vitriol. Nenorocitul orbit și deșfigurat s'a sinucis. Avocatul acuzatei a pledat sugestiunea — **Crimă pasională** — cerând achitarea. Acest proces a făcut mare senzație, de oarece unul din cei mai distinși avocați de atunci a luat apărarea fetei Marie Bière care-și răzburasese ca să zicem așa, în un mod cu totul straniu și aproape necunoscut până atunci. Ne aducem foarte bine aminte de argumentele pe care le invocă avocatul inculpatei; dânsul între altele a zugrăvit amorul pasionat al fetei

Marie Bière exprimându-se cam astfel: «Nu știm dacă în timpurile de astăzi mai poate exista un sentiment mai delicat mai mișcător și mai sublim decât sentimentul amorului? Nu știm dacă poate fi pe lume — continuă de a zice avocatul — o plăcere mai profundă și mai nobilă, decât aceia de a căuta prin mijloace de palpitantă candoare, să cucerești inima cuiva? A face ori ce sfortare cavalească, pornită din adâncul unui suflet curat pentru a putea inspira dragoste celei ce o iubești, a palpita de o imbatătoare mulțumire din care poți culege cea mai mică favoare, pe care în acele clipe o socotești ca quintesența întregii tale speranțe; a păși câte puțin cu blândețe pentru a te exalta la fiecare pas în această călătorie amoroasă, a vedea că una câte una rezistențele cedează, a simți că inima-ți palpita atunci când o pui alături de inima iubitei, până la abandonul final care din două ființe numai face decât una singură, poate exista pe lume ceva mai sublim, mai poetic, mai îmbătător?

Dar vai! Alături de amorul întreg, nemărginit care îți dă iluzia celui mai perfect sentiment cântat de poezii cei mai sublimi, survine deodată și frica pierderii acestui juvaer, frică care nu este altceva decât gelozia care te roade, care te consumă, care te distruge și care poate aduce, după o atare exaltare/a simțurilor bestiei umane — ce fiecare om posedă în sine ori ce s'ar zice — în cât la un moment dat, amorul, iubirea zugerăvită ca mai sus, se transformă în un sentiment de *ură*, care poate une ori este chiar mai puternic de cât acel al dragostei. De aci — dacă mai cu seamă un amic complezant — caută a întreține și chiar a face să crească invidia, gelozia, ura, sugestiunea alteori spiritul de imitație își completează opera, brațul înarmat lovește. Crima pasională s'a îndeplinit, efect al sugestiunii creierului slăbit și exaltat.

Amorul și ura minate de gelozie merg uneori alături, astfel se explică amorul Desdemonei de Otelo, al fetei Marie Bière la al cărui proces am asistat.

163. Ajungând la termenul acestui studiu atât de interesant dar atât de complicat și prezentând încă multe puncte obscure, vom încheia pe de o parte, atrăgând atenția Medicului-legist asupra numeroaselor cazuri de simulațiune, în ceea ce privește aceste diferite faze sau stadiuri ale hipnotismului, iar pe de altă parte, asupra modului și normei după care acesta va trebui să

se conducă, pentru a duce la bun sfârșit expertiza ce i se va încredința.

Ca principiu general, putem spune cum că, nu admitem realitatea somnului hipnotic decât atunci, când simptomele sale se vor putea constata în mod clar și precis la un subiect hipnotizat; în celelalte cazuri simulațiunea este aproape evidentă.

Simulațiunea se poate demasca, ținând socoteală de unele reacțiuni organice, care nu au lipsit niciodată în cazuri de hipnoză adevărată și din potrivă care nu s'au putut constata în celelalte cazuri.

Reacțiunea pupilelor, dilatațiunea și imobilitatea lor sunt de mare ajutor pentru controlul hipnozei.

Când un subiect este spre exemplu în stare de catalepsie, apropiindu-se în mod brusc de ochii acestuia o lumină foarte vie — o lampă electrică — ochii catalepticului rămân imobili neclințiți, iar pupilele nu se contractă; același lucru nu se întâmplă în catalepsie simulată.

Charcot și P. Richer au făcut studii interesante asupra simulațiunii hipnozei, care se poate demasca fie cu aparatul lui Marey, fie prin ceea ce se numește metoda grafică; ei procedează după cum urmează.

«Atât la simulator cât și la adevăratul cataleptic — zice P. Richer — un scripete cu reacțiune, fixat la extremitatea unui membru superior în extenziune, este destinat de a înregistra cele mai mici oscilațiuni ale acestui membru, pe când pe de altă parte, un pneumograf aplicat pe pieptul subiectului va înregistra curba mișcărilor respiratorii; iată ce se observă atunci pe traseurile astfel obținute.

„La cataleptic, tot timpul cât ține experiența, condeiul care corespunde membrului întins, trage o linie perfect regulată. Din potrivă la simulator, linia trasă de condei este mai întâi dreaptă și regulată ca și la cataleptic, dar după câteva secunde ea încep să se deosebească foarte mult, linia dreaptă se schimbă în linie frântă neregulată, cu multe oscilațiuni în traectul său. Aceasta este datorit faptului din cauză că simulatorul după un timp oarecare este prins de oboseală, pe când catalepticul nu, ceea ce face că liniile scrise sunt așa de deosebite. Pneumograful și el poate da indicațiuni importante: la cataleptic respirația este rară, superficială, sfârșitul traseului seamănă cu începutul lui, la simulator traseul se compune din două părți distincte, unul drept regulat, celalt cu totul neregulat.

Beunis de la Nancy a indicat și el oarecare mijloace care pot revela simulațiunea hipnotizatului.

Aparatul de indicațiune întrebuințat de *Beunis* este un mijloc de investigațiune care permite de a aprecia, în orice moment și cu cea mai mare exactitate, gradul de anestezie curentă a unei persoane hipnotizate. Nici un simulator, nu va putea rezista curenților puternici, pe când din potrivă cei adormiți cu adevărat rezistă la orice curent.

Binet și Féré au utilizat — pentru a depista simulațiunea — fenomenele corporale care se pot manifesta în funcțiunile organice, în timpul diverselor stări ale somnului hipnotic. Acești autori au făcut din halucinațiunile vederii, un studiu foarte interesant de fiziologie experimentală.

Ei au reușit de a demonstra realitatea imaginii halucinatorii, dovedind că ea se comportă ca un obiect real.

În adevăr această imagine — zic Binet și Féré — este dedublata de prismă și reflectată de oglindă, ea este supusă legilor optice de fizică. Or, afară numai dacă s'ar putea crea în sine însăși astfel de halucinațiuni, fenomen de auto sugestiune ce se întâlnește la unele isterice, ar trebui ca simulatorul să posedă cunoștinți întinse de fizică, pentru a simula o atare experiență, dar chiar așa, s'ar parveni ușor de a se demasca simulatorul căruia i s'ar fi ascuns dispozitivul experienței.

În afară de aceasta, halucinațiunilor unilaterale care se pot deplasa cu ajutorul unui magnet, se va putea iarăși să descopere simulațiunea.

La hipnoticul sincer, un magnet, fixat pe partea dreaptă a corpului spre pildă, va aduce contracturi sau paralizii, fenomene care vor apare instantaneu, de îndată ce magnetul se va transporta în partea opusă a corpului și vice versa. De altfel conform principiului enunțat în paginile precedente, un individ care nu prezintă cel puțin unele din caracterele fizice ale hipnotismului trebuie declarat ca simulant. Hiperexcitabilitatea neuro-musculară și încetarea ei prin malaxarea mușchilor antagoniști, anestezia sau hiperstezia, modificările în respirație, sunt fenomene capitale care cel puțin după unii autori ca Binet și Féré, nu pot lipsi de la nici un hipnotic.

În cea-ce privește metoda de cercetare și norma' după care Medicul legist se va călăuzi, pentru a se pronunța asupra unui caz determinat, în linii mari va fi cea următoare, pentru a răsp-

unde întrebărilor pe care de obicei le pune în asemenea cazuri judecătorul și care sunt cele următoare.

A) Violul sau coitul poate avea loc în timpul hipnotizmului fără ca numita X să poară rezistă?

B) Vroința numitei X ca și puterea ei de rezistență au fost cu adevărat anihilate?

C) Cea-ce spune sau pretinde numita X poate fi considerat ca exact?

Medicul-legist va trebui să vadă și să se asigure, dacă în adevăr numita X sau Y au fost cu adevărat hipnotizate, căci contrar părerii susținută de școala din Nancy, nu ori-ce persoană poate fi pusă în stare de hipnoză.

Sunt unele persoane cu totul refractare care nu au putut să fie adormite cu nici un preț, chiar de cei mai iscusiți hipnotizori.

Din potrivă, cu cât o persoană a fost hipnotizată cu atât dansa se va putea adormi mai curând și mai ușor, chiar numai în urma unui incident de cea mai mică importanță, ca de pildă privirea fixă a unui obiect strălucitor sau ceva analog. Medicul-legist va trebui să se informeze de antecedentele ereditare și personale ale pretinse hipnotizate. El va mai trebui se vadă dacă această este de un temperament nervos, dacă are de afăce cu o isterică, dacă prezintă zonele hipnogene ale isteriei descrise de *Pitres*, sau alte simptome fizice ca de pildă, contracturi, anesiezii, hiperestezii etc.

El va mai trebui se vadă — adormind pe pretinsă violată — care este stadiul, care este faza hipnotizmului în care intră mai cu ușurință numita X sau Y. Să știe cum-că nici catalepsia nici somnambulismul nu sunt favorabile violului, și că numai letargia ar permite așa ceva, de oare-ce în acest stadiu, hiperexcitabilitatea neuro-musculară este prezentă.

Dar ce se întâmplă? Această contractură cedează cu cea mai mare ușurință, unei atingeri a mușchilor antagoniști care în mod involuntar s'ar putea produce de violatorul însuși, ș'apoi letargica poate fi cuprinsă de odată de un atac de isterie, care împedecă perpetrarea violului.

Dacă se vor lua toate aceste precauțiuni, evitând pe de altă parte de a fi înșelat prin simulațiunea de care am vorbit, un medic experimentat nu va putea de cât cu greu să fie indus în eroare. Nu negăm posibilitatea violului în timpul unui acces hipnotic, totuși din cele descrise în paginile precedente, putem

avansă că, dacă unii indivizi au uzat de somnul hipnotic pentru perpetrarea crimei lor, aceasta s'a întâmplat extrem de rar; în toate celelalte cazuri de pretinsă hipnoză, sau femeia a cedat, sau au intervenit alți factori care au învins rezistența violentei.

CAPITOLUL XXI.

ANOMALIILE SIMȚULUI GENITAL

164. Generalități asupra Perversiunelor și Inversiunelor simțului genital. 165. Exhițiționismul. 166. Entitățile morbide în care se vede Exhițiționismul. 167. Exhițiționismul la degenerați. 168. Exhițițiōniștii Frecători 169. Examenul Medico-Legal al Exhițițiōniștilor. 170. Fetișismul. 171. Psihologia Fetișistului. 172. Exemple de Fetișisti Etero-sexuali. 173. Fetișismul Omo-sexual. 174. Fetișism feminin—Ancheta Medico-legală. 175. Sadismul. 176. Masochismul. 177. Bestialitatea. 178. Necrofilia. 179. Nimfomania. 180. Satiriasis și Erotomania.

164. La Cap. XII am făcut istoricul depravațiunilor simțului genital, numai revenim asupra acestor fapte. Vom spune însă că, o mare perioadă de timp, aceste inversiuni sau perversiuni sexuale, au fost considerate numai ca o manifestare a viciului, au fost crezute că ele nu sunt datorite decât imboldului de senzațiuni mai voluptoase, pe care unii bărbați sau unele femei vicioase le caută pentru satisfacerea plăcerilor lor sexuale. Coitul anal—pederastia—domină totul în acele timpuri, inversiunea confinându-se în perpretarea acestor plăceri sexuale.

Raporturile omo-sexuale erau foarte cunoscute și foarte des practicate, unele legislațiuni antice, Grece și Romane tolerându-le cu cea mai placidă indulgență.

Dar de oarece, alături de pederastia obicinuită, se practică și alte genuri de raporturi sexuale, unele din ele fiind cu totul extravagante, depășind tot ceea ce depravațiunea putea închipui, studiindu-se mai de aproape aceste anomalii, s'a constatat că ele erau pornite, nu numai de cât din imobldul viciului, ci datorite unei aberațiuni mintale, unei debilități cerebrale câte-odată. chiar alienației, ceea ce făcea că, inculpații numai trebuiau pedepsiți, ci considerați ca bolnavi neresponsabili și tratați în con-

secință. Legile noastre penale, C. P. R. ca și C. P. F. nu prevăd aceste fapte rușinoase și le pedepsesc, calificându-le de Atentate contra bunelor moravuri, cuprinse și prevăzute de Art. 262—270 C. P. R. In alte țări ca de pildă in Germania sau Austria, sunt articole speciale in C. P. care vorbesc de *coitul contra naturei sau coitul între persoane de acelaș sex* și care sunt pedepsite cu alte pedepse, de cât acele ce se aplică violului sau atentatelor la bunele moravuri in genere.

Așa dar un timp îndelungat, orice relațiune sexuală anormală orice perversiune, a fost considerată ca dictată numai și numai de pornirile rușinoase ale viciului și pedepsite in consecință. Așa au mers lucrurile până către anul 1852, când Casper prof. de Medicină Legală la Berlin, a recunoscut că toți adepții amorului învertit sau pervertit, nu erau numai decât și nu eră practicat numai de vicioși, că alături de aceștia se găseau și așa numiții *Invertiții sau Pervertiții anormali* adică *pervertiții dezichilibrați*, indivizi care se dădeau, la astfel de acte, din cauza unei afecțiuni sau anomalii cerebrale.

Așa dar alături de *pervertiții vicioși* mai eră și o altă clasă, *Pervertiții anormali sau dezichilibrați*.

Westphal in 1870 reluând și revizuind lucrările predecesorului său și compatriot *Casper* recunoscu un al treilea gen, o a treia clasă de *Invertiți sau Pervetiți sexuali*, pe acei care erau atinși de această anomalie din naștere, creând astfel ceeace numi el *Inversiunea congenitală* pe care *Lacassagne* de la Lyon o numi *Hermafrodism Moral*; iată cum se exprimă *Lacassagne* asupra acestora.

„Generalitatea indivizilor care s’au dedat la aceste inversiuni sau perversiuni, sunt atinși chiar de la nașterea lor, de ceeace numiam *Hermafrodism moral*, *Perversiuni* sau *Inversiuni* sexuale după alții. Aceștia au un desgust foarte pronunțat pentru relațiunile sexuale cu femeile, imaginația lor fiind fermecată la vederea de tineri frumoși, de statui sau de picturi reprezentând bărbați corpolenți. După cum am observat, această anomalie congenitală la unii dintre ei, survine la alții mai târziu in cursul vieții lor, la o vârstă la care ajung a fi desgustați. de orice, căutând in acte stranii acte desgustătoare a-și satisface apetiturile sexuale.

După *Casper* și *Westphal* trebuie să cităm un al treilea autor german *von Krafft—Ebing* de la Viena, care in o prea fru-

moasă și documentată lucrare *Psychopathia sexualis*, a studiat din toate punctele de vedere. Inversiunile și Perversiunile sexuale, menționând cele mai noi progrese ale Medicinii-legale în această direcție.

Pintre lucrările școlii franceze, care s'a ocupat mult mai târziu de cât școala germană de această chestiune, trebuie să cităm pe Charcot, Magnan, Sérieux, Garnier, Brouardel, Lacassagne, Chevalier și pe mult regretatul meu coleg și camarad de bancă Prof. E. Dupré, mort subit acum o lună în urmă, în vârstă d'abia 60 de ani. Clasificarea actuală a acestor perversiuni sexuale, aceea pe care o adoptăm și noi este perfect de bine stilizată în cartea Prof. Thoinot: o reproducem așa după cum o găsim în lucrarea regretatului nostru coleg și amic.

„Indivizii care se dedau — zice *Thoinot* — la astfel de Perversiuni, pot fi împărțiți în două categorii. Unii din ei sunt responsabili de actul ce l'au făcut, act pe care l'a executat în toată cunoștința lor, ca un simplu rezultat al depravațiunii sau al viciului ce'i dominează. Nimic nu-i obligă la astfel de acte, în afară de viciul și imoralitatea lor“.

„Inversiunea genitală la acești indivizi este în totul artificială, de aceea ea se poate numi: *Inversiunea-viciu*“.

„Alți indivizi sunt cu totul deosebiți de aceștia și sunt uneori conștienți de actul ce-l comit, totuși conștienți sau nu, ei sunt neresponsabili, de oarece aceștia sunt bolnavi cerebrali, executând actul sub influența dominantă a imboldului morbid care-i împinge a face atari acte, imbold sau impulsione care triumfă în contra rezistenței individului. Inversiunea la acești indivizi este un fapt natural, constituind în opoziție cu *Inversiunea viciu* de mai sus, ceace generalitatea autorilor moderni numesc *Inversiunea-Perversiune*. Aceasta este adevărata *Inversiune morbidă* a simțului genital așa cum o înțelegem în Medicina-Legală, căci ea singură este de resortul Medicului Legist și psihologului“. Așa dar inversiunea simțului genital comportă: A) *Inversiunea Morbidă* sau patologică — Adevărata *Inversiune* și B) *Falșa Inversiune* — *Inversiunea viciu*⁽¹⁾.

Rezultă după *Thoinot*, că anomaliile simțului genital sunt după cum am văzut de două feluri, sau se pot împărți în două clase

1) L. Thoinot. *Attentats aux Moeurs*. Paris 1898 p. 302.

aşa după cum le-am descris. Fie-care din aceste anomalii, cuprinde mai multe subdiviziuni, pe care le vom descrie rând pe rând.

Dar contrar celor spuse mai sus, contrar părerii generalităţii autorilor moderni, care cuprind în *Perversiuni* şi *Inversiuni* toate anomaliile simţului genital, întrebuiţând une-ori cuvântul de *Perversiune* alte-ori pe cel de *Inversiune* pentru a desemna acelaşi lucru, noi credem că pentru a stabili ori-care ordine în această privinţă, trebuie precedat în modul următor:

Vom rezervă calificativul sau numele de *Inversiune*, acelor anomalii al simţului genezic, care intră sau care se găsec în două circumstanţe, şi anume: *a*) În cursul psicozelor, în care caz anomalia sau *Inversiunea* nu este decât un episod intercurent şi *b*) ca o manifestaţiune la unii degeneraţi mintali, în care caz *Inversiune* mai poartă numele de *Uranism*. Dar de oare-ce alături de aceste diferite specii de anomalii, alături de *Inversiuni*, mai există şi altele care nu pot fi cuprinse în grupul *a* şi *b*, pe de o parte pentru a evita confuziunile, iar pe de altă parte pentru a formă un nou grup de anomalii, propunem de a rezervă numele de *Perversiune*, acelor anomalii care sunt cu totul aparte şi cari ca să zicem aşa sunt anomalii cunoscute şi scoase de curând din cadrul nozologic, în care până acum din eroare erau încercuite.

Prin urmare *Inversiunile* numai trebuiesc confundate cu *Perversiunile*, întrebuiţând după cum se făcea până acuma în mod indiferent un cuvânt în locul altuia, pentru a desemna acelaşi fapt sau aceiaşi anomalie. *Inversiunile* vor constitui dar o clasă de anomalii deosebite de *Perversiuni*; în acest ultim grup vor intra: *Exhibiţionismul*, *Fetişismul*, *Sadismul*, *Masochismul*, *Bestialitatea*, *Necrofilia*, *Nimfomania*, *Satiriasis* şi *Erotomania*, vom începe cu descrierea *Perversiunilor* şi în rândul întâiu cu cea-ce se numeşte.

165. *Exhibiţionism*. Cuvântul de *Exhibiţionism* care şi trage etimologia de la latinescul *Exhibo* — a arată — a fost creat de Prof. Lasègue în 1877, pentru a desemna o serie de indivizi, care, aflându-se într'un stadiu intermediar dintre raţiune şi alienaţie, comit acest act impudic care consistă în faptul următor: Un individ de obicei un bărbat, îşi descopere organele genitale pe stradă sau în un loc public oare-care, fără de a spune vre'o vorbă, fără de a execută vre'un gest. Câte odată el însă face şi gesturi obscene, alte-ori el se masturbează. Acesta în ase-

menea condițiunii este inculpat de Ultragiul public la pudore arestat, dat judecării și condamnat, dacă justiția nu are prevederea de a cere un examen Medico-legal.

Prof. Laségue¹⁾ în descripția magistrală pe care o citise în 1877 Academiei de Medicină din Paris, făcuse din *Exhibiționism* o entitate morbidă specială. *Exhibiționistul* după părerea lui Laségue, era un bolnav *sui generis* cu simptome caracteristice și speciale, aparținând în propriu acestei anomalii. Dar mai târziu școala franceză reprezentată prin Magnan, cea vieneză prin Krafft-Ebing, au stabilit că exhibiționismul, nu este o entitate morbidă, ci numai un sindrom care se găsește alături de altele, la o sumă de indivizi atinși de diferite psicoze.

Exhibiționismul a fost clasat după unii autori, printre perversiunile simțului genital, alături de *fetișism*, *sadism*, *bestialitate*, *necrofilia* etc. deoarece în unele împrejurări exhibiționistii, nu se mărginesc numai în a-și exhiba organele genitale, ci mai comit și alte acte ca depildă, frecarea membrului viril de un obiect, de o persoană etc, frecare necesară lor pentru a intra în erecțiune și uneori chiar de a ejacula. Nu facem nici o obiecțiune în contra acestui mod de a vedea a acestor autori, totuși socotim că deoarece exhibiționismul urmat de asemenea acte, constituie o excepțiune și aparține în propriu unei clase speciale de degenerații, acest gen de ultragiul public la pudoare, trebuie să urmeze imediat după clasa exhibiționistilor bolnavi ai căilor genito - urinare; de altfel aceasta nu are nici o importanță și exhibiționismul descris aci, sau în alt capitol, nu constituie nici o eroare.

166. Exhibiționismul constituind după Magnan și Von Krafft-Ebing un episod sau un sindrom din cadrul altor afecțiuni care constituie entități morbide cerebrale, se observă la: a). Degenerații inferioare (Imbecilii, idiștii numiți încă slabi de minte sau lipsiți de inteligență; b) la paralitici generali; c) la bătrâni și la alcoolici atinși de deliruri diverse. d) la epileptici, e) la degenerații, propriu zise, cu alte cuvinte, faptul de ași arăta organele genitale în public, este unul din simptomele ce se observă pe lângă altele la acești indivizi, după cum de exemplu febra, este unul din simptomele care se observă la scarlatină, tifos etc. Exhibiționismul este în primul rând executat de așa numiții slabi la minte, *degenerații inferioare*, ca de exemplu, imbecilii, idiștii etc.

1) Laségue. Les Exhibitionnistes in Union Médicale Paris. Mai 1887.

Lasègue, Magnan,¹⁾ Von Krafft-Ebing²⁾ citează cazuri de imbecili care internați în aziluri speciale, exhibau neconținut organele genitale. Unul din ei, pensionar al azilului *Ville Evrad Franța*) admis a face oare care servicii în calitate de grădinar, era neconținut cu organele sale genitale în afară, sub pestelca ce purta. Un altul citat de Magnan, își exhiba organele sale înaintea bonelor de la Champs-Elysées; un al treilea, de care pomenește Sander în arhivele lui V. Krafft-Eding, ajunsese grație protecțiunei sale, a fi chiar judecător de și era un patentat imbecil, și își exhiba organele sale în plină ședință a tribunalului.

Exhibiționismul se mai arată și la demenții senili; aceste cazuri sunt cu atât mai interesante, cu cât inculpații, nu prezentaseră nici un dilier anterior senilității, al cărui substrat anatomic este aterosomul cerebral și ramolismul consecutiv.

Prof. Lasègue citează un exemplu foarte instructiv în această privință, în comunicarea sa de la Academia de medicină din Paris. „Un funcționar superior al unei importante administrațiuni în etate de 65 ani, ce se distinse până atunci prin via sa inteligență, este arestat și inculpat de exhibiționism în una din cele mai frecventate strade din Paris. Antecedentele sale sunt de o atare onorabilitate în cât el nu este dat judecății, admitându-i-se o tulburare mintală spontană. După un an adaogă Prof. Lasègue, am fost obligat să-l internez în un Azil special de alienați, unde el muri curând din cauza unei demenți senile, ce merse foarte repede.

Alcoolismul cronic, delirul alcoolic acut, și alte diverse deliruri ca lipomonie, sunt de multe ori întovărășite de exhibiționism. Lalanne³⁾ în tesa sa asupra exhibiționismului din 1896 a citat un caz foarte interesant al unui lipemeniac foarte cuminte de altfel, și al cărui delir nu consista de cât, în exhibarea înaintea gardienilor spitalului unde era funcționar, a organelor sale genitale.

În paralizia generală, se observă iarăși adesea acte de exhibiționism; când această afecțiune este pe deplin confirmată, atunci actul se explică ușor, și bolnavul este declarat neresponsabil. Dar uneori exhibiționismul există chiar la începutul paraliziei generale, fără vre

1) Magnan. Ann. D'hyg. et de Med-legale Paris 1890 I. XXIV.

2) V. Krafft-Ebing, Archiv für Psych. t. I. 1890.

3) Lalanne. De l'exhibiționisme. These de Paris 1896.

un alt simptom care să o poată decela, și care numai târziu se va manifesta prin simptome clasice. In asemenea condițiuni diagnoza adevăratei cauze este une-ori foarte greu de stabilit și bolnavii care erau în prima perioadă a paralizei, au fost necunoscuți, dați judecării și condamnați. Un caz important din această categorie a fost descris de *Dr. Laurent de la Rouen* ¹⁾ iar *Magnan* citează un caz de exhibiționism făcut de o femeie, al doilea caz publicat în știință de acest gen; se credea până la *Magnan* că exhibiționismul nu era executat decât de bărbați.

O femeie preumblându-se în parcul Buttes - Chaumont, lunecă și își făcu o mică rană la un picior; pentru ași lega rana ea își ridică fustele, dar de oarece le ridicase prea în sus, doi sergenți care treceau pe acolo îi făcură observație. Dânsa atunci își descoperi cu totul organele sale genitale, adresând vorbe triviale sergenților: eră o dementă atinsă de paralizie generală, care mai pe urmă afost internată într'un azil speial.

Lalanne citează în teza sa, un al doilea caz de Exhibiționism la o femeie. O damă din lumea mare și de o perfectă educație, își ridică rochiile și își arată organele genitale în public.

Epilepsia se întovărășește adese ori, de acte de exhibiționism. Dar trebuie de știut că, exhibiționismul epilepticilor, nu este de aceeaș esență ca și acel al degenerațiilor ereditari, constituind un sindrom bine definit. Această perversiune poate să prezinte la epileptici, cele mai diferite aspecte și să rezulte din mecanisme foarte deosebite.

Adese ori epilepticul va exhiba în mod spontan fără nici o dorință de a fi văzut, fără nici un scop de etalare, ci numai cu dorința de a atrage asupra lui privirea femeilor ce ar dori să coiteze cu el. Alte-ori exhibiționismul se leagă de degenerescența ereditară coexistentă; în asemenea cazuri, epilepsia nu are nici un rol în materia acestei perversiuni. In cazuri rari, exhibiționismul constituie singura manifestare a epilepsiei, dar care după scurt timp apare cu caracterele ei clasice. Această perversiune se întâlnește mai des la acei atinși de epilepsia mică (larvată, petit mal) decât în epilepsia convulsivă (grand mal comitial); un caz important de exhibiționism în epilepsia mică, a fost descris de celebrul *Prof. Trousseau* ²⁾.

„Un prezident de Tribunal ¹⁾ din provincie, părăseă de odată

1) *Dr. Laurent de Rouen. Exhibitionisme et Paralyse générale in Ann. d'Hyg. et Méd. légale Paris 1893.*

2) *Trousseau. Cliniques Médicales de l'Hotel-Dieu de la Paris I. II. 1882.*

și în mod brusc sala de ședință, bolborosea câteva cuvinte neînțelese, și cu privirea fixă și pierdută trecea în sala de alături *exhiba, urină* și reintră din nou în sala de ședințe, fără a avea câtuși de puțin conștiință de ceea-ce a făcut". Cazuri identice sunt citate de *Tarnowski, Garnier, Westphal* și alții.

167. O ultimă clasă de indivizi exhibiționiști sunt așa numiții **Degenerați**.

Nu vom mai vorbi de grupul *Degenerațiilor inferiori* de care ne-am ocupat mai sus, ci numai de acela care este caracterizat de *Magnan* și *Legrain* cu următoarele cuvinte :

«Prin degenerescență se înțelege starea patologică a individului care comparativ cu generatorii săi cei mai apropiați, prezintă o scădere simțitoare în rezistența sa psico-fizică și nu realizează decât imcomplect, condițiunile biologice în lupta ereditară pentru viață».

Această degenerescență ar cuprinde după clasificarea lui *Régis* trei diviziuni: a) *Psicosele delirante* în care intră diferitele delire ca de pildă: delirul persecuțiilor auto-acuzatori, melancolicilor, diferitele deliruri sistematizate. b) *Psicosele raționale morale* (Nebunia morală). c) *Psicosele instinctive* (psicoza criminală; la toți acești degenerați, exhibiționismul nu este de cât un *sindrom episodic*, alături de celelalte manifestațiuni delirante.

Lasègue a publicat în memoriul său din 1877, o interesantă observațiune de exhibiționism, la un degenerat superior pe care o reproducem: „ Un domn tânăr — încă nu avea 30 ani" aparținând unei familii onorabile, având și el o frumoasă situație — era secretarul particular al unui important personaj politic de pe vremuri, instruit, distins, în relațiune cu cea mai bună societate din Paris„. Autoritățile fusese înștiințate, prin plângeri multiple, că un scandal se repetă de cât va timp prin biserici cam în fiecare zi, pe la aceeaș oră în amurg. Un domn tânăr, a cărui semnalmamente erau cunoscute, se puneă deodată în fața femeilor ce-și făceau rugăciunea în biserică, și își descoperea organele genitale, fără a pronunța un cuvânt, fără a face nici un semn necuviincios; el dispărea apoi ca prin farmec, fără a mai putea fi văzut.

„Surprinderea acestui domn era greu de făcut, de oarece el nu făcea aceasta în aceeaș biserică, ci în biserici diferite. Totuși într'o seară la biserică St.-Roch, el fu prins și arestat, în mo-

mentul în care se arată gol înaintea unei bătrâne călugărițe care țipând, a atras atențiunea păzitorilor bisericii; delictul era așa de straniu, mai cu seamă făcut de un tânăr în condițiunile de mai sus, încât parchetul ceru examenul medico-legal al individului. Am examinat în mai multe rânduri prevenitul—adaugă *Prof. Lasègue*—dar nu me-am putut formă o convingere sigură. *Împulsiunea* de a comite actul era zdrobitoare, peste puțină de ai putea rezistă—spunea inculpatul—și se reproducea în mod periodic la aceiași oră către seară, nici odată în timpul dimineții; ea era precedată (*impulsiunea*) de un fel de durere sufletească, de o turburare și neliniște internă (*anxiète*) care tortură în mod îngrozitor pe pacient; ancheta făcută de poliție asupra prevenitului era din cele mai elogioase, în afară de actele din biserică pentru care fusese arestat. *Prof. Lasègue* termină raportul său, admitând responsabilitatea, iar mai târziu el adaugă: Eram atunci mai puțin experimentat, și în absența ori cărei concepțiuni delirante din partea prevenitului, l'am declarat responsabil; trebuie să mărturisesc că făcusem o eroare“.

O altă observațiune în acest gen, dar mult mai complectă, și mai interesantă este publicată de *Magnan* în *Analele de Medicină Legală* din 1890; o vom reproduce aproape în complect.

„Numitul *G..... François*, în vârstă de 29 ani, chelner la o cafenea, căsătorit, a fost arestat în ziua de 20 Aprilie 1888, în biserica numită *St-Germain l'Auxerrois*, în momentul în care fiind în ușa bisericii și crăpând puțin ușa, își arată organele genitale, la mai multe fete ce lucrau în atelierul din fața bisericii. Un sergent vrând să-l aresteze, el fugi în biserică, dar imediat fu prins și dus înaintea comisarului de poliție. *G.....* foarte rușinos și foarte abătut, din cauza arestării sale, căută a se disculpa și mărturisi totul; el mai adaugă, că dânsul mai făcuse acelaș lucru în timpul dimineții tot acolo și că fusese condamnat la o lună închisoare, cu un an înainte pentru acelaș fapt.

Repețierea acestor fapte stranii, reproducerea lor egală și monotonă, condamnarea inculpatului cu un an înainte, pentru fapte identice, au deșteptat cu multă dreptate atențiunea judecătorului, care a cerut examenul prevenitului. *Magnan* este însărcinat cu examenul *Medico-Legal* și recunoaște cu ușurință că prevenitul era un *degenerat hereditar*, cu caracter impulsiv; *Magnan* a dedus această diagnoză, pe deoparte din examenul

prevenitului, pe de altă parte, din antecedentele sale ereditare care erau următoarele.

Ambii părinți ai lui G.... fusese foarte nervoși. *Tatăl* era de un caracter foarte inegal, foarte violent, se mânie și devenea furios pentru lucruri de nimic: într'o zi în un acces de mânie nemotivată, a aruncat în capul fratelui său un mare ciocan de fier.

Mama o nevropată clasică, are foarte dese crize de nervi cu pierderea cunoștinței; de un caracter trist; se mânie pentru orice nimicuri, devine agresivă, violentă, față de cei ce sunt în contact cu ea. Une-ori dimpotrivă dominată de idei de ipohondrie crede că este foarte bolnavă și că în curând va muri; alte-ori are idei de sinucidere și într'o zi chiar s'a aruncat în un pârâu, să se înece, de unde a fost scoasă de copii ei.

Născut din astfel de părinți G..... prezintă la examenul nostru, *stigmatе fizice* foarte evidente de degenerescență. Are un tic facial, prezintă o *anestezie generalizată*, el d'abia simte împunsăturile cu boldul, ce'i facem pe mâini și pe picioare.

În copilărie, a fost de o extremă mobilitate de caracter: une-ori vesel, expansiv mișcându-se neconținut, și căutând a fi împreună cu camarazii săi, alteori din potrivă, era trist, întunecat, nu vorbea zile întregi cu nimeni, și vroia să se sinucidă.

La vârsta de 10 ani a făcut o tentativă de sinucidere, fiindcă mama lui îi dădu-se o palmă, iar mai în urmă, a făcut iarăși mai multe tentative de sinucidere dar neizbutite; el se emoționa cu cea mai mare ușurință, emoțiuni care uneori îl făcea să plângă, alteori se terminau cu un râs nervos, care nu-și mai avea sfârșit.

Anomaliile sale sexuale sunt iarăși foarte importante. În calitate de chelner într'un restaurant, când vedeă intrând câte o femeie cochetă, organismul genital era așa de aprins, că fără a pune mâna la organele sale genitale, se simțea ud, el ejacula; tot așa se întâmplă și când urmărea o femeie în stradă; priapismul era continuu, și în această privință cele ce spunea el, concorda în totul cu cele spuse de soția lui; el era neconținut în erecțiune, relațiunile sexuale cât de repetate nu-l calmau, din care cauză avea adese insomnii.

La vârsta de 19 ani încep deja a se manifesta tendințele sale exhibiționiste; el adesea se puneă gol la fereastră, și se arăta de multe ori cu organele genitale descoperite la vecinele sale.

Exhibițiunea survenea în urma unei *adevărate crize*., a unui paroxysm, în timpul căruia G.... avea intense dureri de cap, confuzie în idei și defecte de memorie: în culmea paroxysmului el nu se mai poate abține, și pentru a se ușura, el trebuie să-și descopere organele genitale înaintea unei femei.

În timpul celor zece luni care au precedat a doua arestare—acea care a determinat examenul nostru medico-legal—G..... era neconținut sub implușiunea de a-și exhiba organele genitale, și o luptă internă se declară între voința lui, de a nu ceda acestei dorinți și impulsiei de a exhiba; cele mai de multe ori, aceasta din urmă era mai puternică și el trebuia să cedeze, trebuia să exhibeze, fapt care îi ușură sufletul și pentru un timp se ușură și el. În urma acestor fapte, *Magnan* a dedus următoarele Concluziuni 1) G..... este un *degenerat ereditar*, supus în diferite momente la impulsii și dorinți ce nu le poate stăpâni.

2). În ziua de 20 Aprilie 1888 el avea *constiința* că ceea ce face poate fi pedepsit de lege, el nu se putu abține de a exhiba, împins la aceasta de o impulsie bolnăvicioasă care i-a anihilat voința.

3) El nu este responsabil de actul ce i se impută, care are de bază o perversiune a simțului genital.

Tribunalul în urma acestui raport a achitat prevenitul și a ordonat internarea lui în un azil special spre tratare.

Am putea cită încă multe observațiuni de felul acesta; între altele una publicată de D rii *Lachaux și Boissier*, elevi ai lui *Magnan*. Exhibiționistul citat este iarăși un degenerat cu caracter impulsiv, foarte manifest. Toate aceste cazuri sunt identice, dar ceea ce este mai important este faptul că, atât exhibiționistul citat de Lasègue, cât și aceia de *Magnan de Lachaux și Boissier*, erau indivizi cari aveau o viață sexuală quasi—normală toți trei însurați, doi din ei tată de mai mulți copii.

Numai este tot așa în ceea ce privește *exhibiționistul* de care vorbește *P, Garnier*¹⁾ Acesta deschidea ușa la toate localurile unde știa că sunt adunate fete sau femei își arată organele genitale, și apoi fugea ca să nu fie prins — Examinat, el a declarat că nu știea ce e femeea, că nu avusese nici odată nici un raport sexual, că femeile din acest punct de vedere, nu-i producea nici o impresie și că singura lui plăcere, singura lui

1) P. Garnier. La Folie à Paris 1890.

satisfacție ereă exhibarea organelor sale genitale, care uneori erau urmate de ejaculare, alteori nu, dar care întotdeauna îi procură o mare plăcere genezică și îl ușură; capul și mintea zicea el îi deveneau iarăși din nou limpezi — Exhibițiunea organele genitale, la acest individ eră egală pentru el cu satisfacțiunea organului sexual — *Garnier* care a făcut o bună descriere a exhibiționismului impulsiv, îl definește cu următoarele cuvinte: „O perversiune sexuală impulsivă care te urmărește care este caracterizată, prin o necesitate nerezistabilă de a descoperi în public și de obicei în aceleași locuri și la acelaș timp, organele genitale, care uneori sunt în stare de repaos, alte ori sunt urmate de semi-erecțiuni și întovărășite de masturbațiune“.

168. *Kraff-Ebing* și *Magnan* au mai descris încă un gen de exhibiționism, care ar fi intermediar între această perversiune a simțului genital și alta de care ne vom ocupa mai târziu, numită *Feteșism*. *Magnan* îi numește *Frecători* (*Frotteurs*).

„Unul din cele 3 cazuri de *Frecători* de care am avut a mă ocupa zice *Magnan*, a fost un om de 44 ani însurat, predispus alcoolice și saturnine; el contractase și practicase multă vreme onanismul de care însă se lăsase cu un an în urmă. De vreo doi ani el nu mai are erecțiuni, nu mai poate avea raporturi sexuale, are însă din când în când poluțiuni (perderi seminale). De atunci el se simte, așa pretinde prevenitul atras la acte contra naturei. Către amurg se ducea acolo unde știe că sunt de obicei adunate mai multe femei, se apropie de una din ele de obicei de cea — mai grasă, apoi scotea penisul din pantaloni care este moale — și începe a și-l frecă pe rochia femeii. El a fost arestat pe când făcea această operațiune în un birou de tramvaiu; dânsul condamnat la 4 luni închisoare a fost cuprins pe când își făcea pedeapsa de delir melancolic cu idei de persecuțiune (delir al degenerațiilor¹⁾.

Din observația precedentă se poate constată că, chiar masturbația nu le mai satisface pasiunea lor, le trebuie încă un excitant, ei au nevoie de a-și frecă penisul de ceva, fără de care satisfacțiunea sexuală nu este complectă; aceștia sunt atinși de un delir special, constituiesc o clasă de degenerați intermediari între *exhibiționiști* și *fetișiști*! Prof. *Leségue* în memoriul său din Paris 1877 asupra exhibiționiștilor, primul care după cum

1) *Magnan*. Etude clinique sur les impulsions et les actes des aliénés.

2) *Tribune Medicale* Paris 1881.

am mai spus s'a ocupat de această chestiune, citează cazul unui funcționar care în fiecare zi eșind de la biroul său după ce-și termină slujba, trecă pe sub fereastra unei tinere domnișoare. El își inchipuia că tânăra fată se amoretzase de el și că numai rezistența părinților fetei, eră singura piedică ca el să o poată lua în căsătorie.

Această *idee delirantă* pe care nimic nu o justifica, îl urmărește și el se decide după o așteptare de câteva luni, să înceapă lupta contra părinților fetei. Nici odată nu a încercat să-i vorbească sau să-i scrie, dar în fiecare zi la ora cinci, eșind de la birou apoi chiar la ore diferite din zi, lăsându-și ocupațiunea, singurul mijloc de a putea trăi, el se așeză în fața casei unde locuia domnișoara și o urmărea în toate părțile, fără a-i spune un singur cuvânt; eră o umbră ce urmărea neconținut în tot locul aceeaș persoană și aceasta, timp de mai bine de un an, până când familia îngrijată de această persecuțiune continuă, ceru justiției să intervină.

Esquirol ¹⁾ a publicat un caz analog; un domn se duce într'o seară la teatru, acolo se inamoretză de una din actrițe și se crede iubit de ea; din acel moment acesta ca și cel precedent. urmărește pe adorata lui, pas cu pas, până când dansa înspăimântată se plânge poliției. De observat că ambii deliranti se arătau în toată splendoarea inaintea iubitei lor, stând drept și căutând a fi văzuți și remarcați, *faisant montre de leur personne* după expresia lui Laségue, pe care acesta îi și numește din această cauză, tot exhibiționiști ²⁾). Acestea sunt cazurile de exhibiționism inerent diferitelor psihozes ce am enumerat. Cum se vor putea ele recunoaște și care trebuie să fie conduita judecătorului și a Medicului legist în asemenea împrejurări? Exhibiționismul psihoză are o serie de caractere c-i aparțin în propriu și care-l va deosebi cu ușurință de exhibiționismul viciu, executat de depravați responsabili. În adevăr exhibiționiștii bolnavi, epileptici, degenerați etc. procedă mai toți cam în acelaș mod.

Exhibiționistul care este aproape în mod constant un bărbat (am văzut că până astăzi nu există în știință decât două cazuri de exhibiționism feminin) își descopere organele genitale nu oricum și oriunde, din potrivă el își alege locul și ora care sunt

1) Esquirol. Des maladies mentales.

2) Ant. Ritti. Exhibitionnistes în Dictionnaire des sciences médicales Tome 37. Paris 1888.

aproape aceleași și face tot ce-i stă în putință, ca să fie văzut de o femeie sau de un grup de femei și numai de acestea. Un al doilea element este *Repetițiunea* actului, care se face în mod automatic și uneori chiar cu o regularitate cronometrică la aceeași oră și în aceleași condițiuni, iar după săvârșirea lui, deliquentul caută să se ascundă, să fugă, ca să nu fie surprins și arestat.

Degenerații superiori atinși de exhibiționism, care cel puțin uneori își dau socoteală de infirmitatea de cari sunt cuprinși, spun că ei de multe ori ar vroi să reziste acestei nenorocite impulsioni, dar că în unele împrejurări, dorința morbidă este atât de puternică, încât ei fatalmente sucombă și exhibă. Magnan a observat exactitatea acestui fapt și a pus în evidență împrejurarea că, cutare exhibiționist care poate uneori să reziste pentru moment acestei impulsioni, numai este în stare să se oprească de a săvârși actul, atunci când se află sub influența *alcoolului*. Un exhibiționist amețit de vin sau de alcool, chiar fără a fi beat, va sucombă negreșit impulsionei morbide și exhibițiunea se va produce; în ori ce caz exhibarea organelor genitale chiar fără ejaculare nici masturbatiune, aduce întotdeauna o ușurare bolnavului el se simte răcorit și nu mai este posedat de acest foc intern, care-l neliniștește și-l face prada unei inervațiuni așa de intensă, exhibiționistul este impulsiv conștient. Faptul că unii din exhibiționiști au relațiuni sexuale normale, unii din ei sunt însurați, nu exclude executarea acestui act deși este adevărat că cei mai mulți dintre ei sunt neputincioși, în fața femeilor și nu au satisfacțiuni genezice, erecțiuni și ejaculațiuni decât când își exhibă organele genitale, sau fac oficiul de frecători descriși mai sus. Toți exhibiționiștii ce am descris împinși de o putere supra naturală de a-și arăta organele genitale, erau mai întâiu prada unor simptome care nu se calmau, decât după exhibare, urmată generalmente în afară de calmare morală — de masturbatiune sau de ejaculare.

A. Hoche în *Neurologie-Centralbl.* P. XV din 1896 publică cazul unui exhibiționist, care se deosebea până la un oarecare punct de aceea ce am menționat în paginile precedente. Un doctor în medicină se apropria de o damă sau de un grup de dame ce nu erau întovărășite de nici un bărbat. Dacă aceasta avea loc noaptea, așezându-se pe cât posibil în fața unui felinar pentru ca lumina să arate și mai bine ceea ce făcea și deodată se deschcea foarte repede arătându-și organele genitale.

Alteori când socotea că persoanele cărora le arată nu le vor vedea destul de bine fiindcă era întuneric, aprindea câte un chibrit cu flacăra de bengal, pentru ca totul să se vadă bine.

Deși avea conștiință de gravitatea faptelor, el o făcea fiindcă, era împins de o impulsivitate instinctivă nerezistibilă. El nu ejaculă nici nu se masturba, dar după fiecare exhibițiune era din nou împins de o altă impulsivitate de a intra într-o cărciuună de a bea 2—3, păhăruțe de alcool și apoi din nou, împins de furia exhibițiunii, oprea femeile în stradă și, sub un pretext oarecare le forța — menținându-le — de a-i admira organele genitale.

169. În prezența unor asemenea infractori, judecătorul trebuie înainte de a-și pronunța hotărîrea să ceară negreșit *examenul* lor *medico legal*, căci dacă uneori ei se vor găsi în fața unor simpli depravați, responsabili cele de mai multe ori, vor avea de a face une-ori cu indivizii aparținând uneia din clasele de mai sus, debili mintali sau degenerați, paralitici, alcoolici, demenți senili sau demenți alcoolici, epileptici, degenerați care sunt nerresponsabili de actele lor și cari trebuiesc internați și tratați.

În cea-ce privește pe Medic-legist, acesta înainte de a-și da raportul ce va conține concluziunile, după care judecătorul va condamna sau va achită aflându-se înaintea unui nerresponsabil, el are datoria de a examina cu cea mai mare băgare de seamă și în mai multe rânduri pe autorul faptului și a nu se pronunța decât după ce va avea o convingere absolut sigură, asupra cazului, ce are în prezența sa.

El va consulta dosarul afacerii, pe care judecătorul nu va refuza niciodată de a îl încredința, va cerceta antecedentele ereditare ca și cele personale ale individului, starea lui prezentă, modul de execuțiune al ultragiului la pudoare, apetiturile sale sexuale, repetiția și periodicitatea actului, aducându-și aminte de cuvintele Prof. Lasègue care zicea în memoriul său, cece urmează și pe care Medicul legist nu trebuie să le uite niciodată : «Uneori examenul direct al inculpatului nu-ți dă încă o deslușire mai de seamă, căci inculpatului fiindu-i rușine de cece a făcut, se încapățânează de a nu răspunde la nici una din întrebările medicului—crezând că orice răspuns îl poate compromite și cu cât va da mai puțină socoteală de cece i se va reproșa, cu atât va crede în o impulsivitate independentă de voința sa și prin urmare i se va scuza fapta. Este prin urmare absolut indispensabil, adaugă prof. Lasègue că medicul să-și dea socoteală

exactă de condițiunile în care s'a săvârșit faptul, studiind în acelaș timp, după cum am spus mai sus, antecedentele patologice ale bolnavului.

Se poate atunci descoperi că această aberațiune genezică, nu este decât unul din inelele lanțului, ce leagă între ele, o perversiune simplă, uneori complexă.

170. A doua specie de perversiune sexuală, este cea cunoscută sub numele de Fetișism.

La bărbatul normal, excitația genezică este mai întotdeauna provocată de organele genitale femești, coitul fiind mijlocul de satisfacere ordinar și obicinuit, al instinctului sexual.

Dar nu este întotdeauna așa și une ori excitația genitală, este produsă de o altă parte a corpului femeii, nu numai decât de organele sale genitale.

Vederea sau contactul unui braț rotund, frumos, alb și bine făcut, a unei gambe, a unui picior fin, al unui păr lung mătăsoș blond sau brun, pot aduce o excitație genitală ca și vederea organelor genitale, dar această excitație vizează ca termen ultim, tot posesiunea femeii, înzestrată cu astfel de atracții, vizează tot coitul normal și obicinuit.

Alte ori nu este un ce fizic, ci o calitate psihică care deșteaptă instinctul genital și ne excită, pentru a dori posesiunea unei femei.

Câte odată, amorul bărbatului normal își găsește un excitant în oare care detaieri a toaletei feminine. Ne place și ne excită văzând femeia ce dorim, să fie îmbrăcată în un fel mai mult de cât în altul.

Totuși costumul sau accesoriile costumului, nu fac în realitate, în acest caz, decât a exalta dorința de a posedă femeia, care însă poate să nască la bărbatul normal, chiar în absența unui excitant suplimentar. În fine unele obiecte, aparținând femeii iubite, ne sunt foarte scumpe, căci ele evocă chipul ei înaintea ochilor noștri. Vederea acestor obiecte—zice Thoinot—din lucrarea căruia extragem aceste rânduri, poate să ne aducă excitația genitală, dar această excitație vizează tot posesiunea femeii căreia ele aparțin. Văzând obiectele, ce i-au aparținut, naște dorința posesiunii. Amorul obiectelor feminine, pe care să-l numim pentru un moment Fetișismul obiectelor, se întâlnește foarte adeseori la bărbații cu o constituție perfect normală,

Căți amorezați nu sărută de mii de ori, obiectele ce știu că aparțin sau au aparținut femeii iubite, mânuși, batiste, scrisori etc. Cu toate acestea după cum spune A. Moll¹⁾ nu trebuie să considerată ca o anomalie morbidă, faptul de a fi inamorat și de a sărută obiectele aparținând femeii iubite, taxând de fetișiști pe aceia ce se dedau la astfel de demonstrațiuni.

Dacă am cădea în această eroare, atunci fiecare din noi am putea fi taxați de Fetișism, căci fiecare din noi simte o emoție plăcută, la vederea unei părți a corpului sau al unui obiect ce aparține femeii care ne excită și pe care dorim să o posedăm.

Ceeace distinge cazurile normale de cazurile morbide, ceea ce distinge omul normal de Fetișist, este că în un caz această dragoste pentru partea corpului unei femei sau pentru un obiect ce i-a aparținut, deșteaptă amorul normal, dorința posesiunii.

Din contra în *Fetișistul patologic*, amorul obiectului primează totul, calitățile fizice ale femeii, dorința de a o posedă este nulă, femeia nu este nici căutată nici subiectul coitului, termen ultim al dragostei între două ființi de sex deosebit. Și în cazul din urmă contactul unei părți a corpului femeii, vederea sau contactul unui obiect de toaletă ce i'a aparținut, deșteaptă orgasmul venerian, une-ori chiar și ejaculațiunea, fără însă ca să se deștepte și dorința de a posedă sau de a coită cu acea femeie, ca la omul normal. Femeia după cum am spus mai sus, în asemenea cazuri nu mai are nici o valoare, orgasmul genital numai vizează posesiunea ei: Amorul nu se mai adresează femeii, ci numai exclusiv acelui obiect de toaletă care, pus în contact cu penisul determină erecțiunea și ejaculațiunea consecutivă: acestei anomalii a instinctului genital să dă numele de Fetișism. Astfel fiind lucrurile, vom defini această perversiune, cu aceleași cuvinte cu care'l definește și regretatul D-r Garnier²⁾ care a publicat o interesantă monografie asupra acestui subiect.

Fetișismul este³⁾ o anomalie a instinctului sexual ce con-

1) A. Moll. Les perversions de l'instinct génital. Paris 1893.

2) D-r P. Garnier. Les fétichistes perversis et invertis sexuels. Paris 1896.

3) Dubuisson et Vigouroux ținând socoteală de caracterul și felul manifestățiunilor fetișiste, definesc această perversiune cu următoarele cuvinte. „Fetișismul este o asociațiune, la sentimentul și la senzațiunile voluptuoase pe care vederea unui obiect de toaletă sau a unei părți a corpului feminin sau masculin, deșteaptă orgasmul veneric.

În ceea ce ne privește pe noi preferăm definiția lui Garnier.

feră câteodată unui obiect al toaletei feminine, alteori unu obiect, al toaletei masculine, sau a unei părți a corpului feminin sau masculin, facultatea exclusivă de a deșteptă senzațiunile amoroase și de a produce orgasmul voluptuos adică ejaculațiune.

După Charcot și Magnan¹⁾ cuvântul de fetișism își trage etimologia de la cuvântul *Fetisso*—*farmec*, după Max Müller de la latinescul *Factitius* — *Factice* — *neînsemnat*, *Fără* — *valoare*. *Fetișismul* pe care l-am definit mai sus este dar anomalia sexuală în genere; părțile corpului sau obiectele care joacă rolul de excitant genezic se numește Fetișe, amorul aberant anormal, *Amor Fetișist*, iar individul afectat de o atare anomalie se numește Fetișist.

Amorul Fetișist este dar conform concepțiunii autorilor cari s'au ocupat de această anomalie și în special *Garnier și Thoinot*, amorul exclusiv a unei părți a corpului a femeii sau al unui obiect oarecare, ce deșteaptă senzațiunile, fără dorința de a posedă femeia, pe când *amorul normal nefetișist*, poate să fie și el deșteptat sau exaltat de așa ceva, dar în același timp el este imediat urmat de dorința posesiunii acelei femeii, de dorința de a coită cu ea. Femeia este totul la individul normal, celelalte lucruri sunt accesorii, sunt numai stimulente care ar putea să lipsească, omul normal ne având numai decât nevoie pentru a putea coită, de alt excitant decât femeia însuși.

Am văzut că *Garnier* în definiția pe care o dă asupra Fetișismului, zice că une-ori, un obiect de toaletă masculin, sau o parte a corpului bărbatului care poate fi cu totul altul de cât organele genitale, joacă rolul de Fetiș și că el deșteaptă tot atât de bine apetiturile genezice, ca și corpul sau obiectele feminine.

Un individ se excită sau își excită simțul genezic, nu la vederea unui braț sau picior de femeie, ci la vederea unui braț sau picior de bărbat. Pentru această specie de Fetișisti, Fetișul este un obiect de toaletă masculin, sau o parte a corpului bărbătesc. Acesta intră imediat în erecțiune la vederea sau pipăirea acelor obiecte, erecțiune care este urmată de ejaculațiune și de satisfacerea orgasmului voluptos.

1) Charcot et Magnan. Inversion du sens genital in Arch. de Neurologie Paris 1882.

Acești fetiști nu sunt pederăști, ei nu doresc relațiuni sexuale cu acei bărbați, nu doresc și nu caută cătuși de puțin a'i posedă și a'i pederastia, bărbatul însuși le este indiferent, este șters ca și femeia din primul gen de fetiști, obiectul masculin primează totul, el singur este iubit, el singur este dorit, el singur exaltează simțul genezic.

După cum unii indivizi nu pot intra în erecțiune și nu pot ejaculă, decât aplicându-și pe penis, un obiect de toaletă feminin, tot asemenea la alții nu se deșteaptă acest orgasm voluptuos, de cât aplicându-și pe penis un obiect de toaletă masculin.

Pe când eram elev al Prof. Brouardel, un individ fetișist masculin, ducându-se la un bălci, văzu în o baracă de saltimbanci, un ridicător de greutate înalt, mare, bine musclat, care era pe jumătate gol, de oarece purtă costumul obicinuit al meseriei.

Fetișistul fu cuprins de dorința de a-și apropiă penisul de unul din brațele sale și îi făcu propuneri în acest senz. Saltimbancul crezând că vrea să-l pederastieze, îi administră o corecțiune cam prea violentă, care necesită un examen medico-legal, cu ocaziunea căruia individul bătut mărturisi totul și anomalia instinctului sexual de care era atins.

De aci *Fetișistii* se pot împărți în două categorii: a) Acei care au ca *Fetișuri* părți a corpului sau obiecte de toaletă feminine, ei sunt *Fetișistii Heterosexuali* și B) Acei care au ca fetișuri părți a corpului sau obiecte masculine fără de a fi cătuși de puțin pederăști, și care se numesc *Fetiști Homosexuali*.

171. Psiologii ca și Biologii au căutat să determine cum și pentru ce un individ devine fetișist, care este psihologia biologică a acestei perversiuni? Binet¹⁾ în o excelență lucrare, din care extragem rândurile de mai jos zice că „în viața fie-cărui fetișist, a trebuit să se producă un incident, o întâmplare puțin comună în timpul fragedei copilării, care a determinat după ea, o puternică impresiune de natură voluptoasă, ce se imprimă profund în creerul copilului și care devine pentru restul vieții acestuia, obiectul principal și unic al plăcerilor și excitațiuni sexuale.

Dar trebuie știut — continuă de a scrie Binet — că acest incident sau această întâmplare, nu a constituit decât prilejul secundar al stării de fetișism; acest incident era *așteptat* de hi-

1) Binet. Le Féétichisme dans l'amour Paris 1891.

perestezia specială a individului, în virtutea unei predispozițiuni individuale, care joacă aci rolul esențial”,

„Acest incident nu a luat ființă, nu a luat valoare, decât grație acestui teren preparat, nu a fost de cât sămânța care a încolțit în stratul rodnic al creșterii fetișistului”.

„Cu alte cuvinte, deșteptarea sau ivirea stării de fetișism nu este rezultatul întâmplării, ea este efectul unei alterațiuni profunde a sensibilității morale și afective, care se servește de orice incident cât de neînsemnat, pentru a se manifesta, după cum se petrece de obicei în orice fenomen psihic care determină exaltațiunea. Iată ce scrie *Binet* în lucrarea sa, iar *Garnier* ¹⁾ comentând rândurile precedente ale lui *Binet* adaugă: „Un fapt de minimă importanță, dar care la cel predispus sau la cel ereditar, constituie ceva capital, acaparează întreaga atențiune și preocupare a degeneratului emotiv, face epocă și suvenirurile sale de ordin genital, se vor impune pentru tot restul vieții sale, reducând la nimic orice impresie senzuală, care nu este un derivat al aceluia fapt sau incident”.

Fetișistul heterosexual în cultul său fetișist, rămâne în totdeauna sub influența fiziologică a tendințelor care atrage pe bărbat către femei, fără a o dori, cel homosexual rămâne sub influența psihologică a tendințelor care atrage pe bărbat către alt bărbat, fără însă a fi pederast”.

Fetișistii făcând parte din grupul pervertiților, ca și exhibiționiștii ca și ceilalți pervertiți, sunt *degenerați* ei sunt minai de tobia *Obsesiunii fetișiste*, în manifestațiunile acestei stranie aberațiuni, recunoscându-le caracterele *Obsesiunii Impulsivni* sindrom episodic comun la toți degenerații. *Fetișismul* corolar al degenerescenței, face corp unic cu individul, se naște de multe ori odată cu el, și apare la vrăstele cele mai tinere la 12, 10, 8 și 6 ani, după cum l’au observat *Carchot și Magnan*.

Uneori însă fetișismul apare sau mai bine zis, se manifestă mult mai târziu, constituind astfel ceea ce unii autori au numit *Fetișismul întârziat*. Așa dar am putea spune că în afară de *Fetișismul juvenil* acela care apare la copii, mai avem și *Fetișismul întârziat*, care se manifestă la o vârstă mult mai înaintată; în ambele cazuri însă, fetișistul recunoaște o stare de anomalie ce există de mult în stare latentă în sistemul ce-

1) Vezi Garnier loco citato.

crebral al individului și care nu a așteptat decât o ocaziune favorabilă, pentru a se manifesta.

În cariera noastră Medico-legală din România, nu am avut ocaziunea de a face nici un Raport Medico-legal concernând vre'un caz de Fetișism, am văzut însă câteva cazuri în timpul studiilor noastre atât cu Prof. Brouardel, cât și cu asistenții și foștii mei colegi d-rii *Vibert, Garnier, Socquet și Descouts*; unul din acești fetișiști ne-a istorisit ceea ce urmează.

„Pe când eră copil—avea abea 9 ani—o guvernantă l'a inițiat la practica onanismului, iar după ce intra în erecțiune coita cu ea. De oarece acest exercițiu nu intră de cât în parte în gusturile sale, într'o seară pe când guvernanta îl masturba, el văzu botinele ei, care erau foarte frumoase și care-i făcu o nedescrisă impresie, imediat intră în erecție și coită cu guvernanta. De atunci el avea un cult pentru botinele femeiești, nu intră în erecție decât când avea înaintea ochilor botine, iar pentru ca să ejaculeze, trebuia să-și aplice o botină pe penis.

Pentru a proceda cu oarecare ordine în descrierea câtor-va cazuri de Fetișism, pe care cea mai mare parte le vom culege din diferiții autori, vom vorbi mai întâi de *Fetișismul Heterosexual apoi de cel Homo-sexual*. În descrierea cazurilor de *Fetișism Hetero-Sexual* vom enumăra rând pe rând, Fetișurile cele mai comune de care sunt atrași acești degenerați, vom începe cu obiectele de toaletă feminine.

172. Von Krafft-Ebing relatează următoarea observațiune în importanța sa lucrare *Psycopatia sexuală*.

„M, von P. nobil polonez în vârstă de 32 de ani, pretinde că s'a născut din o familie cu totul sănătoasă, dar că a fost nervos din cea mai fragedă copilărie, a avut Chorea, are insomnii și este neurastenic; apetiturile sale sexuale au început la vârsta de 18 ani. La vârsta de 17 ani l'a sedus o guvernantă ce părinții o angajase, dar ea nu i-a permis coitul ci numai o masturbare reciprocă. În timpul unei scene de acest gen, privirea sa se opri asupra botinelor acestei femei, care în adevăr erau foarte frumoase și foarte luxoase; ele îi făcură o profundă impresie. În seara a doua reîncepând exercițiul de masturbare, dansul numai intra în erecțiune și pentru ca aceasta să se poată manifesta, a trebuit ca să iea botinele guvernantei și să le pună lângă el; el imediat avu o erecțiune urmată de ejaculațiune.

Din momentul acela el numai simți nici o iritațiune sexuală,

decât în prezența unor botine feminine, dar foarte elegante; celelalte mai puțin fasonate, cu atât mai mult cele ordinare nu-i produceau nici un efect¹⁾. Pentru a putea avea relațiuni sexuale — care de altfel nu-i procurau nici o plăcere — el trebuia să privească sau chiar să palpeze botine elegante femeiești. Ajunsesse în o stare de obsedare, se sugestionă însuși în un grad atât de avansat, încât vederea numai a astfel de botine în galantarul unei magazii, sau încă și mai puțin citirea unui anunciu din un jurnal și desenul botinelor, îl făcea să intre imediat în erecțiune și cele mai de multe ori să ejaculeze.

Socotindu-se foarte nenorocit de a fi atins de o atare anomalie, el se însură. În noaptea de nuntă el nu putu să se apropie de soția lui, nu avu erecțiuni, vroi să se sinucidă.

A doua zi, el cumpără o pereche de botine de damă foarte elegante, le puse în patul său (acele ale soției sale nu-i produceau nici un efect, nu erau destul de bine fasonate) și putu cu modul acesta să-și îndeplinească îndatoririle conjugale. Alți autori au descris și ei cazuri de Fetișism al botinelor feminine, alții de Fetișism al bonetei, al pestelcelor (șorțuri) etc.

Alături de acest gen de fetișisti, mai sunt și alții care pentru a-și satisface și a ascultă impulsivitatea ce-i domină, taie o parte din haina pe care o poartă unele femei, ascund această bucățică tăiată din acea haină și apoi aplicând-o pe penis, intră în erecțiune și ejaculează. Unii din ei au o atracțiune pentru stofele de lână, alții pentru catifea sau mătase.

Am examinat alături de *Prof. Brouardel* un fetișist care urmărirea femeile îmbrăcate în mătase și pe furiși, le tăia o parte din acea rochie. Alte ori se ducea în localuri publice — teatru dar mai cu seamă în amurg în biserici unde era o semi-obscuritate, se așeza lângă o damă îmbrăcată în mătase, se descheia la pantaloni, și acoperindu-și membrul viril cu rochia, se masturba; câte odată își băga o parte din rochia, vecinei sale din biserică, în pantalonii săi deschiși.

Garnier²⁾ citează cazul unui doctor în medicină care avea ca Fetiș, un bonet de cameristă. Fetișismul se deșteptase la el aproape în aceleași condițiuni, ca și fetișismul individului cu botinele citat mai sus.

1) Autorii citează cazuri în care fetișul unora din acești indivizi, era botinele cele mai ordinare și chiar murdare de noroi sau de praf.

2) Garnier. La Folie à Paris 1890.

Dr. Naecke ¹⁾ relatează cazul unui individ care avea ca fetiș bocanci ordinari soldățești, iar Hamond ²⁾ cazul unui individ care avea ca fetiș tălpile cismelor grosolane, a căror tălpi și călcăie erau bătute în cuie.

Un fapt asupra căruia ne credem datori a insista, este acela că, generalminte Fetișii care sunt conștienți până la un oarecare punct de necorectitudinea faptului ce comit, sunt generalminte rușinoși, nu recunosc faptul, îl pun pe socoteala unei depravițiuni vicioase, preferind a fi socotiți mai de grabă ca vicioși de cât ca atinși de o anomalie cerebrală care-i pun alături de alienați.

Am văzut împreună cu *D-rul Vallon* un individ pe care l'a denumit *Fetișistul rușinos*, individ care tăia rochiile și în special jachetele damelor. El făcea aceasta pe furiș, iar apoi după ce și acoperă organele genitale cu ștofa tăiată, intră în erecțiune, ejaculă. El la început negă cu energie faptele ce i se reproșau de și fusese prins în flagrant delict, mai pe urmă mărturiși lucrul, dar rugă în genunchi pe d-rul Vallon ca să'l taxeze ca ori-ce, numai nu ca degenerat mintal. D-rii Vallon și *Garnier* au făcut următoarele concluziuni asupra acestui individ:

a) Inculpatul încă de la vârsta de 9 ani avea un cult pentru ștofele noi și lucii. Indată ce le vedeă, mai mult încă dacă le pipăia, intră în o mare excitație genezică, urmată de erecțiuni și une-ori de ejaculațiuni.

b) El colecționa stofele de lână și blănurile a căror contact îl fac să tremure de plăcere, cu condiția ca ele să provină de la haine femeiești.

c) Imediat ce tăia o astfel de haină, el se ducea acasă își acoperea organele genitale cu acea stofă, intră în erecțiune și ejaculă.

d) Inculpatul are antecedente ereditare foarte încărcate din punctul de vedere cerebral. El este atins de Fetișism al stofelor și ca atare, neresponsabil de ceia ce i se impută.

Ași putea cită încă multe observațiuni de felul acesta, care toate au puncte comune. În toate aceste cazuri, se vede că a existat în trecutul fetișistului, o impresiune în genul celor ce

1) Dr. Naecke. Le Fétichisme des souliers in Bulle. de Médecine mentale belge. Bruxelles 1894.

2) Hamond. L'Impuissance sexuelle. Paris 1880.

am descris, care deșteaptă perversiunea sexuală de care vorbim, dar care nu a avut rolul decât de *cauză ocazională*, ea nu crează anomalia sau perversiunea, ea numai o face să apară, o *exteriorizează* după cum zice *Charcot*. Fetișismul eră în stare de adormire la acel individ, fetișim care nu așteptă de cât o ocaziune pentru ași face apariția; această cauză ocazională ar fi rămas fără nici un efect, la un individ normal sănătos.

După cum zice *Garnier* în lucrarea sa, Fetișismul nu este rezultatul întâmplării, ci efectul unei alte acțiuni profunde a senzibilității morale și afective, care se servește de această întâmplare pentru a se manifesta, după cum se petrece de obicei în ori-ce fenomen psihic, care ajunge la atari perversiuni. Fetișul este singurul excitant al fetișistului, vederea sau une-ori numai închipuirea de a fi văzut fetișul, îi produce erecțiuni și une-ori ejacularea.

Pentru a termina cu fetișistii obiectelor feminine, vom spune că aproape mai toate obiectele de toaletă au servit ca fetișuri. Acum în urmă un fetișist mergând pe stradă, avea în buzunar o pereche de foarfeci și tăia cozile fetelor ce purtau părul pe spate. Alții au ca fetiș fesele bombate ale femeilor ori care ar fi ele; se apropie de acestea și pe deasupra rochiilor își freacă penisul, care ejaculează cu cea mai mare ușurință.

Garnier citează cazul unui tânăr de 17 ani care pentru ași calma excitațiunea sexuală, ar fi vroit să mănânce o bucată de carne sau piele de fată.

El avea mereu în buzunar un cuțit sau o pereche de foarfeci, gata ca la orice moment să taie din brațul sau pulpa unei fete. Dar de oare-ce el nici odată nu ș'a putut pune planul în execuțiune, într'o zi impulsionea fiind prea violentă, ș'a tăiat din corpul lui însăși și a mâncat bucata de piele ce sângeră. Dus la secție și desbrăcat, s'a văzut pe corpul său mai multe tăieturi mai multe auto-mutilațiuni, care aveau aceiași origină.

Tot Garnier mai citează după *Tardieu*¹⁾ și *Taxil*²⁾ o serie de indivizi care nu trebuiesc confundați cu fetișistii, dar care se apropie de ei și cari se numesc *Reniflori* sau *Stercorari*.

Un individ — un original mizantrop — ce se dădea la onanism, avea obiceiul de a-și stimula apetiturile sale sexuale punându-și în pat și mirosind hârtiele murdărite de la clozete;

1) *Tardieu*. La attentats aux mœurs. Paris 1878.

2) *Taxil* La Prostitution contemporaine Paris 1900.

numai cu modul acesta el putea avea erecțiuni. Murind subit, s'a găsit în camere lui de culcare, o cantitate enormă de hârtii murdărite de materii fecale, pe fie-care din ele el însemnase data când se servise de dânsule, acoperindu-și penisul,

173. Fetișismul Homo-sexual se deosebește de cel *Heterosexual* prin faptul că *Fetișurile*, sunt părți ale corpului sau obiecte de toaletă masculine.

Krafft Ebing vorbește în cartea sa de un fetișist care de la vârsta de 4 ani, avea o adorațiune pentru cizmele jokeilor, pe care le lua în brațe și le sărută.

Moll citează și el un alt individ care avea tot cultul cizmelor. El ne având mijloace de ași cumpăra mereu cizme noi — căci numai acestea îi deșteptau simțul genital — se ducea prin prăvălii și se ruga a i se permite să ștergă de praf cizmele din magazin și a văcsui pe acele ce trebuiau lustruite; el apoi intră în erecțiune și ejaculă. *Garnier* a avut de examinat un alt fetișist care în furia lui erotică, fură bluze sau halaturi bărbătești;

„O bluză sau un halat alb, frumos și curat, a fost în tot-dauna fericirea mea, spunea el d-rului *Garnier*, care a fost însărcinat să'l examineze, de oare-ce fusese prins în flagrant delict, furând o bluză bărbătească de la un galantar.

Pe când eră în prevenție, el redijă un memoriu asupra perversiunii sale pe care'l prezintă d-rului *Garnier*, din care vom reproduce o parte ce ni se pare interesantă.

„Pentru a scăpa de această nenorocire — zicea el — am luat o metresă, dar totul fu inutil. Cu toate acestea eram până la un oarecare punct fericit, de oarece metresa mea avea un alt amant, care eră încălțat cu cisme, dar mai cu seamă purtă o bluză splendidă. Eram în culmea fericirii când îl vedeam îmbrăcat cu acea bluză, imediat intram în erecție, uneori mă masturbam, alte ori ejaculam fără a mă masturba. Pentru amantul ei ședeam cu ea, altfel ași fi părăsit-o de mult“.

Alături de acești fetișiști de obiecte masculine, mai sunt și alții care au ca fetișuri părți ale corpului bărbătesc: brațele și antebrățele albe, grase și frumoase, gambele, pieptul bine dezvoltat, mai rar organele genitale bărbătești.

Unul din aceștia, rămânea în admirațiune când vedeă penisul unui cal sau unui taur, imediat după ce vedeă așa ceva, intră în erecție și se masturbă.

I. V. Waveren¹⁾ relatează cazul unui individ care turnă cerneală, pe hainele femeilor sau fetelor ce surprindea în strade mai retrase. Prins în flagrant delict, dânsul vroi să arunce o sticlă cu cerneală ce avea în mână. Inculpatul un tânăr soldat examinat de doi medici, îl declarară neresponsabil ca *Fetişist atins de Saliromanie*, căci el nu putea intra în erecție și nu putea ejacula decât după ce turnă o cantitate oarecare de cerneală pe rochia sau haina unei fete sau femei. Judecătorul cerând un nou examen, D-rul *Heilbronner* Medic-legist, nu împărtăși părerea primilor experți, pretinzând că nu poate considera ca o perversiune bolnăvicioasă această tendință anormală. Faptul necuviincios și nepermis, eră înțeles de inculpat și vroința sa ar fi trebuit să-l împiedice de a comite așa ceva.

Responsabilitatea sa fu recunoscută atenuată, ceea ce făcu să fie condamnat numai la 8 zile de închisoare.

Aproape toți autorii care s'au ocupat atât de *Exhibiționism* cât și de *Fetişism*, au pretins că aceste două perversiuni nu se găseau decât la bărbați, femeile nu ar fi nici odată *Exhibiționiste* nici *Fetişiste*.

Am arătat în paginile precedente că, în ceea ce privește exhibiționismul, s'a găsit în literatura Medico-legală, două femei care erau atinse de această perversiune (vezi pag. 347). Același lucru și în ceea ce privește Fetişismul. Sunt publicate acum în urmă câteva cazuri de fetişism feminin.

D-rul Jean Vinchon²⁾ a publicat 3 cazuri a 3 femei *Carmen C. Luiza G. și D-na C.* care toate erau Fetişiste, având ca Fetiş același obiect Păpușa și mai cu seamă păpușă îmbrăcată în mătase. Cea dintâi Carmen C. intra în o adevărată furie erotică, atunci când vedeă o păpușă îmbrăcată cu mătase roșie. Dar de oarece dânsa, pentru a-și provoca senzațiuni voluptuoase avea nevoie de a-și reinnoi păpușele, cum mijloacele sale nu'i permiteau acest lux, ea le fură. Cu ocaziunea unui furt de acesta gen a fost prinsă, descoperindu-se perversiunea de care eră afectată.³⁾

Witry (Metz)⁴⁾ relatează un caz curios de fetişism la doi

1) I. V. Waveren. Ein Fall von Saliromanie in Arch. f. Kriminal Anthropologie 36 Bd. I und 2 Hft. Berlin 1910.

2) Dr. Jean Vinchon. Le fétichisme de la Poupee et le vol aux étalages in Revue de Méd. Legale Paris 1913 p. 289.

3) Dubuisson. Les voleuses des grands Magasins Paris 1910.

4) Witry-Metz. Ein fall von beiderseitigen Fetichismus bei Ehegatten in Med. Klinik Metz 1910.

soți. Bărbatul avea ca fetiș pantofii soției, cu care se culcă în pat, pentru a putea avea erecțiuni; alte ori își bătea penisul cu pantofii pentru ca să poată să-și satisfacă orgasmul veneric. Fetișismul acestuia apărură la vârsta de 14 ani. Intr'o zi veni în vizită o d-ră ce purtă niște pantofi foarte frumoși și eleganți. Băteșul cuprins de odată de o furie erotică îi ridică poalele pentru a-i vedea și mai bine pantofii; tatăl său îi dădă o palmă pentru a-l corijă, în același moment el ejaculă. De atunci nu mai putu avea erecțiuni decât în prezență și cu ajutorul pantofilor. Soția lui eră fetișistă a mirosului; dânsa ca să poată avea plăceri sexuale, trebuia să-și pună la nas în timpul coitului, o bucată de piele, care să miroasă foarte pătrunzător.

Cum va trebui Medicul-Legist să procedeze la examenul unui presupus fetișist, cum își va redactă Raportul său Medico-legal și în ce anumite circumstanțe, ajung acești fetișiști în fața justiției?

Fetișistul este tradus judecării pentru două feluri de delict care i se impută: *Furturile și Ultragiul public la pudoare.*

Individul care este fetișist, neascultând la un moment dat, decât impulsunii morbide ce'l domină, care cere în mod imperios și cu tiranie ca orgasmul voluptuos să fie satisfăcut, neputându-și procura fetișul de care are nevoie, îl fură. El este cele mai de multe ori prins și dat judecării pentru acel furt.

Charcot și Magnan ca și Garnier, citează în lucrările lor mai multe observațiuni de fetișiști care, neexaminați, din punctul de vedere Medico-legal, au fost judecați și condamnați, pe nedrept, de oarece ei erau neresponsabili de faptele lor.

Ei fură fetișurile de care au nevoie, fetișuri, care sunt deosebite, dar care generalmente sunt cam cele următoare: batiste pestelci, bonete, halaturi de pânză, uneori o gheată (nici odată perechea) — păpuși etc.

Alții taie — după cum am descris în paginile precedente — părți din haine femeiești, cozile de păr din spatele fetelor etc.

O interesantă observațiune a unui fetișist, care fură sorțuri este aceea a numitului C... Auguste relatată de *Charcot și Magnan*:

Numitul C... Auguste de 25 ani cu o dublă ereditate morbidă și prezentând stigmat de degenerescența fizică și psihică, este de o intelectualitate sub mijlocie.

La vârsta de 15 ani, el vede spânzurată pe niște lemne o pes-

telcă albă (șort) a cărei albeață părea și mai strălucitoare sub razele soarelui. La vederea acestei pestelci, mintea lui se turbură, orgasmul voluptos este în stare de paroxism, trebuie să cedeze impulsunii ce'l domină; el ia pestelca și o duce sub un zid, își acoperă cu ea organele genitale și se masturbează. Din acel moment fetișismul s'a declarat, ori de câte ori simțul genital intră în mișcare, el trebuia să se masturbeze, dar pentru ca să poată intra în erecție, avea absolut nevoie să-și acopere organele genitale cu un șort.

Prins în flagrant delict furând o pestelcă, tribunalul fără de a cere examenul lui medico-legal, îl condamnă la opt zile închisoare.

El intră ca băiat în o dugheană, dar duminica când era liber și vede o pestelcă, o fură și își acopere organele genitale și se masturbă. Cele mai de multe ori, după masturbare el aruncă șortul plin de spermă, alteori îl strângă, ceea ce a făcut ca în camera lui la un moment dat, s'a găsit vre-o câteva duzini de șorturi toate albe și pătate de spermă, nici unul de culoare.

Din această cauză el fu condamnat în mai multe rânduri, până când într-o zi, judecătorul surprins de atitudinea lui și de originalitatea furturilor sale, ceru examinarea unui Medic-legist care-i recunoscua perversiunea.

Alți fetișisti sunt dați judecății, inculpați de *ultrajiu public la pudoare*. Un individ citat tot de Charcot și Magnan, care avea ca fetiș tălpile ghetelor bărbătești care erau prevăzute cu cuie, trecând pe lângă o mică magazie unde văzu spânzurate la ușă spre vânzare niște astfel de ghete, de odată sub influența impulsunii lui morbide, luă ghetele din cui și le aplică pe organele genitale și începu a se masturba.

Medicul-legist va trebui să procedeze la examenul unor atari indivizi după cum urmează:

În primul rând se vor cerceta antecedentele ereditare și colaterale. Se vor găsi aproape cu siguranță că au fost părinți sau colaterali alcoolici, nervoși, demenți, isterice, nevrozate, etc.

Se vor cerceta antecedentele personale și mai cu seamă momentul ivirii fetișismului, care după cum am văzut fiind în stare latentă, nu așteaptă decât *Inci lentul*, pentru ca să isbucnească.

Se va examina modul cum procede învinuitul — în caz când este inculpat de furt—obiectele furate, neînsemnătatea și periodicitatea lor și se va face o percheziție la domiciliul inculpa-

tului, unde de sigur se vor găsi obiecte care sunt fetișurile celui arestat.

Un fapt trebuie știut. De multe ori acești fetișisti sunt tineri rușinoși și de oarece ei își dau socoteală cum că perversiunea lor îi va conduce la azilul de alienați, ei ascund și disimulează această anomalie cerebrală, preferind și lăsându-se a fi condamnați, decât a fi internați în un azil, ceea ce constituie pentru restul vieții lor o pată, ce cu mare greutate se va putea șterge.

Cu toate acestea, sequestrarea lor și tratamentul rațional din aceste stabilimente, este singurul mijloc dacă nu de a-i vindeca complet, cel puțin de a face ca perversiunea lor să se amendeze. Alți autori ca *Ladame*, *Krafft Ebing* au propus hipnotizarea și impunerea de a rezista la vederea fetișului. *Moll* a citat un caz de vindecare prin sugerarea hipnotică.

175. O altă perversiune sexuală este cea cunoscută sub numele de *Sadism*, cuvânt inventat de numitul *Marchiz de Sade* care a fost prototipul acestei monstruoase anomalii. Thoinot definește *sadismul* cu următoarele cuvinte. „A găsi în o suferință de diferite grade—une ori relativ ușoară alteori mai gravă și de o sălbatică rafinare—pe care un individ ș'o aplică el însuși sau o face să i se aplice de un altul, condiția necesară pentru a-și putea satisface plăcerile sexuale, fără de care nu se poate desvoltă orgasmul veneric, se numește *Sadism*.”

Sadismul este cunoscut foarte de mult, istoria ne spune că unii Cezari ca de pildă *Tiberius*, *Nerone*, *Karacala* recunoscuți prin cruzimele lor, erau atinși de perversiunea pe care o descriem, de *Sadism*.

În Franța un nobil *Gilles de Rays*, a fost condamnat și executat, pentru numeroasele crime sadice comise asupra copiilor.

Regele Charles Compte d'Evreux, cunoscut sub numele de *Charles cel Rău*, a fost ars de viu, iarăși pentru crimele sale de *Sadism*.

Un timp oare care s'a crezut că și *Sadismul* ca și *Fetișismul* este propriul bărbaților, dar s'a văzut cum că femeile celebre ca *Mesalina*, *Catherina de Medicis* erau *Nimfomane* dar în același timp atinse de *Sadism*.

Această perversiune poate fi împărțită — pentru ușurința studiului — în două mari clase: *Sadici mari* și *Sadici mici*, adică acei care execută cruzimi și au dorința de a vedea vărsare de sânge, lucru ce le este necesar pentru a putea avea erecțiuni și

relațiuni sexuale. Aceștia sunt *Sadicii mari*, iar acei care se mulțumesc și care pot ajunge la orgasmul voluptuos mulțumindu-se în a face ca victimele lor să fie supuse la brutalități de mică importanță, une ori la simple flagelațiuni ale fesselor, cum eră spre pildă *Caterina de Medicis*, sunt *Sadicii mici*.

Dar ori-cărei clase ar aparține acești sadici, ei se pot împărți în două categorii și anume: Sadicii care ei însăși torturează și flagelează, și sadicii care fac să se execute în prezența lor astfel de acte, care sunt numai spectatori nu sunt executori; cei întâi se numesc de unii autori *Sadici activi*, ceilalți *Sadici pasivi*.

Micul sadism¹⁾ se manifestă în diferite moduri din care putem cită. În rândul întâi sunt așa numiții *Impungătorii sau Pișcătorii* de fete. Aceștia împung brațele, coapsele, sânul fetelor și mai cu seamă organele genitale cu un corp ascuțit. Suferința ce cauzează victimei și vederea sângelui le este necesară, pentru excitație și satisfacerea plăcerilor lor sexuale; Magnan a publicat următoarea observațiune.

În cursul luni Iunie 1896, mai multe fete au fost impuse în timpul zilei pe fese de un individ, care după ce le împungea dispărea foarte repede. În ziua de 2 Iulie individul fu prins, arestat și examinat de *d-rul Magnan*.

„Numitul V. Josef, 20 ani este fiu de nevropat, prezentând diferite stigmatе fizice de degenerescentă. El de 2 — 3 ori în cursul zilei, este împins de o nerezistibilă impulsione, de a infige un cuțitaș ce are în mână, în fesele fetelor sau femeilor ce trec pe lângă el. Câte odată parvine de a se domina, dar atunci este cuprins de o puternică durere cordială — inima i se strânge ca în un clește — fruntea i se acopere cu sudoare și suferе foarte mult. Alte-ori el nu poate rezistă, trebuie numai de cât să lovească, imediat după aceia intrând în erecțiune și ejaculând. După aceasta el se liniștește, o mare greutate i se ridică de pe piept.

Un soldat german descris de *Krafft Ebing* făcea același lucru, el însă împungea și avea plăcerea de a vedea curgând sângele, din organele genitale. Marchizul de Sade eră și el un împungător de fete; cea mai mare voluptate a sa consistând

1) Trebuie știut că afară de rari excepțiuni, Sadismul alege de preferință ca victime femeiele și foarte arare ori bărbații.

a impunge organele genitale ale prostituatelor, iar mai pe urmă a le pansă. În fine unii din acestia, neavând, ocaziunea sau ne-îndrăznind a tăia sau a impunge în carnea altora, se împung, se taie pe ei însăși, lucru ce le aduce ca și la ceilalți satisfacerea senzualității lor.

Alți sadici își găsesc această satisfacere flagelând de obicei fesele femeilor, pentru a putea intra în erecțiune. O a treia clasă de sadici sunt aceia care murdăresc femeia, urinând pe ea sau ungând-o cu materii fecali; cea din urmă clasă cuprinde sadicii așa numiți *Simbolici*, care din potrivă pentru a putea avea relațiuni sexuale sau pentru a putea intra în erecțiune, sunt cuprinși de necesitatea de a spăla ei însăși figura și organele genitale femeiești, une-ori chiar întregul corp, deși femeia este foarte curată. Toate acestea se pot executa de sadicii însăși și atunci ne găsim în prezența unui *Sadism activ*, alte ori ei fac să se execute de alții aceste acte de perversiune și avem de aface cu *Sadismul pasiv*.

Marele Sadism are o gamă foarte întinsă și variată, mutilațiuni ale corpului și în special ale organelor genitale, torturi, viol, asasinate intră în categoria acestei anomalii sexuale. *Sadicii mari* se adresează de preferință femeilor, destul de des copiilor, mult mai rar bărbaților.

Jack spintecătorul de femei, Vacher ucigașul ciobanilor și ciobanițelor, care au comis atâtea crime în ultimii ani, înfricoșând regiunile pe unde treceau, nu erau alt ceva decât indivizi atinși de *Sadismul mare*.

Jack spintecătorul deschidea abdomenul femeilor, apoi se masturba, une-ori fiind femeile încăl de și pline de sânge, le violă apoi le tăia organele genitale al căruia sânge îl bea, sau se ungea pe mâini cu el, pentru ca să'i simțească gustul cât se poate mai mult. *Vacher* asasinul ciobanilor le ucidea spintecându-le și el, mutilă cadavrul în nenumărate bucăți. Lombroso a examinat pe sadicul italian *Verzeni* acuzat de următoarele crime sadice: a) a încercat să violeze pe o verișoară a lui Mariana apoi a vroit să o ștranguleze; b) a făcut același lucru asupra femeii Arsuffi și asupra damei Gala; în afară de aceasta el a fost acuzat de a fi comis următoarele crime sadice urmate de asasinat:

Mumita Ioana Mota se duce la târg în dimineața zilei de 7 Dec. 1872, ea nu se mai întoarce. Stăpânul său îngrijorat de

această dispariție să duse să o caute; el o găsi moartă și oribil mutilată. Visceralele abdominale și organele genitale erau oribil zugrumate și tăiate bucăți. Tot în același mod, *Verzeni* a ucis și pe o femeie *Frigeni*, și pe *Maria Prevatoli*.

Un alt sadic examinat iarăși de *Lombroso*, numitul *Grugo* a ucis 9 femei în 10 ani: Victimele erau mai toate prostituate pe care *Grugo* după ce le bătea, le violă apoi le zugrumă organele genitale. *Tardieu* a publicat în cartea lui relativ la *Atentatele contra bunelor moravuri*, următorul caz de sadism pe care l reproducem în rezumat:

„Doi indivizi au atras în un câmp retras în apropierea orașului *Paris*, o copilă de 3 ani. Unul din aceștia o pederastiază rupându-i anusul și rectum. Apoi după ce ambii în un acces de brutalitate sadică, îi mușcară și îi mâncară aproape totalitatea organelor genitale, îi sfărâmară capul cu călcăele și cu pietre“.

Am mai găsit un caz de *Sadism mare*, publicat de *Lacassagne*¹⁾ în revista sa. Un individ *Reidal* în vârstră de 18 ani, violează o fetiță de 12 ani, îi zugrumă organele genitale, apoi o decapitează. Examinat de *Lacassagne*, el avea o ereditate morbidă foarte încărcată (tatăl alcoolic, mama moartă în un azil de alienați, doi frați cleptomani). Pe când era închis el își scrisese memoriile, în care vorbea de lupta fără preget, pe care o avu cu sine însăși, înainte de a săvârși acest act, de impulsivitatea zilnică fără încetare, de ași satisface ezotismul mirosind și vărsând sânge, iar după săvârșirea crimei, actului de mulțumire sufletească și de calmare pe care de mult nu o mai avuses. În urmă Raportului Medico-legal făcut de *Lacassagne*, *Reidal* fu internat în un azil de alienați.

În fine *Krafft Ebing* și *Maschka* citează doi indivizi unul *Bichel* celalt *Tirsch*, care erau afectați nu numai de *Sadismul mare* — ei asasinau și zugrumau organele genitale ale victimelor lor — dar și de *Antropofagie*, mâncau crude sau une-ori fripte bucăți din corpul femeilor ce asasinase.

Care este gradul de responsabilitate a acestor Sadici și care este substratul lor patologic? Sadicii sunt cu toții niște *degenerați* și încă mai mult niște *degenerați ereditari*.

Lombroso examinând pe *Verzeni* a constatat că doi unchi

1) *Lacassagne*: Archives d'Anthrop. Crim. Lyon 1907 Octobre.

ai săi, frați cu tatăl său erau cretini, un al treilea Microcefal imberb, având numai un testicul și acesta atrofiat.

Tatăl său este atins de manie pelagroasă, un văr al lui Kleptomoman.

Verzeni care comisese toate aceste crime sadice între 20—22 ani, are craniul asimetric; osul frontal drept era mai jos și mai îngust ca cel stâng, baza frontală dreaptă foarte puțin dezvoltată, urechea dreaptă mai mică decât cea stângă, iar de altă parte, o dezvoltare enormă a osului zigomatic și a maxilarului inferior.

Toți sadicii de care am vorbit mai sus, se găseau aproape în aceleași condițiuni, sadismul apărând foarte de timpuriu.

Verzeni în copilăria lui, avea o extremă bucurie și plăcere când vedeă că se taie vre-o pasăre, ședeă lângă ea să vadă cum se sbate, în care timp se masturbă.

Unii sadici flagelatori de care vorbește Moll în lucrarea lui, se masturbau după ce băteau pe alți camarazi; când nu puteau să vadă sânge, se impungeau la degete ei însăși.

De aci urmează că *Sadismul*, nu este o perversiune ce se contractează, ci care se naște odată cu *Sadicul*, căci nu devine sadic, decât acela care are în el, fondul perversiunii sadice; uneori sadismul apare de timpuriu alte ori mai pe urmă, ceea ce însemnează că această perversiune a fost întârziată în apariția ei, iar nu contractată.

Perversitatea Sadică este o perversiune ce se repetă—o perversiune cu repetițiune—și cu cât sadicul să vede că nu va fi descoperit, cu atât el comite mai des crimele sale sadice, iar în momentul când trebuie să le execute — după cum spuneă Verzeni, — el nu putea fi reținut de nimic contra acestei impulsii, nu vedeă de cât sânge, se bucură de implorarea de milă a victimei sale și atunci în culmea paroxismului, el se masturbă.

După aceia el se simțea liniștit, i se ridicase de pe piept și din suflet greutatea ce-l apăsa. Actul sadic prin urmare, este absolut necesar pentru satisfacerea pasiunilor genitale, ceea ce face ca din punctul de vedere al satisfacerii simțului genital, sadicii pot fi împărțiți în două clase: Unii sadici prepară, execută sau fac să urmeze actele lor sălbatice de coit, alții sunt satisfăcuți numai de cruzimea ce o exercită, cruzime imediat

urmată de ejaculațiune; aceștia nu simt niciodată nevoia de a coita.

În fine unii Sadici execută torturi și comit barbarii nu numai asupra femeilor dar și asupra animalelor. În realitate Sadismul este în totdeauna de aceeași esență, el este unul și același, recunoaște același fond, am putea zice că este unic adică, plăcerea sexuală pe care o găsește un individ atins de această perversiune, sub impresia torturilor și a vărsării de sânge. De altfel la Cap. XXI vorbind de istoricul atentatelor la bunele moravuri și violuri, am menționat depravațiunile de pe timpul Romanilor, care coitau cu animalele. Dar această depravațiune eră rezultatul viciului dus la extrem, pe când faptele de care vorbim sunt rezultatul unei dezechilibrări cerebrale și cuprinse în cercul sadismului.

Krafft-Ebing relatează în lucrarea lui pe care am citat-o în mai multe rânduri următorul caz: „Numitul C. L. inteligent și cu o situație însemnată, născut din un tată alcoolic și o mamă isterică, a avut în timpul copilăriei sale numeroase atacuri de convulsii. La vârsta de 11 ani începu să aibă o deosebită plăcere să asiste la tăierea animalelor domestice fiindcă — spune el — acestea țipau tare, ceace după credința sa eră datorit faptului, că sufereau mai mult. În acele momente el aveă o deosebită plăcere genitală, intră în erecțiune și ejaculă. Se ducea apoi la Abatorul Central al orașului, ca să vază cum se taie porcii și vacile, căci numai la vederea unui astfel de spectacol el aveă senzațiuni voluptoase; acesta eră un *Sadic pasiv*.

Alții nu se mulțumesc numai cu atât pentru a'și putea satisface apetiturile sexuale, ei trebuie să omoare însăși animalul, să'i vază și suferința și sângele curgând, căci numai atunci orgasmul voluptuos este satisfăcut. Un medic italian Pascal în o lucrare a sa *Igiene dell'Amore*, relatează cazul unui individ care se ducea în diferite lupanare cu una sau două găini, le tăia, se ungea cu sângele lor și apoi își satisfăcea apetiturile sexuale.

176. O altă specie de perversiune sexuală este ceea ce se numește Masochismul, perversiune care nu este decât contrariul sau inversul Sadismului.

Un romancier german Sacher Masoch, descrie în nuvelele sale această perversiune cu oarecare lux de detaluri; Krafft-

Ebing a denumit această perversiune cu numele de *Masochism*, pentru a perpetua pe romancierul german.

În *Sadism*, individul își trage izvorul plăcerilor sale sexuale, torturând, făcând să sufere, sau cel puțin asistând la suferințele cuiva, în *Masochism* este contrariul; individul pentru ca să-și poată satisface instinctul seu genital, are nevoie de a fi *el* dacă nu torturat, cel puțin umilit, batjocorit astfel ca în realitate sau în imaginația lui, să poată fi înjosit de femeia cu care vrea să aibă relațiuni sexuale. Masochismul fiind în totdeauna heterosexual este de atribuțiunea bărbaților, este născut, odată cu individul care este afectat de această perversiune, care survine sau apare foarte de timpuriu. Se pretinde că J. J. Rousseau era masochist; guvernanta sa *D-na Lamercier* flagelându-i fessele pentru a-l corija ajunse la efectul contrar, îl excită, el intră în erecțiune, uneori chiar ejaculă. De altfel el singur mărturisește lucrul când în un capitol din una din operele sale *Mes confessions* el zice: „A fi la picioarele unei femei voluntare, a-i asculta ordinele, a-i cere mereu ertare, este pentru mine una din cele mai dulci satisfacțiuni“.

Masochiștii sunt de mai multe categorii: unii din ei — Ideali — fac Masochism numai în imaginație, putând avea relațiuni sexuale cu femeile. Alții, sunt masochiști neputincioși; un al treilea grup, conține Masochiștii care trec de la vis la realitate ei merg în lupanare plătesc prostituatele pentru a-i flagela, și apoi numai după aceea procedează dar cu mare greutate, la relațiuni sexuale cu femeile.

Une-ori în fine, Masochismul se combină și cu alte perversiuni ca, fetișismul, sadismul une-ori cu exhibiționismul, masochiștii fiind ca și toți ceilalți pervertiți niște degenerați.

177. Bestialitatea adică relațiunile sexuale cu animalele, a fost cunoscută și practică în toate timpurile. Am relatat în istoricul Atentatelor, cum se obicinuiău asemenea acte, dar se pare că pe vremuri, bestialitatea era datorită numai unei porniri scârboase a viciului acelora care, căutau a-și procura plăceri sexuale, depășind tot ceea ce imaginația putea închipui.

Cu progresele științei s'a văzut că, dacă în adevăr în unele împrejurări, această perversiune este datorită viciului, ea une-ori se datorește și unei obsesiuni impulsive, ce se observă ca o manifestare, sau ca rezultat al unei degenerescențe ereditare.

Unele paseri ca și unele mamifere, au fost victimele vicioșilor și pervertiților: rațele, curcele, găștele, epuroaicele, cățelele, vițelele și mânzele sunt animalele de predilecțiune a celor ce practică bestialitatea. Fapt curios, acești pervertiți au animalele lor de predilecțiune cu care au relațiuni sexuale, ei adresându-se în totdeauna aceleiași specie, desprețuind pe celelalte.

Thoinot reproduce după *Krafft-Ebing* cazul unui individ care la vârsta de 17 ani, începù să aibă relațiuni sexuale cu curcele, el ură femeia și erà neputincios față de dansa.

Asesta erà un degenerat ereditar, părinții alcoolici inveterați, el însăși epileptic și atins de delir epileptic.

Un altul de care vorbește *Kowalewsky* preferà epuroaicele. *Kutter* a relatat cazul unui individ care a fost prins în flagrant delict având relațiune cu o iapă mică, iar noi am examinat un individ care iarăși fusese prins pe când coită cu o vițea. Acesta erà un adolescent de 18 ani se numea Ilie Iștan originar din Bacău. Condamnat de Tribunalul jud Bacău, conform art. 262 C. P. R. în Apel la Curtea de Iași fu iarăși condamnat. Acesta de o inteligență cu mult sub mijlocia ordinară, fără de a prezintă semne de degenerescență, dădea ca pretext relațiunile sale sexuale cu acea vițea, fiindcă nu găsise nici o femeie care să-i satisfacă dorința, toate la care se adresase, îl respinsesă. Cazurile descrise mai sus concernă bestialitatea între om și animale, acestea având rolul pasiv, unele din ele primind penisul în vagin, altele în anus. Dar există și inversul, adică animalul are rolul activ, el coitează pe om. *Brouardel* ¹⁾ *Zuno* ²⁾ și alții au publicat cazuri neîndoiioase de pederastie între câine și om, acesta având rolul pasiv. *Montalti* ³⁾ a descris cu multe detaliuri cazul unui individ în vârstă de 25 ani, numit *Menchi* care a fost surprins de mai multe ori și de diferite persoane, pe când îl pederastia un câine.

Așa dar aserțiunile fiziologistului *Bouley* care pretindea că omul nu putea să fie pederastiat de câine pentru că, acesta nu intră în errecție decât în prezența unei cățele în rut, nu sunt exacte după cum nu este iarăși exact cum că această pederastie, nu ar putea avea loc din cauză dispozițiunilor anatomice a penisului

1) *Brouardel*. Pédèrastie entre homme et chien in *Sem. Méd. Paris* 1887.

2) *Zuno*. Compendio de med. leg. e giurisp. medica. Milan 1906.

3) *Montalti*. Pédèrastie entre homme et chien in *Ann. d'Hyg et de Med. leg.* Paris 1888.

câinelui, față de anusul bărbatului sau femeii. De altfel unii autori, au semnalat pederastia între câini.

Tot Zuno a semnalat bestialitatea între animale și femeie și în special între câini și femeii. Lecha-Martinez¹⁾ citează cazul următor. În o casă din strada Collejon de Preciados din Madrid se putea vedea și asista la acte de bestialitate, între o femeie și un câine. Când numărul spectatorilor era suficient de mare, apărea o tânără fată care după ce salută publicul, începea a mângâia și mai cu seamă a excita un câine mare Terre-neuve. Acesta perfect dresat, după câte-va minute de excitație o apucă în brațe cu picioarele de dinainte și îi introducea în vagin membrul viril; el nu o lăsa decât după ce ejaculă. *Maschka* a citat un alt caz analog, iar Zuno vorbește de o bătrână femeie alcoolică care se pederastia de un câine.

178. Necrofilia care și trage etimologia de la două cuvinte grecești *Necros* și *Filein*, sinonim al *Vampirismului*, este o perversiune a simțului genital, caracterizată prin faptul de a practica coitul cu cadavrele. După unii autori *Necrofilia* ar fi de două feluri: *Necrofilia-Viciu* și *Necrofilia-Perversiune*, după cum unii *Necrofili* se mărginesc la acte de platonism, alții merg mult mai departe, executând acte care pot fi asimilate cu adevăratul *Sadism*.

Necrofiliile platonice sunt aceia care sunt excitați de vederea unui cadavru, sau a unei ceremonii funerare. Aceștia nu ating morții, ci excitați numai văzându-i, se masturbează uitându-se la ei. Au fost surprinși destul de frequent, indivizi care se masturbau în fața cadavrelor de la Morga din Paris, alții în biserici în timpul ofierii slujbei funerare. Fapt curios, sexul mortului îi lasă indiferenți pe acești necrofili platonici, se simt excitați și de cadavrele masculine ca și de cele feminine, pe când *Necrofiliile Sadice*, nu violează și nu profanează decât cadavrele de femei.

Brière de Boismont²⁾ a descris următorul caz de necrofilie, pe care îl reproducem după gazeta din care l'am cules.

„Un individ a plătit gardienii ce vegheau corpul unei tinere fete foarte frumoasă în vârstră de 16 ani care murise subit, pentru ca să l lase singur cu ea. În timpul nopții el o violă, dar

1) Lecha-Martinez. Medicina-legal T. II p. 142 Valladolid 1905.

2) Briéré de Boismont. Un cas de necrophilie în Gazette Médicale Paris Julie 1849.

fû prins în flagrant delict asupra faptului; judecat fû condamnat la munca silnică pe viață. Boyer de Troyes a relatat un caz analog²⁾. Cazul cunoscut al *Sergentului Bertrand* desgropător și profanator de cădăvre, se găsește inserat în toate tratatele clasice de Medicină-Legală, îl vom reproduce în rezumat, după un extras din memoriul pe care însăși *Bertrand* l'a redactat.

„Am început a mă masturba — zice acesta — la vârsta de 5 ani, iar la 9 ani a început să-mi placă femeile, totuși această pasiune nu deveni intensă decât la vârsta de 15 — 16 ani. Din momentul acesta nu am mai cunoscut nici o limită, mă masturbam mereu, iar cu imaginația mă transportam în camere unde îmi părea că se găsesc femei multe și goale. De odată însă îmi veni ideea de a mutila cadavre și apoi a le viola. De oare-ce nu avem cadavre omenesti la dispoziție, omoram animale, vederea sângelui curgând mă excită și mă masturbam“.

În anul 1847 regimentul din care făceam parte s'a mutat în un mic orașel numit *Bléré*, acolo am profanat moartele pentru prima dată“.

„Eră ora 12 din zi, o căldură mare, se îngropase cu 24 ore înainte o tânără femeie, peste care nu se aruncase decât foarte puțin pământ, de oarece o ploae torențială survenise tocmai atunci“.

„Aflând acesta, mă cuprinse o violentă durere de cap, inima'mi bătea cu putere, un foc îmi ardea sufletul, fu'i cuprins de ideea de a mă culcă lângă acel cadavru.“ „Repede îl desgropai, scosei capacul sicriului, ridicai fustele moartei, dar în momentul în care vroiam să o violez am fost prins, ridicat și dus la închisoare.“

Sergentul Bertrand în un lung memoriu istorisește și alte profanațiuni de cadavre, el eră un degenerat. În fine acum în urmă, gazetele medicale din Turin, povestesc un nou caz de necrofilie, care s'ar fi petrecut în acel oraș în anul 1911. Iată cum se exprimă acele gazete: «*O dramă spăimântătoare sau Amantul moartei: Numitul Iosef Dalesandro 30 ani, după ce desgropă cadavrul unei tinere fete pe care el o iubise cu pasiune, îl duse în o casă izolată, îl îmbracă cu o frumoasă rochie de mătase îi puse ciorapi albi de mătase și pantofi, ș'apoi o viola: fata se numea Elvira Scalisi. Întrebat asupra mobilului*

1) Boyer de Troyes. *Aberrations du sens génésique* Paris 1887.

care-l determinase a face așa ceva, el a răspuns că nu se putea deprinde cu ideea că-i murise iubita și că vroi să trăiască cu ea măcar moartă, dacă nu a putut trăi fiind în viață.

179. *Nimfomania* ¹⁾ și *Satiriasis* sunt excitațiile duse la exces ale simțului genital. Când este o femeie care se află în o astfel de stare, se zice că este atinsă de *Nimfomanie*, când este un bărbat, se zice că este atins de *Satiriasis*. Ne vom călăuzi pentru a descrie această perversiune de scrierile clasicilor cunoscuți, de la care am împrumutat cea mai mare parte a acestui paragraf și anume: *Foville*, ²⁾ *Trélat* ³⁾ *Moreau de Tours* ⁴⁾ *Legrand du Saulle* ⁵⁾ *Garnier* ⁶⁾ *Charcot et Magnan Thoinot, Brouardel* etc.

Nimfomania în unele împrejurări constituie un adevărat viciu, căci ea se caracterizează, nu numai prin dorința excesivă și intensă de a avea mereu raporturi sexuale, dar și prin varietatea, lubricitatea cât și invențiunile cele mai depravate pe care le pun în practică aceste nimfomane ⁷⁾ Pe de altă parte ele își aleg bărbații pentru a-și satisface senzualitatea pe care-i schimbă foarte des. Așa au fost vestitele nimfomane *Agripina, Mesa ina, Caterina de Medicis, Lucreția Borgia* și altele.

Nimfomania adevărată—acea pe care a descris-o *Foville* numind-o *Nimfomania cerebrală*, este o perversiune, este o aberație cerebrală, care se întâlnește atât la femeile tinere cât și la acele care sunt în vârstă. Ea une-ori este un simptom ce se găsește în diferite afecțiuni, mai arare-ori constituie o ereditate morbidă care câte-odată este trecătoare, alte ori constantă și periodică. În perioada incipientă a paralizei generale, în mania periodică, une-ori în epilepsie, *nimfomania* își face apariția constituind pentru un timp, singura manifestație a acestei afecțiuni, care nu așteaptă decât un motiv, pentru a izbucni.

O formă interesantă este *Nimfomania senilă*, care survine la femeile în vârstă atinse de *Demența Senilă*.

1) *Nimfomania* are ca sinonime: *Uteromania, Andromania, Furoare uterină* sau *Aidoiomanie* care după *Marc*, ar însemna *Nebunia părților rușinoase*.

2) *Nymphomanie* în *Dict. de Méd. et de Chirurgie Paris 1835*.

3) *Trélat. La Folie lucide. Paris 1875*.

4) *Moreau de Tours. Abérations du sens génésique. Paris 1875*.

5) *Legrand du Saulle, Les hysteriques. Paris 1883*.

6) *Garnier. La folie à Paris 1886 Paris*.

7) Unele afecțiuni cutanee, câte-odată oxiiurile vermiculare, determină o *nimfomanie pasageră*.

Moreau de Tours, Belmer, Thoinot și alții au descris în lucrările lor, cazuri importante de *Nimfomanie senilă*, care sunt aproape identice în simptomele și manifestările lor.

Cazul citat de *Belmer*, acel de *Moreau de Tours* sunt cunoscute și reproduse în toate tratatele clasice.

„O femeie cuminte și onestă până la vârsta de 55 ani, fu cuprinsă de odată în urma unei mari emoțiuni, de un acces de *Nimfomanie* acută. Ea fără nici o rușine se desbracă și rămâneă goală înaintea bărbaților, invitându’i, apoi rugându’i de a o satisface, oferindu-le pentru acesta tot avutul său. Un caz identic a fost descris de *Moreau de Tours*.

Femei tinere la vârsta de 25—30 de ani, sunt câte odată cuprinse de un acces de *Nimfomanie*, ca urmare — după cum am spus mai sus — a unei puternice emoțiuni sau a unei mari contrarietăți. Am văzut împreună cu *Brouardel* o domnișeară — fiică a unui alcoolic și a unei nevropate — care din cauza neizbuțirii unei căsătorii proiectate, fu cuprinsă de un acces foarte acut de *Nimfomanie*. Dânsa neputându-și satisface apetiturile sexuale, își introducea în vagin tot felul de obiecte, unele mai deosebite ca altele.

Nimfomania degeneratelor constituie o clasă importantă a acestei perversiuni.

Toți autorii sunt de acord, pentru a recunoaște ereditatea acestia, aproape toate observațiunile ce sunt în literatura medicală, se rapoartă la femei sau fete, având părinți alcoolici, alienați sau nevropați.

Această perversiune este uneori congenitală, se citează cazuri de *nimfomanie*, care au izbucnit la fete în vrâstă de 3 ani.

Ea apare sub două forme : una gravă *Nimfomania mare*, una atenuată *Nimfomania mică*. Vom cită reproducând după *Garnier* ¹⁾ următorul caz de *Nimfomanie mare*.

„Henrieta G., 32 ani, se surexcită de la vrâsta de 7 ani când vedeă un băiat ; ea nu eră fericită decât în societatea bărbaților și în special la bal, când tinerii cu care dansă, o strângeau de talie. Măritată foarte de timpuriu, bărbatul său care deși eră tânăr și vîguros nu o putu satisface, din care cauză ea avu foarte numeroase aventuri. Cuprinsă de furia *nimfomanică*, ea se prostituă la cel din urmă lacheu, alteori se scoboră în stradă

1) Garnier, La folie à Paris. 1890.

și chemă pe ori cine îi eșcă înainte, pentru a-și satisface apetiturile sexuale. De îndată ce vedeă un bărbat, ea simțea imediat nevoia de a se desbrăca pentru a rămâne goală înaintea lui; aceasta este nimfomania mare. Când se prezintă sub o formă atenuată, atunci avem *Nimfomania mică* sau după alții *Nimfomania platoniceă*.

Charcot și Magnan citează următorul caz de nimfomanie platoniceă, pe care-l reproducem după acești autori.

„O fată de 25 de ani este încă de la vârsta de 20 ani sub impulsia unui acces de *Nimfomanie* de o specie particulară; ea resimte o dorință fără margini, de a avea relațiuni sexuale cu nepoții săi. Ea are 5 nepoți, cel mai mare în vârstă de 13 ani. Acesta a fost obiectul primelor sale dorinți sexuale. Îndată ce-l vedeă, ochii i se aprindeau, eră în o stare de extremă agitație, resimțind senzațiuni voluptoase ce se găseă în neputință de a puteă domina; pentru a se puteă calma ea se masturbă. Apoi ea fu cuprinsă de aceleași apetituri sexuale și pentru toți ceilalți nepoți pe care-i afecționă rând pe rând, chiar și pe acel mai mic care nu avea decât 3 ani“.

„Dănsa își dă socoteală de patima sa, îi este rușine, caută să se moralizeze, dar îi este peste putință de a se calma“.

În practica noastră Medico-legală, am avut de examinat o femeie afectată de *Nimfomania mică*, care și dădea socoteală de perversiunea de care eră afectată, care eră foarte lucidă și care cu ochii în lacrimi ne imploră de a o vindeca de această boală, căci la caz contrar spunea ea, se vedea cu siguranță sau închisă în un penetenciar, sau sechestrată în un azil de alienați, iată în rezumat observația acestei nimfomane:

„D-na S. G. 24 ani spune că fiind în pension, o camaradă a ei mai mare o iniția a se masturbă; apoi prin amorul lesbian, ele mutual își satisfăceau senzațiunile sexuale.

Măritată foarte de timpuriu, avea oroare de bărbatul ei, căutând și neplăcându-i decât atingerile făcute de femei, și în special atingerile cu limba. De oarece dănsa nu puteă găsi în orice moment o femeie care să-i satisfacă senzațiile, obicinuise la aceasta o mică cățelușă care din când în când îi lingeă organele genitale. Pentru a angaja cățelușă la așa ceva, ea își ungeă vulva cu zeamă de dulceață, cățelușă o lingeă cu mai multă atracție când vulva eră astfel indulcită“.

„Dar ea nu se mulțumeă numai cu atât, ea ademeneă copii

mici de 4—5 ani cari în schimbul unor bomboane sau jucării, consimțeau de a o gădilă cu degetele, unii din ei chiar de a o gădilă cu limba.

Intr'o zi ne spuneà dânsa, pe când unul din aceștia se află cu capul între coapsele ei, ea în un moment de voluptate îl strânse așa de tare, încât aproape îl sufocă. Acest fapt a determinat-o să vie să ne spună nenorocirea ei (sic) rugându-ne a o vindecă“.

După cum se vede nimfomania poate să fie hetero-sexuală, adică nimfomanele să caute a-și satisface plăcerile cu bărbații, sau homo-sexuale, adică să caute a și le satisface cu femeile, ceea ce urmărește Amorul lesbian.

Aceste nimfomane sunt uneori urmărite de justiție, fiindcă ele se fac vinovate, uneori de *Ultragiu public la pudoare*, alte ori de *Atentat la pudoare*.

După cum am spus mai sus, în criza nimfomanică, femeia se desbracă, rămâne goală la fereastră chemând bărbații pentru a o satisface, alte ori ele merg mai departe, atentează la pudoarea copiilor sau chiar a persoanelor mari.

Tardieu citează în lucrarea sa cazul unei nimfomane, care în timpul nopții în mijlocul paroxismului de care era cuprinsă, ș'a deflorat cu degetele fetița ei în vârstă de 9 ani.

180. Satiriasis (de la grecescul Satiros-Satir) este pentru bărbat, ceea ce este Nimfomania pentru femeie, adică dorința excesivă și continuă, de apetituri sexuale. Mult mai rar de cât nimfomania, el se găsește generalminte la degenerați; este uneori un simptom premonitoriu al paraliziei generale, alte ori al epilepsiei. Am văzut împreună cu regretatul meu coleg *Prof. Dr. L. Russ*, un caz de satiriasis lucid, care venise să ne consulte pentru a-l vindecă de afecțiunea de care-și da socoteală că suferă. El se găsea mereu în stare de excitație și erecție, ceea ce nu numai îi cauza dureri, dar în același timp îl și împiedică de a-și vedea neregulat de ocupațiuni. Neputând obține nici o ameliorare cu tot tratamentul ce i-am instituit, el s'a spânzurat, fără însă de a scăpa nici mort de acest priapism, căci fiind spânzurat l'am găsit iarăși în erecție.

O ultimă perversiune sexuală, este aceea ce se cunoaște sub numele de *Erotomanie*, (Eros amor și manie.

Esquirol zice că *Erotomania* se deosebește de nimfomanie și de satiriasis, prin faptul că, în erotomanie, amorul este nu-

mai în cap, în imaginație, el nu intră nici odată în acțiune ci rămâne în stadiul platonismului. Erotomanii sunt amorezați une-ori de o ființă, vre'o femeie sau animal, alte ori de un tablou, o statuie, o păpușă.

Alkidias Fodion se amorează de statueta lui Cupidon, Hofmann de păpușe, un altul de o stea. Aceștia nu sunt neputincioși, dar fără de a urî femeile, cele mai de multe ori, ele le sunt indiferente.

CAPITOLUL XXII

ANOMALIILE SIMȚULUI GENITAL (Urmare).

181. Generalități asupra inversiunilor simțului genital.
 182. Inversiunea viciu. 183. Inversiunea prin necesitate Hermafrodismul. 184. Inversiunea Morbidă - Uranismul.
 185. Patogenia Uranismului. 186. Debutul simptomele și mersul Uranismului. 187. Uranismul la femei. 188. Uranismul în cursul psicozelor.

181. În capitolul precedent spuneam că după părerea noastră, *Inversiunile* trebuiesc deosebite de *Perversiuni*, de oarece aceste două anomalii ale simțului genital, nu sunt de aceeași esență, se deosebesc unele de altele și nu trebuiesc confundate între ele. Întregul capitol precedent a fost consacrat *Perversiunilor*; în acest capitol ne vom ocupa de *Inversiunile* simțului genital cunoscute sub numele generic de Uranism, păstrând diviziunea deja admisă și anume: a) Adevărata-Inversiune morbidă sau patologică și b) Falșă-Inversiune, inversiunea artificială sau inversiunea-viciu; vom începe cu aceasta din urmă clasă.

182. Am publicat acum în urmă¹⁾, trei cazuri de inversiuni, pe care le considerăm ca *Inversiune-Viciu*; le reproducem așa după cum sunt publicate în periodicul francez.

A) *Numitul Gh. Paiu*, eră gardian al unei închisori corecționale de fete, din orașul Bârlad. El avea obiceiul de a viola pe unele din fetele deținute; lucrul se practica de vre'o trei ani de zile, fără ca nimeni să-l fi știut.

Dar de oarece el nu putea coabita cu toate fetele din acea

1) Dr. G. Bogdan. Trois cas nouveaux de Perversions sexuelles in An d'Hyg. publ. et de Médecine légale. Paris Sept. 1921.

inchisoare, pentru a le mulțumi și mai cu seamă pentru a nu fi denunțat, Gh. Paiu fabrică un penis de lemn de o lungime de mai bine de 27 cm. pe 7 grosime, pe care'l vâpsi cu roșu, făcându-i la una din extremități două tăieturi, una imitând prepuțul, cealaltă meatul urinar.

Acest instrument îl introducea în organele genitale ale unora din fete care—din cauza repețirii actului prea frecvent și prea brutal—contractară metrite destul de grave; corpul delictului îl păstrăm în muzăul laboratorului nostru.

B) Am avut de examinat un individ inculpat de atentat la pudoare, om în vârstă de 35 de ani. Acesta atrăgea la el fete în vârstă de 8—9 ani și exercită asupra lor amorul lesbian. Cu această ocaziune poliția anchetând, a descoperit că el se ducea adeseori în diverse lupanare și făcea acelaș lucru prostituatelor din acele stabilimente. Cele mai multe din ele au mărturisit că acesta, le ungea vaginul câteodată cu zeamă de dulceață, alteori cu zahăr pisat și apoi începea a le linge. Același lucru se pare că l-a făcut și asupra unora din copilele ce trăsesese la el acasă.

C) Al treilea caz se referă la o femeie E. B. 22 de ani, măritată de aproape trei ani de zile, care a venit să ne consulte, spunându-ne ceeace urmează:

Soțul său de origină turc, a vroit în prima noapte a nunții, să coabiteze cu ea, dar nu parveni, din cauza lipsei de erecțiune.

De oarece a doua noapte se repetă acelaș lucru, el spuse soției sale să se pună cu fața în jos, îi miroși de câteva ori anusul și împrejurimile sale, intră imediat în erecțiune și o pederastia. De atunci dânsul continuă regulat această manoperă. Se pare că la început, individul făcând cu oarecare delicateță intromisiunea anală, femeia nu resimțea decât o mică jenă, dar de oarece el câteodată era mai brusc, acest act producea oarecare dureri femei, și o ușoară curgere de sânge din rectum.

De aproape șase luni de zile, femeia numai poate avea evacuațiuni alvine, din cauza unei stricturi a regiunii rectale; materiile fecale numai pot trece. Aceasta o obligă a lua mereu purgative, pentru ca să lichifizeze materiile alvine și astfel să poată trece strictura.

Am examinat femeia și am găsit-o virgină, nedeflorată. Foarte slăbită, cu tenul galben nu se nutrește decât foarte puțin, pentru

ca să nu producă multe escremente, care nu ar putea să fie evacuate.

Am găsit pe de altă parte, toate semnele pederastiei cronice pasivă, indexul neputând pătrunde decât abia 3 ctm. pentru a ajunge la o strictură.

Această femeie vrea să ceară divorțul; ne-a cerut un certificat constatând afecțiunea de care suferă și originea ei, iar pe de altă parte ne-a cerut avizul pentru a se putea opera.

La întrebarea ce ne-am pus, în ceea ce privește diagnoza acestei stricturi rectale, nu ne-am putut pronunța cu precizie.

Eră o simplă strictură scleroasă, produsă de frecvențele ruperi ale mucoasei rectale, sau eră o tumoare malignă?

Chirurgia ne va putea lumina asupra acestei chestiuni. Dar din punctul de vedere medico-legal, soțul acestei femei eră el un vicios, sau practică pederastia ca rezultat al unei inversiuni sexuale?

Să știe că bărbații hetero-sexuali sunt olfactivi și gustativi, pe când cei homo sexuali sunt vizuali și tactili.

Așa spre pildă, Anamitul care și negliază soția, care este urâtă și diformă, în schimbul unui tânăr băiat, este un vizual și ca atare, dispus la homosexualitate. Mirosul, impunând raporturi genitale heterosexuale, poate fi considerat ca simțul care prezidează la conservarea speciei și a rasei. La individul nostru, lucrul pare a fi invers, de oare-ce mirosind anusul femeii sale el intră în errecție; olfacțiunea a produs la el un efect contrar, făcând să nască un sentiment care se apropie foarte mult de homosexualitate; sau poate origina sa l-a împins spre pederastie, Turcii fiind foarte amatori de astfel de raporturi. Noi credem că în cazul prezent ca și în cele două precedente, ce am citat, individul nostru eră un simplu vițios, care a ascultat sentimentelor sale de depravațiune, decât acelora ce i impunea datoria lui de soț.

Astfel fiind lucrurile, acești invertiți ai simțului genital, se pot clasifica sub patru categorii deosebite: a) *Invertiții vițioși*, b) *Invertiții prin frică*; c) *Invertiții prin trebuința* și d) *Invertiții profesioniști*.

Am citat câte- cazuri din prima categorie, *Invertiții-Vicioși* observați de noi, dar am mai putea încă cită multe altele, relatate de diferiți alți autori, căci ele abundă. Acest gen de Inversiune, se găsește mai mult la bărbați, de și sunt cazuri

destul de numeroase care privesc femeile. Ea recunoaște două cauze principale, sau mai bine zis, două căi conduc pe unii indivizi la Inversiunea Viciu. *Plăcerile sexuale* duse la exces pe de o parte, *Onanismul* pe de altă parte. Abuzul plăcerilor sexuale, aduce după el, o stare de saturațiune, care face pe acel ce se pune în o atare condițiune, de a căută mereu emoțiuni care să'i redeștepte cea-ce normalitatea lucrurilor nu'i mai poate redeștepta. De aci fel de fel de inversiuni, unele mai stranii și mai scârboase de cât altele, care produc asemenea inversiuni. Acești invertiți, comit acte de lubricitate, atât cu femeile cât și cu bărbații, ori-ce gen de depravațiune ce le satisface și le desvoltă simțul genital, este pus în practică și de multe ori în cursul, unor atari orgii medievale, un invertit începe a se excita prin diferite exerciții cu femeiele, pentru a le termina cu bărbații și vice-versa. Aceștia sunt responsabili de actele lor, ei le comit cu vroință, cu știință și cu o rafinare ce depășește une-ori, tot cea-ce imaginația ce mai luxuriantă poate închipui.

Numai este tot așa, în cea ce privește *Onanismul*, obicei care este pus în practică, chiar din cea mai fragedă copilărie. Internatele care necesitează ca paturile elevilor și elevelor să fie alături, sunt cele mai de multe ori, izvorul natural al onanismului inconștient și sporadic la început, transformat apoi în pasiune, de care cu mare greutate, une-ori chiar nici odată nu se poate lăsa, acel ce a avut nenorocirea de a se masturba. Când cel ce practică onanismul, se lasă de a fi masturbat de un altul, fără a se masturba el însăși, acel obicei constituie un viciu câștigat și se poate vindeca, atunci când masturbatorul refuză de a-i mai oferi serviciile sale. Când însă individul se masturbează el însăși, atunci acest obicei se înrădăcinează și acesta sfârșind prin a ură femeiele și relațiunile sexuale normale, continuă de a se masturba toată viața; ne găsim în prezența unui invertit, care poate comite acte de acele pe care legea le pedepsește.

De altfel, această inversiune care a adus după dansa onanismul cu toate consecințele sale, ar constitui după părerea unor autori, cum este spre pildă Laségue, simptomul unei stări bolnave, a unei nevroze cerebrale. Nu există o nebulie consecutivă *Onanismului* zice Laségue, ci o stare cerebrală particulară *sui generis*, care a dat naștere onanismului care este congenital.

Se mai citează așa numita *Inversiune prin frică*, inversiunea

născută atât la bărbați ca și la femei, din cauza fricei pe care cei dintâi o au de a contracta boli venerice, cele de al doilea de a rămâne însărcinate.

Unul din Regii Franței Henric III deveni invertit, din cauză că fusese contagionat de una din metresele sale, iar Hoffmann citează în cartea lui un individ care, avea desgustul femeielor din cauza secrețiunilor vaginale pe care acesta le găsisse, la toate femeiele cu care avusese relațiuni sexuale. O a treia clasă de invertiți, sunt cei cunoscuți sub numele de *Invertiții profesionali*, cari se apropie foarte mult de aci descriși de noi în rândurile de mai sus, de invertiții vicioși,

În centrurile mari, așa zise centruri de civilizațiune, există o adevărată prostituție masculină, există indivizi care se prostituază ca și femeiele din lupanare. Tineri bine făcuți, imberbi, unii din ei care se epilează intradins, caută să racoleze bărbații însetați de acest gen de depravațiune, banii jucând în asemenea, cazuri, stimulental principal al acestei inversiuni.

De multe ori indivizii astfel obicinuiți, sunt organizați în bandă, care constituiesc preludiul șantajului și al asasinatului: Tardieu Legrand du Saulle, Laségue și alții, citează în operele lor, cazuri, foarte interesante de șantaj, care au ținut ani de zile, victimele acestora fiind trecuți ca moștenire de la unii la alții; bine înțeles toți aceștia sunt responsabili de actele lor, și trebuiesc pedepsiți cu cea mai mare asprime. În fine un ultim grup de invertiți, sunt acei cunoscuți sub numele de *Invertiții prin necesitate sau trebuință* de care vom vorbi în rândurile de mai jos și asupra cărora ne vom întinde ceva mai mult,

183. *O primă necesitate* care aduce de multe ori după dânsa, inversiunea de care ne ocupăm, este aglomerațiunea de bărbați lipsa sau insuficiența de femei. Inchisorile, cazărmile, vapoarele sunt une-ori focare de inversiuni, datorite acestei cauze, care încetează din moment ce încetează și lipsa de femei, atunci când invertitul prin necesitate, intră în condițiunile normale ale vieții.

Infantilismul sau Feminismul de care am vorbit deja în Capitolul care tratează despre *Pederastie*, constituie o a doua cauză de perversiune, numai vorbim de ea, am insistat suficient asupra ei; o a treia cauză este ceea ce se cunoaște sub numele de *Hermafrodisism*. Acest cuvânt care-și trage origina dela două cuvinte grecești *Ermis=Mercur și Afrodita=Venus* este

din punctul de vedere medical, un viciu de conformațiune a organelor genitale, caracterizat prin prezența la același individ a organelor genitale de ambe sexe.

Teoria hermafrodismului se bazează pe inegala dezvoltare a organelor genitale. Se știe că până la a șasea săptămână după concepțiune în viața intra-uterină, embrionul este bisexual, adică posedă și canalurile lui *Wolff* ca și pe acele ale lui *Müller*. După șase săptămâni, dacă se dezvoltă canalurile lui *Wolff* în detrimentul canalurilor lui *Müller*, embrionul va fi băiat, dacă se întâmplă vice-versa, embrionul va fi fată. Dacă însă în a șasea săptămână se dezvoltă în mod paralel și aproape egal, ambele canale *Wolff* și *Müller*, atunci embrionul va fi un bisexual va fi băiat și fată, va fi un *hermafrodit*.

S'a crezut multă vreme că, ținându-se seamă de teoria de mai sus, ar trebui să existe la același individ, organe genitale complete bărbătești, alături de organe genitale complete femeiești, și că același individ ar fi trebuit, nu numai să poată funcționa ca bărbat ci și ca femeie, să aibă și toate funcțiunile fiziologice aparținând ambelor sexuri; spermă și ovulație. Cazuri tipice de felul acesta în complectul lor sunt foarte rare, căci dacă până la un oarecare punct, s'a găsit la unii indivizi organe genitale ale ambelor sexuri, ele nu erau destul de pronunțate și de afirmate, pentru ca în adevăr să poată reproduce tipul de mai sus.

Cu toate acestea există câteva cazuri în știință de ceea ce se numește *Hermafrodisism adevărat* sau *Complect*, la care s'au găsit foarte bine constituite și ovare și testicule, dar la care organele *genitale externe*, nu erau pe deplin dezvoltate pentru ca, văzând pe unele, să se spună că individul era bărbat și văzând pe celelalte, să se spună că același individ era femeie.

Schultze și Virchow menționează pe cunoscuta *Caterina Hohman*, care avea menstruația dar care avea și spermă. Odin ¹⁾ a publicat un caz analog; Heppner ²⁾ citează cazul unui copil la autopsia căruia s'a găsit de ambele părți un tes-

1) Odin - De l'Hermaphrodisme vrai in Lyon Médical Lyon 1874.

2) Heppner. Reichert's Archiv für Anatomie Wien 1870.

ticul și un ovar. La Soc. de Med. legală din Paris Socquet în 1913, a publicat un caz analog ¹⁾.

Dar aceste cazuri de așa numite *Hermafrodisism intern*, nu sunt întovărășite și de organe genitale externe complet dezvoltate și delimitate, astfel că putem avansa că până astăzi tipul *hermafroditului adevărat*, posedând și organe genitale interne și cele externe bine dezvoltate și bine delimitate, este încă de căutat. Mult mai des se găsește așa numiții *Hermafrodiți tip masculin*, sau *Hermafrodiți tip feminin*; cel dintâi este mult mai frequent decât cel de al doilea.

În *Hermafrodisismul tip masculin*, există un penis foarte mic, de multe ori un hipospadias, iar sub acesta, o depresiune sau mai bine zis o crăpătură, în care abea pătrunde extremitatea degetului indicator și care simulează vaginul; prin tușeul, rectal se poate constata criptorchida. Ca semne externe se găsesc: un exterior și un habitus feminin, talia mică, barba și mustați rudimentare sau chiar de loc²⁾, mamelele dezvoltate, vocea subțire.

Hermafrodisismul tip feminin se caracterizează prin un voluminos clitorice care simulează penisul, prin o crepătură ne-complectă sub sau deasupra acestuia, care face oficiu de vagin, și prin mici falduri ale pielei ce i-au aparența de nimfe mari și nimfe mici.

În astfel de condițiuni acești hermafodiți nefiind nici bărbați nici femei, se găsesc în o stare psihică specială care'i face prin *Necesitate* inverși sexuali.

Generalmente, acești indivizi atinși de acest viciu de conformațiune, sunt de obicei lipsiți de orice simț de moralitate. De altfel educația care o primesc în timpul copilăriei lor, influențează foarte mult asupra moralității acestora, tendințele sexuale fiind în raport cu genul de viață, aparținând sexului presupus. Brouardel citează cazul unui birjar hermafrodit, care coită și ca bărbat și ca femeie și care de oarece nu'și putu găsi satisfacția nici în un mod nici în un altul, sfârși prin a deveni pederast, sau tribad când necesitatea îl obligă la așa ceva; eră un tip de Invertit prin necesitate.

1) Dr. I. Socquet. Un cas d'hermaphrodisme în Revue de Med. Legale Paris Noembre 1913 p. 324.

2) Uneori se întâmplă cazul contrar, unui hermafrodiți tip masculin au din potrivă o barbă foarte dezvoltată, cum a fost spre pildă cunoscutul hermafrodit Marie Madeleine Lefort.

Tardieu a descris cazul unui tânăr numit Alexina B. Acest tânăr crescut în un pension de fete până la vârsta de 22 de ani, fu în timpul cât era în școală, amantul a mai multor camarade de dormitor.

Mai târziu Alexina fu recunoscută ca aparținând sexului masculin, lepădă fustele și rochiile pe care le purtase o viață întreagă, pentru a îmbrăca haine bărbătești. Dar din momentul acela viața lui fu cu totul mizerabilă, prostituându-se une-ori ca bărbat alte-ori ca femeie, *Alexina* sfârși prin a se sinucide.

Trecem acum la al doilea gen de *Inversiune*. Aceasta se întâlnește în două circumstanțe deosebite: a) În cursul unei psicoze neexistând decât ca episod intercurrent; b) La degenerații. Această este *Adevărata inversiune morbidă* ce se întâlnește în *Degenerescența Mintală*, pe care o vom descrie în paginile următoare și care este cunoscută și sub numele de:

184. *Uranism*, cuvânt inventat de promotorul acestei inversiuni, de magistratul german *K. H. Ulrichs*. Acesta în mai multe scrieri ale sale, între 1860—1869 a căutat să-și susțină adepții și să-și legitimizeze pasiunea ca fiind foarte naturală, pasiune de care era subjugat.

Uranismul sau *inversiunea morbidă a Degenerațiilor Mintali*, se întâlnește mai adese ori la bărbați decât la femei, a fost bine studiat de *Casper de Westphal*, de *Grisinger Chareot*, *Magnan*, *Legrain*, *Raffalovich* ¹⁾, *Moll*, *Chevalier* din scrierile cărora, am scos cea mai mare parte a descrițiunii acestui capitol.

Fără de a aprofunda istoricul acestei inversiuni speciale, în câte-va rânduri îl vom menționa, căci nu este lipsit de oare-care interes.

Se pare că *Uranismul* a fost cunoscut și se practica în epoca antică, cu mult înainte de *Christos*; *Moll* din tratatul căruia extragem rândurile de mai jos, zice cea-ce urmează în această privință:

„După *Aristofan*, la începutul lumii erau pe pământ trei sexuri deosebite; cel masculin, cel feminin și sexul *androgin* și bărbat și femeie în același timp—hermafroditul complet de astăzi. Când acești oameni se revoltară contra lui *Jupiter*, acesta pentru a evita o nouă resvrătire, împărți fie-care individ în două părți egale,; din un bărbat făcu doi, din o femeie făcu două femei,

1) *Raffalovich*. *Uranisme et Unisexualité*. Paris 1896.

iar din un androgin făcu un bărbat și o femeie. Dar d'abia se făcu această separațiune, că îndată fiecare jumătate, începû aș'i căută jumătatea cealaltă pe care o perduse; bărbații care mai înainte făcuse parte din androgin își căutară jumătatea femeiască; de aci născu amorul normal, relațiunile sexuale dintre bărbat și femeie.“

„Din potrivă acei bărbați care făcuse parte tot din alt bărbat își căutară și ei partea bărbătească pierdută, femeiele idem — de aci născu inversiunea sexuală.“ O altă probă de evidența Uranismului în antichitate este legenda că «*Phedra*—care fu obiectul splendidei tragedii datorită marelui *Racine*— se inamoră de *Hipolit* fiul soțului său *Tezeu*. Acesta refuzând propunerile mamei sale vitrige, el fu acuzat de dansa de raporturi incestuase cu tineri de sexul său, fu acuzat de uranism cea-ce determină pe *Tezeu* să'l pedepsească, dând mână liberă lui *Neptun* asupra lui.»

„Se pare că *Prometeu* a fost pedepsit de *Jupiter* nu atât pentru că'i furase focul din Olimp, ci pentru că era uranist și că împreună cu *Pandora* practicau obiceiuri contra naturii.» Ori cum ar fi lucrul, Uranismul recunoaște în generalitatea cazurilor o ereditate morbidă vădită.

Ca dovadă de ereditatea morbidă în materie de Uranism, Krafft-Ebing din cele 44 de observațiuni ce conține lucrarea sa de care am vorbit deja *Psycopathia sexualis*, în 33 din ele a găsit o ereditate și directă și colaterală foarte încărcată, în celelalte 11 fără de a fi evidentă, ea eră destul de pătată. Alcoolismul, diferitele manii, unele din ele urmate de sechestrare sau sinucidere, sunt generalmînte punctele ereditare ce se găsesc la ascendenții masculini a uraniștilor, iar isteria, prostituția, ninfomania, sunt acele degenerescențe, care se găsesc la ascendenții feminini. Antecedentele lor sunt tipice, uranistul debutând în carieră din cea mai fragedă copilărie, cea-ce dovedește că cele mai de multe ori, uranismul este *congenital*, foarte arare-ori *întârziat* adică debutând mai târziu în perioada adultă. Stigmatel uraniștilor sunt și *fizice* și *psihice*. Asimetria facială, defecte în lobulele și implantarea urechilor, polidactilia, monorchidia criptorchidia, imberbismul (lipsa totală de barbă și mustați) buza de iepure etc. sunt stigmatel fizice ce se găsesc împreună cu altele la uraniști. Alături de acestea, avem *stigmatel psihice* din care cele mai importante și mai frecvente sunt; Mitomania tendința de a fură, epilepsia, corea, aritmomania sau diferite

alte fobii, unele mai diferite ca altele, pînă care putem cită dipsomania.

Chevalier citează după Moll un uranist-tip unicul poate în genul său, care prezentă aproape în complectul lor și stigmatice fizice și stigmatice psihice, foarte bine pronunțate. «Numitul A. B. 25 de ani, pe lângă asimetrie facială, și o polidactilie a mâinii stîngi, fiu de alcoolic și al unei isterice, de la vrăsta de 7 ani fū atins de mitomanie. Apoi el începū a fură obiectele cele mai neînsemnate de care nu aveă nevoie, cleptomanie care alterna cu o aritmomanie ce se transformase în adevărată obsesiune.

El nu puteă să treacă pe vre'o stradă, fără de a fi forțat de o putere căreia nu puteă rezistă, de a număra toate ferestrele de la o casă oare-care, sau toate literele de la firmele diferitelor magazii.

Cei mai mulți din aceștia, sunt pînă la un oare-care punct, conștienți de nenorocita lor inversiune, unii din ei însurați și părinți de familie, dar în imposibilitate de a rezistă uranismului, de care sunt afectați. Un uranist descris de *Tarnowski* spune; «Când paroxismul mă cuprinde, sentimentul sexual normal dispare, producându-se o surexcitare psihică foarte puternică întovărășită de insomnii, dureri precordiale, impulsuni din ce în ce mai puternice, pentru a aveă apropieri cu bărbații și în special pentru a fi masturbați de ei.» Câte-odată, această inversiune se asociază cu unele perversiuni, ca de pildă *Fetișismul* sau *Masochismul*, inversiuni și perversiuni care se manifestează une-ori de timpuriu alte-ori mai tîrziu, constituind cea-ce am numit mai sus, *Uranismul întîrziat*, dar care recunoaște aceiași origină și același izvor, ca și *Uranismul congenital*.

În cea-ce privește frecvența acestei inversiuni, statisticele făcute de autorii germani—cei mai competenți în această materie—nu sunt de loc doveditoare nici concordante. *Ulrichs* pretinde că în Germania este un uranist la 200 de bărbați; *Krafft-Ebing* ar fi găsit în un mic orășel din Germania opt uraniști la o populație de 2.300 oameni, *Moll* pretinde că actualmintele este un uranist la 500 bărbați în principalele orașe mari ale Imperiului german.

Un fapt demn de notat este acela din care reiesă că, această inversiune ar fi mult mai frecventă în rasă teutonă și maghiară, mult mai puțin frecvent în rasele latine; bărbații sunt mult mai numeroși decât femeiele, clasele superioare și culte posedând uraniștii cei mai cunoscuți.

Aceasta este pe scurt *Etiologia generală a Uranismului*, care de multe ori este ereditar.

185. *Patogenia* acestei inversiuni este încă foarte obscură și supusă la numeroase controverse. Mantegazza a inventat o teorie care este cu totul din domeniul fantaziei; iată ce zice el în această privință. „Inversiunea este datorită unei dispozițiuni anatomice. La pederastii pasivi, nervii care normalmente sunt destinați organelor genitale externe, prin o anomalie de direcțiune, se distribuie în mucoasa rectală și anală. Din această cauză la aceștia, senzațiunile voluptoase nu pot fi provocate, decât prin excitația anusului sau rectului, ceea-ce'i determină pe aceștia, a căuta de a se pederastia, singurul mijloc de a le desvoltă orgasmul voluptos; iată ce zice *Mantegazza*”.

Dar după cum argumentează *Thoinot* cu multă dreptate, din lucrarea căruia reproducem rândurile ce urmează, explicația lui *Mantegazza* nu se poate admite, pentru mai multe rațiuni și anume: Din ceea ce spune acest autor, ar reeși că toți invertiții sunt pederasti, lucru ce este departe de adevăr, iar pe de altă parte, dacă această ipoteză ar fi exactă, introducerea degetului sau unui alt obiect în anusul pederastilor, ar trebui să li producă satisfacțiunile genitale complete, ceea ce iarăși nu se întâmplă. Pe de altă parte continuă de a zice *Thoinot*, să știe că atingerea unei părți oarecare a corpului femeiesc — o sărutare pe sân sau pe gât spre exemplu — determină dorința apetiturilor sexuale la bărbații normali, une-ori chiar merge și mai departe, urmează oare de aci, după cum admite *Mantegazza*, că unii nervi destinați organelor genitale, s'au distribuit la gât?

Magnan zice că uraniștii au un creier de femeie în un corp bărbătesc, iar Krafft-Ebing în tratatul său, explică după cum urmează patogenia uranismului.

„Când ființa omencască se desvoltă în mod normal, organele genitale care după cum se știe sunt până la șase săptămâni asexuate — se desvoltă și ele în o direcție sau în alta și din momentul acela, embrionul va fi bărbat sau femeie după cum se vor desvoltă canalurile lui *Wolff* sau ale lui *Muller*. La omul normal caracterele fizice dezvoltându-se în mod paralel, armonia va fi completă”.

„Dar în condițiuni anormale — continuă de a scrie *Krafft Ebing* — armonia dezvoltării acestor două serii de organe poate

să fie știrbită. Nu numai evoluția organelor genitale a hermafroditismului, către monosexualitate, poate să lipsească, dar chiar mai mult decât atât, acelaș fapt se poate produce în ceea ce privește stigmatele secundare a caracterului sexual, fie ele fizice fie psihice. În fine armonia de dezvoltare poate să fie atât de știrbită, încât evoluția să se facă în parte către un sex, și în parte către celalt.

De aci rezultă — după *Krafft-Ebing* patru tipuri de hermafroditism; din care însă numai două ar fi compatibile Uranismului și anume: a) *Hermafroditismul pur psihic cu organe genitale monosexuale* și b) *Hermafroditism încrucișat, în care partea psihică și cea fizică sunt monosexuale, dar fiecare din ele în o direcție opus, celelalte*. Celelalte două tipuri de hermafroditism ar fi indiferente uranismului: c) *Hermafroditismul pur fizic a organelor genitale cu monosexualitate psihică* și de *Hermafroditism complet fizic și psihic cu aparatul genital net bisexuat*.

Dr. Naecke Medic director al azilului de alienați din Colditz de lângă Leipzig, susține că homosexualitatea nu trebuie considerată nici ca o boală nici ca o degenerescență, cel mult ca o anomalie. Acesta mergând chiar mai departe în dezvoltare teoriei sale, crede că acești invertiți, acești uraniști, sunt cu totul normali, reprezentând însă o specie de al treilea sex, cum sunt lucrătoarele la insectele himenoptere care trăesc în colectivități, formând astfel o varietate perfect normală a instințului sexual, dar modificat de necesitatea diviziunii și reparațiunii muncii în viața socială.

D-r. Ladame-Geneva ¹⁾ nu admite teoria de mai sus și susține că omosexualul, invertitul simțului genital — Uranistul — este un bolnav, un degenerat. El recunoaște ca și Năcke că ființele fără sex sunt în adevăr numeroase în seria animală, dar el atrage atențiunea că, există o mare deosebire între uraniștii bărbați sau femei și animalele asexuate. La acestea, zoologii au constatat în totdeauna o corelație intimă și invariabilă între absența funcțiunii sexuale normale și celelalte funcțiuni fiziologice ale animalului. În realitate nu se găsește în natură nici un exemplu analog celui omosexual uman, la care organele

1) Dr. Ladame—Généve. Inversion sexuelle et pathologie mentale Communication à l'Académie de Médecine de Paris Octobre 1913.

genitale complet dezvoltate, sunt în opoziție cu determinarea sexuală care depinde de centrul nervos.

Când se studiază cu atenție în complexul lor, anomaliile, aberațiunile, perversiunile sexuale, se găsesc la acești psicopați alături de varietăți infinite a stărilor impulsive, caractere generale care le apropie foarte mult între ele. Pe de altă parte, examenul succesiv a diferitelor grupuri de indivizi clasati, ținându-se seamă de tendințele lor bolnave, permite de a se preciza toate aceste perversiuni instinctive. La acești anormali o influență psihică ca și ca în starea normală, influențează asupra centrului genito-spinal, dar ideea, sentimentul, apropierea și dorința relațiilor sexuale sunt pervertite. Așa, se vede spre pildă dorința apropierei unei femei pentru un copil de doi ani, sau dorința și plăcerea unei tinere fete pentru a coabita cu un câine, iar în aberațiuni și mai stranii instinctul sexual, poate lua ca obiectiv un cap de babă slută și sbârcită, o pestelcă sau o pereche de bocanci bătuți în cuie etc.

Toate aceste obiecte, adevărate fetișuri, devin, constituiesc punctul de plecare a unei intense excitațiuni genitale, a erecțiunii, a poluțiunii, sau din contră a unei rezerve și a unei impotenți complete, atunci când aceste imagini lipsesc.

Aceste stări pasionate sunt uneori tranzitorii, alte ori însă persistă, domindu-i toată viața pe acești nenorociți.

Dr. Haveloch Ellis ¹⁾ membru al Societății de Medicină-Legală din New-York, crede că uranismul ca și celelalte inversiuni este o impulsune congenitală, o impulsune care se naște odată cu omul, dar care se dezvoltă, care intră în plină activitate în momentul pubertății. Terenul este preparat, dar varietatea formelor ce se pot ivi este limitată. Uneori la unii indivizi, inversiunea sexuală trebuie considerată ca un Sport, ca o variațiune, ca o perturbațiune organică ce se poate întâlni la orice ființă dotată cu viață, la plante ca și la animale. Havelock Ellis ajunge la concluziunea ca *Uranismul* ca și celelalte *Inversiuni*, sunt de origine congenitală și de natură degenerativă, dar că le trebuie cele mai de multe ori pentru a se dezvoltă pe lângă o constituție slabă, o cauză ocazională care grăbește aparițiunea inversiunii și o menține, iar printre cauzele cele mai de căpetenie le prenumără: *Sistemul Școlar* actual cu aglo-

1) Dr. Haveloch Ellis. L'Inversion sexuelle, Tome II Paris, Edition Mercur de France 1889.

merarea sexurilor egale în momentul perioadelor cele mai grave ale pubertății și adolescenței, în al doilea rând *Seduțiunea* care desvoltă excitațiunea, adică inițiarea de un camarad mai în vârstă la plăcerile amoroase, în al treilea rând *Decepțiunile* amoroase care fac ca cel inclinat către perversiune văzându-se respins de femei, să caute plăcerile voluptoase cu specii de același sex ca și el.

186. *Uranismul* după cum am văzut deja în paginile precedente, este o inversiune congenitală, o inversiune născută odată cu cel ce va deveni uranist și care va apare sau se manifestă generalminte foarte de timpuriu, la vrăsta de 8—9—10 ani. Câte odată el apare mai târziu, stă în stare latentă un timp mai mult sau mai puțin îndelungat, pentru a se manifesta în momentul adolescenței sau a virilității unui predispus; în asemenea cazuri se zice că *Uranismul este întârziat*.

Nu putem face mai bine pentru a descrie debutul și mersul acestei inversiuni, decât reproducând una din observațiunile din memoriul lui *Charcot și Magnan*, în care se va vedea apariția foarte precoce a unui invertit uranist; el își descrie observația cu următoarele cuvinte:

„Senzualitatea mea — zice acesta — s'a desvoltat de la vrăsta de șase ani, manifestându-se prin dorința foarte intensă de a vedea băeți sau bărbați goi. Această dorință nu eră greu de satisfăcut, de oarece locuiam în fața unei căzărmi, în care soldații fără nici o jenă se desbrăcau și rămăneau goi pentru a-și face toaleta; vedeam astfel în fiecare zi un mare număr din aceștia și organele lor genitale“.

„Într'o duminică — îmi aduc foarte bine aminte că eră duminică — unul din soldați se masturbă. Văzându-l deodată mi se aprinse capul, inima mi bătea foarte tare, su'i cuprins de o dorință extrem de mare de a'l imita și il imitai. Din momentul acesta, continuai a mă masturbă, evocând în memoria mea, apariția unui soldat sau a mai mulți care erau desbrăcați și a căror organe genitale erau descoperite.

„Apoi am aflat că aproape în fiecare sâmbătă unii din soldați se duceau să se scalde în un mic curs de apă, nu departe de cazarma lor. Mă duceam și eu, mă ascundeam cât puteam mai bine ca să nu fiu văzut și astfel ascuns, admiram corpul gol și în special organele genitale ale soldaților. Unii din ei care erau mai albi, mai bine făcuți și care aveau organe genitale

mai estetice, făceau admirațiunea mea, îmi venea să mă arunc asupra lor, să-i apuc în brațe, să-i mângâi și să le sărut organele genitale“.

„De la vârsta de 15 ani, imaginația mea luă o atare dezvoltare, încât eră destul să închid ochii, să-mi inchipuiască că văd organele genitale ale unui om gol, pentru ca îndată să intru în erecție să mă masturbez, uneori chiar să ejaculez fără de a mă masturba“.

«La vârsta de 18 ani am vroit și eu — imitând camarazii mei — să coitez cu o femeie; dar mi-a fost imposibil, am fost cuprins de un mare desgust pentru femei, și am preferat să asist, sau mai bine să văd organele genitale și penisul în erecție al unui prieten, care se pregătea la coit; la acest spectacol am intrat și eu în erecție iar după 2—3 atingeri cu mâna ale penisului meu am ejaculat, simțind o foarte mare satisfacție».

Această observațiune este foarte interesantă, ea demonstrează uranismul congenital, trecând prin toate fazele clasice ale acestuia. Unii uraniști își găsesc satisfacția, admirând statuetele goale, alții ca de pildă un invertit de care vorbește *Krafft-Ebing* de portretele goale ale bărbaților. În cazul de mai sus, *Uranismul congenital* a debutat foarte repede, alte-ori el survine mai târziu, a rămas în stare latentă, și cu toate că este congenital ca și precedentul, ne găsim în prezența formei a doua de uranism, în prezența *Uranismului tardiv*. În tratatul lui *Krafft Ebing* găsim următoarea observațiune de *Uranism tardiv*. «D-l Z... începe a coita cu femeile la vârsta de 17 ani. La 26 ani se însoară însă femeia lui imbolnăvindu-se și ne mai putând suferi raporturile sexuale, el își satisfăcea senzualitatea în diferite lupanare.

Dar de oarece avea frică de a contracta boli venerice, el nu coita cu prostituatele, acestea îl sugeau. Incetul cu incetul și în mod progresiv, el constată că nu resimte nici o plăcere în atari manopere, și că din potrivă avea o deosebită atracție către bărbați. Intr'o zi ducându-se la baie, acolo întâlnește un tânăr băiaș, pe jumătate gol, îi văzu organele genitale care intrase în erecție, ambii în mod instinctiv se masturbară, ei se înțeleseseră numai din privirea ce și o aruncaseră unul altuia; din acel moment numai resimți nici o plăcere pentru femei, el deveni uranist“.

Din cele ce preced se vede că *Uranismul tardiv* este și el

congenital, apare însă mai târziu, uranistul a avut un oarecare timp înclinațiunii hetero-sexuale, până când o cauză ocazională i-a deschis calea sexualității sale. Natura cauzei are o importanță secundară, ea nu creează uranismul, ci numai îl redeschteaptă. Această inversiune care apare uneori foarte de timpuriu alte ori mai târziu, desvoltându-se cele mai de multe ori ca rezultat al unei imaginațiuni bolnave a indivizilor uraniști, și luând ființă mai în totdeauna în creerul degenerat și slăbit al uranistului, a fost catalogată de *Krafft-Ebing* sub patru categorii diferite, pe care Medicina-legală le întâlnește mai adese ori în practica ei și anume: a) Uranismul psihic: b) Homosexualitatea: c) Efeminațiunea și d) Androgenia ¹⁾.

A) *Uranismul psihic* se manifestă prin faptul că, individul poate avea relațiuni și hetero și homo-sexuale, aceste din urmă fiind însă mult mai pronunțate.

În această categorie se găsesc uraniștii însurați și părinți de familie, categorie care conține uraniștii ce se pot vindeca de inversiunea lor, în urma unui tratament apropiat.

B) *Uranismul homo-sexual*, cuprinde indivizii care, nu pot avea relațiuni sexuale cu femeile, care nu resimt nici o excitație în prezența unei femei, ci numai în prezența și la vederea bărbaților goi, dar al cărora *habitus sau obiceiuri* au rămas în totul masculine.

C) *Uranismul prin Efeminațiune* este egal cu cel precedent în ceea ce privește raporturile sexuale, dar în plus, uranistul din cea mai fragedă copilărie, este atras către persoane de sex contrar. Ca copil se joacă numai cu fetele și cu păpușile, împletește, brodează, ne putând suferi nici unul din jocurile sexului său.

Se îmbracă ca femeie, face pe femeia, căutând în așa mod aș'i atrage bărbații, cu care apoi se dedă la masturbație sau la coitul *ab ore*. D) *Uranismul Androgen*¹⁾ este identic în trăsurile generale cu cel precedent, dar aceștia se apropie foarte mult, ca voce, demers, expresie (imberbi) de femei, pe care le imitează, căutând astfel a place bărbaților, pentru ca mai pe urmă să dea liber curs inversiunii lor.

187. Aceste sunt categoriile în care pot fi clasați uraniștii bărbați. Dar alături de ei sunt și femei atinse de această inversiune, pe care o vom descrie pe scurt în rândurile următoare.

1) Uranismul psihic, numit de unii autorii Hermafrodismul psihic.

Și femeiele ca și bărbații recunosc un uranism congenital, care apare și la ele une-ori foarte de timpuriu, alte ori mai târziu, constituind *Uranismul întârziat*. Femeiele uraniste formează și ele, sau pot fi catalogate și ele în patru categorii ca și bărbații, fiind atinse unele din ele de cea-ce se numește *Viraginitate*, care este contrariul *Efeminațiunii* masculine.

Femeile viragine, caută din cea mai fragedă copilărie societatea băeților, afecționează toate obiceiurile și jocurile băețești, fumează, călăresc se îmbracă bărbătește pentru ca să ademenească femeiele, cu care mai pe urmă intră în relațiuni amoroase. Deasemenea, după cum sunt bărbați uraniști *Androgini*, sunt și femei uraniste *Ginandrine*, adică femei care au în totul sau în parte, aparența și obiceiurile bărbătești, căutând aventuri și amoruri cu femeile. Una din observațiunile cele mai interesante de acest gen, este cea publicată de *Krafft-Ebing*, observațiunea Contesei Sarolta V., cunoscută sub numele de Conte Sandor.

Fetița Sarolta la vârsta de 13 ani, defloră două din camaradele sale de pension, mai târziu se îmbracă bărbătește, avu numeroase amante, până când fu descoperită și dată jupecății. Femeiele uraniste, în afară de coitul bucal, cel perineal și masturbația, mai practică, tribadismul¹⁾ și Safismul, unele fiind atinse de uranismul platonice, adică de uranismul imaginar care aduce după el orgasmul voluptos, tribadismul sau masturbația. Câte odată amorul și gelozia între uraniste, sunt duse la exces, fiind capabile de cele mai sălbatice manifestări.

În 1892, două tinere fete uraniste, se legară prin jurământ de a nu se despărți nici odată una de alta, ele se numeau Alice și Freda. Familiile lor aflând acest lucru și vrând să pună capăt la atare corupțiune, vroiră să le despărțească, Freda chiar se logodi cu un tânăr. Alice geloasă până la exces și văzând că prin căsătorie, amanta ei îi va fi luată, o ucise într'o zi în stradă tăindu-i gâtul cu un brici; aceasta se petrecu în orașul Memphis din Statele-Unite.

188. Pentru a termina studiul acestei inversiuni ne rămâne de vorbit de manifestările ei, care se găsesc în cursul unei pisicoze, ca episod intercurent, așa după cum am spus deja.

1) Prin Tribadism se înțelege frecarea mutuală a organelor sexuale apropiate unele de altele până la orgasmul voluptuos.

Unele forme ale alienațiunii mintale, se manifestează — cu mult înainte de declararea certă a afecțiunii, — prin inversiuni sau perversiuni—sexuale care necunoscute atrag după ele darea în judecată și pedepsirea inculpatului.

Am văzut deja că în *Demența senilă*, ca și în perioada prodromică a *Paralizei Generale*, unii indivizi sunt surprinși în flagrant delict de *Exhibiționism*, *Satiriașis* etc. Același lucru se întâmplă și în cea-ce privește inversiunea ce am studiat, care se observă mai adese-ori ca episod intercurent în: *Epilepsie*, *Paralizia Generală*, *Alienația sub formă periodică*, *Unele Manii*, *Demența senilă*. *Epilepticii* comit de multe ori acte de inversiune, de care nici nu'și dau socoteală, nici nu'și reamintesc faptul pentru care sunt chemați a răspunde înaintea justiției. În practica noastră medico-legală am avut de examinat un individ atins de epilepsie larvată, care după ce dăduse foc la o claie cu fân, a căutat să pederastieze o bătrână mai bine de 70 de ani. Unii din ei sunt exhibiționiști, alții comit ultragii publice la pudoare și așa mai departe.

Paraliticii generali prezintă uneori, cu mult înainte de stabilirea simptomelor clasice, acte de inversiune, care sunt — în necunoștință de cauză — puse pe socoteala unei depravațiuni vicioase, urmate de condamnări nemeritate. Alături de megalomania incipientă, ce se întâlnește atât de des la asemenea bolnavi, survin perversiuni ale simțului genital, ce constituiesc ca să zicem așa, primul act al dramei ce se va desfășura mai târziu.

Un profesor de școală primară, a fost acuzat de atentat la pudoare, asupra mai multor băeți pe care vroia să'i pederastieze; după un an de zile el muri paralytic general.

Pe când eram extern în serviciul *Prof. Fournier la Spit. St. Louis din Paris*, un coleg numit *A. P.* al cărui tată eră internat la *Azilul S-te Anne*, fu surprins de un gardian, în momentul în care, prin amenințări vroia să practice coitul ab ore, cu niște copii bolnavi, atinși de *Favus*, a căror observațiuni clinice eră însărcinat de a redacta; eră debutul unei paralizii generale care necesită internarea studentului după șase luni de zile.

Alienații atinși de Manie, Melancolie, de Alienația alternantă, circulară etc., prezintă în cursul alienațiunii lor, acte de inversiune.

În teza lui Chevalier despre care am vorbit în mai multe

rânduri, se găsește următoarea observațiune pe care o reproducem în rezumat.

„*Franz E.*“ 35 ani fu arestat din cauză că, făcea propuneri de pederastie unui sergent de stradă; starea lui mintală fiind suspectă, el fu internat în un azil de alienați. Acolo el făcu aceleași propuneri medicului azilului ce'l trată. În momentele de surexcitare el alergă după gardieni pentru a le atinge organele genitale, după care apoi se masturbă. În clipele ce părea că prezintă oare-care luciditate, el glorifică homosexualitatea care este esența vieței sale, după cum pretinde el. El interpretă Sfânta Scriptură în senzul că, Providența admitea relațiunile homosexuale și că sunt ca dânsul un mare număr de persoane care nu au relațiuni sexuale cu femeile“.

„După această perioadă de surexcitare, el cădea în o stare de *Melancolie* foarte pronunțată, pentru a reintră din nou în o perioadă de delir și așa mai departe. Acesta eră atins de Alienajie cu formă periodică sau circulară, care ținu aproape doi ani de zile după care muri“.

Demența senilă este și dânsa un isvor de numeroase inversiuni:

Krafft-Ebing, Magnan, Legrain și alții citează cazuri importante de acest gen. Medicul-Legist și Psihiatrul, vor recunoaște cu ușurință cauzele acestor inversiuni, demonstrând justiției absoluta neresponsabilitate a acestor bolnavi.

CAPITOLUL XXIII

INTREBĂRILE CELE MAI UZUALE PUSE DE JUDECĂTOR MEDICULUI-LEGIST ÎN CAZURILE DE ATENTAT LA BUNELE MORAVURI

189. Generalități. 190 Grupurile chestiunilor prevăzute de Tardieu și chestiunile grupului I. 191. Chestiunile grupului II. 192. Chestiunile grupului III. 193. Chestiunile grupului IV. 194. Chestiunile grupului V.

189. Tratatetele de Medicină-Legală moderne, adică acele tratate publicate cu vre'o 10 ani în urmă, nu conțin un capitol special, în care să se enumere întrebările Medico-legale cele mai uzuale, ce s'ar putea pune Medicului-legist, în un caz de atentat la pudoare, viol, perversiune sau inversiune sexuală etc.,

ele se mărginesc în a menționa câteva din aceste chestiuni, dar în mod cu totul accidental și numai pe unele din ele.

Știm foarte bine că un chestionar exact și complet, cuprinzând toate întrebările diferitelor cazuri ce s'ar putea prezintă în practică, nu poate nici odată să fie complet, de oarece judele instructor, procurorul sau prezidentul Curții cu jurați, poate pune și alte întrebări Medicului-legist, după trebuința cauzei, pentru luminarea juraților. Noi socotim că, urmând pilda Prof. Tardieu, pentru a ușura și a călăuzi pe magistrați, avocați și pe medici, o grupare sistematică a întrebărilor celor mai uzuale ar fi de mare folos celor însărcinați cu instrucția crimelor și delictelor, având ca punct de plecare instinctul generațiunii.

Tardieu în dorința de a pune oarecare ordine în studiul didactic al acestor chestiuni, le clasifică în 6 grupuri, numărul total cuprinzând 24 de întrebări. Vom urma — cu mici modificări — sistemul adoptat de Tardieu, care ni se pare excelent din toate punctele de vedere, pentru a călăuzi pe judecător și a-l face să urmeze o ordine firească, în instrucția ce va avea de făcut.

Chestiunile pe care le prevede Tardieu sunt cele următoare :

190. *Primul grup* se referă la constatarea semnelor cu ajutorul cărora, se poate recunoaște, că în adevăr reclamanta a fost victima unui atentat. Întrebările pe care le va pune Magistratul Medicului-legist, pot fi cele următoare:

A) Fata X prezintă semnele unui atentat la pudoare ? sau fata X a fost victima unui atentat la pudoare ?

Judecătorul se poate mărgini în a pune această întrebare de ordin general, care conține în ea toată gama atentatelor, violului etc.

La această întrebare se va răspunde afirmativ sau negativ, după constatarea semnelor pe care Medicul-legist le va fi găsit pe corpul victimei, semne descrise în cursul acestei lucrări și asupra cărora numai revenim.

B) Atentatul s'a săvârșit o singură dată sau de mai multe ori ?

Această întrebare se pune generalminte atunci când părinții unei copile, victima unui atentat la pudoare în genul aceluia menționat deja, vroesc să dovedească că fetița lor a fost în nenumărate rânduri supusă acestui odios act. Medicul-legist se va baza, pentru a răspunde la această întrebare, pe defor-

mașine în formă de infundibulum a vulvei și a vaginului de care am vorbit, pe culoarea acestora care nu va mai fi de culoare roză, ci vor fi veștejite, ușor violete, pe aspectul și înfățișarea generală a copilei, care va apărea de o bătrânețe anticipată, uneori pe leziunile venerice ale organelor genitale.

Dar de oare-ce inculpații pentru apărarea lor, pretind uneori că leziunile găsite la organele genitale ale pretinșelor victime, sunt datorite obiceiurilor vicioase de onanism practicate de acestea, iar nici de cum atentatelor la pudoare de care ei sunt invinuiți, judecătorul pentru ași edifica convingerea, poate pune Medicului, legist următoarea întrebare:

C) Leziunile găsite la organele genitale ale copilei X nu pot fi și urmarea unor obiceiuri de onanism sau ceva analog?

Autorii moderni sunt de acord pentru a admite frecvența extraordinară de întinsă a masturbațiunii, atât la băieți cât și la fete, care ar fi datorită după unii ereditații, imitațiunii, inițiațiunii, de copii mai mari la cei mai mici, alte ori ascarizilor lombricoizi, frecării penisului de pantaloni, care producând o gâdălitură, aduce după dânsa masturbațiunea etc.

Dar trebuie să mărturisim că, se deosebește foarte greu onanismul, de leziunile pe care le determină manoperile atentatului, mai cu seamă când acestea sunt făcute în mod lent și progresiv.

La fetițele în vârstă de 6—7—8 ani care au obiceiuri de onanism, se constată o dezvoltare mai mare a nimfelor mici care depășesc nimfele mari, o dezvoltare și o erectibilitate mai pronunțată a clitoricelui, precum și o scurgere vulvo-vaginală palidă și seroasă, care întovărășită de o stare generală de debilitate și de anemie, pot pleda în favoarea masturbațiunii.

Dar nu este mai puțin adevărat că, aspectul dintre leziunile determinate de onanism și acele ca urmare atentatului, sunt uneori așa de asemănătoare între ele, în cât o distincțiune sigură nu se poate face. În asemenea cazuri, sfătuim pe cei însărcinați a face examenul, de a nu se lăsa să fie animați de un fals amor propriu, diagnosticând cu ori-ce preț în un fel sau în altul, iar în raportul medico-legal să aibă curajul de a mărturisi nedumerirea în care se găsesc, formulând concluziunile lor cam după cum urmează:

„Nu se poate dovedi atentatul la pudoare...., sau nu este demonstrat că fetița X a fost victima unui atentat la

pidoare, de oare-ce leziunile vulvo-vaginale ca și celelalte simptome ca spre pildă onanismul, pot avea origini diferite.

D) Fata X este deflorată,?

La această întrebare se va răspunde ținându-se seamă de ruperea sau de ruperele himenului. Deflorarea după cum am văzut la pag. 184 poate fi completă sau necompletă, dar în același timp trebuie știut că, cine zice rupere himeneală, nu zice numai de cât deflorare, adică ruperea himenului prin intromisiunea penisului: căci himenul mai poate fi rupt cu degetul, cu intromisiunea unui corp strein în vagin, sau ca rezultat al unei operațiuni chirurgicale.

Se vor examina forma ruperelor, marginile lor, iar dacă se bănuiește că deflorarea este recentă, prin apropierea cu degetele de la ambele mâini ale examinatorului, se va putea une-ori și până la un oare-care punct, reconstitui forma primitivă a foliolei himeneale.

Autorii nu admit ruperea acestei membrane ca rezultat al onanismului, din cauza durerii ce ar determina această rupere, dar ruperile digitale ca și acele făcute cu ajutorul corpurilor streine, sunt relativ frecvente. În unele cazuri rari se găsesc așa zisele *deflorări chirurgicale*. În afară de acele ce am menționat deja, necesitate pentru permiterea eșirei fătului la femeiele însărcinate totuși rămase virgine, se cere intervenirea chirurgului, în cazurile de himen rezistent și cartilagos, care nu permit relațiunile sexuale, une-ori în circumstanțe mult mai stranii. *Brouardel* citează următorul caz: O femeie nară unui medic pe care venise să'l consulte că, dânsa având 45 de ani și fiind virgină, vroia să se mărite.

Dar de oare-ce viitorul soț admisesese a o lua în căsătorie, știind că avusese deja oare-care aventură care nu existase în realitate, pentru a nu fi ridiculă, că până la această vârstă, nu s'a găsit nimeni să o defloreze, cerea medicului să'i inciseze cu bisturiul membrana himen. Tot *Brouardel* mai citează și cea-ce urmează: O femeie de 28 ani, care rămăsese virgină după 3 ani de căsătorie, se hotărâse a lua un amant, dar pentru a nuși umili soțul în fața amantului, cerea medicului să'i inciseze himenul cu foarfecel.

Alte-ori se întâmplă cazul contrar: unele femei cer medicului, să li refacă o virginitate prin cusătura himenului. Un medic cinstit și conștiincios, trebuie în tot deauna să refuze astfel de intervențiune. În fine s'a presupus că unele ruperi himeneale

ar putea fi datorite căderii mai mult sau mai puțin crăcănată a unei fete, de pe un loc înalt. Lucru nu este imposibil atunci când un corp mai mult sau mai puțin ascuțit pătrunde în organele genitale, dar în asemenea condițiuni, este imposibil ca leziunile să se limiteze la ruperea numai a himenului, și părțile vecine vor fi mai mult sau mai puțin atinse, cea-ce va pune în evidență diagnoza justă.

Hofmann având a se pronunța în un caz de acest gen, nu a admis ruperea făcută în condițiunile de mai sus. D-rul *Moret din Courlon Dep. Yonne-Franța* a comunicat *D-rului Vibert* cazul unei fetițe de 5 ani care, căzând de la o înălțime de aproape 4 metri, ș'ar fi rupt himenul fără ca să existe pe corp nici o altă traumă. Dr. *Nina Rodrigues*¹⁾ a făcut un studiu interesant asupra acestui punct, din care reiesă că, în cazuri extrem de rare, mai cu samă atunci când căderea copilei de pe înălțime, se face în anumite condițiuni, ruperea poate să aibă loc, mărginindu-se numai la himen.

191. *Al doilea grup* de întrebări se referă — după clasificarea admisă de *Tardieu la Epoca, natura și origina dezordinelor* sau leziunilor constatate și pretinse, ca rezultat al unui atentat la pudoare.

E) De când datează deflorarea, sau de cât timp s'a practicat atentatul la pudoare?

După aspectul și înfățișarea ruperelor himenului, pe care le-am descris la pag. 197 să poate răspunde la această întrebare, dar numai în limita dintre 1—8—9 zile, dacă ruperea datează de mai mult de 8—9 zile, cicatrizarea lambourilor numai permite a preciza epoca când a avut loc deflorarea. Necunoștința acestui fapt și afirmări neexacte, relativ la epoca și origina ruperelor himeneale, au adus de multe ori, greșeli care au atras după ele sechetrări provizorii, uneori chiar condamnări în prima instanță. Când pentru o rațiune oarecare — cele mai de multe ori când examenul victimei a fost cerut târziu — Medicul-legist nu se va putea pronunța asupra epocii când a avut loc atentatul, violul sau deflorarea, lucru pe care il va menționa în raportul său Medico-legal.

Une ori inculpații, pentru a demonstra pe deoparte nevinovăția lor, iar pe de altă parte desfrânarea victimei, susțin că

1) Dr. *Nina Rodrigues*. Des ruptures de l'hymen dans les chutes in Ann. d'Hyg. et Médecine-Légale. Paris 1903.

aceasta de mult practică relațiunile sexuale și că prin urmare reclamațiunea ei este nefundată. Această aserțiune implică următoarea întrebare.

F) Fata X prezintă semnele unei desfrânări obicinuite sau unor relațiuni sexuale repetate și continue?

Pentru a răspunde la această întrebare, Medicul-legist nu se va bază decât pe examenul corporal și în special pe acel al organelor genitale, iar nici de cum pe cele ce se pot spune sau inventă asupra purtării victimei.

Când ruperile himenului sunt determinate de o singură intromisiune a penisului, aceste ruperi fără de a se afrontă să cicatrizează pe loc, trecând prin toate fazele cicatrizării de care am vorbit deja la pag. 190.

Când din potrivă, relațiunile sexuale se repetă, atunci aceste ruperi pot stă pe loc fără a se cicatriza, un timp mai mult sau mai puțin îndelungat.

Acest fapt are o mare importanță, atunci când unele fete deflorate în urma unui singur raport sexual, rămân și însărcinate. În momentul nașterii, se poate încă constată la aceste fete mîcimea vaginului, nedilatabilitatea lui, dar în acelaș timp și închiderea parțială a acestuia, prin lambourile rămase intacte ale membranei himeneale. În asemenea condițiuni se poate afirmă, că acele fete nu au avut relațiuni sexuale frecvente, nu prezintă semnele unei desfrânări obicinuite. Din contră, extrema dilatabilitate a vulvei și vaginului, existența unor mici resturi din himen sau numai a caronculelor mîrtiforme, ca și colorațiunea lividă a organelor genitale externe, vor pleda pentru admiterea relațiunilor sexuali obicinuite și repetate.

G) Deflorarea este rezultatul intromisiunii membrului viril sau altei cauze? La această întrebare se va putea răspunde, ținându-se socoteală de cele descrise în capitolele și paginile precedente, o anamneză strînsă și rațională, vor pune pe cale pe Medicul legist pentru a și formulă raspunsul.

H) Victima mai prezintă și alte leziuni corporale—urme de luptă—pe unele părți ale corpului?

Și la această întrebare ca și la precedenta, se va răspunde ușor, examinând cu atenție victima, după ce se va dezbrăcă complet. Dar nu trebuiesc confundate leziunile corporale vulgare, echimozele sau chiar rănirile, cu acele care să zicem așa, sunt speciale atentatelor și violului și pe care le-am menționat la capitolul respectiv.

Medicul-legist va trebui să-și aducă aminte că în unele împrejurări, leziunile de violență constatate, pot fi posterioare deflorării consimțite, astfel că acestea nu sunt determinate decât ocazional.

În practica noastră medico-legală, am avut de examinat următorul caz. O fată X în vârstă de 19 ani, a fost deflorată cu consimțământul ei, de un domn ce-i promisese, a o lua în căsătorie. De oarece acesta a doua zi după deflorare, rupsese orice relațiuni cu acea domnișoară și cu familia ei, tatăl acesteia i-a administrat o zdravănă corecțiune, care mai pe urmă a pus-o pe socoteala atentatorului.

Brouardel menționează în cartea lui, un caz aproape identic. O fată se lăsă a fi deflorată cu voia ei, dar către seară, în urma unei discuțiuni, tânărul ce o deflorase, îi administră o puternică corecțiune, pe care fata pentru a-și răsbună, afirmă a fi fost datorită violenței violatorului, pentru a-și ajunge scopul. Medicul-legist va putea în unele împrejurări să diferențieze aceste diferite leziuni între ele, căci după cum am menționat deja, lovirile corporale pot fi datorite violenței atentatorului dar în asemenea caz, ele în totdeauna vor fi întovărășite și de acele leziuni vulvo-vaginale, care nu pot să lipsească în un caz de atentat sau de viol neconsimțit.

Luându-se aceste precauțiuni și ținându-se socoteală de cele exprimate mai sus, Medicul-legist va putea răspunde cu ușurință la această întrebare.

1) Moartea fetei X este rezultatul atentatului la pudoare?

Unii autori susțin că unele fete foarte impresionabile, desperate de cele ce li s'a întâmplat, răpindu-li-se cinstea și singura lor avere, mor în urma unei violente crize nervoase ca rezultat al unei afecțiuni convulsive, a unei crize de delir etc; lucrul este posibil. Tardieu menționează în cartea lui, o nenorocită femeie care violată de doi indivizi, vedeă mereu în delirul său pe acei miserabili care o violase. Fata Lili Popazu de care am vorbit la pag. 37 s'a sinucis descărcându-și un foc de revolver, crezându-se deflorată; alte ori victima moare din cauza leziunilor de violență, care se pot complica de diferite infecțiuni. Medicul-legist examinând fiecare caz în parte, va putea fără mare greutate să se pronunțe.

2) Moartea a precedat sau a urmat violul?

Cele mai de multe ori, moartea a urmat violul, atentatorul își ucide victima, pentru a suprima pe martorul cel mai principal. Așa a făcut Menesclou, Soleillant și individul care a strangulat pe copila Ruxandra Porcărel, al cărui raport medico-legal, se va putea citi la finele acestui volum.

Se va observa pozițiunea în care s'a găsit cadavrul, pozițiune care uneori poate da indicațiuni importante. Așa Tardieu menționează cazul unei femei care, fiind trântită cu spatele pe o movilă de pietre, s'a găsit înfipte în spatele acesteia, mai multe mici pietricele care străbătuse pielea.

Se vor mai examina și lichidele și umorile vulvo-vaginale, în care se pot găsi la microscop — spermatozoizi — dacă examenul nu este cerut prea târziu.

În unele împrejurări, moartea precedează atentatul sau violul, fie că individul își omoară victima intenționat pentru a și putea satisface pasiunea, fie că, fără a avea intențiunea de a o ucide, o mișcare sau o lovitură nenorocită determină moartea. Așa se întâmplă atunci când, violatorul vroind să și împiedice victima de a țipă, o sufocă aplicându-i mâinile pe nas și pe gât, sau o omoară prin mecanismul inhibițiunii, de care am vorbit deja în mai multe rânduri.

K) O femeie poate fi violată sau deflorată fără voia ei, prin ajutorul unui soporific, al hipnotismului sau unei cauze analoage?

Detaliurile în care am intrat cu prisosință în cursul capitolelor referitoare la aceste chestiuni, ne dispensează de noi amănunte. Medicul-legist va putea răspunde la această întrebare examinând fiecare caz în parte.

L) O femeie poate rămâne gravidă în urma unui atentat sau viol?

Răspunsul va fi în totdeauna afirmativ, da aceasta se poate.

M) Un singur bărbat poate violă sau defloră o femeie care se opune acestui act?

Eliminăm fetele foarte tinere sau copilele care nu se pot opune violatorilor de frică, sau numai în urma unei violențe de mică intensitate — o palmă sau două, care intimidându-le rezistența lor este redusă, la zero. Generalmente, atunci când femeia este în deplină cunoștință a facultăților mintale, ea poate rezista atentatorului. Deflorarea ¹⁾ în asemenea caz este și mai

1) Brouardel. Les Attentats aux Mœurs Paris 1904 p. 98.

greu de săvârșit, ca să nu zicem imposibilă. În toate aceste cazuri, Medicul-legist nu se va pronunța decât apreciind forța fizică și a victimei și a inculpatului.

Dar se citează de autori că în unele împrejurări, o femeie chiar voinică și corpolentă, ar fi în imposibilitate de a rezista, prin ceea ce se numește *Influența Psihică*, un fel de oprire momentană a facultăților intelectuale, analogă cu ceea ce se manifestă la victimele agresiunilor nocturne, sau la acele supuse unei puternice emoțiuni. Brouardel citează următorul caz: „Intr’o noapte un domn este atacat de niște hoți, în stradă. El fu trântit jos la pământ apoi devalizat, fără însă a fi bătut, fără a i se face nici o leziune corporală.

Devalizatul a mărturisit, că s’a lăsat în mod inconștient de a fi buzunărit, nu a pierdut cunoștința, vedeă, simțeă, auzeă, tot ce se petrece cu el, a dat semnalmente exacte ale hoților, totuși în momentul agresiunii sub impresia teroarei, el rămase inert fără nici o putere de a rezista, nici de a chema pe cineva în ajutor; eră transformat în statuă, eră siderat, eră fără voință ca un automat și starea aceasta s’a prelungit încă zece minute, după ce hoții îl părăsise.

O femeie ce se violează se poate găsi în o stare identică, ea nu poate rezista agresorului, din o cauză analogă și prin un mecanism identic ca cel de mai sus. Violul sau deflorarea, asupra debilelor mintali, sau aceloră în stare de narcoză, beție etc. pot să se săvârșască, fără ca femeia să poată rezista, dar despre aceste fapte am vorbit deja la un capitol precedent.

192. Grupul al treilea de chestiuni — după Tardieu — se referă la boalele — și în special la boalele venerice — pe care victima le-a putut contracta, în urma unui atentat la pudoare sau viol. După cum am văzut deja, acele afecțiuni venerice a căror filiațiune se poate stabili ca fiind identice cu boalele violatorului, sunt: *șanțul moale, șanțul în-lurat sau sifilomul cu toate consecințele sale și blenoragia.*

M. Care este natura boalei de care este atinsă victima pretinsului atentat la pudoare sau viol?

Când se va pune Medicului-legist o atare întrebare, cel întâi lucru pe care va trebui să’l constate, este acela dacă în adevăr victima este atinsă sau nu de o atare afecțiune, iar în rândul al doilea care este genul, specia acelei afecțiuni. Am văzut deja la capitolul respectiv, cu câtă prudență trebuie să se pronunțe Me-

dicul-legist în asemenea cazuri, după cum am văzut că pentru unii autori, gonococul nu ar fi numai decât specificul blenoragiei.

La argumentele enumerate asupra acestui punct, mai putem adăuga următoarele rânduri pe care *Vibert și Pouchet*, le-au relatat Societății de Medicină legală din Franța, în ședința de la 11 Martie 1895. Ei spuneau că au găsit gonococi la multe fete mici, care nu fusese victime ale unui atentat nici al unei alte contagiuni oare-care, ca și la acele care pretindeau că fusese violate, care erau atinse de gonococie, dar care nu se găseau la indivizii inculpați de atentat la pudoare sau viol.

În cea-ce privește *Sifilomul* cu toate accidentele *secundare* și *terțiare* pe care le aduce după el, am văzut la capitolul respectiv ce greu se poate răspunde clar și precis, la întrebarea pusă de magistratul instructor.

Unul din cei mai distinși medici ai Spit. S-t Louis din Paris D-r Georges Thibierge¹⁾ în trei comunicări succesive²⁾ a discutat valoarea reacțiunii Wassermann pentru diagnoza sifilisului în chestiunile de medicina legală, din care reiese — în afară de dificultățile mari pe care le întâmpină Medicul-legist în aplicarea acestei metode — rolul secundar și șters pe care'l are une-ori în asemenea materie această reacțiune, iar pe altă parte faptul că pozitivitatea ca și negativitatea metodei, nu probează numai decât că individul supus acestei reacțiuni, eră sau nu eră sifilitic. Thibierge își termină raportul său, atrăgând pe de o parte atențiunea Medicilor-legiști, asupra pericolului ce une-ori este iminent atunci când se extrage sânge de la un presupus sifilitic, iar pe de altă parte că, Medicul-legist nu trebuie să procedă el însuși la această operațiune, ci un alt medic reputat în asemenea materie, de obicei ales de pacientul în chestie.

O) Această boală ce o prezintă victima, poate să fie datorită unui simplu contact?

La această întrebare răspundem cu cea mai mare ușurință în mod afirmativ, un contact, o simplă încercare de atentat, care

1) Thibierge et Weissenbach. Valeur de la réaction de Wassermann pour le diagnostic Medico-legal de la Syphilis et des memes auteurs: La reaction de Wassermann en Med-legale in Ann. d'Hyg. et de Méd-legale Paris 1911 și 1912.

2) D-r G. Thibierge. Valeur en Medecine légale des méthodes recentes de diagnostic de la syphilis. Rapport présenté au troisieme congrés de Med. légale tenu à Paris en Mai 1913.

pune în atingere organele victimei cu ale agresorului, poate să fie contaminant.

P) Boala ce o prezintă victima, este e de aceeași natură ca și cea ce o prezintă inculpatul? Această întrebare însemnează: Victima ca și inculpatul prezintă leziuni suspecte fie la organele genitale, fie corporale? Se examinează unul din ei și se constată spre pildă că prezintă plăci mucoase sifilitice. Magistratul pentru a stabili o relațiune de la cauză la efect, va cere Medicului legist să examineze și pe celalt, ca să yază dacă și acesta prezintă o afecțiune identică, cea-ce ar constitui o puternică prezumpțiune pentru contaminare. La această întrebare se va răspunde după un examen *repețit* al ambilor pacienți, ținându-se seamă de rezervele ce am menționat în paginile precedente, și la nevoie chemând în consultațiune și pe un specialist sifiligraf dermatolog.

Une-ori în împrejurări de altfel destul de rari, mai cu seamă atunci când victima și infractorul sunt examinați, dar nu prea târziu s'ar putea stabili de Medicul legist oare-care legătură de contaminare între ei, ținându-se seamă pe de o parte de natura afecțiunii, pe de altă parte de sediul său. Așa spre pildă, victima prezintă un șancru moale sau un sifilom pe nimfele stângi și inculpatul pe partea dreaptă a penisului, s'ar putea stabili oare-care legătură între aceste, fără însă a fi în totul afirmativ.

Q) De când datează afecțiunea victimei și de când datează cea a inculpatului. Se pot stabili oare-care legături între ele?

Chestiune importantă care nu se poate rezolvi de cât cu mare greutate, ținându-se seamă de mersul afecțiunilor de care am vorbit în paginile precedente.

193. Chestiunile grupului IV se referă numai la presupusul inculpat. R) Organele genitale ale inculpatului, au oare care analogie cu acele ale victimei?

Această chestiune se pune Medicului-legist atunci când inculpatul, pentru apărarea lui, pretinde cum-că, dânsul nu ar fi putut violă pe cutare victimă, fiind-că dacă ar fi făcut aceasta, leziunile găsite la organele genititate ale aceștia, ar fi trebuit să fie mult mai grave, de oare-ce penisul său în erecțiune, este de un calibru mare, față de vulva și vaginul fetei deflorate.

Alte ori se susține contrariul, penisul mic și subțire al unui individ, nu a putut rupe un himen al unei femei sau fetei voinică, și de mare statură.

Din punctul de vedere general putem spune cum-că, aceste argumente sunt de ordinar făurite pentru trebuința cauzei, atunci când apărarea numai are ce argumente să aducă înaintea juraților în favoarea inculpatului. Un penis subțire și relativ mic, poate foarte ușor defloră un himen al unei femei nalte și robuste și viceversa, un penis mare și voluminos, poate iarăși să defloreze o fetiță de talie mică și delicată, dacă intromisiunea este consimțită și făcută cu blândețe. Prin urmare totul este relativ. Medicul-legist se va pronunța une-ori fără mare greutate, examinând și ținându-se seamă de fie-care caz în parte.

R) Un bărbat poate în timpul somnului și fără aș-i da seamă de cea ce face, să se apropie de o femeie lângă care este culcat?

Afară de cazuri cu totul excepționale și care se referă la relațiunile sexuale obicinuite dintre soți, răspunsul la această întrebare va fi în totdeauna negativ.

S) Inculpatul prezintă în conformația sa fizică, oarecare dispozițiuni particulare, care nu'i permit de a avea relațiuni sexuale?

Această întrebare se pune atunci când pentru apărarea lui, inculpatul pretinde că nu este vinovat de faptul ce i se impută, fiind-că el este în imposibilitate de a coita. Medicul-legist în asemenea împrejurări, va trebui să examineze bănuitul și să refere asupra cazului.

Inaptitudinea la coit poate depinde de patru ordine de fapte: Inaptitudine din cauza vârstei, din cauza unei conformațiuni vicioase a organelor genitale, din cauza unei afecțiuni generale oarecare și în fine inaptitudinea de natură nervoasă.

Generalmente se admite că după 65 de ani, bărbatul numai are puțința de a coita și cu atât mai puțin aceea de a defloră. Dar la această regulă sunt numeroase excepțiuni și unii autori pretind cum că, oameni de 70 ani și chiar mai mult nu numai că au fost în stare de a avea raporturi sexuale, dar mai mult de cât atât, au avut un coit fecundant. 1)

Băceții pot și ei să aibă aptitudini la coit la o vârstă foarte tânără; în practica noastră medico-legală am avut de examinat un băiat de 16 ani care deflorase pe sora lui în vârstă aproape de 14 ani, care a și rămas gravidă.

1) Duplay. Le coit ches les vieillards in Arch. génér. de Médecine Paris 1852 și A. Dieu Journal de l'Anatomie Paris 1867.

Viciurile de conformațiune ce nu permit relațiunile sexuale sunt cele următoare: Hermafrodismul, indurația corpilor cavernoși, retractiile cicatricale ale penisului, scurtarea frenului care întovărășește afecțiunea numită hipospadias, tumorile voluminoase ale scrotului; herniile voluminoase, atrofia testiculară, ¹⁾ uneori criptorchidia, infantilismul sau feminismul de care am vorbit deja.

Unele afecțiuni medulare ²⁾ ca ataxia locomotrice, diabetul, azoturia ca și unele intoxicațiuni, ca saturnismul sau intoxicația cu vapori de carbon.

Acestea din urmă pot aduce o inapținutudine momentană la coit, care dispare odată cu eliminarea completă a materiilor toxice din sânge.

Alcoolismul, excesele veneriane, lucrările intelectuale prelungite, ca și unele afecțiuni febrile, cum ar fi spre pildă pneumonia.

Hofmann relatează în cartea lui o observațiune interesantă asupra acestui punct. Un om în vârstă de 60 de ani, care avea încă aproape în fiecare zi raporturi sexuale cu nevasta lui, contractează o pneumonie. În a cincea zi de boală în plină perioadă febrilă el avu raporturi cu soția lui, iar în a noua zi de boală el muri.

Trebue de știut că unii indivizi neputincioși față de o femeie, sunt putincioși față de alta și că uneori alții de și cu totul normali și foarte bine conformați, sunt de o timiditate extraordinară; eu au apetituri ²⁾ sexuale dar nu parvin a avea erecțiuni, după cum sunt și acei care imediat ce intră în erecție, ejaculează, înainte de a face intromisiunea. Medicul-legist examinând fiecare caz în parte, va putea cele mai de multe ori răspunde la această întrebare fără mare greutate.

7) Inculpatul X este responsabil de actul ce a comis? sau Inculpatul X este în plenitudinea funcțiunilor sale mintale?

Această întrebare care se pune mai cu seamă atunci când Magistratul se află în fața unui individ învinuit, de un act de perversiune sau inversiune sexuală, ca Exhibiționismul, Fetișismul, Uranismul etc., se va rezolvi cu ușurință în urma

1) Scopții sunt infecunzi dar pot avea relațiuni sexuale, nu sunt impotenți.

2) Această aptitudine la coit ar fi datorită faptului admis de fiziologiști care pun în măduva prelungită, central automatic ai erecțiunii.

unui examen repetit, pe care-l va face Medicul-legist invinuitului.

El va putea constata în unele împrejurări, stigmat și semne certe și reale al unei paralizii generale incipiente, a unei demenți senile etc. și în asemenea împrejurări va coincide că inculpatul nu era responsabil de actul ce l'a comis.

Dar trebuie știut, fapt asupra căruia am insistat deja, că unii indivizi conștienți până la un oare care punct, de gravitatea actului comis în un moment de nerezistibilă impulsivitate, preferă să fie condamnați la o amendă și chiar la închisoare, decât de a fi sechestrați în un azil de alienați, ceea ce ar constitui o pată care nu s'ar șterge pentru restul vieții lor.

194. Chestiunile grupului al cincilea se referă la simulațiunea atentatelor la pudoare și a violului.

U) Atentatul sau violul nu sunt simulate?

Am menționat la capitolul respectiv, frecvența simulațiunii atentatelor la pudoare și violului, minciuna mergând foarte adese ori alături cu unele preținse atentate. După cum am relatat, simulațiunea este câte odată făcută cu intențiune, alte ori făurită în mod inconștient sau involuntar de împrejurări și de circumstanțele faptelor.

Din leziunile constatate la organele genitale ale victimei, comparate cu epoca când se pretinde că ar fi avut loc atentatul, ca și din celelalte alegațiuni invocate de fata ce pretinde că ar fi fost violată sau deflorată, Medicul-legist ținând seamă de cele descrise de noi la paragraful simulațiunii, va putea cele mai de multe ori răspunde la această întrebare.

V) Pretinsa victimă nu este afectată de Mitomanie, Isterie sau ceva analog?

Medicul-legist va trebui în totdeauna să nu uite că, mai ales copii sunt foarte ușor sugestibili, că unii din ei sunt mincinoși din fire, și că după ce repetă celor ce-i instruesc, prin urmare și ei repetând de mai multe ori aceeași narațiune, își inchipue că cele inventate sunt acum adevărate, astfel că cu mare siguranță și fără nici o șovăială susțin povestea, care în fond este o grosolană minciună.

De asemenea fetele isterice, inventează cele mai de multe ori în mod inconștient narațiuni fanteziste, care bine expuse au putut să inducă în eroare pe cei mai de seamă judecători. Medicului-legist îi incumbă în asemenea cazuri datoria, de a exa-

mină cu atenție și în repetite rânduri fiecare caz în parte, ceea ce-l va putea pune pe calea dreaptă.

X) Leziunile găsite la organele genitale ale victimei nu au fost făcute intenționat pentru a simula atentatul la pudoare sau violul?

La această întrebare Medicul-legist va răspunde une ori cu ușurință, alte ori însă va întâmpina oare care dificultăți.

În adevăr, când leziunile găsite la organele genitale ale victimei ca în cazul citat de noi la paginile precedente, vor fi atât de disproportionale față cu atentatul pretins, Medicul legist va putea ușor să recunoască fraudă, dar trebuie să mărturisim că în unele cazuri, ele sunt atât de bine simulate și imitate, încât numai o sagacitate, dobândită după un mare șir de ani de practică, poate să facă să dispară nedumerirea, la care omul artei trebuie în totdeauna să se gândească.

Z). De ce natură sunt petele de pe rufăria victimei sau a inculpatului?

Magistratul poate trimite rufăria victimei și a inculpatului Medicului legist, pentru ca să constate, dacă ele sunt pătate de sânge — ceace ar dovedi până la un oarecare punct, virginitatea aceștia — sau să constate dacă petele sunt de spermă sau de altă natură. Se va răspunde cu ușurință la această întrebare, examinându-se petele la microscop după regulele stabilite.

Acestea sunt întrebările cele mai uzuale, ce se pun de justiție Medicului legist, dar după cum am spus deja, ele se pot dedubla sau înmulți după trebuința cauzei. Întrebările pe care le pune de obicei, Președintele curții cu jurați, au fost formulate la capitolele respective.

CAPITOL XXIV.

CÂTEVA MODELE DE RAPOARTE MEDICO-LEGALE RELATIV LA ATENTATELE LA BUNELE MORAVURI.

195. R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare. 196. R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare complicat de leziuni venerice și urmat de examenul inculpatului. 197. Întrebare ce se poate pune de Magistrat în ceea ce privește consecințele infecției venerice. 198. R. M. L. asupra unui caz de Atentat la pudoare fără deflorare. 199. Concluziunile M. L. în un caz îndoelnic de atentat. 200. R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare și strangularea victimei.¹⁾

195. *Raport Medico-Legal asupra unui caz de viol și deflorare. Acest raport a fost dresat în urma cererii parchetului de Iași care zicea :*

Domnule Medic-Legist

Am onoare de a vă înainta pe fata M. V ce pretinde că a fost violată și deflorată, rugându-vă să binevoiți a o examina și a ne raporta asupra cazului.

ss Prim Procuror H

Raport Medico-Legal.

I Preambul. Subsemnatul Dr. G. Bogdan prof. universitar Medic-Legist pe lângă Trib. Iași, invitat de D-l... prin adresa cu No... din... de a examina pe fata M. V. ce pretinde că

1) Definiția și Importanța R. M. L. părțile din care se compune, regulile științifice de redacțiune ca și toate celelalte noțiuni necesare pentru compunerea unui act de o atare importanță, se găsesc descrise pe larg în volumul ce am tipărit în 1920, Editura Samitca Craiova intitulat: 68 Rapoarte Medico-legale Model, Ediția II. Tot în acel volum se vor mai găsi și alte Rapoarte de Atentate simulate, Perversiuni, Inversiuni sexuale etc. etc.

a fost violată și deflorată în ziua de... și de a constata ori ce indicii de crimă sau delict, astăzi... după ce am depus mai întâiu jurământul cerut de lege, am procedat la facerea acestui examen în prezența D-lui X și am constatat cele ce urmează:

II *Comemorativ*. Fata M. V. ne spune că mama ei o dăduse ca dădacă la un copil al d-nei și d-lui Y. Acesta—după afirmațiile fetei—pe când soția lui lipseă din oraș, a intrat la miezul nopții la ea în odaie și s'a culcat lângă dânsa. Fata M. V. a voit să se scoale, să plece de lângă el, dar acesta nu a lăsat-o a menținut-o cu putere, amenințând că o omoară—așa pretinde victima—dacă nu se va supune; de frică, fata a stat nemișcată, iar el a deflorat-o.

Victima mai spune că a resimțit dureri mari la organele genitale, i-a curs sânge, din care cauză a murdărit cămașa cu care eră îmbrăcată și prostirea patului unde eră culcată.

Intrebată de noi, de câte ori a abuzat de ea în acea noapte, fata M. V. ne spune că numai odată, dar că lucrul s'a repetat în noaptea următoare; aceste fapte s'ar fi petrecut cu două zile înaintea examenului nostru.

III *Descrierea faptelor—visum et repertum*—Examinată de noi în ziua de... am constatat:

Fata M. V. în vârstă de 13—14 ani este mică de talie și de constituție debilă; menstruată pentru prima dată cu patru luni înaintea celor petrecute, așa afirmă mama fetei care o întovărășește și care asistă și ea la examenul nostru, nu a mai avut în acest interval de timp decât o singură dată menstruația, care a venit cu oarecare dureri în abdomen.

Desbrăcăm pacienta, dar nu constatăm nici o urmă de violență pe corp.

Mamelele sunt mici, cu aureola blondă, cu mamelonul mic, fără tubercule Montgomery. Urcată pe masa de speculum, găsim la organele genitale; pubisul este în parte acoperit cu păr, iar nimfele mari bine dezvoltate normale și dublate de țesut celular, acoperă perfect nimfele mici și închid vulva.

Indepărtând nimfele mari, găsim nimfele mici care nu prezintă nici o eroziune pe ele, dar care sunt roșii, puțin umflute și dureroase la pipăit; îndepărtând cu degetele și pe acestea, găsim vaginul care este încă închis prin o parte din himen.

Acesta este roșu, inflammat și prezintă trei ruperi complete ale foliolei himeneale, una din ele se găsește către partea in-

ferioară a acestei membrane, alta pe partea mijlocie stângă, a treia pe partea mijlocie dreaptă.

Aceste ruperi interesează toată întregimea himenului, iar marginile lor sunt inflamate, roșii, umflate și sângerează la cea mai mică atingere; fata resimte dureri deși examenul nostru se face foarte delicat.

Vaginul este mic, dar roșu, inflammat și ferbinte, nu se scurge nimic din el, după cum nu se scurge nimic din uretră.

Fata acuză dureri la micțiune și la mers; ganglionii inguinali nu sunt prinși, nici dureroși la pipăit; nimic alt important de notat pe corp.

IV. *Concluziuni.* 1). Fata M. V. este deflorată.

2) Deflorarea este recentă, a avut loc cu 2—3 zile înaintea examenului nostru din ziua de . . .

3) Fata M. V. nu este în prezent atinsă de nici o leziune venerică.

4) Dânsa nu prezintă nici o urmă de violență pe corp.

Medic Legist, (ss). Dr. Bogdan.

Iași în 19 . .

Profesorul Tardieu adaogă la concluziunea de sub No. 2, în unele cazuri, următoarele cuvinte: „Deflorarea este recentă, a avut loc cu două zile înaintea examenului nostru din ziua de... ruperea himenului fiind produsă de introducerea în vagin a unui corp voluminos și vârtos, cum este de pildă penisul în erecție.

Această adăogire se poate pune, fără însă a fi absolut necesară în toate cazurile determinate.

P. S. Admițând că am fi găsit la organele genitale o secrețiune vaginală sau uretrală, sau una și alta, atunci va trebui să se culeagă câteva picături din acea secrețiune, să i se descrie caracterele, în partea numita visum et repertum zicând de pildă:

Din vagin se scurge o secrețiune muco-purulentă cleioasă, de culoare gălbue, lipicioasă, secrețiune care se găsește și în uretră.

Această secrețiune, uscată pe părțile intime ale nimfelor mari, a dat loc formațiunei unor coji, cari aderă de mucoasa nimfelor.

Am cules și am întins pe o placă de sticlă câteva picături din acea secrețiune și le-am examinat la microscop, după cum urmează.

După ce am uscat secrețiunea la o flacără ușoară a unei lămpă cu alcool, le-am acoperit cu un cove-objec și am turnat deasupra o picătură din o soluție alcalină de albastru de metilen.

După câteva secunde am spălat preparația cu apă distilată, am uscat din nou și examinând la microscop cu un obiectiv de imersiune, am găsit gonococi caracteristici pe câmpul microscopului, cuprinși în globule de puroi, câte doi, uneori câte unul singur, având forma unui bob de cafea.

Dacă prin urmare examinând fata M. V. se vor găsi cele de mai sus, atunci medicul expert va schimba concluziunea de sub No. 3, cu următoarele cuvinte: Fata M. V. este atinsă de vulvo-vaginită și uretrită gonococică.

Dacă medicul, nu va găsi scurgerea vulvo-vaginală menționată mai sus, ci o ulcerăție vulvară sau mai multe ulcerății fie uniforme fie diferite, sau va găsi și scurgere și ulcerăție ¹⁾ atunci dânsul va notă și va descrie caracterele acestor ulcerățiuni, sediul lor, formă, numărul lor, aspectul etc. În aceste împrejurări, dacă mai cu seamă el nu are cunoștinți suficiente de venereologie, este prudent ca dânsul nu numai să repete examenul victimei în mai multe rânduri și la diferite intervale, dar mai mult încă, să ceară ca împreună cu el, fata să fie examinată și de un specialist în venereologie.

Aceste diferite examene, vor fi menționate tot în partea III-a a raportului (se va notă și numele și titlurile specialistului care a examinat victima) iar rezultatul examenului se va notă în concluziuni.

Admițând spre pildă că ulcerăția găsită la vulvă ar fi un sifilom, concluzia de sub No. 3 va zice: Fata M. V. este atinsă de vulvo-vaginită și uretrită gonococică, precum și de o ulcerăție vulvară care are aspectul clasic al unui sifilom (șancru sifilitic).

Dacă procurorul sau o altă instanță judecătorească, ar cere și examenul inculpatului, pe care victima l-ar desemna ca autorul violului, medicul va examina în unul sau mai multe rânduri și pe acesta și va notă într'un raport deosebit, modul cum și

1) În un caz de viol și deflorare pe care l-am văzut împreună cu Profesorul Brouardel, o fată deflorată în urma unui singur raport prezenta ruperi himenale complete, blenoragie, șancru moi, pediculi puvis, scabies și rămase și însărcinată.

când l-a examinat, ce leziuni a găsit pe corp sau la organele genitale, leziuni pe care le va descrie în mod științific, iar în concluziuni va notă afecțiunea de care crede că este atins presupusul inculpat, apropiindu-se de acele ale victimei.

166. *Raport Medico-Legal asupra unui caz de viol și deflorare, complicat de leziuni venerice și urmat de examenul inculpatului.*

Domnule Medic-Legist

Am onoarea a vă înainta pe fata C. D rugându-vă să binevoii a o examina și a ne răspunde.

- 1) *Fata C. D este violată și deflorată?*
- 2) *Dânsa este sau nu atinsă de vre-o leziune venerică?*
- 3) *Numitul A. B inculpat de deflorare, prezintă vre-o leziune venerică care ar fi putut să contagioneze pe fata C. D.*

Prim Procuror X.

Raport Medico-Legal.

I Preambul. Subsemnatul Dr. G. B., profesor universitar, Medic-Legist pe lângă Trib Iași, invitat de D-l Prim Procuror al Trib Iași prin adresa cu No.... din.... care zice: Am onoarea a vă înainta pe fata C. D, să binevoii a o examina și a ne răspunde:

- 1) *Fata C. D este violată și deflorată?*
- 2) *Dânsa este sau nu atinsă de vre-o leziune venerică?*
- 3) *Numitul A. B, inculpat de deflorare, prezintă vre-o leziune venerică care ar fi putut să contagioneze pe fata C. D.?*

Procedând la examenul victimei și inculpatului în ziua de.. în prezența D-lui X procuror de secție, după depunerea jurământului cerut de lege, am constatat cele ce urmează:

II Comemorativ. Fata C. D, pretinde că de mai multă vreme un domn A. B îi eșea în cale, pe când dânsa se întorcea acasă.

După un timp oarecare, ea începu a vorbi cu el, de oarece acesta îi spunea că voește să o ia în căsătorie și chiar voește să facă cererea către mama fetei.

În asemenea condițiuni el fu primit în casă, urmând că nunta să se facă după câțva timp.

Intr'o seară—cu cinci zile înaintea examenului nostru, pe când

mama fetei lipseă de acasă, numitul A. B. veni ca de obicei să-și vadă logodnica, și fiindcă nunta trebuia să aibă loc în curând, dânsul o înșelă, abuză de ea și o defloră. A doua zi familia fetei primi o scrisoare de la D-l în chestie, prin care le anunță că totul este rupt și că acea căsătorie nu mai poate avea loc. Văzându-se înșelate, ambele hotărîră a se plînge parchetului cu atât mai mult că D-ra C. D. se plîngea și de dureri vulvo-vaginale, dureri cari după spusa unei moașe, nu putea să fie decât rezultatul unei afecțiuni venerice. Am examinat pe fata C. D în ziua de... cu 5 zile după pretinsa deflorare.

III. Descrierea faptelor, visum et repertum — Fata C. D. de talie mijlocie este bine constituită, în vîrstă de 17 ani regulat menstruată, nu prezintă pe corp nici o urmă de violență—Mamelele sunt mici, cu aureola brună, cu mamelonul mic — Urcată pe masa de speculum, găsim la organele genitale: Pubisul acoperit cu păr, nimfele mari bine dezvoltate acoperă nimfele mici și închid vulva, dar prezintă pe părțile lor intime, lichid sero-purulent gălbui—Indepărtând nimfele mari, găsim nimfele mici care sunt roșii, umflăte, dureroase la pipăit și prezintă și ele pe ici pe colea, secrețiune sero-purulentă; indepărtând nimfele mici, găsim vaginul care este roșu—inflamat și himenul care prezintă două ruperi complete ale foliolei sale, una la parte inferioară, alta la stînga; aceste ruperi au marginile lor umflăte, acoperite cu puroiu, sîngerând la cea mai mică atingere.

Uretra este roșie, iritată, din ea se scurge puțin puroiu, iar pe fața internă a nimfei mari stîngi, se vede o mică ulcerație superficială, care la acest examen, nu prezintă nici un caracter determinat. Ganglionii inguinali de ambele părți, dar mai cu seamă cei din stînga, sunt umflați și dureroși la pipăit; fata acuză dureri la mers și la micțiune.

Am cules câteva picături de puroiu din uretră, pe mai multe lame de microscop și am făcut să urineze pacienta în un pahar. Urina era gălbuie, dar în parte tulbure prin puroiul uretrei.

Am întins pe o placă de sticlă de microscop, o picătură din secrețiunea uretrală, am uscat la flacăra unei lampe cu alcool și am turnat deasupra o picătură din o soluție alcalină, de albastru de metilen.

După câteva secunde, am spălat preparația cu apă distilată, am uscat din nou și examinând la microscop cu un obiectiv de imersiune, am găsit gonococi caracteristici.

Având în vedere afecțiunea acută de care eră atinsă fata C. D. am sfătuit-o să intre în spital, în secția venerologică. ceea ce a și făcut.

La vre'o 12 zile după aceasta, am revăzut din nou în spital pe fata C. D. Scurgerea uretro-vaginală era în stare de descreștere, dar pe fața internă a nimfei mari din stânga, găsim o ulcerăție erosivă, mare ca o linte ce pare a fi așezată pe o bază vârtoasă și care părea că s'ar enuclea ușor, prinsă între două degete. Ulcerăția nu este profundă, are fundul roșu fără supurație, nu este dureroasă, iar ganglionii inguinali de ambele părți sunt prinși, fug ca niște mărgelile sub degetele ce-i pipăie, nu sunt dureroși.

IV *Concluziuni.* 1) Fata C. D. este deflorată.

2) Deflorarea este recentă și putea să fie anterioară cu 5, 6 zile înaintea primului nostru examen, ce am făcut în ziua de...

3) Fata C. D. eră atinsă chiar în prima dată a examenului ce l'am făcut, de vulvo-vaginită și uretrită blenoragică.

4) La al doilea examen ce am făcut D-rei C. D. am constatat că dânsa mai prezentă la vulvă o ulcerăție, care s'a afirmat a fi un sifilom (șancru sifilitic).

5) Diagnoza de șancru sifilitic s'a adeverit prin examenele repetite făcute fetei C. D. în spital de noi, examene cari ne-au demonstrat că aproape două luni după deflorare, adică după infecțiune, pacienta prezentă accidente secundare sifilitice caracteristice, diagnosticate de D-I Dr. X șeful serviciului în care a fost internată pacienta, specialist în materie și de noi însăși.

(ss) Dr. G. B. Iași 1912.

N. B. Dacă magistratul ar voi să cunoască și consecințele acestei infecțiuni venerice, dânsul ar putea pune a 4-a întrebare, formulată după cum urmează:

«Care pot fi consecințele acestei infecțiuni venerice și ce tratament ar necesita pentru a dispărea complet, fără ca să nu poată avea urmări grave asupra pacientei C. D.? La această întrebare medicul ar putea răspunde după cum urmează:

«Consecințele infecțiunii venerice de care este atinsă fata C. D. sunt grave, dânsa va trebui să urmeze un tratament continuu, timp de minimum trei ani de zile sub direcția și controlul unui medic specialist; în urma acestui tratament, se va face un nou examen și o probă Wasserman și numai atunci se va putea

răspunde, dacă infecțiunea este pe deplin dispărută, sau dacă trebuie încă urmat tratamentul.

Presupunând că victima violului fata C. D. ar fi desemnat ca autor al acestui act pe numitul A. B. medicul îl va examina și pe acesta cât mai curând posibil, chiar în ziua examenului victimei dacă se poate și va nota în un raport special, acea ce a găsit, după cum urmează.

179. Raport Medico-Legal.

Subsemnatul Dr. G. B. etc. invitat de D-I Prim Procuror Trib. Iași, prin adresa cu No. ... din ... de a examina pe numitul A. B. pe care fata C. D. îl desemnează ca autorul violului suferit de dânsa, după depunerea jurământului cerut de lege, am procedat și am examinat în mai multe rânduri, pe inculpatul A. B. și am constatat cele ce urmează:

Numitul A. B. în vârstă de 25 ani a fost examinat în ziua de ... Dânsul este bine conformat, bine constituit, nu neagă deflorarea fetei C. D. după cum nu neagă nici intențiunile sale matrimoniale, pe care pretinde că numai le-a amânat, fără a fi avut intenția de a le rupe cu totul.

Dânsul prezintă o scurgere purulentă pe canalul uretral al cărui meat este roșu inflammat și umflat; în această scurgere examinată la microscop s'a găsit gonococi.

198. *Raport Medico-Legal asupra unui atentat la pudoare fără deflorare.*

Acest raport a fost dresat în urma adresei procurorului, formulată după cum urmează:

Domnule Medic Legist,

Am onoare de a vă înainta pe fata A. B. ce pretinde că a fost victima unui atentat la pudoare, rugându-vă să binevoiți a o examina și a ne da rezultatul cât mai urgent, având deținut în cauză.

Raport Medico-Legal

I *Preambul.* Subsemnatul Dr. G. Bogdan, Prof. Universitar. Medic-Legist pe lângă Trib. Iași, invitat de D-I Prim Procuror al Trib. Iași prin adresa No. ... din ... de a examina pe fata A. B. ce pretinde că a fost victima unui atentat la pudoare și de a constata orice indiciu de crimă sau delict astăzi... după

ce am depus jurământul cerut de lege, am procedat la facerea acestui examen și am constatat următoarele :

II Comemorativ. Fata A. B. pe care o însoțește mama ei, spune că un băiat ce venea în casă, ca prieten, profitând de absența acesteia din urmă, ar fi abuzat de dansa, că lucrul s'ar fi repetit de vre-o 3 ori înaintea examenului nostru, pe care-l-am făcut în ziua de.... în prezența mamei fetei, cu vre-o 6 zile după pretinsul atentat.

III *Descrierea faptelor.* Fata A. B. bine constituită în vârstă de 12 ani, nemenstruată, nu prezintă nici o urmă de violență pe corp. Examinată pe masa de speculum găsim :

Pubisul neacoperit cu păr, nimfele mari dublate de țesut celular acopere nimfele mici și închid vulva, dar sunt roșii, umflate și umede. Îndepărtându-le, găsim nimfele mici care și ele sunt umflate, roșii, uscate și prezintă pe fața lor internă mai multe excoriațiuni superficiale, care sângerează la cea mai mică atingere.

Examenul nostru provoacă dureri copilei, dureri pe care zice ea le resimte și în timpul mersului. Îndepărtând nimfele mici, găsim himenul care este de formă inelară în fundul vaginului, dar este intact, complect însă roșu inflammat și udat prin o secrețiune albicioasă și seroasă ; am cules câteva picături din acea secrețiune pe mai multe lame de microscop. Uretra normală, din ea nu se scurge nimic, ganglionii inguinali sunt normali, nedureroși și netumefiați ; nimic alt important de notat pe corp.

Am examinat lichidul la microscop, nu am găsit gonococi.

Concluziuni. 1) Fata A. B. nu este deflorată.

2) Dansa nu este atinsă de nici o leziune venerică. 3) Fata A. B. prezintă la organele genitale externe, o vulvită simplă și semnele caracteristice de atingeri repetite ale acestora, cum se găsesc de obicei în urma atentatelor la pudoare fără deflorare

ss. Dr. G. B. Iași 1914 Dec.

199. Raportul precedent conține concluziuni pozitive în urma constatărilor certe, rezultat al examenului organelor genitale.

Dar s'ar putea întâmpla ca să nu găsim semne așa de clare ca mai sus, în cazul acesta concluziunea No. 3, a medicului va diferă. Așa de pildă, dacă la organele genitale ale copilei, se va găsi o vulvită sau o vulvo-vaginită, fără alte leziuni ca în cazul precedent, medicul va conchide, după cum urmează :

- 1) Fata A. B. nu este deflorată.
- 2) Dânsa nu este atinsă de nici o leziune venerică ;
- 3) Fata A. B. este atinsă de o vulvită simplă catarală. Această afecțiune, poate să fie rezultatul unor atingeri ale organelor genitale, dar poate tot atât de bine, să fi survenit și din altă cauză cu totul străină de atentatul la pudoare, ce se presupune, și care în cazul de față nu se poate dovedi.

În unele împrejurări, când nu se găsește la organele genitale ale presupusei victime, nici o leziune evidentă de atentat, medicul va răspunde și el în mod negativ cu următoarele cuvinte:

Nu găsim la organele genitale ale copilei X, nici un semn și nici o leziune care să ne permită a afirmă, o încercare de atentat la pudoare.

În fine când s'a atentat cu adevărat la pudorea unei copile sau unei fete, atentat urmat chiar de deflorare, dar din diverse împrejurări examenul a fost cerut târziu, Medicul legist nu se va pronunța cu certitudine, de oarece îi lipseau elementele necesare și dânsul va formulă o concluziune cu următoarele cuvinte.

„Fata X este deflorată, dar examenul fiind cerut târziu, după deflorare, nu putem preciză epoca când a avut loc“.

200. *Raport Medico-Legal asupra unui caz de viol cu deflorare și strangularea victimei.*

Domnule Medic-Legist,

Am onoare de a vă rugă să binevoiți a face autopsia copilei Rusanda Porcărel care s'a găsit moartă în comuna Șarogari și a relată care a fost cauza morței, dresând în urmă raportul medico-legal cuvenit.

Raport Medico-Legal.

I. *Preambul.* Subsemnatul Prof. Dr. G. Bogdan, Medic-Legist pe lângă Trib Iași, invitat de Dl Prim Procuror al Trib Iași, prin adresa cu No... din... de a ne transporta la morga Spit—Sf. Spiridon pentru a face autopsia copilei Ruxanda Porcărel, a ne pronunța asupra cauzei morței și a constată orice indiciu de crimă sau delict, astăzi 30 Martie 1913, după ce am depus mai întâiu jurământul cerut de lege, am procedat la facerea acestei autopsii în prezența D-lui X procuror, și am constatat cele ce urmează:

II *Comemorativ*. Ni se spune că fata Ruxanda Porcărel dispăruse de câteva zile de la părinții săi; aceștia după mai multe cercetări, o găsiră moartă în ziua de 29 Martie în o vie din comuna Șorogari, trântită cu fața în sus cu membrele inferioare desfăcute, hainele în dezordine și în parte rupte, iar împrejurul gâtului o broboadă. Înștiințându-se autoritățile, s'a dispus transportarea corpului la morga Spit. Sf. Spiridon, iar în ziua de 30 Martie 1913, s'a procedat la facerea acestei autopsii și s'a constatat:

III *Descrierea faptelor*. Cadavrul este acela al unei fetițe ce pare a fi avut vârsta de 9 — 10 ani. De statură în raport cu vârsta, de constituție mai mult slăbuță, fetița este îmbrăcată cu cămașa, două fuste și pestelcă de școală.

Toate acestea sunt în dezordine, în parte rupte și murdare de noroi, iar cămașa plină de sânge pe partea ei anterioară, cam la nivelul organelor genitale.

Gâtul este strâns legat prin un tulpă alb, acela pe care-l avea fetița în cap, tulpă este învârtit de două ori împrejurul gâtului și inodat cu un nod ordinar pe partea laterală dreaptă a gâtului. Tăiem cu foarfecele tulpă pe partea laterală stângă, astfel că să-i putem conserva forma sa intactă. Fața, dar mai cu seamă obrazul drept este umflat și vânăt, pe dânsul se văd mai multe zgârieturi și coji de formă și de diferite mărimi, determinate unele din ele prin jupuirea epidermului; incizându-le nu am găsit sub ele nici o sufuzime sanguină. Din nas și din gură se scurge un lichid spumos aerat sanguinolent; limba este îndărătul areadelor dentare, vârful este mușcat și parcheminat.

Conjunctivele sunt injectate, urechele și partea superioară a toracelui de culoare violetă; rigiditatea cadaverică aproape completă dispărută, nici un început de putrefacție.

Scoțând tulpă dinprejurul gâtului, găsim pe gât două brazde, care încăleacă puțin una pe alta, brazde sau dungi mai pronunțate pe partea anterioară a gâtului în dreptul nodului, mai puțin pronunțate spre ceafă.

Aceste dungi sunt circulare, înconjură complet gâtul, au o lățime de $1\frac{1}{2}$ ctm și sunt de culoare vânătă; nu se mai observă nimic alt la gât.

Facem inciziunile clasice asupra pielei gâtului, scoțând un lambou pătrat de piele, astfel că dungile gâtului să fie cuprinse cam la mijlocul acestui lambou și constatăm că la acest nivel, pielea este subțiată, vârtoasă și puțin transparentă.

Examinăm cu atențiune părțile moi ale gâtului, dar nu găsim nici o leziune de violență, nici sufusiuni sanguine între mușchi, nici fracturi ale osului hioid sau ale laringelui; nu am găsit nici o echimoză retrofaringială, nici ruperea tunicelor interne ale carotidelor. Laringele și trachera conțin o cantitate de spumă aerată, înroșită de sânge.

Pulmonii de volum normal, sunt de culoare violetă cu numeroase pete echimotice Tardieu și câți-va noduli apoplectici; la secțiune se scurge din ei zemuri negre, aruncați în un vas cu apă, plutesc între două ape.

Pericardul deșert, cordul de volum normal, în raport cu vrăsta fetiței, prezintă numeroase pete echimotice Tardieu, conține chiaguri de sânge, cu valvulele și orificiile normale. Stomahul deșert, ficatul, rinichii și splina nu prezintă nimic la secțiune. Nici o leziune anatomo-patologică. Intestinele dilatate de gaze, de altfel normale.

Organele genitale externe, vulva și vaginul, sunt imbibate cu sânge roșu purpuriu, sânge care a pătat și partea supero-internă a coapselor.

Nimfele mari și mici sunt pline de sânge, vulva și vaginul larg deschise, iar himenul distrus cu desăvârșire, din el nu a mai rămas de cât o mică părticică care este ruptă și acoperită cu sânge închegat. În vagin o cantitate de sânge. Pubisul nu este acoperit cu păr.

Facem o simfizeotomie, scoatem organele genitale interne pe care le găsim normale, o mică cantitate de sânge pe colul ute rin

Nici o urmă de violență la cap, nici o fractură craniană, meningele și creierul congestionate, fără altă leziune patologică la secțiune. Nimic alt important de notat de corp.

Concluziuni 1) Fata Ruxandra Porcărel a fost violată și deflorată.

2) Deflorarea este recentă și poate fi stabilit că a avut loc cu trei patru zile înaintea examenului nostru și autopsiei făcute.

3) Moartea este violentă, determinantă de o asfixie prin strangulare cu un corp moale.

4) Moartea datează de 3—4 zile.

Iași 1913.

ss. Dr. G. Bogdan

TABLA DE MATERII

PARTEA I

CAPITOLUL I

	Pag.
Analogia codurilor penale român și francez relativ la At. B. M.	7
Crimele și delictele cuprinse în cap. At. B. M.	8
Art. din C. P. R. și C. P. F. relativ la aceste crime	8
Textul Art. 362 C. P. R. față de C. P. F.	9
Analogia Art. C. P. R. și C. P. F.	11
Comparația dintre legea română și cea franceză relativ la At. B. M.	12

CAPITOLUL II

Comentarea art. 262 C. P. R. față de art. C. P. F.	13
Definiția ultragiului public la pudoare	14
Elementele constitutive al acestei infracțiuni	14
Înțelesul cuvântului intențiune	15
Importanța publicității în materie de At. B. M.	16
Deciziile casății franceze asupra acestui punct	17
Exemple de Ul. P.	17
Neglijența actului făcută cu voință	19
Infracțiunile cuprinse în sfera art. 262 C. P. R.	19
Explicarea cuvântului loc public	19
Părerile autorilor relativ la Ul. P.	20
Scrierile pornografice cuprinse în art. 262 C. P. R.	21

CAPITOLUL III

Cine comit de obicei Ul. P.	22
Conduita judei față de un învinuit de Ul. P.	23
Două exemple tip relativ la acest atentat	24
Precauțiunile ce trebuiesc luate față de învinuiți de Ul. P.	25
Ul. P. înfăptuit de degenerați sau epileptici	26

CAPITOLUL IV

Textul art. 263 C. P. R. față de 331 C. P. F.	27
Definiția atentatului la pudoare	27
Elementele constitutive ale delictului At. P.	29

CAPITOLUL V

Pag.

Textul art. 264 C. P. R. față de art. 332 C. P. F.	33
Comparațiunea și deosebirea acestor două art.	34
Elem. constitutive ale delictului art. 264	35
Înțelesul cuvântului violență și Medicină legală	36
Controversa cuvântului violență în afacerea drama din str. Uranus .	37
Circumstanța agravantă al. 2 din art. 264	41
Tentativa în materie de Att. P.	42
Dubla condamnare în delictele multiple	43

CAPITOLUL VI

Violul nementionat în C. P. R.	46
Violul crimă sui generis	47
Definiția violului	48
Deosebirea între Att. P. și viol	49
Consecințele grave ale violului	50
Elementele constitutive ale violului	53
Tentativa în materie de viol	54
Viol deflorare și contaminare de boli venerice	56

CAPITOLUL VII

Generalități asupra circumstanțelor agravante	56
Comentarea art. 265 C. P. R. față de art. 333 C. P. F.	57
Ce înțelege legea prin ascendenți	58
Persoanele cu autoritate asupra victimei	59
Autoritatea institutorilor	64
Autoritatea servitorilor	65
Autoritatea funcționarilor cultului și preoților	66
Pluralitatea infractorilor de Att. P.	68

CAPITOLUL VIII

Interpretarea art. 266 C. P. R.	71
Comentarea alin. I din art. 234 C. P. R.	72
Idem alin. 2 din acelaș articol	74
Interpretarea cuvintelor a prepara, a înlesni	75
Art. 304 C. P. F. analog cu art. 234 C. P. R.	77
Moartea ca rezultat la Att. P.	79
Chestiunile puse de prezidentul curții cu jurați	80

CAPITOLUL IX

Comentarea art. 127 și 128 C. C. R.	82
Comentarea art. 129 C. C. R.	84
Anularea căsătoriei prin lipsă de consimțământ	86
Demența considerată ca lipsă de consimțământ	87
Căsătorie în extremis	87
Căsătorie între imbecili	90
Căsătorie prin frică	94
Anularea căsătoriei prin eroare asupra persoanei fizice	95
Căsătorie paralizicilor generali și epilepticilor	98
Neputința unuia din soți față de lege	100

CAPITOLUL X

	Pag.
Generalități asupra divorțului	106
Art. 211, 212 și 215 C. C. R.	107
Adulterul față de C. C. R.	108
Superfecundățiunea și superietățiunea față de adulter	110
Divorțul din cauza exceselor și cruzimelor	113
Excesele alcoolice, morfinismul	117
Excesele genitale ca motiv de divorț	118

CAPITOLUL XI

Insultele grave motiv de divorț	120
Actele calificate insulte grave	121
Sarcina anterioară căsătoriei motiv de divorț	127
Boalele venerice și divorțul	130
Excesele săvârșite din cauza marelor nevroze	136
Cercetarea maternității	138
Cercetarea paternității și filiațiunea	139

PARTEA II

CAPITOLUL XII

Statistica At. B. M. pe un period de 25 ani	143
Istoricul At. B. M.	144
Istoricul Perversiunilor și Inversiunilor sexuale	145
Istoricul acestor Perversiuni în Italia și vechea Roma	148
Istoricul acestor Perversiuni în Extremul Orient	150
Anatomia org. genitale externe feminine	152
Descrierea membranei himen	154
Perzistența membranei himen după coit	156
Ruperea himenului după coit	161
Diferite forme de himen	162

CAPITOLUL XIII

Diforitele genuri de At. P. în Med. legală	166
At. P. săvârșite de femei asupra bărbaților	167
At. P. săvârșite de femei asupra femeilor	169
At. P. săvârșită de bărbați asupra bărbaților	170
At. P. săvârșite de bărbați asupra persoanelor de sex feminin	171

CAPITOLUL XIV

Generalități asupra atentatului acut	172
Semnele atentatului acut	173
Traumele genitale și Extragenitale	174
Vulvovaginita	175
Afecțiunile venerice rezultat al atentatului	178
At. P. față de lege în raport cu M. L.	179

CAPITOLUL XV

Generalități asupra violului	181
Violul asupra femeilor deflorate	182
Brutalitățile eventuale ale violului	183

	Pag.
Violul asupra fetelor virgine	185
Virginele adevărate și virginele false	186
Ruperile himenului la copilele mici	187
Cicatrizarea himenului	190
Leziuni traumatiche rezultat al violului	192
Emoragia consecutivă deflorării	193
Leziuni traumatiche extragenitale	195
Deflorarea fetelor nubile	196
Cicatrizarea himenului	197
Durerea urmarea deflorării	199
Ruperi(e) himenului prin alte cauze decât deflorare	201

CAPITOLUL XVI

Leziunile găsite în At. P.	203
Valoarea traumelor genitale și extra genitale	204
Vulvită și vulvovaginită	205
Fazele prin care trec vulvitele	206
Gonococia și vulvitele blenoragice	212
Valoarea gonococului în M. L.	215
Parerile autorilor în această privință	218
Parere personală asupra acestui punct	222
Ulcerațiile vulvare	228

CAPITOLUL XVII

Generalități asupra pederastiei	238
Aspectul pederastilor	240
Semnele pederastiei acute	241
Semnele pederastiei cronice	244
Forma penisului la pederasti activi	248
Examenul pederastilor	249

CAPITOLUL XVIII

Simulațiunile în Att. P.	251
Vulvovaginita cauză de eroare în At. P.	252
Ulcerațiile venerice cauze de erori	257
Copii, falși acuzaatori	260
Mitomania și fabulațiunea	261
Acuzațiile colective	264

CAPITOLUL XIX

Generalități asupra Isteriei în At. P.	266
Hetero-auto și auto-hetero-acuzațiile isterice	267
Gradațiunea mentalității istericelor	272
Somnambulismul isteric	276
Impulsiuni și iluziuni la isterice	277
Diverse cazuri de simulațiuni	280

CAPITOLUL XX

Violul prin surprindere	283
Viol asupra femeilor în stare de beție, somn, etc.	285
Viol în timpul somnului artificial	286
Transformarea somnului natural în somn artificial	288
Viol sub influența magnetismului și hipnotizmului	291
Cazuri de hipnotizm neconsimțit	292
Viol sub influența hipnotizmului consimțit	301
Diferite stadiuri ale hipnotizmului	307

Interpretarea faptelor precedente	309
Paralela între stadiurile hipnotismului	315
Părerile autorilor moderni asupra hipnotismului	322
Crime și delictе sugerate prin hipnotism	324
Sugestiuni criminale fără hipnotism	327
Crimele pasionale	333
Încheere asupra hipnotismului	336
	337

CAPITOLUL XXI

Generalități relativ la anomaliile simțului genital	341
Exhibiționismul	344
Entitățile morbide cu exhibiționism	345
Exhibiționism la degenerați	348
Exhibiționiștii frecători	352
Examenul medico-legal al exhibiționiștilor	355
Fetișismul	356
Psihologia fetișismului	359
Exemple de fetișiști heterosexuali	361
Fetișismul homosexual	365
Fetișismul feminin	366
Sadismul	369
Masochismul	374
Bestialitatea	374
Necrofilia	377
Nimfomania	379
Satiriasis și herotomania	382

CAPITOLUL XXII

Generalități asupra inversiunii simțului genital	383
Inversiunea viciu	383
Inversiunea prin necesitate	387
Inversiunea morbidă	390
Patogenia Uranismului	393
Debutul și simptomele Uranismului	396
Uranismul la femei	398
Uranismul în cursul psicozelor	399

CAPITOLUL XXIII

Generalități asupra întrebărilor puse de judecător în At. P.	401
Grupurile întrebărilor prevăzute de Tardieu	402
Chestiunile grupului II	403
Chestiunile grupului III	409
Chestiunile grupului IV	411
Chestiunile grupului V	414

CAPITOLUL XXIV

R. M. asupra unui caz de viol cu deflorare	416
R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare complicat de leziuni venerice și examenul inculpatului	420
Întrebări ce se pot pune de Magistrat relativ la consecințele leziuni- lor venerice	422
R. M. L. asupra unui caz de At. P. fără deflorare	423
Concluziunile M. L. în un caz îndoelnic de Atentat	424
R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare și strangularea vic- timei	425

VERIFICAT

1987

VERIFICAT
2017VERIFICAT
2007